

Giới thiệu Độc Sủng Tiểu Thỏ

Mang thể loại huyền huyền pha trộn những tình tiết ngôn tình cổ đại đặc sắc, truyện Độc Sủng Tiểu Thỏ là một trong những truyện tâm đắc nhất của Nhân Văn Nhiễm Nguyệt. Với câu từ được trau chuốt, lời văn tinh tế đã khiến cho bộ truyện càng trở nên hấp dẫn và lôi cuốn. Phòng tắm rộng lớn mà hoa lệ bị che phủ bởi làn hơi nước mong manh mờ ảo. Ở giữa phòng, một mỹ nam để trần nửa người nửa nằm nửa ngồi hướng về phía cô gái ngoắc ngoắc ngón tay. “Tiểu Thỏ, tới đây...” Thanh âm mềm mại đầy từ tính kéo dài bất tận nghe lại giống như tiếng ác sói gào hoát đang lừa gạt thỏ con vô tội. Nha đầu kia, ngay tức khắc bỗng hóa đá. Đôi mắt to sáng ngời trợn ngược nhìn về phía trước, nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần. Một ý nghĩ chợt xẹt qua đầu hắn, tình cảnh hiện nay hình như có điểm giống như đang đi lừa gạt một tiểu nữ sinh thì phải? Một tay chống cằm, đôi mắt sáng rực nhìn xuyên qua làn hơi nước mỏng manh, hắn mỉm cười nhìn cô: “Tiểu Thỏ, vợ chồng không phải quan trọng nhất là ‘thẳng thắn chân thật’ sao?” Kỳ thật, hắn muốn nói cô và hắn lúc này cần phải ‘bình đẳng’ trong chuyện trang phục. Tiểu Thỏ bỗng nhiên dùng sức bọ thật mạnh khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn. Rên nhẹ một tiếng, nước mắt thiếu chút nữa trào ra. Đau chết thôi, hắn đây không phải là đang mơ đi! Lê nào cô thật đã giả cho Hoàng Phủ Văn Trắc? Là vị đế vương mà toàn bộ lãnh đạo các nước trên thế giới mới nghe tên đã sợ tái mặt sao? Bên cạnh nhân vật Tiểu Thỏ, bạn đọc có thể đến với Tiên Ma Biến và Đoạt Vợ Cô Gái Yêu Phải Em Rời để chiêm nghiệm những bộ truyện hay và đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sóng Gió

Mặt biển không còn thấy phản chiếu sắc trời một màu lam trong veo như bình thường mà nổi lên cuộn cuộn từng đợt sóng tung bọt trắng xóa đang ùn ùn kéo đến.

Tiếng sấm ừng ừng xen kẽ những tia chớp xẹt ngang như muốn xé toang bầu trời.

“Rầm rầm rầm rầm!”

Chiếc máy bay bỗng rung động thật mạnh, đồ vật bên trong rơi vãi khắp nơi, các đèn báo hiệu liên tục chuyển đủ mọi màu sắc.

Cơ trưởng trên trần lấm tấm mồ hôi nắm chặt tay điều khiển máy bay, trong miệng không ngừng lẩm bẩm chửi rủa.

Trong khoang điều khiển có khoảng bốn năm người đàn ông mặc quân phục vì máy bay mất thăng bằng mà không ngừng nghiêng ngả hết sang trái lại sang phải.

Mưa như trút nước.

Đuôi máy bay bỗng vang lên một tiếng nổ ầm ầm, khiến cho mọi người giật nảy mình. Trong màn khói đen sì loe loe ánh lửa rực rỡ quét thẳng về phía đầu máy bay. Thật sự là tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Khoang điều khiển bất ngờ bùng sáng chói mắt, từ trong khoang máy bay phát ra tứ phía.

Vài giây qua đi.

Trong máy bay không còn thấy được hình dáng của bất kì người nào.

Hai giây sau.

“Ầm... ầm...”

Từ phía máy bay bỗng phát ra những tiếng nổ dữ dội. Cả chiếc máy bay to lớn bị xé tung thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống biển.

Nước M.

Bãi biển Duy Nhĩ Mạc.

Phía trước chỉ thấy duy nhất một màu đen sì.

Từng trận mưa ào ạt rơi xuống như muốn giầy xéo bãi cát, ngoài khơi từng con sóng lớn cuộn cuộn đánh vào bờ.

Một thân áo bông xộc xệch hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm trưởng đỏ vì giá rét, trong đêm tối lại càng thêm thảm thương.

Hầm rặng trắng tinh khê cấn cấn môi. Xung quanh thất lưng có quần mấy sợi dây màu đen tùy ý bay tán loạn theo gió trong đêm tối.

Y Tiểu Thỏ hai tay nắm chặt cây dù màu đen, lo lắng đứng trên mấy phiến đá ngầm ven biển, gắng sức hướng về phía mặt biển đang thoát ần thoát hiện hai cánh tay nho nhỏ vung loạn về bốn phía mà hét lớn: “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo! Cố gắng lên, đội cứu hộ sẽ tới đây ngay lập tức!”

Nhìn thấy một con sóng bỗng đồ ập lên người em trai, Y Tiểu Thỏ luống cuống đến mức hai mắt đều đã đỏ ngầu. Kìa đôi mắt to tròn bình thường vẫn luôn tràn ngập ý cười cùng lạc quan, giờ phút này chỉ thấy nồng đậm lo lắng và sợ hãi.

“Tiện nha đầu.” Thanh âm khàn khàn đầy hung bạo cùng những tiếng thở gấp từ phía sau truyền đến.

Tiểu Thỏ xoay người, hai tay bất giác nắm thật chặt chiếc ô, đôi mắt mở lớn nhìn chăm chăm vào bóng dáng mấy người nam nữ đang cầm ô chạy tới, vẻ mặt dữ tợn.

“Ba ba, mẹ cả, mẹ tư, chị cả.”

“Thời tiết xấu như vậy, em trai muốn ra ngoài lướt sóng mà mày cũng không biết đường khuyên bảo sao? Hay là mày muốn nó chết mới vừa lòng?”

Một cái bạt tai thật mạnh giáng xuống mặt Tiểu Thỏ, nghe rõ ràng một tiếng “Bốp!” giòn tan.

Tiểu Thỏ ngã nhào trên mặt đất, chiếc ô tuột khỏi tay bay tán loạn theo gió.

Thân hình bé nhỏ ở trong mưa to gió lớn mà run lên từng hồi, đôi môi trắng bệch.

“Ba ba, Tiểu Bảo nhất quyết đòi ra khơi, con khuyên không được.” Tiểu Thỏ đôi mắt phiếm hồng đầy ủy khuất, lồm cồm đứng dậy, hai tay vò vò góc áo.

Lời của cô là sự thật nha, mẹ đã dạy cô đối với mọi người phải luôn luôn trung thực, không bao giờ được lừa dối người khác, đó là lý do vì sao cho tới bây giờ Tiểu Thỏ vẫn chưa bao giờ nói dối.

Mẹ tư Hạ Thanh nổi cáu xông lên, ngón tay vịn mạnh tai Tiểu Thỏ hung hăng lắc lắc thét lớn: “Còn dám cãi? Vì sao sóng to gió lớn mà vẫn còn để em xuống biển, mày có ý định gì? Tại sao không nhảy xuống cứu nó, hả?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nguy Hiểm

“Mẹ tư, mẹ tư, đau quá, xin người thả con ra!”

“Được, mày xuống biển cứu thằng bé lên cho tao.” Ba ba Y Bác Dương dùng sức đẩy mạnh Tiểu Thỏ một cái, “Mau cút xuống dưới cứu nó!”

“Ba ba, con không biết bơi.”

“Mày đừng có lấy cớ không biết bơi.” Chị cả Y Trạch Mộng nhéo chặt tai Tiểu Thỏ đem cô đẩy ra sát biển, “Mày là chị gái, em trai đang gặp nguy hiểm, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Y Trạch Mộng trong mắt nồng đậm ghét bỏ, từ lâu đã quên chính mình mới là chị cả, căn bản chỉ muốn đẩy Tiểu Thỏ vào nơi nguy hiểm.

“Không cần! Chị cả, không cần! Em không biết bơi!” Tiểu Thỏ thảm thương nắm chặt cánh tay Y Trạch Mộng, không ngừng lắc đầu.

Mưa lớn đã sớm làm ướt cả người cô.

Y Trạch Mộng dùng sức hất tay ra, đẩy Y Tiểu Thỏ vào mặt nước đang cuộn cuộn vỗ sóng.

Nhân viên cứu hộ cấp tốc chạy tới bên bờ biển.

Y Bác Dương vội vàng nói cho bọn họ con trai Y Tiểu Bảo hiện tại đang lâm vào tình huống vô cùng nguy hiểm, mong bọn họ bằng mọi giá phải cứu được nó.

“Ồ chỗ kia vẫn còn một người.” Một người trong đội cứu hộ chỉ vào Tiểu Thỏ cách đó không xa.

“Nó là em gái của tôi, nó biết bơi. Vừa nãy lúc các ông còn chưa tới, chính cô ta nóng lòng nhảy xuống dưới cứu em trai của tôi. Các ông không cần cứu nó, kỹ năng bơi của nó rất tốt.”

“Nhưng mà hình như cô bé đang kêu cứu.”

“Được rồi, chuẩn bị cứu người.” Đội trưởng chỉ huy mấy người nhảy lên ca nô, nhanh như chớp lao vào màn mưa, thẳng hướng về phía Y Tiểu Bảo.

Tiểu Thỏ ngụp lặn trong nước biển kêu cứu.

Một con sóng lớn đánh ập về phía Tiểu Thỏ, đem cô cuốn vào trong làn nước biển lạnh ngắt.

Tiểu Thỏ mơ hồ nhìn thấy người mẹ hiền lành đang đứng ở phía bờ bên kia không ngừng vẫy tay với cô.

Từng đợt nước biển không ngừng tràn vào tai, vào mũi, vào khoang miệng, cả người nặng trĩu ngày càng chìm sâu vào lòng biển.

Trong làn nước bỗng lấp lánh ánh sáng bạc, dường như có một sức mạnh ấm áp bao bọc lấy Tiểu Thỏ. Nước kia như đã bị hút đi hết, Tiểu Thỏ có cảm giác đang ôm một thứ gì đó thật mềm mại, khiến cho người ta ấm áp, an tâm, cả người cũng nhẹ bẫng, từ từ nổi lên.

“Ồ đây.” Nhân viên cứu hộ nhanh chóng cứu Tiểu Thỏ lên, ngay lập tức “ồ” lên một tiếng, “Này, thì ra là hai người.”

Tiểu Thỏ sau một hồi ho khan đã tỉnh trở lại.

Đội trưởng đội cứu viện đem một cậu nhóc khoảng năm sáu tuổi được bọc trong một cái áo khoác màu đen đưa tới bên Tiểu Thỏ. “Là em trai của cô sao? Tiểu cô nương, cô thật dũng cảm! Khi chúng ta đến cứu cô, cô vẫn còn nắm chặt đứa nhóc này.”

“Em trai?” Tiểu Thỏ cúi đầu xuống nhìn đứa trẻ ở trong lòng.

Đôi mắt nó nhắm chặt, cả người ướt sũng, chỉ có mỗi cái áo khoác quấn quanh thân mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thật tuần tú, ngũ quan tinh xảo như từ tượng tạc ra, mọi chi tiết đều hoàn mỹ đến cực điểm. Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, làn da trắng như ngọc khiến người ta có cảm giác nếu chạm vào sẽ ngay lập tức vỡ vụn, cả người toát lên khí chất lịch sự mà tao nhã. Trên trán hiện lên một vết màu đỏ rực như ngọn lửa, đó là... vết bớt sao?

Tiểu Thỏ nhìn không được đưa tay sờ sờ.

Bất thành linh, một đôi mắt phượng đen láy, sâu thăm thẳm đột nhiên mở ra, ánh mắt nghiêm nghị xuyên thẳng vào lòng Tiểu Thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: “Em Trai” Kì Quái

Trận mưa này, đến đã nhanh, đi còn nhanh hơn.

Chờ đến lúc Tiểu Thỏ công “em trai” mới nhất được đi bộ đến khách sạn, đã là chuyện của hai giờ sau.

Cả hai người từ trên xuống dưới đều ướt sũng cả nên bị chị cả Y Trạch Mộng ngăn ở bên ngoài không cho vào trong, đem cửa phòng đóng sầm lại trước mặt bọn họ.

Từ sau khi đứa trẻ kia tỉnh lại cũng không nói một câu, lại luôn luôn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Nhân viên cứu hộ cho rằng đó chính là em trai của Tiểu Thỏ, nên đã đem đứa trẻ giao lại cho cô chăm sóc.

Đến khi Tiểu Thỏ trở lại lên bờ thì cả nhà đã mang theo cậu em Tiểu Bảo trở về từ lâu. Chuyện như thế này cũng không phải là chuyện mà Tiểu Thỏ chưa từng gặp qua, tuy rằng trong lòng chưa xót, nhưng đã sớm quen rồi.

Tiểu Thỏ vỗ vỗ “em trai” đang nằm úp sấp trên lưng cô mơ mơ màng màng mà ngủ. Thật sự là một đứa trẻ kì lạ, gặp vào tình cảnh này lại có thể không khóc cũng không kêu la ồn ào.

Tiểu Thỏ đem đứa trẻ đang ướt sũng ôm vào trong lòng, lấy tay khều khều mấy sợi tóc vì dính nước mà dán chặt lên mặt nó, dùng tay áo lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lẽ nào đứa trẻ này bị người nhà vứt bỏ sao?

Thế nhưng ai lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi một đứa trẻ xinh đẹp thế này cơ chứ?

Tiểu Thỏ ôm lấy đứa nhóc, thân thể bé nhỏ cuộn lại ngồi nép sát vào cửa, đánh một cái hắt xì, bàn tay dụi dụi cái mũi nhỏ hồng hồng đã muốn đông cứng.

Hiện đang là tháng hai. Ngâm mình trong nước biển đã lâu, lại còn bị mưa xối xả dội vào người, khiến cho Tiểu Thỏ cảm thấy một trận rét run.

Thời tiết lạnh như vậy, không biết em trai nhỏ có thể bị cảm hay không? Tiểu Thỏ tự hỏi trong lòng, đôi tay xoa xoa bàn tay bé nhỏ của cậu nhóc.

Tay đứa trẻ này...

Thật đẹp.

Năm ngón tay thon dài cân xứng, trắng nõn như ngọc, trên ngón cái có đeo một cái nhẫn vàng khắc hình rồng thật sống động, giống như đang vùng vẫy nơi biển cả.

A! Tay cậu bé có chỗ không giống trẻ bị bỏ rơi đi, sao lại trông như người được chăm sóc thật tốt vậy?

“Cạch.” Cánh cửa mở ra, mẹ tư Hạ Thanh nghiêm mặt lạnh, đem một cái khăn mặt ném ra chỗ Tiểu Thỏ, “Lau khô sạch sẽ rồi vào đây!”

“Vâng.” Tiểu Thỏ trước tiên lau khô tay chân cho cậu nhóc, rồi đến lượt mình. Xong xuôi mới nhẹ chân nhẹ tay bước vào, rụt rè đứng ở cửa.

Trong phòng có máy sưởi, thật ấm áp.

Cậu em Tiểu Bảo đang ngồi xếp bằng trên giường lớn, biểu tình cau kinh từ chối uống thuốc.

Ba ba đang ngồi bên cạnh Tiểu Bảo, ân cần dỗ dành.

Mẹ cả đang ở trên sofa xem ti vi, chị cả ngồi bên cạnh, ôm lấy cánh tay bà ta, chỉ vào ti vi cười khanh khách.

Thấy Tiểu Thỏ lại gần, chị cả liếc mắt một chút, sau đó đứng lên đi tới bên cạnh cô, nheo mắt quan sát đứa trẻ trong lòng Tiểu Thỏ, “Nó là ai vậy?”

“Chị cả, cậu nhóc này cũng giống em được người ta từ dưới biển cứu lên.”

“À, cho nên mày mang theo nó về?” Y Trạch Mộng ra vẻ khinh bỉ, tay ngọc chỉ chỉ vào cái mũi Tiểu Thỏ, “Y gia cũng không thừa tiền, thừa thời gian mà nuôi một đứa ăn hại, trừ phi...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trừng Phạt

“Trừ phi chính mình không ăn không uống, lấy đồ ăn của mình nuôi nó.” Y Trạch Mộng cười lạnh nói.

Tiểu Thỏ sững sờ nhìn bọn họ, ôm chặt cậu em nhỏ kì lạ trong lòng.

Ba ba ngay cả nhìn cũng không có hướng Tiểu Thỏ nhìn một cái, chỉ liếc mắt xem đứa trẻ trong lòng Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ có chút sợ hãi nói: “Ba ba, chúng ta trước hết lưu lại đứa nhỏ này, đợi khi tìm được cha mẹ nó sẽ đem nó trả lại cho người ta, được không?”

Ba ba cái gì cũng chưa nói, biểu tình không kiên nhẫn phát phát tay: “Tú Lệ, bà xem rồi tự quyết định.”

Mã Tú Lệ đứng dậy, đi tới trước mặt Tiểu Thỏ, khí thế bùng bùng quở trách: “Vốn tưởng rằng mang theo mày cùng đi đến nước M là có thể có được cuộc sống thoải mái, ai ngờ rằng mày lại gây rắc rối, suýt nữa giết chết em trai, bây giờ còn muốn mang một đứa trẻ lai lịch không rõ về nhà, càng lớn càng không hiểu chuyện. Thật không thể hiểu nổi mẹ mày dạy dỗ mày thế nào.”

Mã Tú Lệ nói đúng là sự thật, bọn họ vì lợi ích của bản thân mới có thể sinh “lòng tốt” mang theo Tiểu Thỏ cùng đến Duy Nhĩ Mạc trong kì nghỉ, chính là muốn Tiểu Thỏ nấu cơm, giặt quần áo, làm người hầu cho một lũ toàn lão gia, phu nhân với tiểu thư, thiếu gia nhà bọn chúng đầy thôi!

“Mẹ con dạy cần phải lương thiện, chân thành với mọi người, ân oán trắng đen rõ ràng, đúng là đúng mà sai là sai, đã làm sai thì phải biết nhận lỗi.” Tiểu Thỏ ngẩng đầu lên, tự hào nói rành rọt từng từ từng chữ.

“Còn dám cãi lại.” Mã Tú Lệ giờ thẳng tay muốn tát Tiểu Thỏ một cái.

Trông thấy bàn tay tàn nhẫn kia đang tiến sát lại phía mặt của Tiểu Thỏ, đứa trẻ đang nằm im bỗng dung mở mắt, con ngươi tuần tú mạnh mẽ phát ra ánh sáng rực rỡ, đem cả người Mã Tú Lệ làm cho cứng đờ.

Mã Tú Lệ sợ run người, lập tức hét lên một tiếng, cả người bỗng phình lên như quả bóng bay lên trời, hai chân giãy giụa hô to: “A... A...”

Y Trạch Mộng ngẩng đầu nhìn lên thấy mẹ đang ở trên trần nhà bỗng lấy tay che miệng, mặt biến sắc, nắm chặt tay vịn sô pha mà la hét.

“Tại sao? Tại sao lại như thế này? Tú Lệ?” Y Bác Dương giật nảy người, vội vàng kéo Y Tiểu Bảo mười bốn tuổi vào trong lòng, kinh hoàng nhìn lên trần nhà, không thể tin nổi điều mình đang trông thấy.

Tiểu Thỏ bất giác ôm chặt “em trai” trong lòng, hai tay ra sức siết thật mạnh khiến hân ngạt thở gần chết. Khuôn mặt tuần tú nhăn nhúm như quả táo tàu, hai hàng lông mày gắt gao nhíu chặt, thanh âm nồng đậm bất mãn cùng khó chịu vang lên: “Đồ ngốc, buông tay ra, cô muốn làm ta ngạt chết sao?”

“A?” Tiểu Thỏ lập tức phục hồi tinh thần, vô thức buông lỏng cánh tay nhỏ bé, lắp bắp nói: “Xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi...”

Nha đầu ngó ngán, nhìn là muốn phát hỏa. Trong đôi mắt sáng rực của cậu nhóc nổi lên một tia tức giận, thảo nào bị người khác chèn ép như vậy cũng không dám lên tiếng, thật đúng là đồ ngốc, không bị người ta khi dễ mới là lạ.

Thật kì lạ. Sao tự nhiên hân lại vô duyên vô cớ tức giận chứ?

Đứa trẻ từ trên người Tiểu Thỏ xoay người một cái rồi nhảy xuống dưới, ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

Đồ đàn bà xấu xa, để người ở trên trần nhà mất hồn một lúc đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Trêu Đùa

Mã Tú Lệ bị treo lơ lửng trên trần nhà.

Y Bác Dương, Y Tiểu Bảo, Y Trạch Mộng, Hạ Thanh, bốn người chỉ biết đứng trên mặt đất ngẩng đầu lên nhìn bà ta, không ngừng đi đi lại lại thành vòng tròn, có cảm giác không thể nào hiểu nổi. Hoảng sợ dần qua đi, Y Bác Dương là người đầu tiên khôi phục lại sự tỉnh táo, ngay lập tức gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ của khách sạn, yêu cầu họ phải nghĩ biện pháp giúp Mã Tú Lệ thoát khỏi tình cảnh khốn cùng này.

Chẳng qua là do ngôn ngữ bất đồng, Y Bác Dương phải tốn không ít thời gian mới làm cho nhân viên phục vụ hiểu đại khái là Y phu nhân không biết tại sao tự nhiên lại bay lên như một quả bóng.

Trong lúc đó, tiếng hét thê thảm của Y phu nhân Mã Tú Lệ cũng đã vang vọng sang tận mấy phòng ở bên cạnh, nhiều người còn thực nhiệt tình hỏi han xem đã có việc gì.

Nhưng mà, chuyện đang xảy ra chẳng phải là thực sự cười hay sao? Cho nên, thời điểm hai người phục vụ gõ cửa, trên mặt hiển lộ có chút tức giận. Một người có đôi mắt màu lam, râu quai nón, dáng người cao to vạm vỡ dẫn đầu tiến lại gần, “Tiên sinh, phu nhân gặp phải chuyện gì?”

Trong khi cả nhà Y gia lòng đang nóng như lửa đốt dành toàn lực chú ý về phía hai người phục vụ vừa mới tới, thì bên môi cậu nhóc tuần tú kia cũng thoáng cong lên một chút ý cười thập phần quỷ dị, đôi mắt đen láy như ngọc cũng nhàn nhạt phóng ra một tia sáng mỏng manh.

Mã Tú Lệ đang bị dính chặt ở trần nhà, khuôn mặt bị đè ép đã thành méo mó biến dạng đột nhiên mắt bị đi lực kéo giữ, trước mặt như có một đàn quạ đen bay qua, cả người bất lực giãy dụa rồi kêu lên một tiếng. Mã Tú Lệ phu nhân tiếp theo dĩ nhiên là rơi tự do xuống dưới, “bộp bộp” ngã sấp người lên ghế sô pha, mặt cắt không còn giọt máu, hô hấp dồn dập, hai mắt dại ra nhìn về phía trước, hai chân không tự chủ được run lên từng hồi, suýt nữa chết ngất đi.

“Chuyện gì?”

Hiển nhiên, hai người phục vụ bị Y gia một nhà che khuất tầm nhìn đã bỏ qua một màn vô cùng đặc sắc, mà Y gia cả bốn người bởi vì đưa lưng về phía Mã Tú Lệ, đương nhiên cũng không nhìn thấy một đoạn “chuyển động có gia tốc” vừa rồi.

Người phục vụ sau một lúc xem xét, chỉ thấy Mã Tú Lệ đang nằm yên ổn trên sô pha thờ hờn hờn, trong lòng càng tin chắc rằng lũ dân đen từ nước Z này ngay từ đầu tất cả đều là nói dối, mọi việc của đối phương hân là đều nhằm vào tiền bồi thường của khách sạn bọn họ đi.

Mà người duy nhất chứng kiến một màn đầy li kì ấy không ai khác, chính là đồng chí Y Tiểu Thỏ! Cô tận mắt nhìn thấy từ đầu tới cuối chính là mẹ cả bay lên rồi lại bay xuống.

Nhưng mà... cô đã sớm hóa đá rồi!

Không lâu sau, quản lý khách sạn cũng tới, nghe hai người phục vụ trình bày lại sự việc xong, càng thêm không tin câu chuyện mà theo như lời người nhà Mã Tú Lệ nói là chẳng hiểu vì sao bà ta tự nhiên lại bị hút lên trần nhà. Y gia yêu cầu khách sạn bồi thường cho Mã Tú Lệ tổn thất về tinh thần, nhất quyết đòi bằng được phí tổn, nhưng phải là một con số khả quan mới chịu.

Đôi bên đàm phán một chút đều không thoả mái, quản lý khách sạn cho rằng nhà này từ nước Z không ngại vượt đường xá xa xôi tới chỗ này bày trò lừa đảo, liền nhìn bằng con mắt không mấy hòa nhã, thậm chí còn đề nghị bọn họ nhanh chóng thanh toán tiền thuê phòng ngày hôm nay rồi lập tức đi khỏi khách sạn, nói rằng có rất nhiều vị khách đều than phiền là Y phu nhân thét chói tai kinh khủng vô cùng, làm cho đứa trẻ nhà mình sợ hãi.

Mặc dù Y Bác Dương vô cùng phẫn nộ, nhưng rốt cuộc cường long đầu không lại bọn rắn độc, thấy đối phương đi ra ba hàng bảo vệ lực lưỡng, bọn họ cũng lập tức im lặng, thu xếp hành lý rời đi.

Như thế làm một phen âm ỉ, Y gia óc còn không mang nổi mình óc, đã sớm đem chuyện cuu mang một đứa trẻ xa lạ vứt sang một xó xỉnh ở tận đầu tận đuôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ta Không Phải Em Trai Của Cô

Một mùi hương ấm mốc xộc vào mũi khiến đứa trẻ tỉnh lại, nó không ngừng ho khan, tay nhè nhẹ xoa xoa trước mặt. Khắp nơi toàn là bụi bặm!

Đứa bé khẽ rủa thầm một tiếng, đưa mắt đảo qua khoảng không tối om trước mặt.

Đây là đâu?

Hang chuột sao?

Bên cạnh nhè nhẹ truyền đến hơi thở đều đều mà khê khàn. Đứa nhỏ cúi đầu, tiến lại gần về phía gương mặt nhỏ nhắn mềm mại như cánh hoa hồng, tay khẽ nâng cằm của Tiểu Thỏ, nghiêm túc cau mày.

Nếu không nhầm, đây hẳn là tầng hầm để đồ cũ thì phải? Ở giữa một đống rác như thế này mà sao cô nàng kia có thể ngủ thành một bộ dáng như heo chết vậy chứ? Càng nhìn lại càng thấy tức giận. Nha đầu kia làm thế nào mà ngay cả một chút bất mãn, một chút đòi hỏi cũng không có?

Vồ nhẹ mấy lần vào vai Tiểu Thỏ khiến cô tỉnh lại, đứa trẻ cố kìm chế cơn nóng nảy trong lòng mà nhìn thẳng vào cô.

Tiểu Thỏ đang ngái ngủ ngồi dậy dụi dụi mắt, mơ hồ cũng không biết bây giờ đang là lúc nào, nhìn thấy trước mặt hiện lên bóng dáng bé nhỏ, chậm rãi mở miệng: “Em trai, em muốn đi WC à? Ra ngoài cửa rẽ phải, đi tới phòng thứ ba nhé!”

“Ta không phải em trai của cô.” Đứa nhỏ “hừ” một tiếng.

Tiểu Thỏ bò lại gần, dụi mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn ẩn trong bóng tối, sau một thời gian đợi cho mắt thích ứng, nhìn lại thế nào cũng chỉ thấy mỗi cái bóng.

“Đừng lấy tay dụi nữa!” Đứa trẻ tức giận nắm lấy cánh tay Tiểu Thỏ, “Tay bẩn như vậy, cô không sợ vi khuẩn chui vào ngược đãi mắt mình sao?”

“Không sao.” Tiểu Thỏ đáng yêu cong cong cái miệng nhỏ nhắn. “Chỉ từ nhỏ đến lớn vẫn chưa từng bị bệnh gì đâu. Chỉ là ai chứ, là Tiểu Thỏ có đánh cũng không chết được đâu. Em trai không cần phải lo lắng.”

Cậu bé “hừ” một tiếng, “Hoàng Phủ Văn Trạc.”

“A?” Tiểu Thỏ có điểm không theo kịp suy nghĩ của cậu bé.

“Ta nói ta tên là Hoàng Phủ Văn Trạc.” Đứa nhỏ có chút không kiên nhẫn giật giật mí mắt, “Không phải là em trai của cô.”

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật gật đầu.

Lần này đến phiên Hoàng Phủ Văn Trạc thấy khó hiểu, rướn người lại gần Tiểu Thỏ, tỉ mỉ quan sát về mặt của cô, nhìn mãi cũng không thấy có chút gì giả bộ trong đó, sau một lúc mới nghi ngờ hỏi: “Này, cô một chút cũng không thấy có cái gì kì quái sao?”

Nghe thấy đại danh của hắn, mà tiểu nha đầu này ngay cả một tí tẹo phản ứng cũng không có? Tuy nói thân thể hiện nay của hắn có chút khác biệt với thực tế, nhưng mà người bình thường chỉ cần vừa nghe thấy cái tên này thì ngay lập tức ánh mắt sẽ lộ ra vạn phần kính ngưỡng, còn cô gái này...? Hoàn

toàn giống như một cái đầu gỗ, không hề phản ứng là sao?

Thật không thích hợp. Là cô gái này lòng dạ khôn lường, cố ý dụ dỗ sự chú ý của hắn, hay là thật sự chưa từng nghe qua đại danh của hắn bao giờ sao?

Thật sự rất không thích hợp. Cô gái này cũng không phải chui từ trong rừng sâu ra chứ, hoàn toàn là mù thông tin sao? Dựa vào việc hắn thường xuyên xuất hiện trên truyền hình, lại còn được báo chí nổi tiếng khắp nơi phỏng vấn, trên thế giới người không biết bốn chữ Hoàng Phủ Văn Trạc thật sự cũng không nhiều lắm. Chẳng lẽ cô là một trong số ít đó?

“Nha đầu, lại đây, lại đây.”

Tiểu Thỏ bò qua một chút, hai mắt lúc này đã thích ứng hoàn toàn với bóng tối, trông thấy rõ ràng Hoàng Phủ Văn Trạc một đôi mắt phượng lông lánh sáng ngời thật đẹp.

Cô khẽ bĩu môi, bày ra dáng vẻ “chị lớn”, biểu tình nghiêm túc, “Em trai Tiểu Trạc, không được vô phép, phải gọi là chị.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhất Định Phải Kêu Chị

Cô khẽ bĩu môi, bày ra dáng vẻ “chị lớn”, biểu tình nghiêm túc, “Em trai Tiểu Trạc, không được vô phép, phải gọi là chị.” Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ đáp lại bằng một tiếng cười nhạo, nét mặt tỏ vẻ khinh thường.

Quay đầu quan sát xung quanh một vòng, Hoàng Phủ Văn Trạc đang muốn hỏi Tiểu Thỏ tại sao mình lại ở một nơi rách nát như thế này, không ngờ thân thể bé nhỏ lại bị cô nhắc bỗng lên đặt trên đùi.

Tiểu Thỏ biểu tình nghiêm túc khẽ nâng cằm đứa nhỏ, “Em trai, gọi ta là chị.”

“Dựa vào cái gì...”

“Nhất định phải gọi là chị.” Tiểu Thỏ nghiêm mặt nói, “Mẹ bảo, trẻ con phải dạy dỗ từ nhỏ để hình thành những thói quen tốt, biết lễ phép, có tri thức, hiểu lễ nghĩa mới là đứa trẻ ngoan.”

“Ta không phải trẻ...”

“Gọi là chị.”

“Ta...”

“Bộp!” Bàn tay trắng mềm dùng sức đánh vào cái mông nho nhỏ.

Tức chết đi được! Hoàng Phủ Văn Trạc chỉ thiếu chút nữa thì học máu mồm.

Nói như thế nào đây. Hắn vốn là muốn nghỉ phép đi du lịch đây đó, ai biết là kì nghỉ của hắn lại không hề thoải mái như trong tưởng tượng. Chẳng những bị người ta ám sát, linh lực sử dụng quá độ, mà hôm nay lại còn lưu lạc đến mức thê thảm thế này. Làm gì có ánh mặt trời rực rỡ, bãi cát với mỹ nữ gì gì đó đâu, đúng là hoàn toàn đối lập với những gì người ta đồn đại mà!~

Nếu để cho đám thù hạ vô lương tâm của hắn biết, Hoàng Phủ Văn Trạc bị một tiểu nha đầu đánh vào mông, thật không biết sẽ cười thành cái dạng gì nữa. Phòng chừng là răng rơi đầy đất, mà có khi rớt cả tròng mắt ra ngoài cũng nên.

Hoàng Phủ Văn Trạc cố giả dụ, cái miệng nhin không được uy hiếp, “Ta cảnh cáo cô, nhanh lên một chút đem ta thả ra, bằng không...”

“Bộp!”

“Oa, đau chết mất!” Cô có thể tưởng tượng tay như vậy được không?

Hoàng Phủ Văn Trạc sắp tức muốn chết, trong lòng âm thầm mắng mỗ đồ nha đầu không có lương tâm, ngày hôm qua nếu không phải chính hắn giúp cô đối phó với Mã Tú Lệ, cô đã phải nhận lấy cái bạt tai trời giáng kia rồi. Làm hại hắn sử dụng linh lực quá độ, hiện tại sức mạnh bị yếu đi, nếu không tỉnh dưỡng cho tốt, e rằng chính mình cũng không ổn, lại bị quay trở về hình dạng trẻ con. Đến lúc ấy thì đúng là không còn gì để nói rồi. Khi đó, có gọi trời, trời cũng không hay, kêu đất, đất cũng không thấu, lại bị nằm trong tay tiểu nha đầu này, nếu còn tiếp tục chống đối, chỉ sợ sẽ bị lột da mất thôi.

Đại trượng phu có được dẫn được.

Hắn chỉ có thể an ủi chính mình như vậy.

Được rồi, chị thì chị. Tình hình bây giờ, nếu không đáp ứng cô nàng, có khi cũng không được yên thân.

Cứ đợi đến khi ta trở lại trạng thái ban đầu xem.

Hắn âm thầm rống giận, cố gắng đem những lời mắng mỏ nuốt lại vào trong bụng.

Vươn một ngón tay nhỏ nhắn chọc chọc vào mặt Tiểu Thỏ, Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hết sức nhẫn nhịn, cuối cùng không cam lòng mà kêu lên, “Chị!”

Thiếu gia ta nhìn cô!

Một ngày nào đó cô mà rơi vào tay của ta thì ..., hừ hừ!

“Ngoan.” Tiểu Thỏ vừa lòng gật gật cái đầu, bàn tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại, một mỗi ngáp một cái, tính nằm xuống trở lại.

Hoàng Phủ Văn Trạc cố sức kéo cô lại, “Đây là nơi nào?”

“Tầng hầm ngầm a.”

“Ta biết, nhưng tại sao chúng ta lại ở đây?”

“Chỗ này giá thuê rất hời, rẻ lắm, cả đêm chỉ có 3 đồng thôi à.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cô Đây Tớ Bé Nhỏ (1)

Bị người ta vứt bỏ ở đồng rác, không nghĩ tới cô nàng này còn cười được. Hoàng Phủ Văn Trạc thật không biết là nên khen ngợi Tiểu Thỏ là người độ lượng hay nên cười nhạo sự ngốc ngếch của cô.

Nhận thấy sắc trời đã có chút chuyển sáng, cơn buồn ngủ của hai người cũng đã hoàn toàn chạy mất dép, liền sớm đứng dậy, tính đi ra ngoài mua chút điểm tâm sáng để lấp đầy cái bụng trống rỗng.

Đây là một nhà trọ nhỏ, đồ đạc bên trong hết sức đơn giản, lão già Y Bác Dương ở tại nơi thiên sơn vạn thủy (người đi rất xa, qua nhiều núi sông) tìm được một chôn dừng chân như thế này đúng là đã phát huy triệt để được hết cái đức tính bần xin của ông ta. May mà ở phía đối diện chính là bãi biển, không xa lắm, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy từng đợt sóng rì rào vỗ nhẹ vào bờ. Xa xa, ở nơi chân trời, mặt trời đỏ rực dần dần nhô lên khỏi mặt biển, phong cảnh thật không tệ, tầm nhìn cũng vô cùng khoáng đạt.

Sáng sớm, những giọt sương còn đọng lại trên phiến lá khẽ lăn nhẹ rồi rớt xuống. Ánh bình minh sáng rực chiếu rọi khắp mọi nơi.

Bên ngoài quán trọ có kê bốn năm cái bàn tròn, phía trên còn có chiếc dù thật lớn nghiêng nghiêng che bóng xuống bãi cát.

Nhiệt độ buổi sớm hơi thấp, không khí có chút lạnh lạnh, một làn gió khẽ lướt qua khuôn mặt của Hoàng Phủ Văn Trạc lôi kéo mái tóc của cậu bé bay theo.

Một tia sáng mảnh mai rực rỡ vô tình rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, khiến cho cả người cậu như tỏa sáng, giống như một khối bích ngọc hoàn mỹ, toàn bộ tinh túy đều tập trung trên thân hình bé nhỏ đó, lộng lẫy mà lan tỏa ra xung quanh hào quang chói lọi.

Trông thấy Hoàng Phủ Văn Trạc đang ngồi bên cạnh chiếc bàn nhỏ dùng bữa sáng, trong lòng Tiểu Thỏ bỗng nổi lên chút cảm giác kì lạ. Cậu em trai trước mắt, động tác không nhanh không chậm, cử chỉ ưu nhã, tuy rằng loại trà đang uống là thứ chất lượng thấp lại rẻ tiền, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy, dường như cậu nhóc đang hưởng thụ một thứ mỹ vị tuyệt nhất trên đời.

Một đứa trẻ làm sao lại có thể có phong thái ăn uống thanh tao như vậy được?

Kì quái!

Tiểu Thỏ chỉ mặc một cái áo khoác mỏng màu xám, liên tục hắt xì mấy cái, rồi lấy tay dụi dụi cái mũi đã sớm ửng hồng.

Bất gặp ánh nhìn có chút khó chịu của cậu nhóc ở phía đối diện, Tiểu Thỏ khẽ le lưỡi, lấy một miếng điểm tâm đưa cho đứa trẻ, “Em trai, ăn bánh ngọt.”

“Không.” Cậu nhóc kiên quyết lắc đầu, “Vừa ngọt vừa ngấy, bánh kem ở đây một chút cũng không đạt tiêu chuẩn, không ăn.”

“Không phải đâu, bánh ăn rất ngon mà.” Tiểu Thỏ giật giật mí mắt, “Này, chị là đặc biệt vì nhóc mới mua bữa sáng như thế này đây, đây là một nửa tiền công tháng này của chị, nhóc mà không ăn thì thật có lỗi với chị.”

“Một nửa tiền công?” Văn Trạc khẽ nhủ mày, “Cô ở hẳn là vẫn đang tuổi đến trường đọc sách đúng không, đừng có nói với ta là cô không đi học mà chạy loạn ở bên ngoài làm thuê cho người khác đấy?”

Tiểu Thỏ nghe thấy vậy, sắc mặt thoáng buồn bã, “Ba ba nói con gái không có tài đó là việc tốt, lúc chị còn chưa tốt nghiệp xong tiểu học thì đã phải trở về nhà phụ bếp. Mẹ cả khen chị siêng năng chịu khó, người hầu trong nhà làm việc còn không tốt bằng chị đâu.” Tiểu Thỏ đôi mắt to tròn khẽ cong lên, hai hàng lông mi chớp chớp, vô cùng tự hào, “Vì vậy cho nên sau đó ba ba cùng mẹ cả đã quyết định sa thải hết người hầu trong nhà để tiết kiệm cho gia đình một khoản chi tiêu thật lớn.”

“Nào có người cha nào như vậy đâu?” Văn Trạc nhắc chén uống một ngụm trà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cô Đây Tớ Bé Nhỏ (2)

“Nha đâu, qua đây, qua đây.” Hoàng Phủ Văn Trạc hướng về phía cô vẫy tay.

Tiểu Thỏ nhủ nhủ lông mày, “Tiểu Trạc, nhóc nói chuyện kiểu gì kì quái vậy, cứ như mình lớn lắm ấy.”

Hoàng Phủ Văn Trạc bày ra dáng vẻ xem thường, trong bụng nghĩ thầm, cô nàng này thật đúng là ngốc nghếch, mình nói từ lúc nào mà giờ này mới nhận ra trong xưng hô của hai người có chỗ không đúng. Hoàng Phủ Văn Trạc không để ý tới cô, tiếp tục ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây, lại đây.”

“Làm gì?” Tiểu Thỏ đến bên cạnh đứa trẻ, lúc này Hoàng Phủ Văn Trạc mới phát hiện mình thấp hơn cô nàng rất nhiều.

“Ngồi xổm xuống, ngồi xổm xuống.” Đứa nhóc hướng về phía cô ra sức khoát khoát tay.

“Vì sao lại ngồi xổm xuống?”

“Ta không thích người khác cúi xuống nhìn ta để nói chuyện.” Đồ ngốc!

“À...” Tiểu Thỏ nhăn nhó đã quen, cho nên cũng không phản bác lại đến cùng nữa, ngồi xổm xuống nhìn đứa trẻ, “Nhóc có chuyện gì muốn nói với chị?”

“Lại gần chút, lại gần chút.” Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ nắm lấy bàn tay bé nhỏ kéo lại gần.

Tiểu Thỏ để mặc cho đứa nhóc kéo tay mình, cái đầu nhỏ vì hiếu kì mà nghiêng về phía đứa nhỏ.

“Ở nhà phụ bếp bao lâu rồi?” Hoàng Phủ Văn Trạc nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Thỏ nghiêng nghiêng đầu hồi lâu mới nói, “Học xong năm năm tiểu học rồi nghỉ ở nhà, đến giờ là vừa vặn bốn năm.”

“Tiền công được bao nhiêu? Trong cả bốn năm ấy?”

“Ừm, để chị tính, một tháng tiền công năm mươi đồng, một năm mười hai tháng là năm trăm...”

“ Bao nhiêu?” Hoàng Phủ Văn Trạc thiếu chút nữa hộc máu mồm.

“Một tháng năm mươi đồng... Nhóc đừng có nói chen vào.” Tiểu Thỏ cúi người xuống hướng mặt về phía bờ cát, lấy tay vạch vạch trên cát những con số, “Một tháng năm mươi đồng, một năm mười hai tháng thì... sáu trăm, tất cả là sáu trăm đồng. Vậy ra chị có sáu trăm đồng tiền công, nhóc mà không nói thì chị cũng không để ý đâu, hóa ra mình cũng có nhiều tiền như vậy...”

Hoàng Phủ Văn Trạc nhất thời đen mặt.

“Bốn năm... sáu trăm nhân với bốn... oa, tổng cộng là hai nghìn bốn trăm đồng.”

“Chính tay mình gửi ngân hàng mà mình có bao nhiêu còn không biết sao?”

“Bình thường đều là em trai Tiểu Bảo gửi tiền tiết kiệm giúp chị, tài khoản trong ngân hàng cũng là nhóc đó mở cho chị, sao thế?”

Hoàng Phủ Văn Trạc té xỉu, đây có phải là người hay không, ngay cả ngân hàng mà cũng chưa đến bao giờ, cô nhóc này từ thôn nào lạc đến đây vậy...?

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“16 tuổi.”

“16?” Hoàng Phủ Văn Trạc nhìn chăm chăm cô từ trên xuống dưới, thì ra còn lớn hơn so với dự đoán của hắn, trông cô nhóc này khuôn mặt, dáng người nhỏ nhắn, ban đầu còn tưởng rằng chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi thôi chứ.

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật đầu.

“Đã mười sáu tuổi sao lại có thể ngốc như thế!” Hoàng Phủ Văn Trạc ghé sát vào lỗ tai của cô hét lớn, dọa Tiểu Thỏ sợ đến mức ngã nhào xuống đất.

“Nhóc... nhóc... nhóc sao tự nhiên lại rổng to vậy?” Tiểu Thỏ ba hồn chín vía bay mất một nửa, theo bản năng lấy tay vỗ vỗ ngực.

“Cô nói, cô... đúng là có lớn mà không có khôn, đã thế còn nhất nhất đối với cha cô một lòng tôn kính, cái loại người đó, nếu là người khác, đã sớm bỏ đi từ lâu rồi.”

“Bỏ nhà đi thi ở đâu bây giờ?” Tiểu Thỏ mờ mịt hướng Hoàng Phủ Văn Trạc mà hỏi.

“Có thể nấu cơm được không?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật gật đầu.

“Có thể quét dọn được không?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ lại gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Miễn Cường Đủ Tư Cách

“Có thể nấu cơm được không?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật gật đầu.

“Có thể quét dọn được không?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ lại gật đầu lia lịa.

“Vậy chẳng phải được rồi sao?” Văn Trạc vỗ nhẹ đầu Tiểu Thỏ, “Kiểu gì chẳng tìm được công việc tốt hơn hiện nay cả trăm lần.”

“Nhưng mà chị đi rồi, sẽ không có ai chăm sóc Tiểu Bảo.”

Hoàng Phủ Văn Trạc bày ra dáng vẻ xem thường, “Cô cũng không phải là mẹ của nó, làm sao cứ phải lo lắng chu đáo mọi việc như vậy chứ? Cô thật đúng là chút xíu thông minh cũng không có, không định vì bản thân mà nghĩ cho mình một chút sao?”

“Nhưng mà, chị thấy cuộc sống hiện nay cũng không đến nỗi nào.”

“Vậy ư, sao những gì ta thấy một chút cũng không giống như vậy.” Đưa trẻ bĩu môi, vẻ mặt không cho là đúng.

Tiểu Thỏ biểu tình nghiêm túc suy xét vấn đề đưa nhóc vừa nói ra, suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mới lắc đầu như đinh đóng cột, “Không được, nếu mà đi ra ngoài khẳng định sẽ không tìm được công việc tốt như hiện tại. Ít ra bây giờ còn có chỗ ăn chỗ ngủ, cũng không phải phiền muộn chuyện gì.”

“Cò...” Nguyễn vọng đứng là còn thấp hơn cả mức bình thường! Hoàng Phủ Văn Trạc chán nản, lời nói tiếp theo không cần thông qua sự xét duyệt của bộ não cứ thế mà vang lên, khiến cho ngay cả khổ chủ của nó là cậu nhóc nghe xong mà còn điếng người, “Trông cô như vậy, miễn cưỡng đủ tư cách, cứ qua chỗ ta giúp ta dọn dẹp, ta cũng cho cô ăn, cho cô ngủ là được.”

“Em trai, nhóc đang dọa người sao?” Tiểu Thổ lười biếng phát phát tay, rõ ràng một bộ dáng không tin.

Hoàng Phủ Văn Trạc “hừ” một tiếng, không tiếp tục tranh cãi với Tiểu Thổ nữa, trong bụng nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao chính mình lại có thể mọc lên cái ý niệm thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) cô nhóc này, thật là kì quái!

“Được rồi, đừng nói nữa. Điểm tâm sáng đều lạnh cả rồi, nhanh ăn hết đi, những thứ này không thể lãng phí, mỗi đồng tiền chị kiếm được đều không dễ dàng đâu.” Tiểu Thổ túm Hoàng Phủ Văn Trạc trở về trên ghế, buộc đứa nhóc ăn hết thứ bánh kem “khó nuốt” kia.

Văn Trạc nhủ nhủ mày, trong lòng thật không tình nguyện, nhưng tự bản thân cũng biết cơ thể yếu ớt hiện tại tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiểu Thổ. Đừng thấy Tiểu Thổ bề ngoài gầy yếu tong teo, sức lực bên trong lại không thể xem thường, nhất định là do từ nhỏ làm việc nhà hàng ngày nên sức mạnh coi như cũng được rèn luyện đi.

Hoàng Phủ Văn Trạc bị Tiểu Thổ đặt trên ghế miễn cưỡng nuốt vào bụng ba cái bánh kem, thực sự không thể ăn nổi, dạ dày biểu tình muốn loạn cào cào như sắp ói ra đến nơi, đành gắng sức nặn ra nước mắt mà hướng về phía Tiểu Thổ cầu xin.

Tiểu Thổ thấy Hoàng Phủ Văn Trạc biểu tình đáng thương cùng tội nghiệp, tự nhiên trong lòng nảy sinh một chút cảm giác phạm tội, cảm thấy bất ép một đứa trẻ trong sáng như vậy ăn thứ nó không muốn quả thực rất tàn nhẫn, thôi bỏ qua cho nó vậy.

Hoàng Phủ Văn Trạc thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Tiểu Thổ một mặt đầy hứng thú đem toàn bộ đồ ăn còn sót lại quét sạch sẽ. Khó trách cô nàng kêu nhiều đồ ăn như vậy.

Hoàng Phủ Văn Trạc nghĩ thầm, nha đầu kia thoát nhìn gầy tong teo mà lại có thể ăn khỏe như vậy, chẳng lẽ là do từ nhỏ ăn không đủ no cho nên khi có thức ăn liền cố sức ăn nhiều một chút, hẳn là để dự trữ trong bụng đi.

Lão ba cay nghiệt cũng với bà mẹ cả độc ác kia của Tiểu Thổ ắt hẳn mỗi bữa đều cho cô ăn rất ít, hoặc là bữa được bữa mất, nghĩ đến Tiểu Thổ đáng thương phải chịu sự đối xử bất công như vậy, trong lòng Hoàng Phủ Văn Trạc có chút khó chịu.

Thật không thể ngờ rằng ở thời đại văn minh như bây giờ mà còn tồn tại người có tư tưởng trọng nam khinh nữ cực đoan như ba ba của Tiểu Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Liên Lạc

Y Bác Dương dẫn theo con trai, cùng với vợ và Mã Tú Lệ đi ra ngoài mua sắm. Mặc dù tính tình Y Bác Dương keo kiệt bủn xỉn nhưng ông ta quyết không để cuộc sống của con trai thiếu thứ gì, con người khác có đồ chơi gì thì con của ông ta cũng sẽ có thứ đó.

Trên hành lang của nhà trọ.

Hoàng Phủ Văn Trạc kiễng chân với lên chiếc điện thoại công cộng treo trên tường, chỉ còn một chút xíu khoảng cách nữa là được, khổ nỗi cánh tay duỗi đã muốn đứt lìa ra rồi mà cũng không thể tới chỗ chiếc điện thoại.

Roi vào đường cùng, đứa nhỏ chỉ còn cách kêu Tiểu Thổ bế nó lên cho vừa tầm với.

Thật là xui xẻo dã man, roi vào cái vùng biển ở nơi khí ho cò gáy này thì không nói làm gì, nhưng mà toàn bộ đồ dùng tùy thân, còn có cả điện thoại di động, giấy tờ và tiền đều mất hết, khiến cho hắn trở thành người không một xu dính túi, đành phải bắt đắc đi ăn bám Tiểu Thổ vài ngày.

Mà cơ thể của hắn lại đang trong tình trạng này, nếu không nhanh nhanh tìm được nhóm Tô Lợi Văn thì chỉ còn đường phải ở lại bên cạnh Tiểu Thổ, để cho cô nàng quần thúc.

Vất óc mới nghĩ ra được số điện thoại của Tô Lợi Văn, nhưng lại có một vấn đề khác. Mọi lần liên lạc vẫn rất nhanh, sao lần này đã bao lâu rồi mà điện thoại còn không thông, chẳng lẽ hắn lại nhớ nhầm số điện thoại sao?

Làm thế nào bây giờ?

Tin tức hắn mất tích, khẳng định là nhóm Tô Lợi Văn đã phong tỏa toàn bộ, có khi bây giờ còn đang tìm loạn lên ở khắp các ngõ ngách trên phố. Hay

là, đi ra ngoài thử xem?

Văn Trạc ngừng cái đầu nhỏ lên, dùng giọng mệnh lệnh nói với Tiểu Thỏ. “Đi, chúng ta đi dạo.”

“A?” Tiểu Thỏ mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, “Đi dạo làm cái gì? Ba Ba bảo chúng ta ở đây trông hành lý mà.”

“Không phải có chị của cô ở đây sao, cô lo cái gì.” Văn Trạc nhướn nhướn mày, “Đi thôi, ra ngoài phố dạo chơi, cho bản thân thoải mái một chút, cứ ở mãi cái chỗ này có ngày mọc nấm mốc.”

“Nhưng mà ở đây cách thành phố rất xa, hơn nữa chúng ta cũng không biết tiếng nước M, nếu mà lạc đường thì làm sao quay lại được?”

Hoàng Phủ Văn Trạc kéo kéo cái tai của Tiểu Thỏ lại gần, hét lớn: “Cái đó ta biết, đồ ngốc! Ngồi xe buýt mà đi chứ, như thế tiện lợi hơn nhiều, cô đứng thật là...”

“Sao lại nổi nóng như vậy, chị còn không biết nhóc biết nói tiếng M.” Tiểu Thỏ ùy khuất bữu bữu môi, liếc mắt nhìn đứa nhỏ một cái.

“Vậy có đi hay không?” Hoàng Phủ Văn Trạc tuy nóng ruột nhưng vẫn cố trấn tĩnh nhìn Tiểu Thỏ, “Chẳng lẽ cô không muốn đi thăm thú phong cảnh ở nước ngoài? Đã mất công đến nước M một chuyến, cô lại muốn ngồi mãi ở cái nhà trọ xập xệ này hay sao?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật đầu. Dù sao cũng là một cô gái chưa trưởng thành, tính tình vẫn có chút trẻ con, đối với nước M vẫn là tràn ngập hiếu kì.

Vì vậy, Tiểu Thỏ cùng với Hoàng Phủ Văn Trạc, hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau ra khỏi nhà trọ, đi đến trạm xe buýt gần nhất.

Bầu trời hôm nay vô cùng quang đãng, có lẽ vì mấy hôm trước mưa liên miên nên đã đem mặt đất cọ rửa sạch sẽ, không khí cũng tươi mát hơn bình thường.

Khi tới khu vực nội thành thì đã gần mười giờ, cùng với Hoàng Phủ Văn Trạc chạy ngược chạy xuôi tùy hứng cũng đã hai tiếng đồng hồ, Tiểu Thỏ thực sự mệt không thở nổi, lắc lắc bàn tay nhỏ bé kiến nghị cần phải nghỉ ngơi.

Hai người đi vào một quán ăn nhanh ở gần đó, gọi hai bát thịt bò hầm. Đang chuẩn bị dùng bữa, cửa quán ăn thình lình bị người ta một cước đá văng ra, ngay sau đó xuất hiện mười mấy gã bộ dáng hung ác, tay chân đập phá đồ đạc trong quán khiến cho khách hàng sợ hãi, ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dị Năng

“Các vị đại ca, không phải hôm trước tôi đã đóng phí bảo kê rồi mà?”

“Ông chủ, gần đây có nhìn thấy đứa nhóc này không?” Một tên giờ lên bức hình nhàu nát dí sát vào mặt ông chủ.

Ông chủ nhìn thoáng qua, sau đó nhíu mày, “A, đúng là nó...”

Vừa nói, ánh mắt liền quét về hướng Hoàng Phủ Văn Trạc đang ngồi.

Lũ côn đồ ánh mắt sáng trưng đồng loạt lao về phía Hoàng Phủ Văn Trạc.

Văn Trạc vung tay phải lên, tất cả thức ăn trên các bàn đều bay lên, lao về phía lũ người kia.

Thừa dịp bọn họ còn đang mãi kêu gào tránh né, Văn Trạc nhanh chóng túm lấy Tiểu Thỏ còn đang ngơ ngác, tông cửa xông ra ngoài.

“Đó là ai vậy?” Tiểu Thỏ chạy như điên theo Hoàng Phủ Văn Trạc, tại chỗ đầu hẻm bỗng rẽ ngoặt đột ngột, suýt nữa thì đâm vào người đang đi xe đạp.

“Nói chung đó không phải là người tốt.” Văn Trạc kéo theo Tiểu Thỏ né tránh người đi bộ trên đường cùng với xe cộ ở xung quanh.

“Đứng lại! Đây, đứng lại!” Đám côn đồ theo tới, trên tay cầm đủ các loại vũ khí gây gộc đốc thúc đuổi theo bọn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, hỏi Hoàng Phủ Văn Trạc, “Bọn họ vì sao đuổi theo chúng ta?”

“Cướp chứ còn gì nữa, cô nhìn mà không biết sao?”

“Cướp thì chúng ta chạy làm gì?”

“Không chạy thì chờ bị cướp sao? Cô không thấy những người khác đều chạy?”

“Nhưng mà chúng ta không một xu dính túi, cũng chẳng có gì để cho người ta cướp a.”

“Ngược lại” Hoàng Phủ Văn Trạc túm lấy Tiểu Thỏ vọt về phía bên trái con hẻm, một chân đạp lên vách tường, “thịch thịch thịch” ba bước, khiêng Tiểu Thỏ nhảy lên đầu tường.

Lũ côn đồ đuổi tới góc tường, tên cầm đầu chăm chú nhìn vào bức hình nhàu nát trong tay, gật đầu liên tục, “Đúng là thằng nhóc này, mau bắt nó.”

Mấy lên thuộc hạ vội vàng ngồi xổm xuống, một người nối tiếp một người làm thành một cái thang. “Đại ca, mau lên đây!”

Tiểu Thỏ lao đảo đứng ở đầu tường, vội vàng nắm lấy tay Văn Trạc, “Em trai, bọn họ hình như là đặc biệt tới tìm nhóc để gây phiền phức.”

“Còn xem nữa, đi thôi!” Văn Trạc ôm ngang Tiểu Thỏ, kéo theo cô hướng về phía tường bên kia nhảy xuống.

“Bịch!”

Tiểu Thỏ ngã xuống đất trong một tư thế vô cùng bất nhã, giống như một quả bóng cao su nho nhỏ, lăn lăn vài vòng mới dừng lại.

“A.” Văn Trạc một tay chống vào tường, mày kiếm nhăn lại.

“Em trai, làm sao vậy?” Tiểu Thỏ vội vã chạy lại đỡ lấy đứa nhỏ.

“Không có việc gì, mau đi thôi.”

“Chờ một chút, có phải nhóc bị trật chân rồi hay không?”

“Hình như bị cái gì đó đâm vào.”

“Để chị xem” Tiểu Thỏ vội vàng ngồi xuống cởi giày của cậu nhóc ra, hoảng sợ kêu lên, “Nhóc giẫm vào đinh sao?”

Hiện giờ không có thời gian để ý đến vết thương nhỏ này, Văn Trạc quyết đoán, “Tiểu Thỏ, đi thôi!”

“Chờ một chút, để chị thử xem” Tiểu Thỏ duỗi tay ngăn lại bước chân của đứa nhỏ, mím chặt môi, cố gắng nhỏ chiếc đinh sắt cắm trên chân cậu nhóc.

Tiểu Thỏ cúi người ngồi trước mặt đứa nhỏ, tay nâng lên cái chân bị thương, từ lòng bàn tay một luồng nhiệt khí ấm áp chậm rãi lan tỏa, mang theo một tầng ánh sáng đỏ sậm. Văn Trạc vô cùng bất ngờ khi thấy cảm giác đau đớn dần dần biến mất.

“Cô...” Văn Trạc tràn đầy kinh ngạc nhìn Tiểu Thỏ, trong lòng bỗng nổi lên vô số ý nghĩ kì lạ.

Không nghĩ tới cô ấy vậy mà...

“Đi mau!” Tiểu Thỏ giúp đứa nhỏ đi giày vào, lúc chạy đi còn thuận tiện lấy chân hất hất một chùm đinh sắt đang nằm tán loạn về phía góc tường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đem Về Nhà Nuôi

Mặt trời ngả dần về phía tây.

Ngồi ở trong xe buýt, Hoàng Phủ Văn Trạc chăm chú đánh giá Tiểu Thỏ ở bên cạnh.

Lúc này trong xe cũng không có nhiều người bởi vì nhà trọ nơi hai người đi về vốn dĩ không có mấy ai lui tới.

Hoàng Phủ Văn Trạc lại một lần nữa nhìn chăm chăm vào Tiểu Thỏ, thế nào cũng ngăn không được trong lòng chấn động dữ dội.

Tại sao có thể như vậy? Bên trong cơ thể bé nhỏ này thế mà lại có thể ẩn chứa siêu năng lực trị thương sao? Trông ánh mắt lơ đãng của cô nàng, dường như bản thân cũng không để ý đến sự việc vừa rồi thì phải?

Hoàng Phủ Văn Trạc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ hỏi: “Nói mau, còn người nào biết năng lực đặc biệt này của cô không?”

Tiểu Thỏ ngoan ngoãn lắng đầu, “Mẹ bảo chị không được nói cho người khác nghe, cho nên không có ai biết.”

“Cô khi nào thì biết mình có siêu năng lực này?”

Tiểu Thỏ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Lúc bảy tuổi, có một lần chị ăn vụng đồ ăn vặt của em trai Tiểu Bảo liền bị mẹ tư đánh, sau không hiểu vì sao những vết bầm trên người đều tự nhiên biến mất.”

“Ừm.” Hoàng Phủ Văn Trạc gật gù đầu, “Về sau không được để cho người khác nhìn thấy siêu năng lực của mình, biết chưa?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật đầu, ngay lập tức bỗng thấy hoài nghi, mình sao lại phải nghe lời đùa nhóc này?

Hoàng Phủ Văn Trạc lại tiếp tục nhủ mảy mĩm vào suy nghĩ.

Thật không nghĩ tới Tiểu Thỏ lại mang trên người dị năng trị thương mà bao người muốn cũng không được, hơn nữa loại sức mạnh này, một ngày nào đó bị kích thích, hẳn sẽ ngày càng mạnh mẽ, và lại nếu cùng kết hợp với năng lực của hân chắn chắn sẽ vô cùng lợi hại.

Hoàng Phủ Văn Trạc nâng cằm suy nghĩ, bên môi xẹt qua một tia mỉm cười.

“Em trai, làm sao vậy? Nghĩ gì mà ngây người ra thế?” Tiểu Thỏ dùng sức kéo nhẹ bàn tay bé nhỏ của Hoàng Phủ Văn Trạc.

Hoàng Phủ Văn Trạc ngược nhìn đôi mắt trong veo ở phía đối diện, bĩu môi. Cô nàng kia còn không biết bản thân mình có bao nhiêu quý giá, bao nhiêu người thèm muốn sao? Hiện tại trước mắt chỉ còn cách nghĩ biện pháp giấu đi dị năng của cô ấy, sau đó mới tính bước tiếp theo. Với những kẻ ham muốn có được năng lực của cô ấy, nếu mà để họ biết được chắc chắn sẽ vô cùng phiền phức.

Cô nàng ngây thơ kia... Hoàng Phủ Văn Trạc nâng cằm chăm chú nhìn Tiểu Thỏ.

Ánh mặt trời rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, kia đôi mắt to trong veo phản ánh nội tâm đơn thuần làm cho người khác nhìn không được ý nghĩ muốn bảo vệ.

Hoàng Phủ Văn Trạc lắc lắc cái đầu nhỏ, có chút bối rối nói: “Đợi đến lúc ta liên lạc được với Tô Lợi Văn, cô đi cùng ta.”

“Đi?” Tiểu Thỏ ngạc nhiên, “Đi đâu?”

“Cô không cần hỏi, đi theo ta là được.” Hoàng Phủ Văn Trạc quyết định, nghĩ thâm việc này cũng không khác gì việc mình đem một cô nhóc về nhà nuôi là mấy, nói không chừng việc này có thể mang lại cho bản thân một chút hứng khởi.

Tha thứ cho cái hứng thú không mấy tốt đẹp của hân!

Tiểu Thỏ mặc dù có chút mờ mịt nhưng cũng không hỏi nhiều, dù sao em trai vẫn luôn kì quái như vậy, nói chuyện cứ như ông cụ non, mà thẳng thắn rõ ràng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Hai người xuống xe buýt, trở lại nhà trọ nhỏ liền bắt gặp phát hiện ra một việc: cả nhà năm người Y Bác Dương đã bỏ rơi Tiểu Thỏ ở lại, im lặng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tìm Việc

Sấm sét rền vang cả buổi tối như muốn xé rách màn đêm dày đặc. Mưa lớn ào ào trút xuống. Ở trong tầng hầm không khí vốn đã âm u giờ lại thêm ẩm ướt.

Tiểu Thỏ cảm thấy lạnh lạnh, cả người bất giác co rúm lại một chỗ, ghé sát về phía Hoàng Phủ Văn Trạc, “Em trai, ngày mai chúng ta tìm được việc, có tiền sẽ quay trở về nhanh thôi.”

“Không cần.” Hoàng Phủ Văn Trạc nhủ mảy mĩm nói, “Tìm thấy Tô Lợi Văn là được.”

“Đúng rồi, Tô Lợi Văn là ai? Là ba nhóc, hay là anh trai? Không đúng, nhóc họ Hoàng Phủ mà.”

Văn Trạc ngửa mặt nhìn lên trên bày ra một bộ dáng không thèm để ý.

“Một mới quá.” Tiểu Thỏ dịch sát lại gần Hoàng Phủ Văn Trạc thêm một chút, đem đầu gối lên đùi hắn, mê man rơi vào giấc ngủ.

Cả đêm ngủ không ngon nên khi tỉnh lại, Hoàng Phủ Văn Trạc cảm thấy đầu óc quay vòng vòng, còn có chút đau đớn, đoán chừng có lẽ mình bị cảm rồi.

Mở mắt ra gọi Tiểu Thỏ lấy hộ một cốc nước, gào thét nửa ngày cũng không thấy bóng dáng người kia đâu, Văn Trạc loạng choạng đứng dậy, lập tức nhìn thấy trên chiếc bàn xập xệ có một túi bánh bao nhỏ, kèm theo một tờ giấy viết cho hắn: ‘Em trai, nhóc ăn sáng trước, chị tìm được việc sẽ lập tức quay lại.’

Ồngốc!

Hoàng Phủ Văn Trạc bỗng cảm thấy con đầu đầu chạy đầu mắt tiêu, chẳng lẽ cô ngốc nhẽ dạ này lại đi tin lời ông chủ nói, cứ thế chạy đi đến nhà nghỉ Mạc Tư mà tìm việc sao?

Cái chốn phức tạp đó, cô ngốc kia đi vào không khéo lại bị ăn sạch sẽ mất!

Cô nàng chết tiệt này...

Văn Trạc đẩy cửa gỗ ra, bên ngoài ánh nắng chói chang, bây giờ có lẽ đã là giữa trưa.

Hoàng Phủ Văn Trạc nhăn mặt, vội mặc thêm một chiếc áo khoác mỏng liền lao ra ngoài.

*****

Nhà nghỉ Mạc Tư.

Tiểu Thỏ hé ra tờ giấy nhăn nhúm, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu nhà nghỉ Mạc Tư.

Sân trước một mảnh yên tĩnh, cổng lại bị khóa, làm cho Tiểu Thỏ trong một khắc hoài nghi có phải mình tìm nhầm chỗ rồi không.

Tiểu Thỏ đem tờ giấy nhàu nát trong lòng bàn tay mở ra xem thêm một lần. Đúng là địa chỉ ở đây mà. Tiểu Thỏ lại lần nữa ngửa đầu nhìn bảng hiệu.

Lúc ấy muốn cho cậu nhóc ngủ nhiều một chút, lại quên mất chính mình lại không biết tiếng nước M, kết quả là đi lang thang mãi gần ba tiếng đồng hồ mới tìm được chỗ này, ông chủ ở đây không phải là vừa mới đi ra ngoài chứ?

Tiểu Thỏ thờ dài ngồi xuống bậc thang trước cửa, hai tay nâng cằm yên lặng nhìn về phía trước.

Nếu như hôm nay không tìm được việc, sẽ không có tiền thuê chỗ ở với mua đồ ăn. Tiểu Thỏ lấy tay xoa xoa bụng, từ hôm qua đến giờ vẫn chưa được ăn no, lúc này lại thấy đói, bụng cứ kháng nghị kêu gào luôn không dứt.

“Két!” Tiếng bánh xe trượt dài trên đường nghe thập phần chói tai.

Một chiếc xe thể thao sang trọng đột ngột dừng lại trước mặt Tiểu Thỏ,

Tiểu Thỏ còn chưa kịp có phản ứng, cửa lớn sau lưng đột nhiên mở rộng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Con Vịt* Áo Hồng

Bồi bàn liên tục từ phía sau cửa xuất hiện khiến cho Tiểu Thỏ không thể không đứng dậy, nép sang một bên.

Từ trong xe một cô gái vô cùng xinh đẹp khom người bước ra, mái tóc vàng rực dài đến thắt lưng cuộn sóng bông bênh, sóng mắt xanh biếc sâu thẳm thăm, dáng người thon dài thanh tú, đôi guốc cao phối hợp hài hòa với bộ lễ phục màu hoa tử la lan [1]. Toàn thân toát ra vẻ đẹp sang trọng cùng quý phái, dưới ánh mặt trời lại càng thêm phần mỹ lệ rực rỡ.

Tiểu Thỏ vô thức há hốc mồm tạo thành một chữ O thật lớn, ngo ngác nhìn mỹ nhân cao nhã cất bước khoan thai đi qua trước mặt.

Khi lướt qua Tiểu Thỏ, cô gái có chút giống như vô tình khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ một chút, đột nhiên dừng bước.

“Ha ha ha, cô rất cục cựa cũng tới.” Một người đàn ông trung niên tách ra đám người đông đúc chạy lại bên cạnh cô gái xinh đẹp, giang rộng tay biểu tình

thân thiết muốn tặng cho cô gái một cái ôm thật lớn.

Cô gái không mấy miễn mà với cử chỉ này mấy, nhanh chóng né qua một bên, cùng ánh mắt dò xét quan sát thật kĩ Tiểu Thỏ, “Cô ấy là ai?”

“Ngài Phát!” Người đàn ông rống lên một tiếng.

Ngay lập tức một người quản lý từ trong đám đông bước ra, “Ông chủ, có việc gì ạ?”

“Cô gái này là cậu mời đến sao?”

“Không phải, thưa ông chủ.”

“Cô nhóc, thời gian làm việc của chỗ chúng tôi là từ ba giờ chiều đến sáu giờ sáng, cô tới sớm rồi.” Ông chủ ban đầu nghĩ rằng Tiểu Thỏ là người tới đây tiêu khiển, nhưng lại nhìn thấy trang phục cô đang mặc không giống khách hàng bình thường, liền dùng ánh mắt xăm soi quét cô một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng có chút chần chờ mà lên tiếng.

Tiểu Thỏ nghe hoàn toàn không hiểu mẩu đối thoại vừa rồi của bọn họ, chính là dựa vào phán đoán của bản thân cảm thấy người đàn ông trước mắt này có lẽ là ông chủ, vì thế cô vội vàng lên tiếng: “Ông chủ, tôi là đến xin việc, công việc lao động gì tôi cũng đã làm qua, không sợ khổ cũng không ngại mệt.”

“Chỗ chúng tôi không thiếu người phục vụ.” Ông chủ biểu tình lạnh nhạt dùng quốc ngữ trả lời cô, “Hơn nữa, cô biết nói tiếng nước M sao?”

Tiểu Thỏ lắc đầu.

“Vậy thì càng không được!” Ông chủ cũng không liếc mắt về phía Tiểu Thỏ nữa, nịnh nọt nhìn về phía cô gái xinh đẹp, “Ngài...”

“Trông cô ấy cũng hiền lành thật thà, A Đạt Sa, để cô ấy ở lại bên cạnh tôi bung trà rót nước cũng được, tôi đang cần một người như vậy.” Cô gái xinh đẹp nói quốc ngữ lưu loát, dùng tay nâng lên khuôn mặt Tiểu Thỏ, sau lại quay qua quay lại mãi đến khi thấy Tiểu Thỏ một bộ dáng khó chịu mới buông ra.

“A?” Ông chủ A Đạt Sa trong một lúc nhất thời tưởng rằng chính mình vừa mới nghe nhầm, người này lúc trước đã từng nhiều lần cự tuyệt ông ta sắp xếp người hầu hạ bên cạnh, hôm nay thế nào lại mở miệng nói muốn vậy?

“Không phải ‘a’ gì cả, như vậy là được rồi, cô đi theo tôi.”

Căn phòng của cô gái kì lạ này mang đậm phong cách Tây Âu, nhìn qua tuy đơn giản nhưng cũng rất đặc biệt, nhất là cái lò sưởi lộng lẫy ở trong vách tường, thời tiết này mà ngồi ở bên cạnh hẳn sẽ thoải mái vô cùng.

Tiểu Thỏ nhìn xung quanh một lượt, khi quay đầu lại nhìn không được sợ hãi kêu lên: “Cô đang làm gì vậy?”

“Ngốc! Cô chưa từng nhìn thấy người nào thay quần áo sao?”

“Hay là tôi tránh qua chỗ khác?”

“Tôi không quan tâm thì thôi, cô kêu cái gì?” Cô gái đá giày cao gót roi xuống, ‘hạ cánh an toàn’ ngay trước mặt Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ len lén liếc nhìn, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt.

Hết chương 16

-----
*Con vịt: Theo tớ nghĩ đây có lẽ là một từ dùng theo tiếng lóng, chỉ những người bán thân để kiếm tiền.

[1]Hoa từ la lan hay còn được gọi là hoa chuông, hoa bướm, hoa Pensée/ Pansy. Hoa có nguồn gốc từ Brazil – là một trong những loại hoa có hình dáng lạ, màu sắc đa dạng rất được ưa chuộng trên thế giới. Cây có dạng thân củ, thấp cây (12-15 cm), lá hình thuôn hoặc oval, hoa hình chuông khá to. Cây rất khoe sắc do có ít lá và nhiều hoa to nở cùng lúc, hoa có nhiều màu như đỏ, tím, hồng

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người Của Tôi

Nhà nghỉ Mạc Tư kì thực đúng là nơi trăng hoa có tiếng ở thị trấn nhỏ này. Mà Ngải Thụy Khắc Tư ở đây tự do ‘treo biển hành nghề’, chính là bởi ‘nhan sắc’ cùng với biệt tài giao tiếp khôn khéo đã sớm vang dội gần xa, khiến cho không ít phụ nữ già có, trẻ có, chết mê chết mệt.

Tiểu Thỏ là người không hiểu việc đời, nên cũng không biết ở nơi này có bao nhiêu phức tạp. Cô ngay từ đầu chỉ đơn giản nghĩ rằng, đây có lẽ chỉ là nơi ca hát giải trí thôi.

Cho nên khi Ngải Thụy Khắc Tư lên sân khấu biểu diễn, đã khiến cho Tiểu Thỏ đứng ở một bên sàn nhảy ngây người một lúc lâu, đến khi đập vào mắt là hình ảnh những cô gái lẳng lơ cùng với những vị khách tới mua vui ở trước mặt mọi người thân mật, ôm ấp dính sát vào một chỗ, trong lòng bỗng dâng lên một thứ cảm giác xấu hổ vô cùng, dường như ở trước mắt đang có muôn vàn màu sắc hỗn loạn nhảy lung tung. Ở trong không gian đậm đặc mùi vị biến thái này, những thứ đang diễn ra khiến cho Tiểu Thỏ cảm thấy buồn nôn.

Tiểu Thỏ thầm nghĩ: “Dường như Ngải Thụy Khắc Tư ở đây rất được hoan nghênh.” Tiểu Thỏ không biết, kì thật Ngải Thụy Khắc Tư vốn dĩ nổi tiếng là vua trong giới xã giao, nên những gì xảy ra ở đây cũng không có gì đáng bàn cãi.

Tiểu Thỏ lẳng lặng chui vào một góc khuất, đột nhiên trước mặt cô hiện lên bóng dáng của hai người đàn ông xem chừng là không mấy có ý tốt mời cô uống rượu.

Tiểu Thỏ đương nhiên là sẽ không uống, kiên quyết lắc đầu từ chối.

Hai người đàn ông thấy Tiểu Thỏ không nhận rượu, liền động tay động chân bắt cô uống. Đương lúc hai bàn tay bản thủ kia hướng về phía Tiểu Thỏ thì nhanh như chớp, một đôi chân thon dài đã mau chóng tiến lại gần cô, sau đó liền tặng cho gã kia một cước vào mặt.

Tên háo sắc rống lên một tiếng, ngã cắm đầu vào chiếc bàn bên cạnh, cái trán đã sớm chảy máu. Hắn giận tái mặt, vội vã xoa người lại, cầm lấy một chai bia trên bàn vung lên. Đến khi nhìn rõ mặt của người đứng ở phía sau, sắc mặt của hắn bỗng nhiên lại đột ngột chuyển từ đen thành trắng.

“Ngải Lý Khắc, tôi đây uống rượu sao?” Ngải Thụy Khắc Tư kéo Tiểu Thỏ đáng thương lại bên người, bày ra thái độ khinh thường liếc nhìn ông ta, “Ông lẽ nào không biết trên trán của cô nhóc này có dán nhãn ‘là người của tôi’ sao? Dám cả gan làm phiền cô ấy, ông chán sống rồi à?”

Người đàn ông tên Lý Khắc quay đầu nhìn về phía người bạn vừa đi cùng, thấy ông ta làm một bộ dáng chuyện gì cũng không liên quan đến mình, sắc mặt không khỏi thêm tái mét, vội hướng về phía Ngải Thụy Khắc Tư cười trừ: “Ha ha, thiếu gia, tôi thực sự không biết...”

“Ông không nhìn ra được cô gái kia là của tôi phải không?” Ngải Thụy Khắc Tư cúi đầu nhìn người đàn ông lùn tịt trước mặt, tiếp tục lạnh lùng gần từng tiếng: “Nếu đôi mắt của ông vô dụng như vậy, hay là để tôi thay ông loại bỏ nó đi nhé?”

“Không... không... không... Á!”

Ngải Thụy Khắc Tư động tác nhanh như chớp vọt đến trước mặt Lý Khắc, tay cầm một chai bia đã bị vỡ đập vào mắt trái của ông ta. Lý Khắc ngã nhào xuống đất, vội vã lê người lùi về phía sau.

Xung quanh hai người đã sớm tụ tập một đám nam nữ đứng thành vòng tròn, không có chút gì giấu giếm về thích thú đang hiện rõ trên mặt, hào hứng nhìn cảnh đang diễn ra trước mắt. Dường như mới vừa rồi xảy ra một việc gì đó hết sức thú vị chứ không phải là một vụ bạo lực đầy máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nha Đầu, Lại Đây Hôn Một Cái

Mọi việc tiếp theo đều được giải quyết rất nhanh chóng, người đàn ông tên Lý Khắc trong chốc lát đã được một đám bảo vệ lôi ra ngoài.

Tiểu Thỏ cho tới bây giờ chưa từng gặp qua một màn tanh máu như vừa rồi, hoàn toàn đã bị dọa đến hóa đá, mặc cho Ngải Thụy Khắc Tư lay gọi như thế nào cũng vẫn cứ ngây ngốc ở đó không trả lời.

Ngải Thụy Khắc Tư giờ tay ra trước mặt Tiểu Thỏ lắc lắc mấy cái, đôi môi cong lên thành một nụ cười quyến rũ, “Này, tiểu nha đầu, cô mà còn tiếp tục bày ra vẻ mặt ngẩn ngơ mặt hồn như thế này, tôi sẽ không khách khí đâu.”

Tiểu Thỏ vất vả lắm mới điều chỉnh được tầm mắt dừng lại trên người Ngải Thụy Khắc Tư, “Anh nói cái gì?”

Ngải Thụy Khắc Tư tiến sát lại gần Tiểu Thỏ, “Nha đầu, lại đây hôn một cái nào!”

“Rầm!” Một cái bánh ga tô khổng lồ trong nháy mắt bay lên, lao về phía Ngải Thụy Khắc Tư, anh ta rất nhanh liền nhảy sang một bên né tránh, đôi mắt thoáng liếc nhìn về phía bóng dáng một cậu thiếu niên trạc tầm mười tuổi đang đứng ở cửa vung tay phải lên.

Ngay đúng lúc đó, tất cả các đèn trong đại sảnh bỗng nhiên nhấp nhô chớp nháy rồi đồng loạt ‘bụp bụp’ nổ tung.

Mọi người trong phòng nhanh chóng rơi vào trạng thái hoảng loạn, la hét ầm ĩ, vội vã ôm đầu ngồi xuống đất tránh né những mảnh vỡ đang bay tán loạn.

Ngài Thụy Khắc Tư theo bản năng đưa tay về phía Tiểu Thỏ kéo cô lại gần, nhưng người bên cạnh đã sớm không còn ở đó nữa rồi.

Trong ánh mắt Ngài Thụy Khắc Tư khẽ lóe lên một tia nghi ngờ.

Cậu nhóc đứng ở cửa kia... phải chăng... chính là người có siêu năng lực trong truyền thuyết?

*****

Tiểu Thỏ bị kéo chạy ra khỏi nhà nghỉ Mạc Tư một đoạn dài, mãi đến khi cả người nhũn ra mới thấy người kia bắt đầu dừng lại.

“Cậu, cậu là ai vậy?” Tiểu Thỏ cúi người thờ hồng hộc, đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào tấm lưng trước mặt.

“Cô đúng là đồ ngốc, đại ngốc, đại đại ngốc.” Cậu thiếu niên bỗng xoay người, dùng dùng nỗi giận tiến lại gần Tiểu Thỏ, gờ ngón tay thon dài ấn mạnh vào đầu cô, “Nếu ta mà không tới đúng lúc, có khi cô đã bị ăn đến một mẫu xương cũng chẳng còn.”

Tiểu Thỏ nhìn chăm chăm người trước mặt từ trên xuống dưới không sót một chỗ nào nửa ngày, mãi một lúc sau cái miệng nhỏ nhắn mới kêu lên đầy kinh ngạc, “Cậu là... em trai Tiểu Trạc sao?”

Hoàng Phủ Văn Trạc hăm hừ quay đầu bước đi.

Tiểu Thỏ vội vàng đuổi theo, chạy đến bên cạnh, vừa đi vừa nói: “Tiểu Trạc, cậu làm sao mà tự nhiên lại cao lên nhiều như vậy? Mới có vài tiếng đồng hồ mà trông cứ như đã lớn thêm năm, sáu tuổi rồi ấy?”

“Ta vốn không phải em trai của cô, tại cô cứ nhất quyết đòi ta phải kêu cô là chị.” Văn Trạc tức giận xoay người lại, tay chỉ vào cái trán nhỏ của Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ kéo kéo ống tay áo của hắn, “Chúng ta quay lại nhà trọ sao?”

“Dĩ nhiên.” Văn Trạc gật gù đầu, “Mẹ của cô đang đợi.”

“Mẹ tới đây sao?” Tiểu Thỏ mở lớn mắt.

Khi Tiểu Thỏ cùng với Hoàng Phủ Văn Trạc quay lại nhà trọ, liền trông thấy Trịnh Thái Lam đang sốt ruột đứng ngồi không yên đi đi lại lại trong phòng.

“Mẹ!” Tiểu Thỏ chạy như bay tới ôm lấy Trịnh Thái Lam, bao nhiêu tủi thân cùng uất ức khi bị ba ba vứt bỏ lại nơi đất khách quê người, trong khoảnh khắc nhìn thấy mẹ, đều trào ra thành nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đùa Giỡn

Mười giờ sáng, sau mười mấy tiếng đồng hồ ngồi ê mông trên máy bay, Tiểu Thỏ cùng với mẹ và Văn Trạc rốt cục cũng về tới Y gia.

Tiểu Thỏ về đến nhà ngay lập tức trở về phòng của mình, cả người mệt gần chết, vốn tưởng rằng có thể cứ thế chậm rãi mà ngủ một giấc thật đã, ai ngờ rằng mới có ba giờ chiều đã bị chị ba Y Trạch Phương đánh thức.

Bọn họ kêu cô thức dậy chuẩn bị bữa tối, nói rằng hôm nay chị cả, chị hai cũng với ông xã của bọn họ sẽ tới ăn cơm.

Chị cả, chị hai, chị ba đều được gả vào nhà giàu sang, cái mũi cũng nhờ đó mà vênh dài lên trời, đi ra ngoài gặp ai cũng khoe khoang ông xã của mình, ở nhà không có việc gì làm ngồi buồn dựa lê cũng chỉ có bàn tán về bọn họ, đem họ so sánh với nhau.

Lúc này, chị hai Y Trạch Tinh đang khoe khoang về bộ nhẫn kim cương đeo đầy trên cả người đầu ngón tay của mình, trên cổ còn đeo một cái vòng vàng bự chẳng, ngay cả ở chân cũng có một cái.

Cả ba bà chị thích nhất là ngồi ở sô pha khoa tay múa chân chỉ huy Tiểu Thỏ làm việc.

Trong nhà, người hiền lành nhất có lẽ là mẹ hai Mã Tú Hòa cùng với con gái của bà, cũng là chị tư của Tiểu Thỏ – Y Phi Linh.

Mẹ cả Mã Tú Lệ cùng với mẹ hai Mã Tú Hòa là hai chị em ruột, nhưng mà tính tình thì đúng là một trời một vực. Mã Tú lệ là người chanh chua, ngay cả nói chuyện với người khác cũng luôn luôn lẩn át, không lưu lại cho họ đường rút lui. Còn Mã Tú Hòa thì lại điềm đạm hòa nhã, cả người toát lên vẻ cao quý cùng thân thiện, so với Mã Tú Lệ dĩ nhiên là hơn hẳn một bậc, tính tình dịu dàng hiền thực, khiến cho Y Bác Dương bị cuốn hút. Chính vì vậy cho nên bình thường mà có đi dự tiệc hay tham gia hoạt động gì đó, Y Bác Dương nếu không mang theo Mã Tú Hòa đi cùng, thì cũng tìm mẹ tư Hạ Thanh chứ không bao giờ tới gặp Mã Tú Lệ, chuyện này cũng khiến cho Mã Tú Lệ tức giận vô cùng.

Y Phi Linh 21 tuổi, là một nữ thương nhân tài ba, cũng là người chị gái duy nhất trong nhà thương yêu Tiểu Thỏ. Tiểu Thỏ cũng rất thích người chị tư này, một người vừa cao quý lại học rộng hiểu nhiều, chỉ tiếc cô ấy nhìn người không được tốt cho lắm.

Chị tư có một người bạn trai, tên là Ngụy Thu Bạch, Tiểu Thỏ thật sự không thích anh ta. Người này theo như mẹ nói là một kẻ mồm mép tép nhảy, hay ba hoa khoác lác [1], bình thường toàn nói chuyện đao to búa lớn, nhưng thực tế thì lại chẳng làm được bao nhiêu. Tiểu Thỏ cảm thấy đề cho chị tư cùng với anh ta ở cùng một chỗ thật đúng là thiệt thòi vô cùng.

Khó nổi chị tư lại rất thích cái người Ngụy Thu Bạch này, có khuyên bảo như thế nào cũng đều không được. Hai người họ quen nhau từ hồi học đại học, hiện đã tốt nghiệp, chị tư đã sớm tìm được cho mình một công việc thích hợp, còn tên Ngụy Thu Bạch kia cứ ngại đủ mọi điều, không thích cái này, không vừa lòng với cái kia nên cho đến tận bây giờ một chút tiến bộ cũng không có.

Tiểu Thỏ hiện đang ở trong bếp cắt củ niễng[2].

Ông xã của chị cả thích nhất là ăn củ niễng xào với thịt thái hạt lựu[3], mỗi lần anh ta đến thì món này là thứ không thể thiếu.

Đương lúc Tiểu Thỏ đang bận rộn ở trong bếp, một bóng người lén lút từ bên ngoài tiến vào, vóc dáng trung bình, không cao mà cũng không thấp, trên người còn khoác một bộ âu phục cùng với giày da đen bóng. Đôi mắt đục ngầu nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Tiểu Thỏ, cái miệng nuốt nước miếng ừng ực, hai tay vội vàng chà xát vài cái rồi đột nhiên cả người bỏ nhào về phía trước, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Tiểu Thỏ hôn nào!”

[1]Nguyên văn là “Nhân cao thủ thấp” 眼高手低 nói như rồng leo, làm như mèo mửa.

[2] Củ niễng còn có tên gọi khác là bạch thực linh thường mọc ở ven bờ ao, hồ, đồng ruộng... ngập trong nước nông.

Niễng trông giống lau, sậy, mọc ở dưới nước hay ở đất nhiều bùn, cao tới 1–2 m, rễ nhiều. Thân rễ và thân bò phát triển (đường kính 1 – 1,5 cm), thân đứng nhẵn, có phần dưới gốc to, xốp, phía ngọn gầy hơn. Lá hình mác, dài 0,3–1 m, rộng 2–3 cm, hai mặt đều ráp, hai bên mép dày lên. Cụm hoa hình chùy đẹp, dài 30–50 cm, trục to, nhiều nhánh, mang hoa cái phía trên và hoa đực phía dưới. (Theo Wiki)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Suy Nghĩ Xấu Xa

“A!” Tiểu Thỏ bị dọa sợ chết khiếp, vội vã xoay người đẩy bàn tay bản thủ kia cách ra xa.

“Anh... anh rě? Anh...”

“Tiểu Thỏ, anh nhớ em chết đi được, lại đây cho anh rě hôn một cái, nào, nào, ...”

Cái miệng chu ra thật dài hướng thẳng về phía Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, dùng hết sức đẩy hất ra, “Không, anh rě, anh làm gì vậy, anh...”

“Loảng xoảng!” Mấy chiếc nôi ở gần đó bị Tiểu Thỏ đụng phải, toàn bộ rơi hết vào chân của Trương Bằng khiến hắn đau muốn nhảy dựng lên, vừa ôm chân vừa lẩm rầm chửi rủa.

Tiểu Thỏ mặt mũi đã sớm trắng bệch, cả người co rúm lại chui vào một góc nhà bếp, sững sờ nhìn chăm chăm vào anh rě Trương Bằng, nói: “Anh rě, anh... anh không sao chứ?”

“Cô dám lấy nôi đập vào chân của anh rě cô sao?” Trương Bằng tỏ vẻ hung dữ đánh mặt lại, ánh mắt gian tà đánh giá Tiểu Thỏ từ trên xuống dưới.

Trương Bằng có mở một cái công ty thực phẩm nhỏ, cả ngày không thêm làm việc đảng hoàng, chỉ lo chơi bồi lêu lổng, ý rằng trong tay mình có mấy đồng tiền dơ bẩn liền ngựa ngáy không chịu ở yên, hẳn thường ngày thích nhất là dụ dỗ hẹn hò với mấy cô gái mới lớn. Kì thực trước kia, Trương Bằng sớm đã ngấm cô em vợ trở thành mục tiêu của mình, chính là Tiểu Thỏ đáng yêu lại đơn thuần, chẳng qua hắn cho đến giờ vẫn chưa có cơ hội được ở riêng một chỗ với Tiểu Thỏ, chỉ được nhìn mà không được chạm vào, càng khiến cho lòng hắn thêm ngứa ngáy.

Chị cả Y Trạch Mộng đã sớm biết ông xã Trương Bằng của mình đối với Tiểu Thỏ có suy nghĩ bản thủ, chẳng qua cô ta tất cả đều đem đổ hết lên đầu

Tiểu Thỏ, cho rằng Tiểu Thỏ là người dụ dỗ chồng của cô ta, còn cái tên dở hơi kia thì một chút sai lầm cũng không có. Chính vì vậy nên Y Trạch Mộng đối với Tiểu Thỏ ngày càng hà khắc, hẹp hòi. Lần trước thắng tay đẩy Tiểu Thỏ xuống nước, trong bụng cô ta thực sự muốn chìm Tiểu Thỏ vào chỗ chết, may mà đứa nhỏ này mệnh lớn, bằng không giờ này chắc cũng đã trở thành hồn ma nơi địa ngục.

Lúc này cả nhà Y Bác Dương đều tập trung ở phòng khách, mà nhà bếp lại cách phòng khách rất xa, cho nên âm thanh ở nơi này không thể nào vang ra tận đó.

Trương Bằng trong đầu cuộn cuộn nổi lên toàn những ý nghĩ hèn hạ, nhìn thấy ‘món ngon’ Tiểu Thỏ bày ra trước mặt khiến cho cả người hắn nhón nhạo khó chịu.

Hắn ta cẩn thận quay lại khóa cửa phòng bếp, sau đó liền xoay người mở miệng đe dọa Tiểu Thỏ, “Tiểu Thỏ, cô làm cho anh rě của cô bị thương, nếu như để cho chị cả của cô biết được, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ?”

“Anh rě, đừng nói cho chị cả biết.” Tiểu Thỏ đáng thương cắn chặt môi, cố sức lắc đầu.

“Không nói cũng được.” Trương Bằng xoa xoa bàn tay bẩn thỉu, nhanh như chớp ôm lấy gáy Tiểu Thỏ, “Nhưng Tiểu Thỏ phải cho anh rě ôm một cái, khá khá.”

“A! Anh rě, làm gì thế? Buông ra, anh rě, buông ra!”

Trương Bằng mặc kệ cho Tiểu Thỏ kêu gào, dù sao bây giờ chắc chắn sẽ không có ai lủn quẩn ở gần chỗ phòng bếp này.

Trương Bằng ý vào sức mạnh của mình, đem Tiểu Thỏ nhấc lên ngồi bên cạnh bồn rửa tay, một tay dùng sức giữ chặt hai tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ giờ thắng lên trên, tay còn lại vội vàng túm lấy quần của Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ kinh hãi gần chết, tiếng thét chói tai như nước lũ cứ thế tràn ra khỏi cổ họng “Cứu! Có ai không, cứu với...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Uất Ức

“Câm mồm! Không được kêu!” Trương bằng dùng một tay tát mạnh vào miệng Tiểu Thỏ, tay kia vội vã cởi quần của Tiểu Thỏ ra.

Tiếc rằng hiện giờ đang là mùa đông, Tiểu Thỏ mặc những ba cái quần, ngoài cùng là một chiếc quần bông kiểu cũ đầy nút buộc khiến cho Trương Bằng loay hoay mãi vẫn không cởi được.

Trương Bằng sốt ruột, dùng sức giật mạnh quần của Tiểu Thỏ xuống, tay chân lóng ngóng thế nào lại khiến cho mấy cái cúc áo của cô bung ra. Tiểu Thỏ sợ đến mức cả người mềm nhũn, vô lực ngồi trên bồn rửa tay, hai chân cũng run rẩy kịch liệt. Tiểu Thỏ thở hổn hển, giọng nói khàn khàn đứt quãng phát ra từ cổ họng bé nhỏ, “Có ai cứu với... cứu với...”

Trương Bằng rốt cục cũng cởi được chiếc quần ngoài cùng của Tiểu Thỏ ra, chỉ cần giải quyết nốt hai cái nữa thì hắn có thể vui vẻ rồi.

Chỉ có điều, thật không khéo đúng lúc này bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân, Trương Bằng thất vọng vô cùng, vội vàng đem Tiểu Thỏ từ trên bồn rửa tay kéo xuống dưới, sau đó nhanh tay cầm chiếc quần bông vứt vào thùng rác, làm xong liền quay lại đe dọa Tiểu Thỏ, “Câm miệng, lau hết nước mắt đi, may mà dám hé mồm nói một câu, tao kêu chị cả của mày đánh chết mày, nghe thấy chưa, đem nước mắt thu hết vào!”

Trương Bằng vừa mở cửa ra, liền thấy chị cả cùng chị hai nói nói cười cười chậm rãi tiến vào.

“Ồ, việc này là thế nào? Tại sao nôi niêu lại rơi đầy trên mặt đất vậy?” Chị hai Y Trạch Tĩnh liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ cúi đầu đưa lưng về phía hai người bọn họ, nước mắt không cách nào nuốt ngược vào trong, cả người dính toàn thức ăn, trên mặt đất còn vương vãi đồ nấu dở.

Chị cả Y Trạch Mộng dùng ánh mắt dò xét hoài nghi nhìn ông xã của mình cùng với Tiểu Thỏ, “Hai người ở chỗ này làm gì?”

“Lúc nãy anh cảm thấy đói bụng, tính xuống bếp xem có chút gì ăn được không, ai ngờ rằng Tiểu Thỏ làm việc không cẩn thận, đem toàn bộ thịt bò đã chuẩn bị tốt làm đổ hết ra đất.”

“Mày muốn chết hay sao? Mày nghĩ thịt bò mua không cần tiền chắc?” Chị cả Y Trạch Mộng lại gần lấy tay đập mạnh vào đầu Tiểu Thỏ, “Sao? Tao đang nói với mày đây, mày dám dùng lưng nói chuyện với tao à?”

Tiểu Thỏ cúi đầu thật thấp, đôi vai nhỏ nhỏ run rẩy từng hồi.

“Mối mắng có hai câu liền khóc khóc, đúng là đồ vô dụng. Được, mày thích khóc tao cho mày khóc!” Chị cả Y Trạch Mộng càng thêm chán ghét Tiểu Thỏ, tàn nhẫn đập mạnh vào đầu Tiểu Thỏ, sau mới xoay người kéo em gái Y Trạch Tĩnh đi ra ngoài, vừa đi còn luôn mồm chửi rủa.

Trương Bằng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt gian tà nhanh như chớp chuyển động, lưu luyến ngắm Tiểu Thỏ một lúc mới chịu theo hai người kia rời khỏi phòng bếp.

Tiểu Thỏ cũng không biết kế tiếp chính mình làm thế nào hoàn thành được bữa tối, chật vật mãi mới xong hết mọi việc liền lập tức quay trở về căn phòng nhỏ của mình. Vừa mở cửa ra Tiểu Thỏ liền trông thấy Hoàng Phủ Văn Trạc đang ngồi trên giường cô nghịch chiếc đèn LED[1]. Không biết vì sao, khi Tiểu Thỏ vừa mới nhìn thấy Hoàng Phủ Văn Trạc, nước mắt tự nhiên không thể khống chế từng giọt từng giọt ào ào rơi xuống.

Hoàng Phủ Văn Trạc vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy Tiểu Thỏ mặt đầy nước mắt, cả người bỗng cứng lại, bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Sao vậy? Chẳng qua ngồi ở trên giường cô nghỉ ngơi một chút, tiện tay nghịch cái đèn của cô, vậy mà đã rơi nước mắt sao?”

“Tiểu Trạc...” Tiểu Thỏ “Oa” một tiếng nhào vào lòng Hoàng Phủ Văn Trạc khóc lớn.

Hết chương 22.

[1] Nguyên văn là 半导体 (semiconductor) tức là chất bán dẫn. Tác giả ở đây tác giả ý là muốn chỉ cái ‘đốt phát quang’ hay còn gọi là LED (Light Emitting Diode) là các diode có khả năng phát ra ánh sáng hay tia hồng ngoại, tử ngoại. LED được cấu tạo từ một khối bán dẫn loại p ghép với một khối bán dẫn loại n. (theo wiki)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nổi Giận

“Oành!” Khi Trương Bằng nhận thức được tình cảnh của mình bây giờ, liền cảm thấy bản thân giống như quả bóng cao su căng phồng dần dần bay lên cao, cả người trong chốc lát vất ngang qua một cảnh cây đại thụ ở cửa sổ trước nhà.

Trương Bằng sợ đến mức tè cả ra quần, bên dưới chính là nước sông chảy xiết không ngừng, mà cảnh cây đang đỡ lấy hắn thì liên tục đong đưa lắc lư qua lại, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy.

Cả nhà Y Bác Dương đều chạy lại bên cửa sổ, mắt lớn nhìn mắt nhỏ, ai nấy đều không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Nửa giờ trước...

Tất cả bọn họ đều tập trung ở phòng khách thưởng thức đồ ăn. Bữa cơm tối thập phần phong phú nhưng tất cả bọn họ không một ai nghĩ tới việc gọi hai mẹ con nhà Tiểu Thỏ.

Trịnh Thái Lam thân thể luôn không được tốt, lúc này bởi vì vừa từ nước M đón Tiểu Thỏ về nhà liền ngã bệnh. Trịnh Thái Lam bình thường phần lớn thời gian đều ở trong phòng đọc sách một mình, ngoại trừ Tiểu Thỏ, bà ít khi cùng người khác nói chuyện. Chị em Y Trạch Mộng cho đến bây giờ cũng không để Trịnh Thái Lam vào mắt, càng không nói đến chuyện coi bà là mẹ ba.

Khi Văn Trạc xuất hiện tại phòng khách, Trương Bằng đang đứng dậy ba hoa chích chòe, Y Trạch Mộng một bộ dáng dửng dưng nhìn chăm chú vào ông xã của mình, một tay nâng má, một tay gõ nhịp nhịp lên bàn ăn.

Hoàng Phủ Văn Trạc giơ tay phải lên, ngay lập tức một màn cảnh tượng quỷ dị xuất hiện. Cả người Trương Bằng dần dần rời khỏi mặt đất, nhẹ nhàng đập dềnh bay lên. Hắn kinh hoàng phát hiện bản thân mình cứ thế bỗng bồng bềnh trôi giữa không trung, thông thả tiến lại gần về phía cửa sổ. Trương Bằng định nắm lấy khung cửa sổ nhưng ngay lập tức kế hoạch đó liền thất bại, một sức mạnh thật lớn đem hắn đẩy mạnh ra ngoài, vất lên một cảnh cây.

Căn nhà của Y Bác Dương nằm trên sườn núi Đại Áo, cũng được xếp vào hàng ngũ những gia đình giàu có ở khu vực này. Cảnh vật nơi đây thật không tệ, sơn thủy hữu tình. Gần nhà Y Bác Dương có một con sông, vì cách xa những khu công nghiệp nên dòng nước ở đây trong vắt, có điều Trương Bằng mà ngã từ trên cây xuống thì chỉ mừng cho hắn là sẽ không bị ngộ độc, còn tính mạng có giữ được hay không lại là chuyện khác.

Trong đôi mắt đen láy của Hoàng Phủ Văn Trạc hiện lên một tia sắc nhọn, bàn tay lại một lần nữa vung lên, chỉ nghe thấy Trương Bằng kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người cứ thế lao thẳng xuống mặt nước.

“A Bằng!” Trong mắt Y Trạch Mộng ngập tràn nỗi kinh hoàng. Cô ta gần như phát điên đẩy mạnh hai cô em gái của mình ra, lao về phía cửa sổ, trái tim đập thình thịch liên hồi, tựa như ngay lúc này sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt. Trương Bằng ngay khi chỉ còn cách mặt sông có ba thước[1] bỗng nhiên dừng lại lơ lửng ở không trung, giống như thời gian lúc này không hề chuyển động. Hẳn cả người cứng đờ, cho dù có sợ đến mức hét chói tai nhưng cũng không dám động đậy một chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng nước cuộn cuộn chảy xiết.

Hoàng Phủ Văn Trạc trong nháy mắt nhẹ nhàng tiến lại gần cửa sổ lầu một, tay phải hơi giơ lên, khe hướng về phía trước.

Đột nhiên ——

Trương Bằng cả người rơi vào trong nước ầm một tiếng thật lớn. Trong lòng sông như xuất hiện một luồng lốc xoáy cuộn cuộn dậy sóng, làn nước xanh biếc trở mình úp ngược lên người Trương Bằng, nhấn hẳn chìm xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chuẩn Bị Xuất Phát

Trong lòng sông như xuất hiện một luồng lốc xoáy cuộn cuộn dậy sóng, làn nước xanh biếc trở mình úp ngược lên người Trương Bằng, nhấn hẳn chìm xuống nước.

Trương Bằng cả người ngụp lặn trong làn nước lạnh lẽo, điên cuồng gào thét.

Cả nhà Y Bác Dương cấp tốc đi tới phòng khách lầu một, nối đuôi nhau xông ra cửa, đứng ở bên bờ sông hoảng sợ kêu tên Trương Bằng.

Tiểu Thỏ nghe thấy ồn ào, nhanh chóng từ trong phòng chạy ra, vội vàng vọt tới bên cạnh Hoàng Phủ Văn Trạc, sắc mặt tái nhợt kéo kéo ống tay áo của cậu. Văn Trạc liếc mắt nhìn cô một cái, rồi đột nhiên buông tay xuống, xoay người kéo Tiểu Thỏ rời đi.

Dưới sông, Trương Bằng đang cố gắng chống lại cột nước vô hình mà gãy giữa tìm cách thoát ra, bỗng nhiên cảm nhận được áp lực tiêu thất, toàn bộ sức mạnh chèn ép hẳn vừa rồi đều không cánh mà bay, hẳn liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoảng sợ tâm lý vừa biến mất, hẳn ngay lập tức cảm nhận được thân thể mình nặng trĩu không còn một chút sức lực nào, tay chân mệt mỏi rã rời, liền chìm ngấm xuống dưới.

“A Bằng!”

“Học học!” Y Trạch Mộng quá kích động không cần quan tâm đây là nơi nào liền nhảy xuống nước.

*****

Tiểu Thỏ nằm cuộn tròn trên giường, còn Hoàng Phủ Văn Trạc thì đi đi lại lại bên cạnh, “Cô bây giờ tính như thế nào?”

“Như thế nào là sao?”

“Cái nhà này, cô chẳng lẽ còn định ở lại sao?” Hoàng Phủ Văn Trạc nhíu mày bất mãn nhìn Tiểu Thỏ, “Bọn họ căn bản không coi cô là người trong nhà.”

“Nhưng mà ngoài nơi này ra, chị chẳng còn chỗ nào để đi cả.” Tiểu Thỏ bắt lực đem cả người ngày càng cuộn chặt hơn, “Huống chi sức khỏe của mẹ lại không tốt, làm sao có thể bỏ bà ở lại mà đi một mình.”

Hoàng Phủ Văn Trạc thở dài, ngồi xuống bên giường, ngón tay khẽ chọc vào trán Tiểu Thỏ, “Nói cô là đồ ngốc cô toàn phủ nhận, hiện giờ tìm một chỗ nào đó ở tạm, rồi mang mẹ cô theo không phải là được rồi sao? Có phải là ngay lập tức muốn hai mẹ con cô phải xa nhau đâu, cô bày ra cái mặt ai oán đó cho ai nhìn vậy?” Văn Trạc mất hứng trừng mắt liếc Tiểu Thỏ một cái, tự nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ kì lạ, đại nãi còn chưa kịp tiêu hóa ý tưởng kia thì bàn tay đã nhanh chóng kéo cái miệng nhỏ nhỏ của Tiểu Thỏ hướng sang hai bên rồi, “Cười lên xem nào!”

“Nhóc kì lạ thật đấy! Người ta tâm tình đang không tốt, làm sao mà cười nổi!”

Hoàng Phủ Văn Trạc cũng cảm thấy bản thân thật khó hiểu, hẳn cũng không biết tại sao chính mình lại không vui khi cô nàng này bày ra vẻ mặt ai oán như vậy.

Thật quái lạ!

Có lẽ do hấn không muốn nhìn thấy cô biểu tình giống như một chú cún nhỏ đáng thương khi bị lạc mất chủ, trông cô như thế làm cho hấn cảm thấy khó chịu. Hoàng Phủ Văn Trạc dùng cả hai tay giữ chặt mặt của Tiểu Thỏ lại, “Cô, nhìn thẳng vào ta.”

“Thì đang nhìn đây!” Tiểu Thỏ bực mình lên tiếng.

Hoàng Phủ Văn Trạc vừa giận vừa buồn cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Như vậy đi, cô thu dọn một ít đồ đạc, ngày mai mang theo mẹ cô đi cùng với ta.”

“Tiểu Trạc, nhóc phải đi sao?” Tiểu Thỏ ngồi hấn dậy, nhìn chăm chăm về phía cậu nhóc.

“Đã rồi đi lâu như vậy rồi, không thể không trở về.” Nhất định sẽ bị lão An làm nhảm bên tai suốt ngày.

“Nhóc muốn đi đâu?” Tiểu Thỏ tròn tròn mắt nhìn Văn Trạc.

“Về nhà!” Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ nheo cái mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Hỏi nhiều như vậy làm gì, theo ta trở về thì cô sẽ biết!”

Hết chương 24

15.08.2013, 20:26 Nhã Thục Thuyền Lốp phó học tập Ngày tham gia: 06.07.2013, 18:08

Tuổi: 15 Re: [Hiện đại] Độc Sủng Tiểu Thỏ - Nhân Văn Nhiễm Nguyệt - Điểm: 10 Chương 24: Chuẩn bị xuất phát

Trong lòng sông như xuất hiện một luồng lốc xoáy cuộn cuộn dậy sóng, làn nước xanh biếc trở mình úp ngược lên người Trương Bằng, hấn hấn chìm xuống nước.

Trương Bằng cả người ngụp lặn trong làn nước lạnh lẽo, điên cuồng gào thét.

Cả nhà Y Bác Dương cấp tốc đi tới phòng khách lầu một, nối đuôi nhau xông ra cửa, đứng ở bên bờ sông hoảng sợ kêu tên Trương Bằng.

Tiểu Thỏ nghe thấy ồn ào, nhanh chóng từ trong phòng chạy ra, vội vàng vọt tới bên cạnh Hoàng Phủ Văn Trạc, sắc mặt tái nhợt kéo kéo ống tay áo của cậu. Văn Trạc liếc mắt nhìn cô một cái, rồi đột nhiên buông tay xuống, xoay người kéo Tiểu Thỏ rời đi.

Dưới sông, Trương Bằng đang cố gắng chống lại cột nước vô hình mà giãy giụa tìm cách thoát ra, bỗng nhiên cảm nhận được áp lực tiêu thất, toàn bộ sức mạnh chèn ép hấn vừa rồi đều không cánh mà bay, hấn liền thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoảng sợ tâm lý vừa biến mất, hấn ngay lập tức cảm nhận được thân thể mình nặng trĩu không còn một chút sức lực nào, tay chân mệt mỏi rã rời, liền chìm chìm xuống dưới.

“A Bằng!”

“Học học!” Y Trạch Mộng quá kích động không cần quan tâm đây là nơi nào liền nhảy xuống nước.

*****

Tiểu Thỏ nằm cuộn tròn trên giường, còn Hoàng Phủ Văn Trạc thì đi đi lại lại bên cạnh, “Cô bây giờ tính như thế nào?”

“Như thế nào là sao?”

“Cái nhà này, cô chẳng lẽ còn định ở lại sao?” Hoàng Phủ Văn Trạc nhíu mày bất mãn nhìn Tiểu Thỏ, “Bọn họ căn bản không coi cô là người trong nhà.”

“Nhưng mà ngoài nơi này ra, chị chẳng còn chỗ nào để đi cả.” Tiểu Thỏ bắt lực đem cả người ngày càng cuộn chặt hơn, “Huống chi sức khỏe của mẹ lại không tốt, làm sao có thể bỏ bà ở lại mà đi một mình.”

Hoàng Phủ Văn Trạc thở dài, ngồi xuống bên giường, ngón tay khẽ chọc vào trán Tiểu Thỏ, “Nói cô là đồ ngốc cô toàn phủ nhận, hiện giờ tìm một chỗ nào đó ở tạm, rồi mang mẹ cô theo không phải là được rồi sao? Có phải là ngay lập tức muốn hai mẹ con cô phải xa nhau đâu, cô bày ra cái mặt ai oán đó cho ai nhìn vậy?” Văn Trạc mất hứng trừng mắt liếc Tiểu Thỏ một cái, tự nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ kì lạ, đại não còn chưa kịp tiêu hóa ý tưởng kia thì bàn tay đã nhanh chóng kéo cái miệng nhỏ nhỏ của Tiểu Thỏ hướng sang hai bên rồi, “Cười lên xem nào!”

“Nhóc kì lạ thật đấy! Người ta tâm tình đang không tốt, làm sao mà cười nổi!”

Hoàng Phủ Văn Trạc cũng cảm thấy bản thân thật khó hiểu, hấn cũng không biết tại sao chính mình lại không vui khi cô nàng này bày ra vẻ mặt ai oán như vậy.

Thật quái lạ!

Có lẽ do hấn không muốn nhìn thấy cô biểu tình giống như một chú cún nhỏ đáng thương khi bị lạc mất chủ, trông cô như thế làm cho hấn cảm thấy khó chịu. Hoàng Phủ Văn Trạc dùng cả hai tay giữ chặt mặt của Tiểu Thỏ lại, “Cô, nhìn thẳng vào ta.”

“Thì đang nhìn đây!” Tiểu Thỏ bực mình lên tiếng.

Hoàng Phủ Văn Trạc vừa giận vừa buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Như vậy đi, cô thu dọn một ít đồ đạc, ngày mai mang theo mẹ cô đi cùng với ta.”

“Tiểu Trạc, nhóc phải đi sao?” Tiểu Thỏ ngồi hăn dậy, nhìn chăm chăm về phía cậu nhóc.

“Đã rồi đi lâu như vậy rồi, không thể không trở về.” Nhất định sẽ bị lão An làm nhảm bên tai suốt ngày.

“Nhóc muốn đi đâu?” Tiểu Thỏ tròn tròn mắt nhìn Văn Trạc.

“Về nhà!” Hoàng Phủ Văn Trạc khề nhéo cái mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Hỏi nhiều như vậy làm gì, theo ta trở về thì cô sẽ biết!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhục Mạ

“Cộc cộc cộc cộc, cộc cộc cộc cộc!”

Cửa phòng nhỏ bị người ta đập mạnh vang lên tiếng ồn ào.

Tiểu Thỏ chạy tới mở cửa, đập vào mắt là vẻ mặt đầy giận giữ của chị cả.

Y Trạch Mộng nhanh như cắt dùng tay xách tai của Tiểu Thỏ lên, điên cuồng hướng về phía cô hét lớn, “Đóng cửa làm cái gì, tao gọi mày nhiều như vậy mà cũng không nghe thấy hay sao, mày bị điếc rồi à? Mau cút xuống dưới nấu nước tắm rồi tìm cho anh rề mày một bộ quần áo sạch sẽ lại đây! Anh rề mày xảy ra chuyện lớn như vậy mà mày chui vào cái xó nào hả?”

“Chị cả, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

“Làm sao phải xin lỗi! Mau buông tay ra!” Hoàng Phủ Văn Trạc tức giận đẩy tay Y Trạch Mộng ra, một tay nhanh chóng kéo Tiểu Thỏ lại bên người bảo vệ, nhân tiện dùng ánh mắt tối tăm lạnh lẽo quét trên người Y Trạch Mộng một lượt, “Tiểu Thỏ không phải là người hầu của cô, cô muốn phục vụ chồng của mình thì tự đi mà làm, đừng có việc gì cũng kêu Tiểu Thỏ.”

“Tiểu Trạc!”

“Trật tự!” Hoàng Phủ Văn Trạc nghiêm mặt trừng mắt nhìn Tiểu Thỏ, trên mặt viết rõ ràng mấy chữ ‘cô mà còn lên tiếng thì chết với tôi’.

“Mày, mày nói cái gì? Mày...” Y Trạch Mộng nhìn chăm chăm cậu thiếu niên xa lạ trước mặt, “Mày là ai, sao lại ở nhà của bọn tao?”

“Chị cả, đây là Tiểu Trạc, là đứa trẻ mà hồi trước...”

“Câm miệng!” Y Trạch Mộng vung tay phải lên định tát vào mặt Tiểu Thỏ. Hoàng Phủ Văn Trạc rất nhanh liền nắm lấy tay của cô ta khề dùng lực một chút khiến cô ta đau điếng người, rống lên như lợn bị chọc tiết.

“Mày...”

“Bốp!” Hoàng Phủ Văn Trạc tặng cho cô ta một cái bạt tai, thành công trong việc khiến cô ta ngậm miệng lại, sau đó liền phui phui tay, lăm bằm, “Aizzz, thực sự là làm cho người khác khó xử mà, ta tuy từ nhỏ được dạy dỗ không nên động thủ với phụ nữ, nhưng cái gì cần làm thì vẫn phải làm, người phụ nữ này quá quái lắm rồi!”

Tiểu Thỏ bị dọa xém chút nữa thì nhảy dựng lên, mắt mũi tròn tròn, vội vàng dùng sức kéo kéo ống tay áo của Hoàng Phủ Văn Trạc, “Tiểu Trạc, quên đi, quên đi.”

“Sợ cái gì, dù sao về sau cô cũng không ở lại nơi này để cho người ta khinh bỉ mình nữa, có oan báo oan, có thù trả thù, một lần kết thúc cho xong, về sau sẽ không phải vương bận gì nữa.” Hoàng Phủ Văn Trạc khề nắm lấy tay Tiểu Thỏ, cười nhạt nhìn Y Trạch Mộng.

Y Trạch Mộng giờ mới phát hiện ra cậu thiếu niên trước mặt cực kì tuấn tú, trong đôi mắt đen kịt như màu ngọc thạch toát ra sự lãnh lẽo vô tình khiến cho Y Trạch Mộng bỗng nhiên đỏ mặt. Cô ta liếc mắt nhìn về phía Tiểu Thỏ đang nấp ở đằng sau Hoàng Phủ Văn Trạc, cái miệng nhin không được the thé châm chọc, “Đúng là đồ lẳng lơ, mày với mẹ mày giống nhau như đúc, mới có tí tuổi đầu đã bày đặt bỏ nhà theo trai, thật không biết xấu hổ là cái gì!”

Tiểu Thỏ uất ức khiến cho đôi mắt đỏ ngầu, tức giận hét lên: “Chị tại sao lại xúc phạm mẹ của tôi? Chúng tôi làm sai ở chỗ nào?”

“Còn dám nói sao, nếu không phải do thằng nhóc kia đứng sau xúi giục mày, mày có gan rời nhà trốn đi sao? Được, mày đi đi, đi sớm sớm một chút! Có

mây ở đây cũng chỉ là cái sao chổi của Y gia chúng tao thôi, bảo sao việc gì cũng không được như ý! Muốn cút thì cút ngay bây giờ cho tao, sau đó vĩnh viễn đừng bao giờ trở về nữa, mang theo cả bà mẹ bệnh tật vô dụng của mây đi, cút khỏi chỗ này càng xa càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Trục Xuất

“Oa...” Tiểu Thỏ đau lòng gần chết, đáng thương hề hề há mồm khóc lớn, “Chị cả...”

Y Trạch Mộng dùng sức đẩy tay Tiểu Thỏ ra, cô liền lao đảo ngã vào lòng Hoàng Phủ Văn Trạc.

Hoàng Phủ Văn Trạc nắm chặt tay đập mạnh vào tường khiến cho Y Trạch Mộng sợ tới mức lao đảo lùi ra sát cửa, ngồi bệt xuống đất. Cô ta trừng lớn mắt, dùng một bộ dáng khoa tin nhìn hai người họ, khuôn mặt lộ vẻ ác độc dọa nạt Tiểu Thỏ, “Mây cứ việc đi cùng với người khác, đợi đến lúc lưu lạc đầu đường xin com nhớ cách Y gia chúng ta xa xa một chút, tao sẽ mở thật to hai mắt xem xem mây sẽ phải nhận cái kết cục như thế nào.”

“Chị cả... oa oa oa.”

“Khóc cái gì chứ? Có cái gì đâu mà khóc!” Hoàng Phủ Văn Trạc vỗ nhẹ đầu Tiểu Thỏ, ánh mắt xem thường nhìn về phía Y Trạch Mộng. “Cô cứ việc nhìn, đến lúc đó mà có đi xin com nhớ cách xa nhà Tiểu Thỏ của ta một chút, cho dù có tìm tới cửa ta cũng không nể tình đâu.”

“Ha ha!” Y Trạch Mộng từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy, tay chân lỏng ngóng phui phui bụi trên người, “Tao sẽ chạy đi cầu xin nó sao?”

“Cứ chờ đi!” Hoàng Phủ Văn Trạc nheo lại mắt, ý vị thâm trường phun ra từng từ, nói xong liền lập tức khoát tay, tỏ vẻ không muốn tiếp tục cùng cô ta đấu khẩu nữa.

Y Trạch Mộng không chiếm được lợi thế, tức giận xoay người bước đi, mới được vài bước, bỗng dừng quay đầu lại hướng Tiểu Thỏ cười lạnh nói, “Tao sẽ nói với ba ba, mây về sau cũng không tính trở lại, tao tin chắc ba ba cũng sẽ không ngăn cản con đường tài lộ của mây, mây cứ việc đi, hừ!”

“Chị cả...”

Hoàng Phủ Văn Trạc cúi đầu, lấy tay kéo khoe miệng của Tiểu Thỏ hương lên, “Cười.”

“Nhóc thật kì quái, người ta trong lòng đang khó chịu, cười làm sao được!”

“Ta một chút cũng không kì quái, người kì quái là cô.” Hoàng Phủ Văn Trạc thờ dãi, “Quả nhiên là không được học hành đến nơi đến chốn, ngay cả một chút ý thức phản kháng cũng không có.”

“Nhóc nói cái gì?” Tiểu Thỏ phồng má tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc, “Đều tại cậu, nếu không phải do cậu, chị cả sao lại đuổi tôi đi?”

“Ta cứu cô ra khỏi hố lừa này còn gì?” Hoàng Phủ Văn Trạc nâng cằm, ở trong lòng âm thầm thêm một câu, “Nhảy vào hố lừa của ta, hắc hắc...”

“Cậu cười cái gì?”

“Lạ thật, ta có cười sao?”

“Có!”

“”Ách.” Hoàng Phủ Văn Trạc kéo kéo cái tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ, “Đừng khó chịu nữa, trước hết đi hỏi xem mẹ của cô có đồng ý đi cùng chúng ta hay không?”

“Không cần phải hỏi!” Y Bác Dương dẫn theo mấy bà vợ lớn nhỏ hùng hổ lao tới, phía sau là hai chị em Y Trạch Mộng cùng Y Trạch Tĩnh bày ra một bộ mặt ‘có kịch vui để xem rồi’.

“Ba ba.”

“Đừng gọi tao là ba ba! Tao không có đứa con không biết liêm sỉ là gì như mây.” Y Bác Dương dùng sức hất tay, trừng mắt tức giận với Tiểu Thỏ.

“Ba ba, em trai Tiểu Trạc...”

“Càng giải thích thì càng rối rắm thôi, Tiểu Thỏ.” Hoàng Phủ Văn Trạc cúi thấp người, ở bên tai Tiểu Thỏ nói khẽ.

Y Bác Dương tức đến mức mặt đã sẫm đen như đất nòi, “Từ hôm nay trở đi, tao coi như không có đứa con gái như mày. Mày muốn đi đâu thì đi, cút đi thật xa cho tao, đừng bao giờ quay trở về nữa.”

“Ba...” từng giọt nước mắt của Tiểu Thỏ cứ thế ào ào rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Dự Tính

“Được thôi!” Hoàng Phủ Văn Trạc gạt đầu, thuận tiện từ trong túi lấy ra một tờ giấy đưa tới trước mặt Y Bác Dương, “Vây phiền ông kí vào bản cam kết này, cuộc sống đôi bên sẽ không còn gì liên quan đến nhau nữa. Từ nay về sau, chúng tôi sẽ không tới tìm ông, ông cũng đừng chạy đi tìm chúng tôi.”

“Oa, Tiểu Trạc, tôi không muốn kí...”

Y Bác Dương tuyệt tình vung bút lên, sau đó liền ném tờ giấy về phía Hoàng Phủ Văn Trạc, hừ lạnh một tiếng, “Cút đi nhanh nhanh một chút, tao không muốn gặp lại bọn mày.”

“Ba ba, con muốn được gặp mẹ.”

“Mẹ mày sớm muộn cũng sẽ bị mày làm cho tức chết. Mày yên tâm, tao sẽ thu lưu bà ta, để cho bà ta ngây ngốc ở chỗ này có khi còn tốt hơn là đi theo một đứa con gái bất hiếu như mày. Cút, nhanh!”

“Ba ba...”

“Được rồi, đừng ở chỗ này giả vờ giả vịt nữa, cam kết đều đã kí xong, từ nay về sau đừng hòng thò một chân vào Y gia nhà chúng tao! Về sau có phân chia gia sản chắc chắn sẽ không có phần của mày đâu, mày cút nhanh đi, đứng ở đây chỉ tổ chướng mắt.” Y Trạch Tĩnh cười lạnh phát phát tay.

“Tiểu Thỏ, đi thôi.”

“Tôi không đi!”

“Đi thôi!” Hoàng Phủ Văn Trạc nhắc bóng Tiểu Thỏ đang khóc loạn không ngừng lên khiêng trên vai, sai bước đi ra ngoài, vẫy vẫy tay, “Y Bác Dương, nhớ cho rõ bản cam kết mà ông đã kí! Về sau, cho dù có xảy ra việc gì cũng không được phép tới tìm Tiểu Thỏ...”

Hoàng Phủ Văn Trạc cong cong khóe môi, lộ ra một nụ cười đầy bí hiểm.

“Oa—“

*****

“Cô đã khóc suốt từ nãy đến giờ rồi, hiện tại có thể yên tĩnh một chút không?”

“Đều tại cậu! Đều tại cậu! Tại sao cậu cứ nhất quyết muốn tôi cùng người trong nhà đoạn tuyệt quan hệ chứ, oa oa oa!”

“Được rồi được rồi được rồi, tôi nói cho cô, tôi tất cả là đều muốn tốt cho cô thôi!”

“Bộp!”

“Cô đang chụp muỗi?” Văn Trạc trong mắt bốc hỏa.

“Tôi đang đánh cậu!”

“Buồn cười!”

“Cậu mới buồn cười! Làm gì có ai ép buộc người khác đoạn tuyệt với người nhà đâu! Cậu là đồ đại xấu xa!”

“Hừ! Về sau cô sẽ cảm kích ta cho mà xem.” Hoàng Phủ Văn Trạc giữ chặt cái mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Không được khóc, khóc cái gì mà khóc, ta cứu cô thoát khỏi bể khổ mà cô còn đánh ta. Nói cho cô biết, vì ta được dạy dỗ tốt, nên mới không cùng cô so đo, bằng không mà là người khác sớm đã đem cô đánh toi bời rồi.”

“Oa...”

Hoàng Phủ Văn Trạc che lại hai lỗ tai.

Tiểu Thỏ ngồi xồm ở bên cạnh vườn hoa gào khóc.

Lúc Tô Lợi Văn xuất hiện, đập vào mắt chính là cảnh tượng quý dị này. Bệ hạ tôn quý của bọn họ lúc này đang ngồi xồm bên đường cái, luống cuống trấn an cô gái nhỏ bên cạnh.

Tô Lợi Văn vội lấy tay dụi mắt, cùng Mạc Tư nhìn nhau một cái, hai người không hẹn mà gặp trên mặt cùng lúc nở nụ cười méo mó.

‘Ách, hoàng đế bệ hạ hiện tại có điểm khôi hài. Cậu bảo chúng ta có nên dùng máy ảnh chụp lại cảnh tượng bây giờ không?’ Tô Lợi Văn dùng ánh mắt dò hỏi Mạc Tư.

“Khụ!” Mạc Tư ho nhẹ một tiếng, ‘tiểu tử cậu nếu có gan đó thì cứ chụp đi, cẩn thận kéo bệ hạ giết người phanh thây!’

Hai người rất ấn ý tiến lại gần trước mặt Hoàng Phủ Văn Trạc, ‘Bệ...’

Hoàng Phủ Văn Trạc trừng mắt nhìn bọn họ.

“Thiếu gia!” Hai người vội vàng sửa miệng, đồng thời dùng ánh mắt chế nhạo nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc, cố nín cười hỏi, “Có muốn hỗ trợ hay không, thiếu gia?”

“Khiến cô ấy im miệng cho ta!” Hoàng Phủ Văn Trạc chỉ chỉ vào Tiểu Thỏ mặt mũi nhem nhuốc nước mắt, hắng giọng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cuộc Sống Mới

Ngoài cửa sổ, những tia nắng rực rỡ nhảy nhót khắp nơi, xuyên qua tấm màn treo bằng tơ tằm ở trong phòng, quyến luyến dừng lại bên người cô gái nhỏ đang nằm trên giường.

Chiếc khăn trải giường bằng sa tanh màu xanh ngọc mỏng manh mà tinh xảo nổi bật trên nền thảm nhung đỏ rực mềm mại mà êm ái trải rộng trong phòng.

Cô gái gối đầu lên một chiếc gối trắng tinh, cả người vùi vào trong chăn, chỉ lộ ra ngoài khuôn mặt nhỏ nhắn, trông cô ngủ rất thoải mái, yên bình. Lông mi của cô thật dài, đôi má hồng hào mịn màng, làn da bạch ngọc nõn nà, gương mặt khả ái trời sinh không chút dấu vết của cực khổ, có điều trên đôi bàn tay đang nắm chặt kia là đầy đặc những vết chai sạn, âm thầm tố cáo sự bất công của số phận đối với cô.

Cô đang trong mộng đẹp, đôi mi thanh tú hơi run run, trên gò má hàm chứa một chút ngọt ngào.

Ngay sát cửa sổ là một chiếc sô pha, ở trên còn có vài cái gối ôm tơ tằm có thêu hình nụ hoa trang nhã, bên cạnh xếp một chiếc bàn dài màu trà, trên mặt bàn đã đặt sẵn một tách trà nóng hôi hổi thơm ngát đang bốc khói nghi ngút.

Trong phòng, một thân hình cao lớn tuấn tú đứng ngay chỗ cửa sổ sát đất, chăm chăm nhìn ra cảnh trí bên ngoài, yên lặng xuất thần. Cửa thủy tinh hơi hơi rộng mở, từng làn gió nhẹ lướt vào thổi tung chiếc rèm cửa phất phất bay.

Cô gái nằm ở trên giường hơi hơi giật mình, bàn tay nhỏ bé khẽ động, đôi môi anh đào mấp máy vài câu nói đứt quãng. Chàng trai đứng cạnh cửa sổ chậm rãi xoay người lại, đôi mắt sáng rực như sao yên lặng nhìn cô gái, từng bước lại gần, sau đó dừng lại ở trước giường, hơi hơi nghiêng người, ánh mắt chăm chú.

Cô gái khẽ mở mắt, ngây người, ngay lập tức liền nhìn thấy anh ta.

Chàng trai này đúng là đẹp mê người!

Thời gian cùng hình ảnh như dừng lại trong nháy mắt.

Rất nhiều năm về sau, khi Tiểu Thỏ nhớ lại cảnh tượng lúc này, khóe môi vẫn không nhin được cong cong lên một nét cười, trong lòng không khỏi rung động. Anh thật sự rất hoàn mỹ, giống như một khối mĩ ngọc được tạo hóa tỉ mỉ khắc tạc, khí chất kiêu ngạo mà thoát tục, thực sự tìm không ra một chút tí vết nào.

“Ta là Hoàng Phủ Văn Trạc.” Trên môi hắn nở một nụ cười yếu ớt, bàn tay chọc chọc vào cái trán của cô, trịnh trọng tuyên bố: “Không phải là em trai của em”

Có thể thấy...

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ lúc ấy mở lớn đến mức nào.

Ngày hôm qua, cô vẫn nghĩ rằng chính mình vẫn còn đang ngủ mơ. Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên được ăn một bữa tối thịnh soạn đến như vậy, cái bụng no đến mức như muốn nứt ra, lại còn được vào ở tòa nhà lớn, ngủ trên một cái giường mềm mại như trong mơ, không cần phải rửa bát đĩa giặt quần áo, có thể một mạch ngủ tới tận sáng. Đây đúng là cuộc sống xa xỉ mà. Bình thường Tiểu Thỏ có nghĩ cũng không nghĩ nổi sẽ được như thế này. Vậy ra đây không phải là đang nằm mơ sao? Vậy tại sao em trai Tiểu Trạc chỉ trong một đêm lại có thể lớn lên nhiều như vậy? Nếu không phải mộng...

Tiểu Thỏ kích động xóc chân lên, lồm cồm bò xuống giường, tiện tay cầm lấy đồ trang trí bằng thủy tinh ở trong phòng, khẽ nhấn mặt nhũn mỳ. Tòa nhà này lớn như vậy, ngay cả đồ đạc tùy tiện gì đó cũng đáng giá bằng một năm tiền lương của cô, chẳng lẽ thật sự không phải chính mình đang nằm mơ sao? Bàn tay bé nhỏ nheo mạnh khuôn mặt nhỏ nhắn, ngay lập tức trên mặt truyền tới cơn đau nhe răng trợn mắt.

Một giây tiếp theo, trời đất bỗng dung đảo lộn, thân hình khá ái đã bị Hoàng Phủ Văn Trạc bế đứng lên, đặt ở trên đùi.

“Tiểu Trạc, cậu làm gì vậy...”

“Bộp!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Được Nhận Nuôi

“Không được kêu là Tiểu Trạc, phải gọi là anh! Thật không lễ phép!”

Bàn tay không lưu tình chút nào đánh vào mũi Tiểu Thỏ.

Tiểu cô nương oa oa kêu to, liều chết giãy giụa, đôi mắt to tròn ầng ậc nước tràn đầy vẻ đáng thương.

Đáng giận! Người ta dù sao cũng là một thiếu nữ, sao lại có thể làm như vậy...

“Không được khóc, mới sáng ra đã khóc cái gì! Phải cười!” Hoàng Phủ Văn Trạc ‘đáng ghét’ xoay người Tiểu Thỏ lại ngồi trên đùi hắn, khẽ nheo hai mắt mềm mại, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn cô chăm chăm, “Cười nào, ngoan một chút...”

“Cười cái đầu anh ấy!” Em trai sau khi lớn lên thật sự là rất không đáng yêu, mới sáng sớm liền động thủ đánh người, chẳng phải là đang trả thù sao, thời cơ vừa đến liền như vậy, người xấu!

Văn Trạc tỏ vẻ nguy hiểm nheo lại đôi mắt.

Tiểu Thỏ than thầm hai tiếng, ngại cho tình thế bất lợi của mình, vội vàng nặn ra một nụ cười tội nghiệp.

Hoàng Phủ Văn Trạc phì cười ra tiếng, nhìn tiểu nha đầu này trưng ra một cái khuôn mặt ủy ủy khuất khuất, lại giống như có chút uể oải, cảm thấy trêu đùa thực vui vẻ.

“Đứng lên đi, ba giờ chiều chúng ta sẽ bay.”

“Đi đâu?” Tiểu Thỏ khó hiểu lờm lờm, “Sao tôi phải đi theo anh?”

“Không có vì sao gì cả, em phải đi theo tôi.” Hoàng Phủ Văn Trạc cúi người xuống, cái đầu dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, khóe môi cong cong nổi lên ý cười, “Nhìn xem!”

Đập vào mắt Tiểu Thỏ là bản cam kết mà Y Bác Dương đã kí.

Tiểu Thỏ hai tay hươ hươ muốn cướp, Văn Trạc liền cười cười giơ tay lên cao, vì vậy Tiểu Thỏ đành phải ngậm ngùi chấp nhận.

Bắt nạt người ta!

Tiểu Thỏ bĩu môi, ngửa đầu nhìn bản cam kết. Nhìn đến dòng thứ hai, nhất thời trừng lớn mắt.

“Người giám hộ?”

Thứ mà Hoàng Phủ Văn Trạc đưa cho ba ba kí chính là thay đổi quyền này sao? Phía bên dưới dường như còn rất nhiều điều khoản cùng với chú thích chi tiết nữa.

Hoàng Phủ Văn Trạc không tính để cô nhìn tiếp, thu lại bản cam kết bỏ vào trong túi, kéo kéo bàn tay nhỏ bé của cô, “Đi thôi, đi đánh răng rửa mặt. Từ giờ trở đi, em cùng Y gia không còn quan hệ gì nữa, nghe chưa?”

“Anh nói chẳng đúng đạo lý gì cả, quan hệ huyết thống sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt được?”

“Được rồi, em sau này sẽ biết. Từ trước đến giờ tôi không phải là một người không phân rõ phải trái.” Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ cong khóe môi, đem Tiểu Thỏ đẩy vào toilet, thấy cô giữ chặt khung cửa sổ chết không chịu nghe theo, cho nên Hoàng Phủ công tử rất biến thái thò tay cởi áo ngủ của Tiểu Thỏ ra.

“Anh làm gì?”

“Em không muốn thay thì tôi sẽ giúp, tôi chưa bao giờ vì người phụ nữ nào mà phục vụ cả, em nên cảm thấy vinh hạnh!”

“Rầm!”

Cửa toilet nhanh như chớp đóng sầm lại, thiếu chút nữa đập vào cái trán của họ Hoàng Phủ nào đó. Người kia bĩu môi, bàn tay sờ sờ cái trán, xoay người lại.

Tô Lợi Văn cầm một cái cặp da đựng tư liệu vội vã đi vào.

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ nhíu mày, vòng qua chiếc ghế tựa cạnh bàn ngồi xuống.

“Đã tra được ra là kẻ nào ở trên phi cơ động thủ với bộ hạ.” Tô Lợi Văn nhanh nhẹn mở túi da, lấy ra một tập văn kiện, trong đó còn kèm theo cả ảnh chụp, toàn bộ đưa cho Hoàng Phủ Văn Trạc.

Văn Trạc vắt chéo chân trái, một tay chống cằm, một tay lật giở vài tờ tư liệu, lại lấy ra vài tấm ảnh tỉ mỉ nhìn một hồi, môi mòng khẽ nổi lên ý cười lạnh lẽo, “Ta muốn người sống.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chúng Ta Ở Chung Cũng Tốt

Thật vất vả mới dành ra được một khoảng thời gian để nghỉ ngơi, vốn định tìm chút thú vui giải sầu, ai ngờ ánh mặt trời, bờ cát, mỹ nữ còn chưa được hưởng thụ đến, kết quả xách trở về chỉ có mỗi một nhóc Tiểu Thỏ Con đáng thương. Ông trời đúng thật là thích trêu người mà!

Hoàng Phủ Văn Trạc một tay nâng cằm, một tay tùy ý lật quyền tạp chí bên cạnh, thuận tiện chờ đợi Tiểu Thỏ còn đang chậm rì rì tắm rửa.

“Sẽ không chết đuối ở trong phòng tắm chứ?” Hoàng Phủ Văn Trạc hoài nghi nhướn mày, đứng dậy tiến lại gần cửa phòng tắm, bàn tay gõ nhẹ hai cái, “Này, có việc gì sao?”

“Anh sao còn chưa đi?”

“Ta còn đi đâu được nữa? Đây vốn là phòng của ta mà?” Hoàng Phủ Văn Trạc hừ một tiếng, lại gõ cửa thêm một lần nữa, “Ra đây.”

“Anh đi ra ngoài thì tôi sẽ ra.”

“Được, tôi ra ngoài, em ra đây đi.”

“Anh rõ ràng vẫn còn ở đây.”

Hoàng Phủ Văn Trạc nghiêng người dựa vào tường, như có như không gõ gõ cửa, “Ra đây, cũng không phải không nhận ra người.” Ai lại đi cùng cô nàng này đâu vô mồm chứ!

“Vây... anh đem quần áo trước đây tôi từng mặc đưa cho tôi.”

“Được, em mở cửa ra.”

Cửa phòng tắm hé mở ra một chút, Hoàng Phủ Văn Trạc lập tức thò tay vào, nhanh chóng đem Tiểu Thỏ thập phần không cam tâm tình nguyện từ bên trong kéo ra.

Chiếc váy lụa màu tím nhạt, trước ngực xếp tầng một chút nếp gấp, bên trên gắn thêm một cái nơ hình bướm khẽ lay động. Bởi vì thiết kế của chiếc váy có để lộ vai cho nên không quá thích hợp với Tiểu Thỏ vốn ngây thơ nhà chúng ta, vì thế khi Hoàng Phủ Văn Trạc nhìn cô chăm chú, Tiểu Thỏ liền trốn trái trốn phải. Bị người nào đó giữ chặt lại bàn tay nhỏ bé, Tiểu Thỏ thẹn quá hóa giận vội vàng quơ quơ nắm tay.

“Trên vai lộ ra cả một mảng lớn như vậy, váy lại còn không đến đầu gối, anh nghĩ bây giờ đang là mùa hè chắc? Như vậy mà đi ra ngoài hẳn sẽ bị đông chết mất!” Tiểu Thỏ oa oa thảm oán Văn Trạc.

“Không tệ, rất đáng yêu!” Hoàng Phủ Văn Trạc gật đầu lia lịa, dĩ nhiên là không để tiếng hô đây ai oán của Tiểu Thỏ vào trong tai.

“Anh!”

“Yên tâm, sẽ không để em bị đông chết.” Hoàng Phủ Văn Trạc ung dung khoác thêm cho cô một chiếc áo khoác lông xù, “Hơn nữa, chỉ đi ra ngoài ba bước liền lên xe luôn, ngay cả cơ hội để em đóng băng cũng không có.”

“Xe gì cơ? Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Bán!”

“Bán được đấy!” Tiểu Thỏ trong giọng nói có chút ngoài dự tính mà tăng cao thêm một bậc.

Hoàng Phủ Văn Trạc nhìn không được bật cười, bàn tay xoa xoa cái mặt đang phồng lên vì tức giận của Tiểu Thỏ, “Em muốn tôi bán em đi đâu?”

“Hừ.”

“Được rồi, không nên ầm ĩ nữa, chúng ta ở chung cũng tốt, về sau có thể cải thiện quan hệ.” Hoàng Phủ Văn Trạc cười tít mắt nhìn cô, “Nói không chừng đến lúc đó tôi có muốn quăng em ra em lại sống chết cũng không chịu cho mà xem!”

“Anh nằm mơ!”

Khóe miệng Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ cong lên, “Có phải là nằm mơ hay không, em chờ xem rồi sẽ biết.”

“Tôi không thể mang mẹ đi theo sao? Tôi không nhớ...”

Một ngón tay thon dài khẽ chạm vào môi Tiểu Thỏ, “Cho tôi thời gian ba tháng, rất nhanh sẽ đem mẹ em cứu ra.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Gay Ca Ca

Thời gian dừng lại ở thời điểm hai giờ mười lăm phút chiều ngày hai tám tháng hai.

Sân bay thủ đô nước Z.

Tiểu Thỏ đang cầm một hộp trà sữa nóng hồi ngồi trong phòng chờ, hai chân bé nhỏ khẽ đung đưa, ánh mắt liếc nhìn xung quanh một vòng.

Bên cạnh, Hoàng Phủ Văn Trạc một bộ dáng chán đến chết đang ngồi xem tạp chí, bản thân dường như đối với ánh mắt ngưỡng mộ vọt tới từ bốn phương tám hướng hoàn toàn miễn dịch, mặt không chút thay đổi, cũng không hề có phản ứng gì.

“Còn phải chờ bao lâu nữa?”

“Có lẽ gần một tiếng, kiên nhẫn một chút.”

“Nhưng mà lão bị mọi người nhìn như vậy cũng khiến cho người ta không thoải mái a, cũng không phải khi trong vườn bách thú, có cái gì đẹp chứ.” (lão =)))

Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ nhướn mày, quay đầu nhìn về phía Tiểu Thỏ, tự tiểu phi tiểu cong lên khoe miệng, “Không tệ, học được cách nói móc người khác.”

“Tôi muốn đi toilet.”

“Đợi Tô Lợi Văn về để anh ta đi cùng với em.”

“Anh ấy là đàn ông!”

“Nếu không thì anh trai cùng em đi?” Văn Trạc cười tít mắt nhìn Tiểu Thỏ, biểu tình cực kì vô hại. Nhưng Tiểu Thỏ biết phía sau khuôn mặt thiên sứ kia ẩn chứa nguy hiểm trong nháy mắt có thể nâng lên lũy thừa, bây giờ biểu hiện không tốt anh ta liền trực tiếp đi vào cùng cô để giám thị, oa...

Tiểu Thỏ dừng lại không quơ quơ chân nữa, thờ phỉ phỉ đem mặt quay sang chỗ khác, nhìn thấy cửa lớn bỗng dưng mở ra, từ bên ngoài mấy người đàn ông cao lớn mặc đồ đen chậm rãi nối đuôi nhau bước vào.

Mọi người ánh mắt không tự chủ được đều hướng về phía người tóc vàng mắt xanh đi đầu, về anh tuấn thu hút tầm nhìn của những người xung quanh. Nhìn thấy người này, một giây sau sẽ đem cái đầu quay qua liếc một cái về phía Hoàng Phủ Văn Trạc, trong lòng không khỏi mừng thầm thế nhưng chỉ trong một ngày có thể nhìn thấy hai người đàn ông xuất chúng tuyệt sắc.

Tiểu Thỏ ngay từ đầu liền thấy được ông anh tóc vàng ở phía đối diện kia thực chói mắt, lại còn có điểm nhìn quen quen, cho đến tận khi đối phương cười cười đi tới trước mặt cô, bàn tay sờ đầu cô giống như sờ một chú cún nhỏ, cô mới đột nhiên phản ứng lại.

“Gay ca ca?”

“Sao em lại ở chỗ này?” Ngải Thụy Khắc Tư dùng ánh mắt dò xét nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc, sau một hồi đánh giá, tuấn mầu hơi hơi nheo lại. Ừm, dĩ nhiên quả nhiên rất mạnh mẽ, quả thực không thể khiến cho người khác lơ là.

“Tôi cùng Tiểu Trạc...” “Tiểu Thỏ bị Văn Trạc trừng mắt nhìn một cái, bất mãn bĩu môi, “cùng anh ấy đi máy bay.”

Hoàng Phủ Văn Trạc xoay người tròn mắt.

“Đi đâu vậy?”

“Không biết.” Tiểu Thỏ thật thà lắc đầu, Ngải Thụy Khắc Tư đành đem sự chú ý dừng lại trên người Hoàng Phủ Văn Trạc, tiếp tục nhìn nhau bằng nửa con mắt lần thứ hai.

“Hoàng Phủ Văn Trạc.” Người nào đó xuất phát từ lễ nghi, không tình nguyện mở miệng.

“Quả nhiên là Hoàng Phủ Văn Trạc.” Ngải Thụy Khắc Tư trong mắt lóe lên một tia khôn khéo, lịch sự đưa tay ra bắt, “Ngải Thụy Khắc Tư • Kim, xin chào.”

“Là Kim tiên sinh ở đảo X?” Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ cong khoe môi, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chú Ngải Thụy Khắc Tư.

“Là bạn bè của Tiểu Thỏ.” Ngải Thụy Khắc Tư vẫn chưa trả lời trực tiếp câu hỏi, chỉ cười hì hì nói một câu không liên quan.

Đúng lúc này, Tô Lợi Văn vội vã chạy tới, hướng Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ gật đầu, “Tất cả đã sắp xếp xong, thiếu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Không Phải Truyền Thuyết

“Được rồi, chúng ta nên xuất phát thôi.” Hoàng Phủ Văn Trạc đứng dậy tóm lấy Tiểu Thỏ, thân nhiên nhìn Ngải Thụy Khắc Tư liếc mắt một cái, “Cùng Kim tiên sinh tạm biệt đi.”

Tiểu Thỏ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bắt mắt nhìn Ngải Thụy Khắc Tư, “Tôi phải đi.”

“Trông cô ấy giống như không tình nguyện đi cùng cậu thì phải?” Ngải Thụy Khắc Tư khiêu khích liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc.

Tiểu Thỏ ủng hộ chính nghĩa liên tiếp gật đầu.

Hoàng Phủ Văn Trạc chụp nhẹ lấy cái gáy của Tiểu Thỏ, hung hăng trừng mắt với cô, “Gật cái gì mà gật, đi thôi! Em đừng đơn thuần như vậy, sẽ dễ dàng bị người khác lừa! Người ta nói cái gì liên gật đầu cái đó, đến khi bị người ta bán đi thì đừng hi vọng tôi sẽ tới cứu.”

Tiểu Thỏ bày ra dáng vẻ khổ sở cần mọi liếc nhìn Ngải Thụy Khắc Tư, người kia liền bật cười, âm thầm kín đáo đưa cho cô một cái danh thiếp, biểu tình câu hồn nháy mắt mấy cái, “Cậu ta có rất nhiều tiền, đi theo cậu ta em sẽ không bị lỗ vốn. Nếu như gặp chuyện gì khó khăn, cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tới cứu em.” Nói xong, liền không nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc khuôn mặt tuần tú đang đen lại, thẳng lưng xoay người rời đi.

Đi chưa được ba bước, yêu nghiệt kia lại quay đầu lại hướng Tiểu Thỏ nháy nháy mắt, bàn tay làm một cái động tác gọi điện thoại, “Vô luận tôi ở đâu cũng đều luôn nhớ tới Tiểu Thỏ.”

Bạn Tiểu Thỏ nào đó khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng. Thạch hóa!

Sau khi Tô Lợi Văn sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, chiếc chuyên cơ sang trọng của Văn Trạc đã an ổn cất cánh lúc ba giờ chiều.

Bây giờ mấy người đang ngồi ở trong một khoang thuyền xa hoa.

Văn Trạc một tay cầm tách cà phê, cau mày.

“Bệ hạ, tam thiếu gia nhà họ Kim đột nhiên xuất hiện ở đây, có thể hay không...” Tô Lợi Văn tiến sát lại gần lỗ tai Hoàng Phủ Văn Trạc nói nhỏ.

“Sẽ không.” Văn Trạc buông chén cà phê, ngón tay khễ mân đôi môi mỏng, hừ lạnh, “Ta biết hẳn vì sao lại ở chỗ này. Nghe nói đảo chủ đảo X có ý định xuất khẩu dầu mỏ sang nước Z, nhà họ Kim là tới đàm phán.”

“Nói như vậy rui ro ở trên máy bay lúc ấy cùng với bọn họ không quan hệ?”

“Cái đó cũng không chắc.” Hoàng Phủ Văn Trạc hừ một tiếng, “Trên đời này người hi vọng ta bỏ mạng thật sự rất nhiều.”

Ngẩng mặt lên liền gặp Tiểu Thỏ nhảy từ phía ngoài đi vào, sợ hãi liếc Hoàng Phủ Văn Trạc một cái, ngoan ngoãn ngồi vào ghế đối diện.

Hoàng Phủ Văn Trạc nhìn thấy nha đầu kia, lông mày không tự chủ nhú lại một chỗ, bàn tay với lấy một quyển tạp chí để lên đầu gối của cô, “Nhìn xem”

“Cái gì?”

“Ba anh em nhà họ Kim ở đảo X kia cũng không tốt đẹp gì, không phải là người mà em có thể thân thiết, cho nên... đem cái danh thiếp kia hủy đi.”

“Danh thiếp gì?”

“Vừa rồi người kia nhét vào trong tay của em đấy thôi, đừng cho là tôi không nhìn thấy gì.” Hoàng Phủ Văn Trạc khuôn mặt đen sì nghiêm lại, “Sinh hoạt cá nhân của người kia rất bừa bãi, em ngốc như vậy, cùng với hẳn thân thiết tuyệt đối sẽ không phát sinh ra chuyện tốt gì.”

“À, anh nói Gay ca ca.” Tiểu Thỏ đưa tấm danh thiếp ra, “Nhưng mà Gay ca ca nhìn qua...”

“Được rồi.” Danh thiếp bị hủy xong, Hoàng Phủ Văn Trạc vừa lòng gật gật đầu, “Nhớ kĩ từ nay về sau cách xa nhà họ Kim ba mét, những cậu ấm như thế này thích nhất là đùa giỡn những cô nàng ngốc như em.”

“Tôi không phải đồ ngốc.” Tiểu Thỏ tức giận bưng bưng, trợn mắt liếc Văn Trạc một cái, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Tiểu thư, chúng ta đang tới thành phố Diễm Đế.”

“A? Đó không phải là vùng đất trong truyền thuyết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đế Quốc

Máy bay to lớn lướt qua bầu trời xanh biếc, cùng ánh tà dương giao hòa lại với nhau.

Xuyên thấu qua tầng tầng mây mù, cúi đầu nhìn xuống phía dưới liền trông thấy một mảng màu lục tràn đầy sức sống.

Một tòa nhà màu xanh đứng lặng im ở trung tâm thành phố.

Lại gần mới nhìn rõ, nguyên lai là một bức tượng cao tới cả trăm mét được dựng bằng đá bạch ngọc, trong tay nắm một thanh kiếm đồ sộ bằng vàng tượng trưng cho công bằng, ngay thẳng và chính nghĩa, hai mắt sáng quắc có thần, sáng rực như những vì sao trong đêm đen tối. Bức tượng điêu khắc trông rất sống động, giống như một con đại bàng dũng mãnh đang tung cánh bay lượn.

Văn Trạc buông tách cà phê xuống, quay đầu lại liền nhìn thấy Tiểu Thỏ đang bày ra một bộ dáng ngơ ngác, cái miệng nhỏ nhắn mở thật lớn.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Anh có rất nhiều tiền sao?”

Văn Trạc nhướn mày, “Hỏi như vậy là ý gì?”

“Anh cứ nhìn bức tượng lớn như vậy ở giữa thành phố?” Đồ điên! Thứ kia tốn biết bao nhiêu tiền! Mỗi một viên gạch cũng vô cùng đáng giá đi, huống hồ là cả bức tượng cao như thế, chắc chắn sử dụng rất nhiều vật liệu xa xỉ!

Đồ điên...

Khóe môi Văn Trạc hơi cong lên, “Thứ kia không phải là do tôi.”

“Ngốc.” Bàn tay hấn vỗ nhẹ cái trán trắng mịn của Tiểu Thỏ, “Là ông cố nội của tôi.”

“A~ trách không được cao như vậy a.”

Văn Trạc bày ra dáng vẻ xem thường, thuận tay lấy áo khoác đưa cho cô, “Mặc vào đi, chúng ta chuẩn bị hạ cánh.”

“Tiểu Trạc...”

Văn Trạc liếc mắt lườm cô một cái.

Tiểu Thỏ vội vàng sửa miệng, “Anh, rốt cuộc anh là người thế nào chứ?”

“Em cảm thấy tôi giống loại người nào?” Hoàng Phủ Văn Trạc đột nhiên dán sát vào khuôn mặt của Tiểu Thỏ, trên môi lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Anh... Hẳn là người tốt đi.” ‘Bất quá có đôi khi cảm giác giống như khủng bố’, những lời này Tiểu Thỏ chỉ dám âm thầm phát biểu ở trong bụng.

Văn Trạc hơi thở nóng rực khiến cho trong lòng Tiểu Thỏ bỗng có cảm giác rục rịch khó hiểu, vội vàng dịch người về đằng sau, bàn tay nhỏ bé ngay lập tức bị người nào đó nắm được.

Hoàng Phủ Văn Trạc hí mắt lại nhìn chăm chăm vào bàn tay bé nhỏ dày đặc những vết chai, khẽ nhủ mày, thấp giọng hỏi: “Trước kia làm việc nhà thực vất vả sao?”

“Không vất vả.” Tiểu Thỏ dùng sức lắc đầu.

Văn Trạc không khách khí trừng mắt liếc nhìn cô một cái, “Làm sao có thể không vất vả được? Những người khác bằng tuổi em hẳn là đang yên ổn ở trường học bài đi. Đúng là đồ ngốc!”

“Tôi không ngốc!”

“Được rồi.” Văn Trạc kéo cô đứng dậy, “Sau khi trở về tôi sẽ sắp xếp cho em đi học, về sau những việc vặt lung tung kia không cho phép làm nữa.”

“Tôi có thể đi học sao?” Tiểu Thỏ có chút bất ngờ ngạc nhiên mừng rỡ.

Hoàng Phủ Văn Trạc quay đầu lại nhìn cô một cái, “Trước hết phải học cho tốt chương trình bổ túc tiểu học đã...”

“Anh, thực sự tôi có thể đi học? Cùng với các bạn khác cùng nhau học bài sao?” Tiểu Thỏ kích động chạy lại, lúc trước vừa ở bên trái Hoàng Phủ Văn Trạc lúc đầu ra, lúc sau lại chạy vội sang bên phải của hắn, đem cái đầu nhỏ thò ra đằng trước.

Hoàng Phủ Văn Trạc nhìn không được bật cười, bàn tay với ra đem Tiểu Thỏ kéo lại bên người, “Vĩnh viễn không cần phải hoài nghi những lời tôi đã nói!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lải Nhải

Sau khi máy bay hạ cánh, những nhân viên sân bay cùng với các phóng viên, nhà báo đang ùn ùn kéo đến đều bị Hoàng Phủ Văn Trạc ra lệnh giải quyết triệt để, cho nên chỉ có lão An cùng với cận vệ Tra Lý vội vàng chạy tới trước mặt hai người.

Trong suốt một tiếng đồng hồ ngồi trên chiếc xe ô tô xa hoa, An bá cứ cắn nhai mãi không ngừng. Tiểu Thỏ im lặng ngồi cạnh Hoàng Phủ Văn Trạc ngạc nhiên nhìn lão gia gia[1] trước mặt, ông ấy đã nói liên tù tì một giờ mà hô hấp không hề thay đổi một tẹo nào.

Lão gia gia ngồi ở một bên cắn nhai, bộ ria mép đỏ sẫm giật giật không ngừng, thì ra đáng vẻ lúc ông ấy thổi râu trừng mắt là như vậy!

Vị Hoàng Phủ công tử nào đó công lực thâm hậu, bị người khác lải nhải một giờ bên tai mà vẫn mang bộ dáng ung dung bình tĩnh, khí định thần nhàn.

Cho đến tận khi ông cụ dừng lại lời nói, nhận lấy chai nước khoáng trong tay Tô Lợi Văn... không khí trong xe lúc này mới yên tĩnh được một chút.

“Ngài ấy vô cùng lo lắng cho người.” Tra Lý nghiêm túc nói, “Các tạp chí lớn sau khi biết được bệ hạ xảy ra tai nạn trên máy bay liền đưa tin suốt đêm, thông tin không thể che được, cả nước từ trên xuống dưới đều chấn động, dân chúng hết sức lo lắng cho sự an nguy của bệ hạ.”

“Ta không phải là không có việc gì sao.”

“Không có việc gì sao người lại ở bên ngoài lâu như vậy?” An bá quát mắt nhìn trừng trừng, “Trước hết cũng phải liên lạc với Tô Lợi Văn chứ.”

“Ta cũng muốn, nhưng mà...”

“Bệ hạ đột nhiên biến mất theo cách này quả thực rất không lý trí, cho dù thần có phản đối người đi nghỉ mười ngày thì cũng không nên mất tích li kì như vậy, lại còn xảy ra tai nạn nghiêm trọng đến thế trên máy bay nữa chứ!”

“An bá, sự cố trên máy bay là ngoài ý muốn!” Tô Lợi Văn khoát tay trả lời.

“Cậu câm miệng lại cho ta! Ta còn chưa mắng đến cậu đâu!” An bá tiếp tục lải nhải, “Biết rõ bệ hạ tùy hứng cũng không khuyên can người, còn theo ngài ấy làm loạn, cưỡng ép cơ trưởng A Lý đem máy người trốn khỏi đế quốc, thật đúng là hết sức tùy tiện! Nếu như xảy ra chuyện thật, A Lý tự sát mổ bụng còn không kịp, khiến cho mọi người hoảng sợ!”

Nguyên lai Tiểu Trạc là như vậy trốn ra, Tiểu Thỏ kinh ngạc liếc mắt nhìn Văn Trạc, bọn họ gọi anh ta là bệ hạ sao? Có ý gì, chẳng lẽ... là người có thân phận vô cùng tôn quý? “Được rồi, ông niệm chú xong chưa?” Văn Trạc xoay người tròn mắt, “Ông để ta nghỉ ngơi vài ngày trước đã, mọi chuyện không phải đều đã giải quyết ổn thỏa rồi sao?”

“Người!”

“An bá, bình tĩnh bình tĩnh!” Mạc Tư vội vàng đưa tay vuốt vuốt ngực An bá, bị ông ấy không khách khí đẩy sang một bên.

“Cô ấy là ai?” An bá đột nhiên đem dòng pháo hướng về phía Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ hoảng sợ, theo bản năng dựa sát vào bên người Văn Trạc.

“Vị này là Y Tiểu Thỏ tiểu thư được bệ hạ nhận nuôi ở nước Z...”

“Đã điều tra rõ thân phận chưa, lai lịch như thế nào, có nguy hiểm hay không? Vẫn chưa kiểm tra?” Không đợi Tô Lợi Văn giải thích xong, ông lão lập tức nổi bão, “Làm sao lại có thể tùy tiện thu lưu lại bên người một a miều a cầu như vậy, vạn nhất là phần tử khủng bố cải trang thâm nhập, xảy ra chuyện gì các người hối hận kịp không? Bệ hạ tùy hứng đã đành, các người ở bên cũng đều không có đầu óc sao?”

Tô Lợi Văn ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Hiện tại ai mở miệng người đó chính là vật hi sinh...

Tiểu Thỏ = phần tử khủng bố? Dù sao trông cũng không giống như vậy...

“Tiểu Thỏ không phải a miều a cầu.” Tiểu Thỏ kháng nghị.

“Trừ bỏ ngọc tới mức có thể khiến ta tức hộc máu mồm, thật sự không tính nguy hiểm.” Văn Trạc vỗ nhẹ mặt Tiểu Thỏ, mỉm cười nhìn về phía lão An, “Người lo lắng nhiều quá rồi, nộ các đại nhân.”

[1] Lão gia gia: Ông cụ

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Quá Đổi Xa Hoa

“Hừ.” An bá dùng ánh mắt dò xét một lần nữa nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ kẻ sát vào người Văn Trạc, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt đang ngày một tiến gần lại làm cho ngây người.

Oa...

Đó là cái gì?

Cung điện?

Trùng trùng từng hàng dài hành lang nối nhau không ngớt kéo suốt từ đông sang tây, bao nhiêu vẻ mỹ lệ đều phô bày ra bên ngoài.

Hệ thống an ninh cùng bảo vệ canh gác nghiêm ngặt khiến cho người ta nhìn thấy liền lú lờ không nói nên lời.

Xe đi từ ngoài vào trong phải trải qua năm cửa, quân sĩ nhất tề hành lễ nghiêm chỉnh, động tác dứt khoát, đều tăm tắp. Ước chừng khoảng hai mươi phút, sau khi chiếc xe lướt qua hai bãi cỏ rộng lớn, trước mặt liền hiện ra một đài phun nước vĩ đại, lúc này mới bắt đầu tiến vào phía trước cung điện.

Tình cảnh bây giờ thật đúng là khiến cho thị giác của con người bị chấn động mạnh, đủ làm cho người ta cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Cho đến tận nửa giờ sau, khi Tiểu Thỏ đã yên ổn ngồi trong phòng ngủ ở cung điện vẫn cứ ngây người ra đờ đẫn.

Vừa rồi nhìn thấy gì?

Nghe nói mới nãy đi qua còn chưa nhìn đến một phần mười của cung điện, hình như ở phía tây còn có trường đua ngựa, sân vận động, phía nam là khu vui chơi xa hoa, sang trọng.

Hoàng Phủ Văn Trạc đã thay xong trang phục mặc ở nhà, lúc đi ra vẫn thấy Tiểu Thỏ ngốc nghếch kia còn đang ngơ ngác ngồi ngẩn người. Hắn bước qua, bàn tay chọc chọc vào cái trán của cô, “Tôi cho phép em ngẩn người thêm một phút nữa, một phút sau lập tức đi tắm rửa.”

Tiểu Thỏ thần kinh vừa mới hoạt động lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn về hướng Hoàng Phủ Văn Trạc, “Sao lại tắm nữa à, sáng sớm không phải vừa mới tắm rồi sao?”

Hoàng Phủ Văn Trạc không nói gì liếc mắt nhìn cô một cái, trực tiếp hạ lệnh, “Đi!”

“Ừm.” Tiểu Thỏ đứng dậy hướng phòng tắm đi tới.

Dọc đường đi nhìn thấy trước mặt có rất nhiều tấm phù điêu sống động, toàn bộ đều là những tác phẩm nghệ thuật tinh xảo tuyệt đẹp, Tiểu Thỏ loạng choạng vài cái, suýt nữa làm cái bình hoa trước mặt rơi xuống đất, cô vội vàng chạy qua đỡ lấy. Thật là bị dọa gần chết, bàn tay bé nhỏ vỗ vỗ ngực.

Ở căn phòng xa hoa tham quan một hồi, Tiểu Thỏ thực ngoan ngoãn quay trở lại bên cạnh Văn Trạc, ngạc nhiên hỏi: “Phòng tắm ở chỗ nào vậy?”

Văn Trạc không nói gì giơ ra ngón tay ngoắc ngoắc cô lại gần, Tiểu Thỏ thờ phù phù chạy đến bên cạnh hắn. Hoàng Phủ Văn Trạc kéo bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ, mang cô một đường đi tới, những ánh đèn hành lang ở phía trước bọn họ lần lượt được bật sáng, Tiểu Thỏ lúc này mới phát hiện thì ra tất cả mọi thứ trong phòng đều là cảm ứng...

Rất xa xỉ... Ô ô...

Đi tới phía trước bức tường được chạm trổ tỉ mỉ, cánh cửa ngọc bích liền mở về hai bên, lộ ra sân nhà cẩm thạch sáng lấp lánh, bồn rửa tay cũng được làm bằng đá cẩm thạch, ở ngay sát bên cạnh là bồn tắm trắng lệt lệt hình bầu dục, người chỉ cần đi vào trong, nước sẽ lập tức từ hai bên vách tường chảy xuống.

Kết quả tắm rửa lại biến thành ngoạn thủy...

Cho đến khi Hoàng Phủ công tử không kiên nhẫn chạy qua gõ cửa bắt cô nhanh ra ngoài một chút, Tiểu Thỏ lúc này mới không tình nguyện từ trong bồn tắm chui ra, một đầu ướt sũng đi tới bên cạnh bồn rửa tay sớm đã có người phục vụ chờ sẵn.

***

Một đêm kia, Hoàng Phủ công tử đang bày biện cốc chén.

Tiểu Thỏ thom ngào ngạt từ trong phòng tắm đi ra, chợt trông thấy chiếc TV cảm ứng treo trên tường, tâm trạng trong phút chốc bỗng nảy lên một cái. Cho đến tận khi trời hừng sáng, bạn học Tiểu Thỏ vẫn còn đang siêng năng nghiên cứu chiếc TV thần kì.

“Kênh A, kênh B... Kênh N?” Thật đáng kinh ngạc! Cái này chỉ cần chạm vào là có thể tự chuyển động!

Vị Hoàng Phủ công tử nào đó mồ hôi chảy ròng ròng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bắt Đầu Từ Con Số Không

Ánh nắng rực rỡ từ ngoài cửa sổ tràn vào trong phòng, rơi vào thân hình bé nhỏ của cô gái đang nằm trên giường, hai hàng lông mi hình quạt khẽ động đậy một chút.

Cô gái hơi hơi mở ra đôi mắt nhấp nhem, mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt tròn trịa ân cần phúc hậu hiện ra ở phía trước.

Thảm nhung trải sàn màu đỏ rực, bàn trang điểm bằng thạch anh ánh lên sắc ngọc lưu ly lấp lánh. Cảnh vật thay đổi có chút kì lạ, giống như đang ở trong mơ, nhẹ nhàng lay động trước mắt.

Cô gái dụi dụi mắt, đẩy chiếc chăn lông trên người ra ngồi dậy.

Người phụ nữ tóc vàng biểu tình thân thiết mỉm cười nhìn cô, “Tiểu Thỏ tiểu thư, cô tỉnh rồi?”

“Bác...”

“Tôi là Marianna.” Người phụ nữ lộ ra vẻ mặt thân thiết, “Bệ hạ dặn dò qua, từ ngày mai đúng bảy giờ Tiểu Thỏ tiểu thư phải thức dậy. Hôm nay sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ xong, tiểu thư phải đi gặp mặt thầy giáo dạy bổ túc.”

“Thầy giáo dạy bổ túc?”

“Bệ hạ nói, nếu như trong vòng một tháng Tiểu Thỏ tiểu thư học xong chương trình sơ trung[1] thì có thể nhập học.”

“Một tháng?”

Người phụ nữ tóc vàng hơi nhướn mày, lộ ra nụ cười thân thiết.

Tiểu Thỏ “bộp” một cái nhảy xuống đất, đi chân trần chạy như bay về phía toilet, “Vậy còn chờ gì nữa? Biết ngay là anh ta sẽ không tốt như vậy, quả nhiên là có âm mưu!”

Tiểu Thỏ một bên đánh răng một bên mơ hồ lẩm bẩm, “Bảo mình trong một tháng hoàn thành chương trình học trong ba năm, anh ta nghĩ mình là siêu nhân chắc?”

“Bệ hạ năm đó chỉ mất mười ngày để hoàn thành chương trình học ba năm.” Người phụ nữ tóc vàng cười toe toét, “Bệ hạ nói, chỉ số thông minh của Tiểu Thỏ tiểu thư có lẽ cao hơn các bạn cùng lứa tuổi một chút, tuy nhiên nếu so sánh với bệ hạ vẫn có sự khác biệt rất lớn.”

“Những lời này thật không nên thêm vào.” Tiểu Thỏ khò khè phun ra vài ngụm nước súc miệng, động tác nhanh chóng đem mặt rửa sạch rồi chạy như bay tới trước mặt người phụ nữ tóc vàng, “Được rồi! Chúng ta đi đâu?”

“Mời Tiểu Thỏ tiểu thư!” Người phụ nữ tóc vàng đưa Tiểu Thỏ ra khỏi phòng, đi vào gian bên cạnh, nơi đó sớm đã có sáu cô gái đứng chờ. Nhìn thấy Tiểu Thỏ tiến vào, các cô vội vàng kéo sáu cái ghế áo cười tí mắt hướng đến trước mặt Tiểu Thỏ, “Tiểu Thỏ tiểu thư hôm nay muốn mặc quần áo như thế nào?”

Ánh mắt Tiểu Thỏ dừng lại trên đồng quần áo gọn gàng xinh đẹp đủ mọi màu sắc, cái miệng biến thành hình chữ O thật lớn.

Marianna cười nói, “Như vậy đi, hôm nay tiểu thư sẽ đi gặp thầy giáo, vẫn là nên ăn mặc trang trọng một chút thì hơn, chọn bộ màu vàng nhạt kia vậy.”

“Vâng, quần gia.”

Tiểu Thỏ khép miệng lại, sau vài phút lại mở ra một lần...

Lựa xong quần áo lại bị người ta kéo đến trước sáu cái tủ lớn đựng giày để chọn, mỗi ngăn tủ có đến hàng trăm đôi... Tiếp theo Tiểu Thỏ xem đến hoa cả mắt, cuối cùng vẫn là Marianna giúp cô quyết định, đi vào một đôi giày nhỏ màu hồng phấn, sau còn chọn đủ loại trang sức vàng bạc ngọc ngà mã nã vân vân, cuối cùng đem cả người từ đầu đến chân đổi mới hoàn toàn!

[1]Sơ trung: Tương đương với cấp 2 của VN, nhưng có 3 lớp chứ không phải 4 lớp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Làm Sao Có Thể Như Vậy?

Bởi vì Tiểu Thỏ không muốn đeo vòng tai cho nên công cuộc chọn lựa phiền toái tạm thời dừng lại, đương nhiên, nếu cô muốn cũng có thể từ hàng ngàn chiếc kia mà tìm được một đôi phù hợp.

Lựa chọn xong, Tiểu Thỏ bày ra bộ dạng rất kì quái hỏi Marianna, “Nhà các bác mở cửa hàng sao?”

Marianna cười tí mắt dắt Tiểu Thỏ tiến vào phòng làm tóc, sau một hồi uốn uốn sậy sậy liền tạo thành kiểu đầu búp bê đáng yêu, khiến cho Tiểu Thỏ kịch liệt kháng nghị, vì sao lại làm cho cô kiểu tóc của trẻ con vậy? Đúng là khiến cho người ta phát hỏa! Xấu hổ chết mất...

Marianna vẫn như cũ cười híp mắt giải thích, “Đây là bộ hạ dặn dò.”

“Làm cho anh ta đi chết đi!” Tiểu Thỏ trong bụng rủa thầm.

Rốt cục, khi chuẩn bị trang phục xong có thể đi ra ngoài đã là chuyện của một giờ sau.

Đi vào căn phòng học bổ túc, Tiểu Thỏ ngạc nhiên nhìn thấy ở đây đã sớm tập trung đến gần trăm vị thầy giáo dạy học.

“Tiểu Thỏ tiểu thư muốn học người nào?”

Đây thật sự là một vấn đề có tính khiêu chiến a, làm sao có thể như vậy chứ? Ngay cả thầy giáo cũng phải chọn sao?

Marianna ở một bên thuyết minh, thầy giáo này coi trọng cái gì, cô giáo kia giỏi cái nọ, nghe xong Tiểu Thỏ chỉ muốn ngắt, bàn tay nhỏ bé vung lên, “Chọn bừa đi!”

“Chọn sai thầy giáo dạy bổ túc sẽ ảnh hưởng đến tiến độ một tháng của tiểu thư, toàn bộ hậu quả về sau Tiểu Thỏ tiểu thư phải tự mình chịu a.”

Đồ Hoàng Phủ Văn Trạc hỗn đản!

Tiểu Thỏ nắm chặt bàn tay, học theo vẻ mặt của Marianna, bình tĩnh cười cười, nhanh chóng di chuyển lại gần một ông lão râu hoa râm, cả người phảng phất hương vị thần tiên thoát tục[1], đem mặt đưa tới phía trước ông ta, bàn tay kéo kéo chồm râu bạc, đáng yêu hề hề kêu lên, “Lão gia gia[2], người nhất định phải giúp con qua được một tháng sát hạch, con sẽ nghe lời.”

Marianna nhướn mày, nhấp giọng líu riu nói, “Quả nhiên lựa chọn giống nhau như đức...”

“Ngoan, không tốt.” Lão gia gia dùng sức giật lại râu của mình, hừ hừ trừng mắt nhìn Tiểu Thỏ, bàn tay không chút khách khí gõ vào đầu của cô một cái, “Gọi ta là thầy giáo Trình, không thể không có lễ phép.”

“Thầy giáo Trình.”

“Tiểu Thỏ tiểu thư làm sao biết được trong số những người này, thầy giáo Trình là người có phẩm hạnh và đạo đức cao nhất?” Trên đường trở về, Marianna có chút hiếu kì hỏi thăm.

“Ông ấy già a~.”

“Ách.”

“Râu trắng nha.”

“Cho nên học vấn nhất định vô cùng uyên bác...”

.....

“Tiểu Thỏ tiểu thư, bộ hạ đã trở về.”

“Tôi không muốn gặp kẻ xấu xa kia, tôi về phòng trước.”

“Ách... E rằng có chút trở ngại.”

“Vì sao?”

“Tiểu Thỏ tiểu thư và bộ hạ là ở chung một phòng, muốn không thấy mặt thật sự rất khó khăn!”

... ..

Vài phút sau.

“Rầm!”

Tiếng đóng cửa phòng đập mạnh khiến cho Hoàng Phủ Văn Trạc nhìn quanh, bàn tay đang cởi nút áo sơ mi liền dừng lại, ánh mắt sâu xa rơi lại trên người búp bê Tiểu Thỏ, thân hình nhẹ nhàng lướt qua, trên mặt lộ ra một tia cười chói mắt.

[1] Nguyên văn: Tiên phong đạo cốt

[2] Lão gia gia: ông cụ

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Không Được Ngang Ngược

“Em đang làm gì?” Bạn học Hoàng Phủ Văn Trạc đi theo phía sau Tiểu Thỏ tò mò hỏi.

Tiểu Thỏ không để ý tới anh ta, tự mình bận rộn ôm lấy đồng hồ, sắp xếp xong xuôi, xoay người lại một cái liền đụng vào Hoàng Phủ Văn Trạc đang đứng đằng sau. Tiểu Thỏ ngửa đầu nhìn hắn, đôi lông mày thanh tú khẽ nhăn lại.

“Sao vừa nhìn thấy ta liền nhú mày? Một ngày công tác vất vả trở về, không phải là nên dành cho anh trai một cái ôm nhiệt tình sao?” Hoàng Phủ Văn Trạc không khách khí khế vỗ cái gáy của cô.

“Tôi không muốn ngủ cùng anh, chúng ta hôm nay phân phòng ngủ.”

... ..

Hoàng Phủ công tử thập phần hứng thú nhưn mày, đột nhiên cúi người xuống, đưa mặt tiến sát lại gần Tiểu Thỏ, “Thỏ Thỏ, em nói những lời này thật sự rất ái muội...”

Tiểu Thỏ ngã ngồi trên chiếc giường mềm mại, không hiểu vì sao tự nhiên tâm phiền ý loạn, ôm chặt lấy chân cổ sức quơ quơ bàn tay nhỏ bé, “Anh đừng có lại gần đây.”

“Vì sao?”

“Không có vì sao gì cả, chẳng qua là không thích thôi!” Anh rất nguy hiểm, dễ dàng khiến cho lòng người ta loạn một hồi, rất đáng ghét! Tiểu Thỏ thở phì phì đẩy mặt hắn xa ra.

Hoàng Phủ Văn Trạc lại thêm tiến sát vào bên người cô, dùng sức kéo bàn tay nhỏ bé lại, “Ta thích là được! Ta thích, em không thể không thích!”

“Anh!”

“Ngày hôm nay đã gặp qua thầy giáo dạy bồ túc chưa?” Bàn tay Hoàng Phủ Văn Trạc không an phận chụp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Chọn thầy giáo Trình?”

“Anh biết hết rồi còn hỏi tôi làm gì?” Tiểu Thỏ thở phì phì đẩy đẩy bàn tay sói ra, đặt chân xuống đất đứng thẳng dậy.

Hoàng Phủ Văn Trạc giữ chặt cổ tay của cô, nhẹ nhàng kéo một cái, Tiểu Thỏ liền ngã ngồi trở lại bên giường, đồng hồ ôm trong lòng cũng rơi xuống đất.

“Sao lại đi?”

“Đi tìm phòng khác ngủ nha, cung điện lớn như vậy, sao tôi nhất định cứ phải ở chung với anh một phòng chứ?”

“Tôi ngủ ở phòng trong, em ngủ ở bên ngoài, không ảnh hưởng tới em, dọn cái gì mà dọn?” Hoàng Phủ Văn Trạc nhưn mày, “Không cho dọn.”

“Rất bất tiện nha.”

“Có cái gì bất tiện?” Ngón tay bạch ngọc không khách khí chọc chọc vào cái trán trắng trẻo của Tiểu Thỏ, “Ta nói không dọn là không dọn, không cho phép ngang ngược, phải nghe lời!”

“Anh!”

“Ta làm sao?”

“Chuyên chế!”

Khỏe miệng Hoàng Phủ Văn Trạc khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười tà, “Em cuối cùng cũng bắt đầu hiểu được ta. Chúc mừng!”

“Anh!” Tiểu Thỏ tức đến nỗi không nói nổi câu nào.

“Khuôn mặt nhỏ nhắn không nên suốt ngày nhăn nhó như vật, nên cười, cười lên mới xinh đẹp.” Bàn tay Hoàng Phủ công tử khẽ nheo nheo khuôn mặt phấn hồng của Tiểu Thỏ khiến cho bạn thỏ nào đó tức đến mức ánh mắt đều đỏ cả lên.

Tối khi Tô Lợi Văn gõ cửa, Văn Trạc lúc này mới buông Tiểu Thỏ ra, cho phép Tô Lợi Văn tiến vào.

Tiểu Thỏ bữu môi xoay người bước đi.

Văn Trạc chau mày, “Đi đâu vậy?”

“Hai người bàn chuyện, tôi ở trong này làm gì?”

“Mười phút sau quay lại đây, chúng ta đi ăn cơm.”

“Hừ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người Kia

Sau khi Tiểu Thỏ rời đi, Văn Trạc thân nhiên liếc mắt nhìn Tô Lợi Văn một cái. Về mặt của anh ta có điểm ngưng trọng, thần sắc có chút hơi trắng bệch.

“Làm sao vậy?”

“Người kia xuất hiện.”

Ánh mắt Văn Trạc khẽ nhúc nhích, đưa tay ra tiếp nhận túi tư liệu từ phía Tô Lợi Văn, mở ra nhìn một lúc, đột nhiên ném tới trên bàn, “Hiện tại đang ở đâu?”

“Son trang Đức Phi Tư.”

Sắc mặt Văn Trạc thoáng biến đổi, “Ai mời?”

“Nghe nói là kẻ mẫu của người.”

Văn Trạc trầm mặc trong chốc lát, Tô Lợi Văn hỏi, “Bệ hạ, có nên phái người theo dõi không? Chỉ sợ người kia sẽ gây bất lợi cho bệ hạ.”

Văn Trạc đứng lên, nhắc tay vỗ vỗ vai của Tô Lợi Văn, “Đừng nói như vậy, đó là em trai của ta.”

“Nhưng mà hần một lòng muốn thương tổn bệ hạ. Và lại người kia vì bệ hạ mà tồn tại...”

“Được rồi.” Văn Trạc cắt ngang lời nói của Tô Lợi Văn, trầm ngâm một lát, “Cậu thay ta đi tới Đức Phi Tư một chuyến, đã lâu không nhìn thấy Gia Đức, ta muốn gặp hắn.”

“Vậy người kia xử lý thế nào?”

“Ta nghĩ...”

“Rầm!” Cửa phòng ngủ bị người ta đẩy mạnh ra, An bá đột nhiên xuất hiện ở cửa, “Bệ hạ tính xử lý người ta như thế nào? Chẳng lẽ lại giống như một năm trước mở lồng tù bỏ thả hắn đi sao? Tuyệt đối không được!”

“Được rồi nội các đại nhân, việc này chúng ta về sau sẽ thương lượng lại.”

“Không cần phải thương lượng lại, bây giờ cần phải tập tước truyền lệnh đem người kia bắt về!”

Văn Trạc buồn cười nhìn thoáng qua ông lão, “Người muốn đem người xông vào Đức Phi Tư? Các nguyên lão về sau lại có thêm chuyện để tán gẫu rồi!”

“Thế nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, cứ như vậy đi!” Văn Trạc phát tay, tỏ vẻ không muốn nói thêm gì nữa, “Ta đáp ứng với ông sẽ đề phòng, hiện tại là thời gian ăn cơm, không nói chuyện công nữa.”

“Đại nhân ở lại đây dùng cơm sao?” Marianna tiến lại gần, mỉm cười hỏi.

Văn Trạc gật gật đầu, đi qua người của bà, “Đương nhiên. Tiểu Thỏ đâu? Cô nhóc kia lại chạy đi đâu rồi?”

“Ban nãy thấy Tiểu Thỏ tiểu thư ở trong phòng vận động chơi đùa rất vui vẻ.”

“Trẻ con!” Văn Trạc hừ một tiếng, đôi chân đi về phía cầu thang hướng xuống lầu dưới.

Phía sau.

An bá vẻ mặt lo lắng nhìn chằm chằm Tô Lợi Văn đang không ngừng lau mồ hôi.

“Cậu cảm thấy sao? Tô Lợi Văn.”

“Hết thấy đều nghe theo lời của ngài.”

Đôi mắt sắc bén của An bá lóe lên một tia sát khí, “Những kẻ uy hiếp tới sự an toàn của bệ hạ đều không thể tồn tại.”

“Vâng.”

“Chuyện này phải làm cho sạch sẽ, đừng để cho bệ hạ biết, tìm lấy một người ở bên ngoài làm đi.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Từ từ đã.”

“Ngài còn có điều gì dặn dò?”

“Nhớ kỹ lưu lại toàn bộ mọi thứ.”

“Vâng.”

“Có lẽ tam thiếu gia họ Kim ở đảo X là người không tệ...” An bá nhẹ giọng nói nhỏ, “Là một tên có tính nhẫn nại cùng tiềm lực không nhỏ, vài hôm trước đã thành công ám sát người đứng đầu Mafia ở nước Y, trước đó hắn từng dùng chân ở nhà nghỉ Mạc Tư mấy ngày... Tên kia bị giết vô cùng thê thảm...”

“Thuộc hạ hiểu được.” Tô Lợi Văn dùng sức gật đầu, vừa đi vừa lẩm bẩm một mình, “Thì ra đây là lý do hắn rời khỏi đảo quốc, quả nhiên không thể nhìn người qua tướng mạo, trông hắn tài hoa nho nhã như vậy, không nghĩ tới lại là một kẻ hiểm ác...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Keo Dính

Thảm nhung đỏ trải dài thành một đường khắp cả hành lang.

Đẩy ra cánh cửa thủy tinh, Văn Trạc nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ đang nằm bên cửa sổ yên lặng ngủ say, cái miệng nhỏ khê nhếch.

Tiểu tử kia nằm ngù trên sô pha, cái đầu queo hăn sang một bên, lúc tỉnh dậy nhất định sẽ bị vẹo cổ!

Văn Trạc thả chậm lại cước bộ bước qua, ngồi xuống ở trước mặt Tiểu Thỏ, bàn tay nắm lấy cái mũi nhỏ đùa dai mấy giây.

Tiểu Thỏ ho khan hai tiếng, ngộp thở mà tỉnh lại, liếc mắt một cái liền trông thấy Văn Trạc đang cười tươi roi rói, tức giận quay người xem thường, “Anh làm gì vậy?”

“Mười phút sớm đã qua.” Văn Trạc vô tội nhìn cô, “Tôi cố ý chạy tới đây gọi em đi ăn cơm.”

Tiểu Thỏ vất vả bò dậy, khê lắc lắc trái phải cái cổ có chút cứng đờ.

“Anh...”

“Ừ.” Văn Trạc ý bảo cô nói tiếp, thuận tiện duỗi tay xoa nhẹ cái cổ nhỏ cứng ngắc.

“Không có gì.” Tiểu Thỏ lắc đầu.

Văn Trạc xoay người cô lại, cúi đầu nhìn Tiểu Thỏ, “Em muốn hỏi cái gì?”

“Có tin tức của mẹ hay không?”

“Hai ngày trước tôi đã cho người đi hỏi thăm, em cứ yên tâm.” Văn Trạc kéo bàn tay Tiểu Thỏ đi ra ngoài cửa, “Đói bụng rồi, đi ăn cơm trước đã.”

“Không được!” Tiểu Thỏ dùng sức rút tay ra khỏi hắ, “Tôi làm gì có thời giờ ăn cơm, trong vòng một tháng phải hoàn thành cho xong chương trình học của ba năm nha!”

“Ách, vừa rồi không phải em còn ở trong phòng vận động...”

“Nói lung tung! Anh không thấy trên mặt đất có quyền sách sao? Lão gia gia để tôi hôm nay xem qua một chút sơ lược ba bài đầu tiên, ngày mai sẽ bắt đầu tập trung hỏa lực để giảng những thứ đó.”

“Ăn một bữa cơm mà thôi, sẽ không tốn nhiều thời gian.”

“Người khác ăn không tốn nhiều thời gian, nhưng mà anh không giống vậy a...” Mỗi lần đều giống như tổ chức quốc yến không bằng, đồ ăn nhiều tới mức ăn mãi cũng không hết, quả thực lãng phí!

Tiểu Thỏ dùng sức lắc đầu, “Tôi trở về phòng ăn món thường là được.”

“Tôi cùng em trở về phòng ăn.”

“A?”

“Thuận tiện giảng bài cho em.” Văn Trạc ung dung nhìn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hắ.

Tiểu Trạc... làm sao lại giống như keo dính vậy chứ? Vậy cũng không vậy ra được...

“Sao lại nhìn tôi như vậy chứ, ánh mắt lộ vẻ kì quái.” Hắ vỗ nhẹ cái trán của cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé kéo về phía trước, “Có tôi làm thầy giáo miễn phí cho, em nằm mơ cũng phải cười mà tỉnh lại. Không phải tôi khoe khoang, có tôi giúp em, trong vòng một tháng qua được bài kiểm tra cũng không thành vấn đề.”

“Có thật vậy không?”

“Đương nhiên.”

“Anh không phải có ý định muốn làm khó tôi chứ?” Làm sao đột nhiên lại có lòng tốt như vậy, chạy tới giúp người ta học thêm...

“Tôi không phải là làm khó dễ em! Cái ngày gọi là thúc giục, ngốc!” Văn Trạc nhẹ nhàng cốc vào đầu của Tiểu Thỏ một cái, “Nếu không làm như vậy,

làm sao có thể khơi dậy tiềm năng của em?”

Khi nói những lời này, Văn Trạc mỉm cười cúi đầu nhìn Tiểu Thỏ, trong lòng âm thầm nói nhỏ: “Thường thì những người mang dị năng trí lực sẽ không tòi, Tiểu Thỏ hẳn cũng không phải là ngoại lệ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Khách Không Mời Mà Đến

Tháng ba, mưa phùn lất phất bay. Ngoài cửa sổ, những cành đào còn vương chút sương sớm khê rù xuống, yêu kiều xinh đẹp.

Cô gái ngồi bên bàn học, một tay chống cằm. Bên trên chiếc khăn trải bàn trắng tinh đặt một quyển sách, những trang giấy nhẹ nhàng đung đưa theo từng làn gió thổi nhẹ nhẹ.

Đôi môi anh đào khê cắn cắn bút, cô gái ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, hơi hơi khép mắt. Không khí sáng sớm thật là tươi mát! Cô gái có chút say...

Nhắc tới bút, cảnh đẹp đột nhiên tan biến.

“Bộp!”

Cô gái nghiêng đầu né tránh viên phấn đang lao tới như tên bắn, động tác phối hợp với thời gian không lệch một tẹo, cả người bình an vô sự!

“Trong một tiếng đồng hồ mà ngay cả nửa câu cũng không nặn ra được! Vẫn còn tiếp tục nhìn trời? Ngắm trời có thể đem bài văn viết xong sao?”

“Lão gia gia, mới có bốn rưỡi sáng người liền lôi con ra học bài, các tể bào nào còn buồn ngủ như vậy làm sao mà nghĩ được ý văn hay chứ?”

Một cái cốc không thương tiếc rơi xuống đầu Tiểu Thỏ, “Gọi là thầy giáo Trình, đồ bướng bỉnh! Cốc chấp không chịu nổi!”

“Cộc cộc.”

“Tiểu Thỏ tiểu thư nên ăn bữa sáng thôi.” Marianna cười tí mắt bước vào.

“Hay quá!” Tiểu Thỏ bắn ra khỏi chỗ ngồi.

“Viết cho xong bài văn đã.”

“Lão gia gia...” Tiểu Thỏ trong chớp mắt liền trưng ra bộ mặt đáng thương, đôi mắt long lanh ngấn nước nhìn chăm chăm vào thầy giáo Trình, “Không ăn no thì nào có khí lực để học bài đâu?”

“Đừng vậy, thầy giáo Trình.” Marianna gạt đầu, “Để Tiểu Thỏ tiểu thư ăn no rồi quay lại học tiếp.”

“Không được.”

“Lão gia gia, con van ngài mà!” Tiểu Thỏ nhảy qua một bên ôm lấy tay thầy giáo, ngược mắt cầu xin giống như một chú cún nhỏ tội nghiệp, một lát sau liền ngồi xuống níu chân ông lão, bàn tay lắc lắc ông quần không ngừng.

Trình Mục thật không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng cũng đành phải đầu hàng trước màn nhõng nhẽo dai dẳng của bạn học Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ nhắc váy xách trên tay chạy một mạch theo Marianna qua các lối rẽ trên hành lang lâu một tiến vào nhà ăn ở bên trái.

Cánh cửa vừa được mở ra, ngay lập tức khung cảnh bên trong hiện lộ ở trước mắt. Trên chiếc bàn dài trải khăn trắng tinh khiết có đặt mấy bộ đồ ăn bằng bạc sáng long lanh. Văn Trạc mặc một thân âu phục cắt may vừa vặn, khuôn mặt khê nghiêng về một bên, Tô Lợi Văn hai tay ôm một chồng văn kiện đứng bên cạnh hắn, vẻ mặt cứng nhắc không lộ ra một chút biểu tình, ngồi đối diện với họ là ba vị khách không mời mà đến.

Một người đàn bà mặc bộ lễ phục dạ hội màu tím, mái tóc búi cao, bàn tay cầm chiếc quạt nhỏ che che mặt. Khi trông thấy Tiểu Thỏ tiến đến, khóe mắt hơi liếc qua một chút, dùng âm mũi khê hừ một tiếng khinh miệt. Bên cạnh bà ta là một cô gái mang bộ đồ màu phấn hồng, trước ngực đeo lòng không những dây chuyền trân châu sáng bóng, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêu hãnh. Gần đó còn một người đàn ông mặc âu phục, tiếc thay bóng dáng đó dưới ánh hào quang chói lọi của Văn Trạc lại trở nên mờ nhạt. Anh ta nhìn thấy Tiểu Thỏ bước vào cửa liền lễ phép đứng lên, nhưng hành động mới thực hiện được một nửa lập tức khựng lại một chút, bên tai vang lên tiếng cười lạnh của vị phu nhân, “Gia Đức, ngồi xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Đứa Trẻ Lang Thang

“Gia Đức, ngồi xuống.” Phu nhân dùng giọng điệu ra lệnh lên tiếng, đồng thời khóe mắt liếc nhìn về phía Tiểu Thỏ tỏ vẻ khinh thường, “Tác phong lịch sự của con hẳn là nên để lại dành cho những cô gái quý tộc sang trọng khác.”

Chàng trai trẻ tuổi tên Gia Đức cảm thấy khiếp sợ trước uy phong của mẹ mình, vì thế xấu hổ liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ một cái rồi ngượng ngùng ngồi xuống.

Văn Trạc hơi nhíu mày, quay người nhìn về phía Tiểu Thỏ, bàn tay trái chậm rãi đưa ra, “Tiểu Thỏ lại đây.”

Tiểu Thỏ còn đang mơ hồ trước những sự việc đang xảy ra trước mắt nghe thấy Văn Trạc nói vậy liền một mạch chạy qua.

Vị phu nhân trông thấy Tiểu Thỏ một chút phong thái thực nữ cao quý cũng không có liền mở miệng cười nhạt, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm vào cô.

Tiểu Thỏ có chút ngại ngùng liền trốn đến đằng sau Văn Trạc, ngay lập tức bị hấn kéo xuống ngồi vào bên cạnh.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh vị phu nhân hơi mấp máy môi, kiều ngạo nhìn Tiểu Thỏ một lúc lâu mới lười biếng mở miệng nói, “Nghe nói anh trai có nhận nuôi một đứa trẻ lang thang, thì ra cũng chỉ là một thứ vô dụng.”

“Tiểu Thỏ không phải...”

“Ăn cái này.” Một miếng bánh dày vốn là món ăn khoái khẩu của Tiểu Thỏ ngay lập tức liền được nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, thành công khiến cho thanh âm của cô im bật. Tiểu Thỏ bẹp bẹp nhai nhai nuốt nuốt.

Vị phu nhân ở phía đối diện lộ ra cái nhìn đầy ghê tởm, đột nhiên đứng dậy ghế dựa ra, ngẩng đầu bước về phía trước, cái cằm hếch cao lên trời, tiến lại gần Tiểu Thỏ, bàn tay thuận tiện nhắc lên một nhánh hoa hồng cắm ở trong bình, dùng cành cây quất vào cánh tay nhỏ nhắn của cô, “Điều bộ không có một chút lịch sự gì cả! Bước đi thì như một con vịt chết! Không được phép nhìn ta như vậy!” Vị phu nhân tức giận bưng bưng cất giọng the thé.

Tiểu Thỏ tự nhiên bị quất hai cái, vội vàng xoa xoa cánh tay bé nhỏ ngồi lù lại nép sát vào người Văn Trạc.

Bà cô giống như con công kia có phải bị điên rồi hay không? Sao lại đột tiên tấn công cô?

Bàn tay vị phu nhân đang nắm cành hoa lại một lần nữa hướng về phía Tiểu Thỏ, cái miệng rít gào, “Ngay cả tư thế khi ăn uống cũng không có, sao lại có thể phát ra những âm thanh thô tục như vậy, lẽ nào Marianna chưa từng dạy dỗ qua với người cái gì được gọi là lễ nghi hay sao? Người...”

Cành hoa đột nhiên bị Văn Trạc dùng sức giữ lại trên không trung, ngoan ngoãn yên vị một chỗ.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Văn Trạc hiện lên một tầng mây đen, đôi mắt lóe ra những ánh nhìn lạnh băng nhìn chằm chằm vào vị kẻ mẫu đại nhân cao quý kiều ngạo trước mặt.

“Hoàng đế bệ hạ chẳng lẽ lại vì chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận sao?” Vị phu nhân âm điệu không cao không thấp, sắc mặt bình tĩnh không chút thay đổi, khiến cho người ta không thể nhìn ra được bên trong nội tâm rốt cuộc đang suy tính chuyện gì.

Hai người thị nữ đứng gần đó vội vàng chạy tới, kích động kêu lên, “Bệ hạ, người mau buông tay ra, gai sẽ làm người bị thương.”

“Rầm!” Văn Trạc dùng sức gạt mạnh cành cây xuống, bởi vì lực kéo rất mạnh liền làm cho cái bụng của kẻ mẫu đại nhân đập vào cạnh bàn khiến bà ta hơi nhíu mày.

Cành cây bị bẻ nát bét, rơi hết xuống đất, Hoàng Phủ Văn Trạc ánh mắt khiêu khích hướng về phía bà mẹ kẻ mẫu đại nhân đang nhìn chằm chằm vào hắn, miệng cười nhạt, “Chẳng lẽ kẻ mẫu đã quên mất ở đây không phải là tư viên Đức Phi Tư của người hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thành Kiến

Cành cây bị bẻ nát bét, rơi hết xuống đất, Hoàng Phủ Văn Trạc ánh mắt khiêu khích hướng về phía bà mẹ kế đang nhìn chăm chăm vào hắn, miệng cười nhạt, “Chẳng lẽ kẻ mẩu đã quên mất ở đây không phải là tư viên Đức Phi Tư của người hay sao?”

Khuôn mặt vị kẻ mẩu Thập Lệ lúc xanh lúc trắng, trên gò má nổi lên một chút ửng đỏ vì tức giận. Bà ta gắt gao cắn chặt môi, một lúc sau mới hừ lạnh một tiếng, “Ta đương nhiên nhớ rõ. Chẳng qua những việc ta vừa mới làm đều là vì tôn vinh của bệ hạ cùng với...”

“Đủ rồi.” Văn Trạc giọng tay lên, biểu tình không kiên nhẫn đánh gãy lời của bà ta, thuận miệng mở giọng châm chọc khiêu khích, “Kẻ mẩu nếu như thực sự suy nghĩ cho ta thì sẽ không ở sau lưng ta vụng trộm làm một chút chuyện mờ ám”

“Bệ hạ nói vậy là có ý gì?” Thập Lệ phu nhân nổi giận đùng đùng.

Tiểu Thỏ đem một chút bánh ngọt đưa vào miệng, len lén quan sát vị phu nhân giống như con công đang đứng ở kia.

“Đêm qua, một kẻ tên là A Cát bị người của ta bắt được, hiện tại đang bị nhốt trong nhà giam. Ta có một tin xấu muốn nói với kẻ mẩu.” Văn Trạc khẽ nhếch miệng cười lạnh, “Hắn tự sát thất bại.”

Đôi chân thon dài của Hoàng Phủ Văn Trạc chậm rãi đứng thẳng dậy, hắn mỉm cười đi tới trước mặt Thập Lệ phu nhân, “Nếu ta muốn làm cho một kẻ biến mất khỏi thế giới này, có thể có vô số phương pháp. Cũng giống như khi ta bảo hắn phải sống, hắn nhất định sẽ không chết, một cọng tóc gáy cũng không thể thiếu.”

Thập Lệ phu nhân thờ dốc ngã ngồi trên ghế, biểu tình cổ quái nhìn Văn Trạc. Chàng trai tên Gia Đức lo lắng bắt an liếc nhìn Thập Lệ phu nhân một cái, đôi môi hơi lúng túng, không hề rằng nửa lời.

Văn Trạc nghiêng người, cúi đầu nhìn chăm chăm bà mẹ kế một lúc, đột nhiên biểu tình trở lại bình thường, thân nhiên cười nói, “Kẻ mẩu cứ yên tâm, việc nhỏ nhặt này ta sẽ không để trong lòng.”

Hắn khẽ cúi xuống tiến lại gần Thập Lệ phu nhân, miệng cười tủm tỉm, “Nếu kẻ mẩu sau này chịu an phận ở lại Đức Phi Tư, ta sẽ rất vui mừng. Đương nhiên, nếu người có thể cải thiện thái độ với Tiểu Thỏ, gạt bỏ tất cả thành kiến, ta sẽ còn vui hơn.”

“Lại đây.” Văn Trạc xoay người, nghiêm túc nhìn Tiểu Thỏ. Cô vội vàng buông đồ ăn, chạy đến bên cạnh hắn.

Văn Trạc đem Tiểu Thỏ kéo đến trước mặt Thập Lệ phu nhân, cười như không cười nói, “Qua đây gặp mặt Thập Lệ phu nhân.”

“Chào cô.” Tiểu Thỏ rụt rè nhìn vị phu nhân giống như con công ở trước mặt.

Khóe môi Thập Lệ phu nhân co quắp lại, miễn cưỡng lộ ra hàm răng, nở một nụ cười cứng nhắc.

Văn Trạc thân nhiên cười cười, nhấc tay nhìn vào thời gian biểu, “Kế hoạch của ta hôm nay sắp xếp dày đặc, kẻ mẩu đại nhân cứ tự nhiên mà trở về, ta đi trước.”

“Đi thông thả.” Thập Lệ phu nhân hơi gật đầu, giọng gao nặn ra một nụ cười.

Văn Trạc dùng sức kéo cổ tay Tiểu Thỏ, túm lấy cô nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, khuôn mặt tươi cười khách sáo ngay lập tức lạnh lẽo đến tận cùng, “Đi, tìm Chappelle lại đây, chờ đến khi bọn họ rời đi rồi thì nhớ kiểm tra cẩn thận tất cả mọi chỗ, không được bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.”

“Vâng, bệ hạ.” Tô Lợi Văn bước nhanh theo Hoàng Phủ Văn Trạc, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ cứ như vậy mà buông tha cho Thập Lệ phu nhân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Năng Lực Trị Thương

“Vâng, bệ hạ.” Tô Lợi Văn bước nhanh theo Hoàng Phủ Văn Trạc, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ cứ như vậy mà buông tha cho Thập Lệ phu nhân sao?”

“A Cát Bác cũng đã nhận tội, chúng ta hoàn toàn có thể tống Thập Lệ phu nhân giam vào ngục.”

Kẻ tên A Cát Bác vốn là thủ hạ của cơ trưởng A Lý, trước đó đã nhận chỉ phiếu của Thập Lệ phu nhân mà to gan giờ trò động tay động chân trên máy bay, trong đêm đó liền trốn khỏi để quốc chạy sang nước Z. Loại người đáng ngờ như thế này không cần tốn nhiều công sức cũng có thể dễ dàng truy

ra. Thành phố Diễm Đê có mạng lưới tình báo dày đặc trên khắp thế giới, một khi hệ thống đã xác định người cần tìm, cho dù hấn ta có bay đến đâu cũng sẽ ngay lập tức bị đào ra cho bằng được.

Bàn tay Văn Trạc đang nắm lấy Tiểu Thỏ thoáng căng thẳng, Tiểu Thỏ đi theo hấn bị chậm lại vài nhịp, vội vã phịch phịch đuổi theo.

“Sao lại đi nhanh như vậy chứ?” Tiểu Thỏ thở hổn hển hỏi.

Văn Trạc dừng lại bước chân, quay đầu nhìn Tô Lợi Văn, “Bảo Chapelle kiểm tra cẩn thận từng góc ngách một, nhất là những nơi dễ ẩn náu như mấy chỗ bồn hoa bụi cỏ. Ta không muốn có bất cứ thứ gì kì lạ xuất hiện ở đây...”

“Bệ hạ...”

Văn Trạc vung tay lên, “Ta biết ý của cậu, bắt quá bây giờ không phải là lúc đối phó với bà ta! Chờ thêm một thời gian nữa.”

Tô Lợi Văn khẽ nhướn mày, sau đó im lặng không nói gì nữa, tin tưởng cùng phục tùng vô điều kiện chính là chức trách của một thư kí.

Năm ngón tay của Văn Trạc đan chặt vào bàn tay Tiểu Thỏ, hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào cô, “Gọi Alvin lại đây xem cho cô ấy, chẳng phải vừa rồi mới bị đánh hai cái sao?”

“A, không có việc gì, tất cả đã phục hồi như ban đầu rồi.” Tiểu Thỏ khoát khoát tay.

“Nhanh như vậy sao?” Văn Trạc kéo cánh tay bé nhỏ lại gần, dùng sức đẩy tay áo lên.

Tiểu Thỏ bĩu môi trừng mắt nhìn người nào đó đang đông tay động chân.

Ánh mắt Văn Trạc dừng lại trên cánh tay mềm mại trắng nõn như ngọc, lông mày hơi nhíu lại, lẩm bẫm, “Vết thương như vậy mà có thể tự động khép lại, hấn là trên tay sẽ lưu hai dấu đỏ chứ... A? Tốc độ nhanh như vậy sao, thế nhưng liền khỏi hấn?”

Tiểu Thỏ không khách khí đẩy mạnh Văn Trạc ra, dùng sức kéo tay áo xuống, tức giận bĩu môi xoay người bỏ chạy.

“Ách, sao vậy?” Văn Trạc biểu tình kì quái nhìn theo bóng dáng Tiểu Thỏ đang rời đi.

Tô Lợi Văn ho khan hai tiếng, thanh âm cẩn thận tỉ mỉ nói, “Tiểu thư hấn là thẹn thùng đi, bệ hạ cũng không hiểu rõ được tâm tư của con gái.”

“Ách.” Văn Trạc liếc nhìn Tô Lợi Văn một cái, “Cũng không phải đang ở thời cổ đại, xem cánh tay một chút sẽ chết sao?”

“Tiểu Thỏ tiểu thư hấn là một cô gái bảo thủ theo truyền thống, đương nhiên cùng với bệ hạ trước kia... Khụ...” Tô Lợi Văn không cẩn thận nhìn thấy ánh mắt giết người của Văn Trạc đang phóng tới, nửa câu nói còn lại đành phải nuốt vào trong bụng, “kia có chút khác biệt...”

“Nói nhiều làm gì?” Văn Trạc tức giận trừng mắt liếc nhìn Tô Lợi Văn một cái, “Còn không mau đi tìm Chapelle đến kiểm tra?”

“Vâng, bệ hạ.” Tô Lợi Văn làm một cái động tác đứng nghiêm sau đó liền quay đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Liên Minh Ua (1)

“Nói nhiều làm gì?” Văn Trạc tức giận trừng mắt liếc nhìn Tô Lợi Văn một cái, “Còn không mau đi tìm Chapelle đến kiểm tra?”

“Vâng, bệ hạ.” Tô Lợi Văn làm một cái động tác đứng nghiêm sau đó liền quay đầu bước đi.

Văn Trạc gọi lại nói, “Quay lại đây một chút.”

“Người còn việc gì dặn dò sao?” Tô Lợi Văn nhe răng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý,

“Đi gọi Alvin qua xem vết thương của nha đầu kia thế nào!”

“Nhưng vừa rồi tiểu thư đã muốn cự tuyệt, hơn nữa miệng vết thương dường như đã thật sự khép lại hoàn toàn... Ách...” Ánh mắt giết người của Văn Trạc thành công làm cho Tô Lợi Văn ngậm miệng lại, hấn vội vàng gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, bệ hạ! Thần ngay lập tức sẽ đi tìm Alvin thiếu gia.”

“Đem bữa sáng đưa đến phòng của cô ấy đi.” Văn Trạc nhỏ giọng căn nhắc bước lên trước, “Không ăn no sẽ không có sức mà học bài.”

“Vâng, thần sẽ đi ngay bây giờ!” Tô Lợi Văn lộn người lại, vội vàng quay đầu chạy về hướng phòng bếp. Cá nhân anh ta cho rằng, hiện tại chuyện phục vụ Tiểu Thỏ tiểu thư ăn no còn quan trọng hơn một chút so với đi gặp Chapelle thiếu gia và Alvin thiếu gia!

“Đừng rồi! Cô ấy thích ăn bánh ngọt hạnh đào xốp giòn...A, còn có bánh dày nữa, bắt quá hình như hơi có chút kén ăn.”

“Biết rõ cô ấy kén ăn mà còn chiều chuộng...” Tô Lợi Văn bĩu môi, liếc mắt xem thường.

“Cái gì?”

“Không có gì, thuộc hạ lập tức đi làm!”

“Viu~.” Tô Lợi Văn nhanh chân chạy vội đi qua, chỉ trong phút chốc liền biến mất không còn một mảnh trước mặt Hoàng Phủ Văn Trạc.

Văn Trạc không nói gì dõi theo Tô Lợi Văn một chút liền cúi đầu nhìn chằm chằm vào đồng hồ đeo tay, Mạc Tư giống như quỷ hồn quán quýt bên cạnh hần từ phía sau xông ra, thanh âm đều đều nhắc nhở, “Chín giờ mười lăm phút người phải tham gia một cái hội nghị ở trung tâm thương mại, hiện tại đang là chín giờ đúng.”

Văn Trạc im lặng không nói gì.

“Gọi điện thoại cho Kate.” Ngay người nữa khác, Văn Trạc rút cục tuôn ra một câu như vậy.

“Người không thích Kate thiếu gia lái xe.” Mạc Tư máy móc trả lời.

Văn Trạc chăm chú nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Mạc Tư, “Chẳng lẽ cậu có thể trong mười lăm phút chạy tới trung tâm thương mại?”

“Là thuộc hạ vô dụng.” Mạc Tư phi thường khiêm tốn cúi đầu.

Văn Trạc không còn gì để nói, nhìn không được rống lên, “Còn không mau đi gọi điện thoại, cứ kì kèo mè nheo mãi! Cậu nhắc ta nhích người sớm một chút không phải là không cần phải kêu tên kia hay sao?”

“Vâng.” Mạc Tư hớn hở gật đầu, “Bắt quá trên thế giới này người có thể để Kate thiếu gia phục vụ cũng chỉ có một mình ngài, thuộc hạ phi thường vinh hạnh cùng ngồi xe với người.”

Văn Trạc dừng lại cước bộ, quay đầu liếc nhìn Mạc Tư, “Tiểu tử nhà ngươi, sao ta lại quên ngươi là một tên say mê Kate điên cuồng chứ?”

Mạc Tư toe toét cười.

“Nói cho cậu biết, nếu mà việc hôm nay bị đăng lên báo, ta sẽ giết cậu!” Văn Trạc tức giận quay đầu sai bước, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Đổi một cái xe khác, đem biển số xe tráo đi...”

Mạc Tư không nói gì nhìn bệ hạ một lúc lâu...

Ở đế quốc ba năm trước thường xuyên xảy ra tai nạn xe cộ, người vì thế mà chết vô số. Bệ hạ từng ban bố pháp lệnh, bất kể ai gây chuyện mà chạy trốn, khi bị bắt lại đều bị xử phạt nghiêm khắc. Vô duyên vô cớ che lại biển số xe, gây rối loạn trật tự trị an công cộng có thể bị phạt tù ba năm...

Mạc Tư dè dặt đuổi theo bước chân của Hoàng Phủ Văn Trạc, “Bệ hạ, có muốn hay không che mặt một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Liên Minh Ua (2)

“Huyết áp, bình thường!”

“Nhịp tim, bình thường!”

“Trên cánh tay không có vết thương.” Cánh tay nhỏ nhắn bị cảm nắm lật qua lật lại một lúc lâu.

“Tất cả đều bình thường.”

“Bộp.” Một thanh âm vang lên, hòm thuốc bị người nào đó lười biếng đóng lại.

“Irenaeus thật sự là vô cùng kì quái. Một chút thương tích cũng không có mà bắt người ta tới nhìn làm cái gì?”

Chàng trai một tay nâng cằm, đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ trước mặt, mái tóc quăn màu nâu mềm mại khẽ bay nhẹ trong gió, tựa như một bức tranh màu thủy lam, lại giống nước biển sâu thăm thẳm, nhu hòa như tơ lụa mỏng manh, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng nhận nhạo tâm hồn.

Người này... xinh đẹp như một đứa trẻ được tạc bằng đồ sứ, ông trời tạo nên một kẻ như hắn dường như có chút hơi quá đà. Bộ dáng nhu hòa mềm mỏng, nếu như hắn không vất người nằm ngang ở nơi này, khẳng định không ai nhìn ra được tính tình của hắn. Khuôn mặt đẹp đến mức dễ sợ kia, cho dù có muốn nhìn thấy hay không cũng đều khiến cho người khác phải ghen tị.

Tiểu Thỏ cùng hắn mất lớn trừng mắt nhỏ một lúc lâu mới cố gắng dùng sức giặt lại tay áo của mình, mắt hừng mở miệng hỏi thăm, “Anh là ai?”

“Cô... Chính là đứa trẻ mà Irenaeus nhận nuôi hay sao?” Nói chuyện cũng không được tự nhiên như vậy, thanh âm sao lại dễ nghe đến thế chứ?

“Tôi đã mười sáu tuổi rồi!” Phẫn hận!

“Cô gái vị thành niên?” Hắn ta vẫn như cũ chống cằm cười tủm tỉm nhìn cô gái nhỏ.

“Ồ nước Z của chúng tôi, mười sáu tuổi đã được coi là trưởng thành!”

“Hình như không phải như vậy.” Anh ta nở một nụ cười vừa cô quái vừa xấu xa, “Cô đã bị bắt về nuôi ở thành phố Diễm Đế, hiện tại chỉ giống như một đứa trẻ thôi, phải đủ mười tám tuổi mới gọi là trưởng thành, hơn nữa không phải là cùng họ với Irenaeus sao?”

“Bộp!” Tiểu Thỏ dùng sức đập mạnh vào bàn đứng bật dậy, nổi giận đùng đùng chạy về phía cửa, giơ tay chỉ ra ngoài, “Này, người kì quái như anh sao lại tới đây, hiện tại mời anh đi ra ngoài!”

“Tôi là bác sĩ, em không biết sao?” Chàng trai tủi thân liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ một cái, “Hình như tính tình không tốt lắm thì phải?”

“Tôi không cần bác sĩ gì cả!” Tiểu Thỏ ngoảnh cao chiếc cằm nhỏ nhắn, “Hiện tại mời anh ra ngoài ngay lập tức, tôi muốn học bài!”

“Em học cái gì?” Hắn giống như một người bị mất dây thần kinh cảm giác, phớt lờ Tiểu Thỏ đang tức giận đùng đùng, chẳng những không nổi xung khi bị đuổi ra khỏi cửa mà trái lại còn cười toe toét hỏi cô.

“Liên quan gì đến anh?” Tiểu Thỏ không khách khí liếc mắt xem thường hắn một cái, lạch bạch chạy tới bên cạnh hắn, túm lấy chàng trai lười biếng kia đứng dậy, “Mau đi ra ngoài nhanh nhanh lên! Nơi này một chút cũng không hoan nghênh anh.”

“Tôi sẽ tui thân!”

“Tôi không quan tâm anh có tui thân hay không tui thân!” Lăn nhanh lên một chút, đồ quái dị đáng ghét!

“Không phải em cũng đối xử với Irenaeus như thế chứ?” Hắn đột nhiên cúi người xuống, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ.

“Anh nói gì vậy?” Tiểu Thỏ vô thức nâng cao thanh âm, đôi mắt khẽ đảo loạn một vòng. Người này sao lại dai như đĩa vậy chứ? Thật đáng ghét! Toàn thân lại không ngừng tản mát một mùi hương kì lạ (thực ra giống như mùi trầm hương), khó người muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Liên Minh Ua (3)

“Không phải em cũng đối xử với Irenaeus như vậy chứ, mở rộng cửa rồi đuổi cậu ta ra ngoài?” Hắn nghiêm túc nhìn Tiểu Thỏ chăm chăm, yêu cầu cô trả lời một lần nữa, trên mặt còn lộ ra biểu tình vô cùng oan ức, đáng thương cực kì.

‘Quái lạ, mình bắt ép anh ra như thế nào cũng không thêm đi... Hắn cứ như tên bạo quân độc tài chuyên chế, không thèm nghe ai nói gì cả! Và lại, tình hình lúc này có điểm giống như chính mình mới là người chiếm dụng nửa căn phòng của anh ta thì phải...’

“Vì sao lại đối xử với tôi như vậy...”

“Người này sao lại lòi thoi đến thế chứ? Nhanh nhanh ra ngoài một chút! Lái nhái rùm rà!”

“Bộ đáng tức giận thực đáng yêu!”

“Cái gì?”

Đôi mắt anh ta cong lên, lóe sáng, trên miệng lộ ra một tia cười chói mắt, “Anh nói, em lúc tức giận cũng rất dễ thương a...”

“Rầm!”

Câu nói còn chưa xong liền bị Tiểu Thỏ dùng sức đẩy ra ngoài, cánh cửa phòng không chút nào khách khí khép lại trước mặt anh ta, thiếu chút nữa đem khuôn mặt đẹp trai kia biến thành cái bánh bèo.

Ô ô...

Phân biệt đối xử!

Tô Lợi Văn đứng lúc đó đang bụng đồ ăn đứng ở cửa liền nhìn thấy một màn như vậy, khỏe môi khẽ run rẩy một chút, có chút xấu hổ nhìn anh chàng kia, “Ách, Alvin thiếu gia bị Tiểu Thỏ tiểu thư đuổi ra ngoài sao?”

“Hình như đây là lần đầu tiên bị một cô bé đáng yêu đuổi ra khỏi phòng.” Alvin quay đầu lại, đôi mắt xanh thăm thẳm ngân ngấn nước mắt, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Ách...” Tô Lợi Văn không nói gì nhìn anh ta.

“Tô Lợi Văn!” Alvin định nhảy chồm đến ôm lấy Tô Lợi Văn, muốn an ủi tâm hồn dễ bị thương tổn của mình đôi chút, thế nhưng Tô Lợi Văn trước đó đã sớm có sự chuẩn bị, vội vàng lách người tránh qua một bên, một tay nâng khay đựng đồ ăn lên cao, trên môi nở nụ cười cứng nhắc, “Alvin thiếu gia, thuộc hạ hiện tại có chuyện rất quan trọng cần phải làm, tạm biệt ngài!”

“Viu~” Tô Lợi Văn nhanh như chớp tiến vào phòng Tiểu Thỏ, thuận tay đóng luôn cửa lại.

Alvin ngơ ngác đứng nhìn cửa phòng đang khép lại, trùng mắt thờ phỉ phỉ với cánh cửa dường như có thù oán với anh ta.

Một trận cười khẽ từ phía sau truyền đến.

Không cần quay đầu lại cũng biết được tên nào lớn mặt dám ở nơi này cười nhạo hần, Alvin bĩu môi hừ một tiếng, “Cười cái gì mà cười! Không được cười!”

Trên hành lang tĩnh mịch mang đậm phong cách Châu Âu thoáng hiện một bóng đen đứng dựa lưng vào tường.

Alvin đột nhiên xoay người lại, giậm chân thỉnh thỉnh đi tới trước mặt người kia.

Theo những tia nắng nhàn nhạt di động, bóng đen đứng tại góc khuất dần dần hiện rõ.

Trên người hần khoác một chiếc áo choàng màu xanh ngọc bích dài tới đầu gối, ở giữa còn điểm thêm một hàng khuy mang kiểu dáng đặc trưng của nước Z. Mái tóc dài tùy ý xõa bên thắt lưng, đôi mắt sáng trong như những giọt nước, môi mỏng khẽ gọi, lưu luyến theo gió, nhàn nhạt như cúc. Cả người tản mát phong thái thanh lệ thoát tục, ánh mắt hàm chứa nhẹ nhàng ý cười, thanh nhã mà lịch sự. Đạm như bích thủy, trong suốt vô ngần.

“Còn cười nữa tôi sẽ giết cậu!”

Đối phương nhẹ nhàng bĩu môi, cười nhạo một tiếng, đứng thẳng người lên đi về phía trước Alvin.

“Này!” Alvin nghiêng người, đôi mắt màu lam bắn ra một tia giết người, “Này!”

Đôi lông mày khẽ giãn ra, người kia quay đầu lại, đưa tay vuốt vuốt mắt, thản nhiên nhìn hần, “Gì chứ?”

“Kiểm tra xong rồi sao?”

Cái đầu hơi hơi gật một chút, xem như có trả lời.

“Kia...”

“Tách tách tách!” Tiếng động ở tại hai người bọn họ cùng lúc vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Liên Minh Ua (4)

Hai người đồng thời cúi đầu nhìn xuống phía cổ tay trái, nơi có hai chiếc đồng hồ màu đen giống hệt nhau đang rung bần bật, bàn tay còn lại cũng cùng lúc ấn nhẹ lên tai nghe đang đeo trên người.

“Có người bám theo Irenaeus.”

“Đã hơn năm phút đồng hồ.”

“Trên đời này chẳng lẽ lại có kẻ khiến cho Kate không thể cắt đuôi?” Hai người trong lúc đối thoại, bàn chân vẫn không ngừng bước về phía phòng khách ngập tràn ánh sáng.

“Alvin, đem máy tính xách tay ở bên kia đưa cho tôi.”

“Chapelle, cậu cần bao lâu?”

“Không biết, có lẽ khoảng ba phút.” Chapelle cúi đầu, ánh mắt chăm chú dừng lại trên màn hình máy tính.

Alvin ở trong phòng khách đi qua đi lại, “Có cần kêu Miceli qua đây không?”

“Cậu ta mà còn đang ngủ thì cậu phải lôi hắn dậy, nếu cậu không muốn sống nữa thì cứ việc đi.” Chapelle một tay lướt qua mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, ngón tay múa trên bàn phím như bay, “Alvin.”

“Làm sao?”

“Giúp tôi buộc tóc lên, nó che khuất tầm nhìn,” Chapelle nói, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Thực sự là phiền toái.” Alvin không tình nguyện tiến lại gần Chapelle, thả người ngồi trên tay vịn sofa, chân trái bắt chéo, nghiêng người cột tóc cho hắn.

“Này, cậu nói xem kẻ nào dám bám theo Irenaeus? Có thể là sát thủ của người đàn bà kia phải tới hay không?”

“Bà ta cũng không ngu như vậy đâu, âm mưu động tay động chân trên máy bay vừa mới bị vạch trần, hẳn là sẽ im hơi lặng tiếng một thời gian.”

“Vậy thì kẻ nào đang bám theo bọn họ? Có mục đích gì?”

Chapelle gõ bàn phím nhanh như chớp, màn hình ngay lập tức hiện ra hình ảnh rõ nét. Tại khu vực vòng xuyên đông nghìn nghịt nổi bật lên hai chiếc xe đang dùng tốc độ tên lửa đuổi bắt nhau trên đường, chạy loạn hết sang bên trái lại về bên phải, tận dụng triệt để tất cả khoảng trống, chiếc xe phía sau bám chặt lấy chiếc xe đang chạy đằng trước, khoảng cách chỉ có hơn mười thước[1], đường đi toàn là vòng vòng hình chữ S, một màn như vậy thật khiến cho người ta kinh tâm động phách, mồ hôi chảy ròng ròng!

Alvin giật giật khóe môi, “Kẻ nào lại làm việc khác thường như vậy chứ?”

“Này, Irenaeus, không cần điều tra, đó là Đinh Nhĩ, nhị thiếu gia của Kim gia, Jesus • Kim, hẳn ta cũng là một tay đua xe chuyên nghiệp như Kate.” Bên môi Chapelle lộ ra một tia cười yếu ớt.

Trong lúc đó, Hoàng Phủ Văn Trạc đang ngồi trong xe lĩnh đủ tốc độ kinh người, bên cạnh là Mạc Tư đang hưng phấn hét chói tai, cái miệng còn không ngừng đồ thêm dầu vào lửa reo hò ‘Kate cổ lên’.

Có người cổ vũ nhiệt tình như vậy, bạn học Kate dĩ nhiên là kích động bội phần, tay lái càng thêm phóng khoáng, muốn nhanh bao nhiêu liền được bấy nhiêu, muốn lạng lạng thế nào liền thế đó. Mái tóc vàng tung bay theo gió, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, trên khuôn mặt Kate dạt dào ý cười.

Mạc Tư đang định mở miệng trầm trồ khen ngợi ngay lập tức bị ánh mắt giết người của vị bệ hạ ngồi bên cạnh bắn sang làm cho đông cứng.

“Chapelle nói là Đinh Nhĩ!”

“Yên tâm, tôi sẽ cắt đuôi tên kia.” Kate vỗ ngực đảm bảo.

“Ta thấy không dễ.”

“Có chút khó khăn, bắt quá như vậy khiêu chiến mới kích thích, cậu nhóc nói có phải hay không?”

‘Nhóc cái đầu cậu!’ Văn Trạc trong lòng âm thầm mắng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Liên Minh Ua (5)

“Két—“

Vết bánh xe kéo dài trên đường, chiếc xe thể thao lao vút quay ngược đầu lại, yên ổn nằm ngang ở trước cửa trung tâm thương mại.

Nhân viên bảo vệ lập tức từ trên bậc thang vội vã chạy xuống nghênh tiếp Hoàng Phủ Văn Trạc.

“Nhóc, tôi ở đây chờ cậu!” Kate quay đầu lại hướng Văn Trạc vẫy tay, mỉm cười nói.

“Không cần!” Cậu ta cứ về trước là tốt nhất!

“Tôi chờ cậu!” Bạn Kate lộ ra khuôn mặt tươi rói như hoa hướng dương.

Văn Trạc tròn mắt, khom lưng chui ra khỏi xe, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Thực là đau đầu, không có cách nào cự tuyệt được tên kia...”

“Kate thiếu gia thực sự là ánh mặt trời đáng yêu a, có phải hay không, bệ hạ?”

Mạc Tư ngoác miệng ra cười, bắt quả khi trông thấy ánh nhìn giết người của bệ hạ, thanh âm lập tức im bặt, làm bộ ho khan sau đó sửa sang lại trang phục có chút nhăn nhúm rồi vội vã đuổi theo Hoàng Phủ Văn Trạc.

Văn Trạc cùng với Mạc Tư được người đón vào trong.

Kate mở cửa xe ra ngoài, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn bóng người đứng cách đó không xa. Người kia một thân trang phục màu xanh, dáng vẻ anh tuấn tháo vát, mái tóc ngắn cùng với bộ quân trang trắng lẹ khiến cho chàng trai trẻ tuổi kia càng thêm chói mắt.

Kate khoanh tay đứng dựa vào thành xe, một làn gió khẽ lướt qua khinh động mái tóc của hắn.

Người áo xanh tiến đến gần, dừng lại trước mặt Kate.

“Điều khiển xe không tệ.” Kate hơi hơi nháy mắt, cười ha ha nhìn đối phương, “Đáng tiếc, so với tôi còn kém một chút, cậu nói có phải hay không?”

Đối phương cũng không tức giận, chỉ cười nhìn hắn.

“Này, sao lại chỉ nhìn tôi mà cười?” Kate đứng thẳng dậy, tiến về phía trước hai bước, ghé sát vào mặt đối phương, trừng mắt nhìn đầy ẩn ý, “Chẳng lẽ vừa mới gặp liền yêu luôn tôi hay sao? Jesus • Kim?”

“Một ngày nào đó tôi sẽ vượt qua cậu, cứ chờ xem, UA Kate! Có cơ hội rất muốn làm quen với vị bằng hữu của cậu.” Jesus duỗi tay chỉ chỉ, mỉm cười, “Người vừa rồi, hắn rất quan trọng đi?”

Khuôn mặt tươi cười yếu ớt của Kate đột nhiên đóng băng tới cực điểm.

“Vẫn rất muốn một lần được gặp thành viên nòng cốt của UA, càng muốn trông thấy cậu nhóc của các người.” Jesus cười đến quỷ dị, “Muốn biết, là mạng lưới tình báo của đảo X lợi hại, hay là người của nhóm UA lợi hại hơn, thực ngoài dự đoán, Irenaeus...”

Bàn tay Jesus ấn nhẹ lên môi, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh như băng của Kate, “Có cơ hội ta sẽ tới tìm người này thử sức một chút!”

“Người dám chạy đi quấy rầy hắn, ta sẽ giết người!”

“Quả nhiên là người rất quan trọng, đối với các người mà nói, ai cũng không thể thay thế được hắn.” Jesus trừng mắt nhìn, ngón tay chỉ chỉ vào trái tim mình, “Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, vì Irenaeus.”

Có ý gì? Kate nhìn theo chiếc xe thể thao lao nhanh trên đường, lông mày gắt gao nhíu lại. Dường như có cảm giác bị kẻ khác nắm được nhược điểm?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Các Người Là Ai?

“Đã biết.” Chappelle nhẹ nhàng cúp điện thoại xuống, Alvin chạy lại bên cạnh hắn, tò mò nhìn, “Kate nói chuyện gì với cậu vậy?”

“Kate bảo Jesus nói chuyện với hắn có chút kì quái, cái gì mà tương lai sẽ cùng nhau hợp tác, vì Irenaeus? Kate cảm thấy dường như Jesus đã biết một chút chuyện tình của Irenaeus.” Chappelle quay đầu nhìn Alvin, “Cậu đi tìm hiểu xem gần đây có người tới tìm Kim gia hay không?”

Alvin hơi hơi gật đầu.

Đột nhiên, một cái đầu từ trong không khí hiện ra giữa hai người bọn họ, thanh âm trầm lắng mà yếu ớt, “Hai người các cậu ở chỗ này bàn bạc cái gì? Vì sao không gọi Miceli?”

Hai người đồng thời toát mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn khuôn mặt tuần tú có chút mờ lung đang ghé vào sô pha.

Người kia trên đầu đội một cái mũ hình bánh ngô màu hồng, mái tóc màu đỏ rối xù dựng đứng, khuôn mặt trái xoan tuần tú, ánh mắt trong suốt ngây ngốc nhìn hai người họ. Cái mũ nhìn như cái sừng trâu nhỏ, áo ngủ in hình nhân vật hoạt hình sắc sỡ, trên chân còn đi một đôi dép lê con vịt, người này toàn thân chính là một dạng mới từ giường đứng dậy, thật khiến cho người khác cười chảy ra nước mắt.

“Miceli, sao cậu lại tới đây?”

“Tôi nghe thấy các cậu nói chuyện ở phòng khách, có phải nói xấu chuyện tôi hôm qua lấy của các cậu hai hộp sữa?”

Chappelle cùng Alvin nhìn nhau một cái, sau đó từng người quay đầu hướng về một phía khác tỏ vẻ xem thường.

“Thình thình thình thình!” Một trận dồn dập tiếng bước chân vang lên.

Ba người, ba khuôn mặt tuần tú không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía cầu thang.

Thời gian dừng lại ở ngày mồng bốn tháng ba, lúc chín giờ bốn mươi lăm phút sáng.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng trải dài như những sợi tơ vàng óng chiếu rọi khắp gian phòng khách, nhẹ nhàng mon tron từng đồ vật.

Tiểu Thỏ xuất hiện với kiểu đầu búp bê, trên người còn khoác một bộ váy áo dễ thương mang đậm phong cách thiếu nhi, ánh mắt ngay lập tức liền trông thấy ba bóng dáng đang nhìn mình vô cùng hứng thú.

Vì cảnh tượng trước mặt có chút chói lóa khiến cho Tiểu Thỏ ngây người một phút đồng hồ. Tự nhiên lại nhìn thấy ba mỹ nam tử cùng lúc ở một chỗ, thật sự nếu có chút ngần ngại cũng không thể trách cô...

Chappelle cùng Miceli đột nhiên đứng lên, vội vàng chạy tới trước mặt Tiểu Thỏ, lúi lúi kéo kéo cô đánh giá một vòng từ trên xuống dưới.

Tiểu Thỏ hơi hơi mở lớn miệng nhìn hai anh chàng xa lạ kia.

“Alvin, cậu có cảm giác được hay không?”

“Có a.” Alvin lười biếng đi tới trước mặt Tiểu Thỏ, cười hi hi nhìn cô chăm chăm, “Hey, lại gặp mặt!”

“Oa! Dị năng dao động rất mạnh mẽ a!” Miceli ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Thỏ, nâng cằm nhìn cô, trong mắt lóe ra những tia sáng kì dị.

“Trước giờ chỉ có trên người Irenaeus mới có thể cảm nhận được sức mạnh lớn đến thế thôi.”

“Đã phát hiện từ sớm” Alvin bĩu môi, “Một cô nhóc kì quái, thân thể bé nhỏ là thế sao lại có thể ẩn chứa sức mạnh lớn đến vậy, thật là khó tin!”

Tiểu Thỏ giương cái miệng bé nhỏ nhìn chăm chăm ba anh chàng quái dị trước mặt, đột nhiên dùng sức đẩy mạnh bọn họ ra, nổi giận đùng đùng kêu lên, “Các người là ai vậy? Tại sao lại xuất hiện ở nhà của người khác, lại còn nói toàn những điều kì quái!”

“Chappelle.”

“Alvin.”

“Miceli.”

Ba người ăn ý đồng thanh.

“A?” Tiểu Thỏ hơi mở lớn cái miệng nhỏ nhắn.

“Em không phải vừa mới hỏi chúng ta là ai hay sao?” Ba người liên tiếp liếc mắt xem thường, bàn tay vỗ nhẹ cái trán của Tiểu Thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiểu Nha Đầu Rắc Rối

Tiểu Thỏ xoa xoa cái trán, tức giận trừng mắt nhìn bọn họ, “Sao lại động tay động chân, chẳng lẽ mấy người không biết hai chữ ‘lễ phép’ viết như thế nào sao?”

Miceli ngồi xổm nâng cằm ngược lên nhìn cô, “Em tên là gì nha?”

“Vì sao phải nói cho anh?”

Miceli đáng vẻ tội nghiệp cong cong đôi mắt, “Em ấy không thích Miceli!”

“Sao lại nghĩ vậy?” Chappelle sờ đầu Miceli.

“Em ấy trêu Miceli.”

“Ách.” Chappelle dờ khóc dờ cười liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ một cái, “Hey, tiểu nha đầu, thân thiện một chút, chúng tôi là bạn bè của Irenaeus, không phải là người xấu!”

“Ừm, là bạn bè.” Alvin gật gật đầu.

“Irenaeus là ai vậy?”

Ba người thiếu chút nữa trượt chân, “Được Irenaeus nhận nuôi mà còn không biết tên của hắn sao?”

“Các anh nói Tiểu Trạc?”

“Tiểu Trạc?” Ba người biểu tình khó hiểu đồng thời nhướn mày, quan sát Tiểu Thỏ từ trên xuống dưới, “Em xác định bản thân cậu ta thích em gọi hắn như vậy sao?”

Tiểu Thỏ lắc đầu, “Tôi chỉ dám vụng trộm gọi anh ta như vậy thôi!”

Chappelle sực nửa phút cười, bàn tay xoa xoa cái đầu của Tiểu Thỏ, “Ăn mặc đáng yêu như vậy là muốn đi đâu thế? Irenaeus cho phép em ra khỏi cửa sao?”

“Đi ra ngoài cũng phải được cho phép?”

“Ra vào hoàng cung Y Lỗ Asim cũng không phải dễ dàng như vậy, ít ra phải có giấy thông hành.” Alvin ung dung nhìn tiểu nha đầu, “Không có, đúng hay không?”

Tiểu Thỏ lắc đầu, hoàn toàn không biết có sự tồn tại của loại giấy tờ này.

“Anh trai, anh có sao?”

Alvin hừ một tiếng, “Lúc đem người ta đuổi ra khỏi phòng sao lại không thấy gọi một tiếng ‘anh trai’?”

Tiểu Thỏ chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt hứng liếc nhìn hắn một cái, “Keo kiệt.”

“A! Bệ hạ, người sớm như vậy đã trở lại?” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Marianna.

Chappelle, Alvin, Miceli vội vàng vọt tới cửa liền gặp Văn Trạc đang từ ngoài bước vào, Kate cũng không biết từ chỗ nào lao ra, hướng mọi người vẫy vẫy tay, “Các cậu đều ở đây à? Miceli, cậu dậy rồi sao?”

“Không phải chín giờ mới nhích người sao, mới có mười giờ đã quay trở lại? Sớm như vậy?” Tô Lợi Văn nhìn đồng hồ, biểu tình kì quái liếc mắt nhìn Mạc Tư.

Mạc Tư vội vàng khoát tay, “Đừng nhìn tôi, là Kate thiếu gia sắp xếp tất cả, nguyên bản đi đường vốn mất mười lăm phút, anh ấy chỉ giải quyết trong vài phút.”

“Ách.”

Văn Trạc sắc mặt khó coi, bởi vì hắn cảm thấy hôm nay nhất định sẽ lại bị mấy ông già cần nhân. Các phóng viên không hiểu được sự việc xảy ra ngày hôm nay nhất định sẽ nghĩ rằng lái xe của bộ hạ tự nhiên phát rồ mới có thể điên cuồng chạy loạn như vậy...

Không cần đến ngày mai, mấy ông lão nhiều chuyện ở hội trường lão hủn ngay bây giờ sẽ chạy lại chất vấn hắn, vì sao lại dùng một lái xe dờ hoi đến thế, sau đó sẽ bày ra một loạt đạo lý về việc gây bất lợi cho hình tượng của chính phủ để thuyết giáo hắn, hắn nói gì được bây giờ!

Ánh mắt Hoàng Phủ Văn Trạc dừng lại trên người Tiểu Thỏ đang đứng lui về một bên, một dòng khí không vui đột nhiên xông tới, “Đi ra! Vì sao lại trốn ở đằng sau?”

Tiểu Thỏ sợ hãi nhảy bật ra, len lén nhìn hắn một cái.

‘Bệnh thần kinh, tự nhiên nổi giận a!’

“Ăn mặc đáng yêu như vậy là muốn đi đâu?” Tâm trạng khó chịu tới cùng! Nha đầu chết tiệt kia cư nhiên thừa dịp hắn không ở nhà dám lên lút chuồn ra ngoài chơi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Truy Kích

“Ăn mặc đáng yêu như vậy là muốn đi đâu?” Tâm trạng khó chịu tới cùng! Nha đầu chết tiệt kia cư nhiên thừa dịp hắn không ở nhà dám lên lút chuồn ra ngoài chơi?

“Muốn vào trong thành phố đi dạo.” Đến thành phố Diễm Đế đã mấy ngày cũng chưa được đi tới đâu, thực sự rất đáng tiếc.

“Có cái gì mà đi dạo. Và lại không phải hiện tại em đang không có thời gian rong chơi hay sao, bây giờ hắn là nên ở trong phòng ngoan ngoãn học bài, chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa sẽ tới kì kiểm tra, em cảm thấy mình có thể thông qua được không?”

Tiểu Thỏ bĩu môi, có chút tức giận nhìn Văn Trạc, “Anh...”

Rất đáng giận, làm sao có thể quản thúc tự do của người ta chứ? Tiểu Thỏ chẳng qua chỉ là muốn ra ngoài đi dạo mà thôi, ngay cả việc này cũng không được? Mỗi ngày đều ngồi trước bàn học bài, sớm muộn gì cũng trở thành một cô nàng ngốc nghếch cho mà xem!

Đồ đáng ghét Hoàng Phủ Văn Trạc, chuyên chế bá đạo Hoàng Phủ Văn Trạc, biết ngay là hễ gặp gỡ hắn là không có việc gì tốt.

“Ta cái gì mà ta?” Văn Trạc tức giận túm lấy cánh tay của Tiểu Thỏ, kéo cô chạy lên lầu, “Trắc nghiệm nếu như không thông qua được, hậu quả em tự gánh chịu. Bài kiểm tra đơn giản như vậy mà còn không xong thì em đúng là đồ ngốc, nếu như chuyện đó xảy ra thì về sau cho dù thế nào cũng không được phép đi đâu, chỉ có thể ở trong nhà, nghe chưa?”

“Thình thình thình thình!” Tiểu Thỏ tức giận hất tay Hoàng Phủ Văn Trạc ra, tự mình rầm rầm lao lên lầu.

Văn Trạc trừng mắt nhìn theo bóng dáng của bạn thỏ hừ một tiếng, quay đầu lại nói với Tô Lợi Văn, “Cậu theo ta đi lên.”

“Vâng!”

“Tách tách! Tách tách tách tách!” Hệ thống bảo vệ bên ngoài đột nhiên khởi động, phát ra thanh âm rất nhỏ vang vọng khắp nơi. Hàng chục chùm tia hồng ngoại theo bốn phương tám hướng xuất hiện dày đặc, mọi người không hẹn mà cùng giơ tay che trước mặt.

Văn Trạc vốn muốn cùng Tô Lợi Văn lên lầu, đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn Chappelle đang nhú mảy.

“Làm sao vậy?” Văn Trạc lui trở về, có chút ngạc nhiên nhìn người anh em của mình, “Hệ thống an ninh không phải tuần trước vừa mới kiểm tra hay sao? Chẳng lẽ bộ phận điều khiển bị hỏng?”

Chappelle nhanh chóng lướt tay trên bàn phím, lông mày gắt gao nhíu lại, trầm giọng nói, “Không phải, có người xông vào.”

“Xông vào nơi này?”

“Không, ở phía sau cung điện, tại khu vui chơi góc phía nam, hình như không chỉ có một người.”

Chappelle chuyển tay quay lại màn hình máy tính ra trước mặt Văn Trạc, Alvin và Miceli.

Trên màn hình màu đen nổi lên những đường màu xanh ngả đen, đó là bản đồ thể hiện đường đi của khu vực phía nam cung Y Lỗ Asim, tại trong đó có hai chấm đen đang di động, người ở phía trước tốc độ có chút chậm chạp còn người ở phía sau lại đuổi theo thật nhanh chóng.

“Không phải là chạy tới tận đây để giải quyết tranh cãi chứ?” Kate nháy nháy mắt, mở miệng, “Chapelle, không thể xác định được chính xác vị trí của hai người kia sao, Kate muốn đi xem!”

“Hệ thống an ninh đã kích khởi, lúc hành động phải cẩn thận tránh né tia hồng ngoại, bằng không đến khi chạm vào nó, hậu quả như thế nào cậu tự biết!” Chapelle đơn giản trần thuật một chút, thuận tay đưa cho Kate một chiếc kính màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Khí Quan (1)

Kate đeo vào chiếc kính mắt đặc chế, ngay lập tức trước mắt liền hiện ra chằng chịt những tia hồng ngoại. Hắn xoay mở chiếc tai nghe trên người, quay đầu hướng Chapelle làm một động tác ‘OK’ rồi cười hi hi gật đầu nói, “Rõ, cứ coi như đi đập hai con ruồi bay lạc là được!”

“Giải quyết xong hai con ruồi kia thì nhớ quay lại ăn cơm trưa.” Alvin dựa vào sô pha nghiêng đầu chăm chú nhìn màn hình.

“Tôi cùng đi với cậu.” Văn Trạc lười biếng bước đi thong thả xuống lầu, thuận tay lấy kính mắt đeo vào.

“Miceli cũng muốn đi!” Người nào đó giơ tay báo danh.

Chapelle biểu tình không thú vị liếc mắt xem thường, nhìn theo bóng dáng ba người đang rời đi, thì thào lầm bầm, “Có vẻ như hôm nay Irenaeus rất buồn chán.”

“Có lẽ.” Alvin đột nhiên nhớ tới cái gì đứng bật dậy, “Cậu nói xem tiểu nha đầu kia có thể hay không ngày thơ không biết mà đi chạm vào tia hồng ngoại?”

“Ách...”

Chapelle khép lại máy tính, cùng Alvin chạy lên lầu, tiểu nha đầu này trước khi bước vào cung Y Lỗ Asim chưa từng trải qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp nào, vạ nhất... Hậu quả đúng là không tưởng tượng nổi!

**** phân cách tuyển đáng yêu a~ ****

“Bộp!” Tiểu Thỏ giống như quả bóng cao su ngã nhào trên mặt đất, một bên xoa xoa cái mông ê ẩm, một bên lẩm bầm kêu đau.

Ngẩng đầu lên nhìn tám ga giường đang hỗn độn vắt vẻo treo trên giàn hoa giữa không trung, Tiểu Thỏ vội vàng vàng kéo xuống dưới. Nhanh chóng đem tang chứng vật chứng tiêu hủy bằng cách vùi lấp vào mấy bồn hoa bên cạnh xong, Tiểu Thỏ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, thò đầu ra nhìn xung quanh một lượt, ngó trước ngó sau không thấy ai liền túm lấy chiếc túi xách nhỏ đã chuẩn bị sẵn, ba chân bốn cẳng chạy mất dạng.

Một đường hùng hục vượt lên, chui qua những sợi dây màu hồng chằng chịt khắp vườn, Tiểu Thỏ vừa chạy vừa lẩm bầm: ‘Kì quái, tại sao xung quanh lại có những tia sáng màu hồng như vậy, đan xen rối rắm như bày thiên la địa võng không bằng?’

Chạy trốn ngày càng khó khăn, bởi vì càng tiến về phía trước, Tiểu Thỏ càng phát hiện sợi dây giăng ngày một dày đặc, gần như không có khe hở.

Tiểu Thỏ vờn tay do dự nửa ngày, vẫn là quyết định không đụng tới loại dây kì quái kia. Bất quá, ngay trong nháy mắt, những sợi dây đột nhiên biến mất, tiếp theo là một tiếng ‘phốc’ vang lên, giống như có cái gì đó rơi xuống chỗ bồn hoa.

Tiểu Thỏ rón rén bước về phía trước vài bước, quay đầu ngó xung quanh, lăm lăm nhìn trái nhìn phải. Nơi này là hoa viên phía sau cung điện, bình thường trừ bỏ Văn Trạc cùng vài người hầu hạ thân cận cũng không có ai ra vào, chẳng lẽ là con gì từ trong hang chui ra?

Tiểu Thỏ tăng thêm tốc độ, ló đầu ra nhìn, ngay lập tức há hốc mồm phát hiện: trong bồn hoa thế nhưng có một người đang nằm. Người nọ gương mặt gần như hoàn toàn bị chôn vùi trong bùn đất, chỉ chừa mỗi mái tóc đen là lộ ra ngoài, xem thân hình cùng bóng dáng tựa hồ có điểm quen mắt.

Tiểu Thỏ đi về phía trước vài bước, ngồi xuống bên cạnh người kia, ngạc nhiên hỏi: “Này, này, anh có sao không?”

Vết máu loang lổ ở vai hắn khiến cho Tiểu Thỏ đột nhiên giật mình, sợ hãi kêu lên, “A? Anh bị thương à?”

Chương 52: Khí Quan (2)

Tiểu Thỏ phải dùng đến sức của chín trâu hai hổ mới có thể khiêng người đang bị thương kia ra một góc, nhìn kĩ một chút khuôn mặt tuần tú tái nhợt trước mặt không khỏi khiến cô chấn kinh, vội vã kêu lên, “Tiểu Trạc? Sao anh lại bị thương?”

Tuy rằng chính mình thường xuyên nguyện rửa anh ta chết đi nhưng đó cũng chỉ là những lời nói ngoài miệng mà thôi, đột nhiên trông thấy Hoàng Phủ Văn Trạc không có một chút huyết sắc nào ngã xuống trước mặt, không hiểu tại sao khí lực trong người bỗng dưng như bị rút cạn sạch, Tiểu Thỏ ngay cả hô hấp đều bắt đầu có chút khó khăn.

Đôi mắt kia hơi hơi hé mở để lộ ra sự lạnh nhạt vô thần, biểu hiện sau đó chỉ là cau mày rồi hít thở lại lạnh lùng nhìn Tiểu Thỏ.

Im lặng, là vì không có thể lực để nói những lời dư thừa vô nghĩa, hiện tại bản thân chỉ có thể nhắm mắt nhìn cô nàng ngốc nghếch đang ngồi xổm bên cạnh không ngừng xoa xoa đôi tay nhỏ bé, trên mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ, cứ luôn miệng gọi ‘Tiểu Trạc, Tiểu Trạc.’ Bấy giờ không có thời gian, phải lập tức đứng lên. Tuy hẳn bị thương ở bả vai nhưng kẻ bắn lên hẳn cũng bị trúng đạn một phát, tình huống hiện tại có chút không nắm bắt được, đã lâu như vậy vẫn chưa thấy qua đây, chẳng lẽ bị cái gì đó cản trở?

Hắn chống đỡ thân hình muốn đứng lên. Tiểu Thỏ vội vàng đè hắn lại, thở hổn hển kêu lên: “Chảy máu nhiều như vậy sao lại cử động mạnh? Hiện giờ phải lập tức đi tìm bác sĩ, anh ở yên chỗ này, tôi... tôi đi tìm mấy người Chapelle bọn họ! Vì sao lại như thế này, vừa nãy vẫn còn khỏe mạnh mà, nháy mắt đã thương tích đầy mình là sao?”

“Đừng nhúc nhích, còn cử động nữa ta sẽ giết cô!” Thanh âm trầm thấp khàn khàn chìm nổi trong không khí, Tiểu Thỏ chỉ cảm thấy ở cổ có gì đó siết chặt, ngay lập tức cô liền cảm nhận được lưỡi dao sắc bén đang dí sát vào họng mình.

“Không phải Tiểu Trạc...” Tiểu Thỏ trong mắt nổi lên sự kinh ngạc, thanh âm so với Văn Trạc rõ ràng khàn hơn rất nhiều, giống như tiếng bánh xe nghiền nát sự vật trên đường, lời nói chậm rãi mà lại nhấn rõ từng từ từng chữ phảng phất trong đó chứa oán hận cùng bi thương.

Vì sao bộ dạng cùng với Văn Trạc lại giống nhau như đúc?

Người kia kẻ sát lưỡi dao vào cổ Tiểu Thỏ, khuôn mặt lãnh khốc tàn ác tiến lại gần cô, ánh mắt nhìn quét một lượt từ trên xuống dưới, “Đi về phía trước, đưa ta đến một chỗ kín đáo.”

“Nếu như không đi bệnh viện lấy ra viên đạn, anh sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.”

“Nói nhiều!”

Người kia càng thêm ép sát con dao vào cổ Tiểu Thỏ, “Đi mau!”

Tiểu Thỏ bị người ta kèm chặt hai bên, bị động bước về phía trước vài bước, cảm nhận được tiếng hít thở phía sau càng thêm dồn dập. Trong không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng ‘bịch’. Tiểu Thỏ quay đầu lại liền trông thấy người kia quỳ một gối dưới đất, bàn tay ôm ngực, lồng ngực gập gao nhú lên một chỗ, con dao trong lòng bàn tay vẫn không ngừng vung lên, “Cô, lại đây đỡ ta.”

Tiểu Thỏ mím môi do dự đi tới bên cạnh hắn, sau một lúc, đôi tay nhỏ bé vươn ra nâng hắn dậy, “Rất đau sao? Để tôi thử xem có được hay không?”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay bé nhỏ âm áp hướng về phía bờ vai bị thương của hắn, đặt lên miệng vết thương đang ào ào chảy máu.

“Cô làm gì?” Anh ta vốn đang định nổi giận nhưng lại bị một màn trước mặt làm cho kinh ngạc đến sững sờ.

Trong lòng bàn tay của Tiểu Thỏ phát ra một tầng ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, dòng nhiệt khí âm áp cũng theo đó mà từ từ chảy xuống, trong nháy mắt, hẳn thấy một viên đạn từ miệng vết thương cấp tốc bay ra ngoài, còn Tiểu Thỏ lúc này trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Chương 53: Khí Quan (3)

Đây là... siêu năng lực trị thương?

Vì... vì cái gì? Ánh mắt chàng trai dừng lại trên người Tiểu Thỏ, ‘sao bên người Irenaeus tự nhiên lại có một bảo vật như vậy, nếu thế thì về sau muốn đối phó với hắn chẳng phải sẽ ngày càng khó khăn? Năng lực của cô gái này hiện tại vẫn chưa đạt tới cảnh giới cao nhất, nếu như... vậy quả thực có điểm thực kinh khủng. Cô gái này lo lắng cho Irenaeus như vậy, quan hệ của hai người thật không đơn giản đi, nhưng mà tại sao từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy qua? Không được, người như vậy không được phép tồn tại trên thế giới này, đó sẽ là trở ngại lớn cho kế hoạch báo thù của hắn.’

Ánh mắt của anh chàng kia nhìn chăm chăm vào cô gái, thấy cô đang hết sức chuyên chú vì mình mà chữa trị vết thương, đau đớn trên vai dần dần biến mất từng chút một.

Hắn chậm rãi xiết chặt con dao trên tay trái, do dự có nên hay không lấy oán trả ơn.

Tiểu Thỏ đang cố gắng trị thương cho hắn, hoàn toàn không phát hiện đôi mắt của anh ta đang ngày càng trở nên lạnh hơn, cô chính là nhận ra một việc kì quái: quần áo của mình dường như đang biến lớn, càng lúc càng rộng? Thân thể thế nào giống như bơi trong trang phục?

Tiểu Thỏ bị chính y phục của mình vui lấp. Cô ra sức đẩy đẩy chiếc váy, vội vã cảm lấy nội y bên trong, nguyên bản mọi thứ vốn là gọn gàng vừa vặn, giờ phút này không hiểu tại sao lại biến rộng thùng thình, thật sự là đòi mạng.

Cô phát hiện thân thể nhỏ nhỏ của mình đang bị người ta không khách khí xách lên, vì vậy liều mạng túm lấy đai váy, đôi mắt to tròn chống lại cặp mắt lạnh lẽo lãnh khốc của người kia, có nửa giây dừng lại ở đường vân hình hoa mờ nhạt in trên trán hắn.

Người kia cùng Tiểu Trắc bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng nội tâm lại thập phần lạnh lùng hà khắc, rốt cuộc là ai?

Trong mắt hắn chính là ngưng tụ sát ý.

“Sau khi chết nhớ rõ tìm Irenaeus mà báo thù, là hắn đã giết cô!” Chàng trai trong lời nói không có một chút độ ấm, từng câu từng chữ chậm rãi từ trong miệng tuôn ra, con dao không hề do dự hướng về phía cổ của Tiểu Thỏ.

“Anh!” Tiểu Thỏ hét lên một tiếng, dùng sức đá loạn đôi chân gần cũn.

“Pằng! Cạch!”

Chàng trai nhanh chóng né tránh trận đột kích bằng đạn, con dao trong tay bị đường đạn cường chế rời khỏi tay hắn, leng keng rơi trên mặt đất.

Hắn ngoái đầu nhìn lại, ngay lập tức liền đối mặt với đôi mắt sắc bén của Hoàng Phủ Văn Trắc, trong nháy mắt liền xoay người đào thoát.

Văn Trắc giơ tay ngăn lại Miceli, “Đừng đuổi theo!”

Tiểu Thỏ đẩy ra tầng tầng quần áo, một bộ đáng đáng thương hề hề kéo đai váy đứng lên, ngạc nhiên phát hiện chính mình cao chưa tới một mét. Đôi mắt thất kinh của Tiểu Thỏ ngay lập tức nhìn thấy con người Hoàng Phủ Văn Trắc hung bá tới mức như muốn phun ra lửa, cô liền ‘a’ một tiếng đầy sợ hãi, xoay người chạy trốn chết, đáng tiếc mới thoát được vài bước đã bị hắn tóm được dễ dàng.

Hắn thừa cơ nhấc cao vật nhỏ trong tay, cau mày hung hăng nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ, “Nói mau, ai cho phép em sử dụng dị năng lung tung, em xem hiện tại đã trở thành cái dạng gì rồi?”

“Anh trai vì sao lại như vậy a?” Tiểu Thỏ kích động phát hiện chính mình sau khi co rút lại liền ngay cả tiếng nói đều trở nên thập phần non nớt là sao?

Ô ô, rất khi dễ người, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Khí Quan (4)

“Bịch!” Tiểu Thỏ giống như một quả bóng cao su bị người nào đó đang tức giận dùng dùng ném lên ghế sofa, cô vội vàng co lại đôi chân nhỏ mà ngồi ngay ngắn, tiện tay với lấy chiếc gối ở bên cạnh ôm vào trong ngực sau đó ngược mắt nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Văn Trắc, có chút hoảng sợ nuốt nước miếng một cái.

Biểu tình của Tiểu Trắc thật sự rất dọa người...

Hoàng Phủ công tử kéo chiếc ghế lại ngồi xuống trước mặt Tiểu Thỏ, đôi lông mày nhíu chặt, quan sát cô từ trên xuống dưới.

“Vi sao em lại sử dụng siêu năng lực? Cứ nhiên coi lời nói của tôi như gió thoảng bên tai! Chẳng phải tôi đã dặn em, ngoại trừ tôi ra thì không thể ở trước mặt bất cứ người nào sử dụng năng lực này hay sao? Rốt cuộc em có nghe những gì tôi nói không vậy?” Ngón tay Văn Trạc chọc chọc vào trán Tiểu Thỏ.

“Nhưng mà anh trúng đạn sắp chết nha.” Đôi mắt trong trẻo của Tiểu Thỏ cong lên, trong lời đáp lại có chứa đựng chút oan ức.

“Tôi thật sự sẽ mau bị em làm cho tức chết! Vừa nãy nếu không phải tôi đến đúng lúc, hiện giờ em đã không còn ngồi ở đây rồi, hấn muốn giết em, em hiểu không?”

Tiểu Thỏ gật gật đầu, sau đó lại mạnh mẽ lắc đầu.

Hoàng Phủ Văn Trạc trừng mắt.

Tiểu Thỏ vội vàng xua tay, kêu lên, “Biết, biết, nhưng mà không hiểu vì sao hấn lại muốn giết em chứ?”

“Mặc kệ em có hiểu được hay không thì về sau kể cả là a miêu a cầu cũng không cho phép cứu!”

“Nhưng mà em biết anh ta a!” Tiểu Thỏ cao giọng kháng nghị, “Anh ta... anh ta cùng với anh bề ngoài giống nhau như đúc, mới đầu em còn tưởng là anh. Đúng rồi anh, hấn là ai vậy, chẳng lẽ là em trai sinh đôi sao?”

“Hấn không phải là người.” Alvin đột nhiên cúi người xuống, đem đầu dí sát vào mặt Tiểu Thỏ, nở nụ cười cổ quái, “Nó chính là khí quan.” Nói xong, đưa cho Văn Trạc một ly vang đỏ rồi ngồi xuống bên cạnh hấn.

“Cái gì?” Tiểu Thỏ mờ mịt nhìn bọn họ.

“Tạo ra hấn chẳng qua là vì những bộ phận trên cơ thể hấn thôi. Tuy rằng Irenaeus sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng nếu vạn nhất... Alvin lười biếng cười cười, “Cũng có thể kịp thời dùng đến.”

Tiểu Thỏ bỗng nhiên mở lớn miệng, biểu tình khó tin nhìn bọn họ, “Nói như vậy, là... là người phục chế?”

“A, nói như vậy cũng không sai.” Alvin gật đầu, “Gay go là, cái tên kia một chút cũng không chịu hợp tác a, còn hết lần này đến lần khác muốn lấy mạng Irenaeus để chiếm đoạt vị trí. Hấn muốn giết Tiểu Thỏ dĩ nhiên cũng vì e sợ em trở thành chướng ngại vật trong kế hoạch ám sát của hấn thôi.”

Tiểu Thỏ cảm thấy đầu óc mình quay loạn vu vu, sửng sốt nhìn bọn họ, “Lẽ nào người phục chế không phải là truyền thuyết?”

“Tuyệt đối không phải.” Alvin nghiêm túc gật đầu.

“Nói như vậy, chế tạo thêm một Tiểu Trạc chính là muốn giết hấn để lấy đi các bộ phận trên cơ thể hấn sao?”

“Ừm.” Alvin thành thật gật đầu.

“Rất quá đáng! Các người có quyền gì mà cướp đoạt thân thể của người khác? Quá tàn nhẫn! Quá kinh khủng!” Tiểu Thỏ đứng bật dậy, không ngừng kéo kéo đai váy ở trước ngực, thờ phỉ phỉ nhảy xuống sô pha, giậm thành thành đi lên cầu thang.

“Đứng lại, em đi đâu vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tiệc Tối (1)

“Đứng lại, em đi đâu vậy?”

Đi không đến ba bước, thân hình nho nhỏ liền bị Hoàng Phủ công tử nhanh tay tóm lại. Quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt tóe lửa của hấn, Tiểu Thỏ cũng phát hỏa theo, thờ phỉ phỉ giờ cao nắm đấm kháng nghị, “Thả tôi xuống, tôi cũng không phải bao tải, anh đừng có xách tôi như vậy.”

“Ở trong hình dáng này, em cho là mình còn có thể đi đến nơi nào?”

Tiểu Thỏ đá loạn đôi chân ngắn ngủn, “Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa! Thả tôi xuống, tôi phải về phòng.”

“Chẳng qua chỉ gặp mặt một lần, ở chung cũng không đến mười phút, sao lại quan tâm đến hấn như vậy chứ? Chi là một người phục chế mà thôi, hấn ta

vốn dĩ không có suy nghĩ cũng không có tình cảm, bởi vì chương trình bị lỗi nên mới gây ra nhiều phiền toái như vậy...”

Nguyên bản đối với tên kia ban đầu cũng không có địch ý lớn đến thế, nhưng mà hiện tại thấy Tiểu Thỏ giúp đỡ hắn như vậy, Văn Trạc cảm thấy có chút tư vị không thoải mái, trong lòng ngập tràn mùi hương của sự ghen tị, loại cảm xúc như thế này từ trước đến giờ hắn chưa từng có.

Tiểu Thỏ cau mày suy nghĩ. Thảo nào thanh âm của người kia thê lương đến vậy, thì ra lúc vừa mới sinh ra đã không có tên, thân thể cũng không phải là của bản thân mình. Tiểu Thỏ cảm thấy đau lòng thay cho hắn, nhìn Văn Trạc ở trước mặt, ánh mắt đột nhiên trở nên xa xăm.

Văn Trạc tức giận, giơ tay giữ chặt lấy khuôn mặt của Tiểu Thỏ, “Đôi mắt đang nhìn đi đâu vậy, tôi không nói với em mỗi khi nói chuyện với tôi phải nhìn thẳng vào tôi hay sao? Ánh mắt không được phép nhìn vào chỗ khác, quay lại đây!”

“Anh nói chẳng có đạo lý gì cả!”

“Tôi cho tới bây giờ không phải là người không phân rõ phải trái.” Văn Trạc hừ nhẹ một tiếng, dùng tay nâng lên cái cằm nhỏ, hơi thở tàn mát sự bức bối, “Mấy ngày nay em cũng không giữ đúng chuẩn mực đi, sách vở cũng không động tới, mau chóng để thân thể phục hồi trở lại như cũ.”

“Bệ hạ.” Tô Lợi Văn cầm bộ lễ phục dạ hội màu trắng vôi vàng đi đến, phía sau anh ta có hơn mười người hầu tươi cười như hoa, trên tay mang theo một bộ váy áo.

“Lễ phục dạ hội người phân phó đã chuẩn bị tốt, hiện tại đã có thể cho Tiểu Thỏ tiểu thư mặc thử tất cả để chọn ra một bộ thích hợp nhất! Yến hội đêm nay đã sắp xếp xong xuôi hết thảy...”

Hoàng Phủ Văn Trạc biểu tình khó chịu vùng tay lên, liếc mắt nhìn nhi đồng Tiểu Thỏ, tức giận đến muốn giẫm chân, “Còn thử lễ phục cái gì nữa! Đi tìm cho ta mấy bộ váy công chúa vừa người cô ấy một chút, thêm cả những phụ kiện đi kèm nữa cho nha đầu kia thay!”

“Tôi không muốn thay, lại càng không muốn tham gia cái yến hội gì gì đó, tôi vừa rồi còn chưa ằm ỉm xong với anh đâu!”

Hoàng Phủ Văn Trạc tức muốn thổ huyết ngay tức khắc.

“Irenaeus.” Kate vội vã từ ngoài chạy vào, hướng Văn Trạc quơ quơ tay, “Đã bắt được người, cái tên họ Kim kia hiện bị nhốt ở tầng hầm, Chapelle đang thẩm vấn hắn. Nghe nói là đến thăm cung Y Lỗ Asim, truy sát khí quan cũng chỉ là hoàn thành nhiệm vụ. Rất kì quái, hắn thăm ai?”

“Chuyện này giao cho cậu xử lý!” Văn Trạc phát phát tay, “Tốt nhất đừng để tôi trông thấy hắn nữa.” Thấy liền phiền!

Tiểu Thỏ tính rút lại cánh tay của mình nhưng làm thế nào cũng không gãy ra khỏi gọng kìm của Văn Trạc khiến cô tức muốn nổ mắt, sau khi nghe thấy hắn nói như vậy liền quay đầu lại mắt nhỏ trừng mắt lớn, “Anh mau mau buông tay tôi ra, đau quá!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tiệc Tối (2)

“A... Em là Tiểu Thỏ?” Kate kích động chạy đến trước mặt Tiểu Thỏ, hào hứng xoa xoa bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn, “A ha, sao em lại biến thành nhi đồng thế này? Là do sử dụng năng lực quá độ đúng không? Ha ha ha! Trông em thế này đáng yêu hơn!”

Văn Trạc tức giận đập mấy nhát vào bàn tay đang không yên phận của Kate, ngón tay chọc chọc vào cái trán của Tiểu Thỏ, “Cậu hỏi cô ấy, ngu ngốc!”

“Anh mới ngu ngốc!” Tiểu Thỏ vùng loạn nắm tay, hai bàn chân bé nhỏ đá Văn Trạc không ngừng.

Văn Trạc hết sức bức bối, dứt khoát ném cô cho Tô Lợi Văn, “Đi, chuẩn bị trang phục cho cô ấy kĩ càng một chút. Chết tiệt, nhỏ như vậy mang ra ngoài gặp người thế nào được?”

“Hao tâm tổn trí a~.” Kate nâng cằm đánh giá Tiểu Thỏ trái phải một hồi.

Văn Trạc gất gao nhui mày.

Tô Lợi Văn chỉ còn biết cười khỏ nhận lấy Tiểu Thỏ đang không ngừng quơ loạn chân tay từ phía Văn Trạc, “Tiểu Thỏ tiểu thư ngày trước cùng với bây giờ bề ngoài khác biệt không nhiều, người các vị trưởng lão muốn gặp là thiếu nữ Tiểu Thỏ, mà không phải là nhi đồng Tiểu Thỏ... Hiện tại như thế này căn bản chỉ là một phiên bản thu nhỏ của người thật thôi.”

“Nói nhiều! Kêu cậu đi thì cậu đi đi!” Văn Trạc phát hỏa, không kiên nhẫn phát tay, ý bảo Tô Lợi Văn mang Tiểu Thỏ rời đi.

Alvin dựa vào ghế sofa nhìn theo bóng dáng Tiểu Thỏ ồn ào không dứt đang xa dần, “Tôi vẫn cảm thấy có chút kì quái, Tiểu Thỏ làm sao có thể chạy

tới phía sau hoa viên mà không chạm tới tia hồng ngoại?”

Văn Trạc đột nhiên dừng bước, quay đầu lại cứng đờ người trong giây lát.

Kate thu hồi lại nét mặt đùa giỡn, ánh mắt trở nên chuyên chú.

“Ý cậu là...”

“Ừ.” Alvin cười gật đầu, đôi mắt màu lam khẽ nháy, “Có lẽ, nha đầu kia dùng mắt thường có thể nhìn thấy được sự chuyển động của các tia hồng ngoại nên né tránh đụng tới...”

“Không phải đâu.” Kate quay đầu nhìn Văn Trạc, “Ngay cả Irenaeus cũng phải đeo kính mắt đặc chế mới có thể trông thấy!”

“Cho nên mới nói.” Alvin cười, nhún vai, “Tiểu nha đầu kia quá mạnh, quả thực vượt xa cả sự tưởng tượng của chúng ta...”

Văn Trạc khẽ nhướn mày, ‘hừ’ một tiếng, “Vô luận như thế nào, lần sau không được sự cho phép của ta mà dám sử dụng năng lực này lung tung liền cầm tức một năm rưỡi, xem cô ấy còn dám ngang ngược hay không.”

“Ách...”

Alvin nhìn chằm chằm theo bóng lưng Văn Trạc đang xa dần, có chút suy nghĩ mà nói, “Cậu cảm thấy không, Irenaeus dường như đặc biệt để ý đến nhất cử nhất động của nha đầu kia?”

“Tôi cảm thấy... Alvin cũng rất để ý nha.” Miceli khuôn mặt tươi cười vô tội bay tới phía trước Alvin, hai anh ta suýt nữa đem một ngụm rượu vang phun tới trước mặt hắn.

Dùng tay đẩy cái đầu của Miceli ra xa một chút, Alvin cười mắng, “Xú tiểu tử, lại bay tới dọa người! Lần sau xuất hiện bình thường một chút được không?”

“Đi thôi, trước hết phải ngủ một lát, buổi tối sẽ có trò hay để xem.” Kate kéo Miceli đi theo mình, “Hiện tại không bổ sung giấc ngủ, đến lúc đó sẽ không có tinh thần xem diễn.”

“Kate không cần phải đi thăm vấn phạm nhân sao?”

“Giao cho Chapelle đi, bây giờ tôi nhìn thấy cái tên họ Kim kia cũng thấy phiền!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tiệc Tối (3)

Màn đêm buông xuống.

Phòng yến hội phía tây.

Ca vũ tung bừng, âm nhạc đang sôi nổi tấu hưởng.

Thiết kế của căn phòng không có bất kì một cây cột trụ chống đỡ nào khiến cho đại sảnh thoạt nhìn càng thêm rộng lớn, sáng sủa. Trên trần nhà cao vợi có treo tám chiếc đèn chùm lớn màu gỗ trầm nổi bật lên trên nền ánh sáng lung linh của những ngọn đèn nhỏ lân cận khiến cho cảnh vật càng thêm nguy nga lộng lẫy.

Khắp bốn xung quanh tường đều bố trí lò sưởi bằng đá cẩm thạch chạm trổ tỉ mỉ, ngoài ra còn được trang hoàng thêm bằng tám bức bích họa[1] lớn sáng tạo theo phương pháp điêu khắc hoa văn miêu tả phong cảnh khắp nơi trên thế giới khiến cho toàn bộ đại sảnh rực rỡ mà điểm lệ, tổng thể kiến trúc đều toát lên vẻ sang trọng mà cổ kính.

Khu vực chính giữa là nơi đặt bàn tiệc đứng, bên trên đã sớm chuẩn bị sẵn đồ ăn cùng rượu cho khách mời, ở hai bên là sân khiêu vũ rộng lớn, tráng lệ. Trong đại sảnh hiện tại đã có hàng trăm người trang phục lộng lẫy, tay cầm ly thủy tinh đứng thành từng tốp tụ tập nói chuyện phiếm, những tiếng cười ồn ào nhanh chóng hòa lẫn với tiếng nhạc đập đều.

Tiểu Thò hôm nay sắp bị người ta quay vòng vòng gần chết, đứng trước gương nghiên cứu chính mình nửa ngày, dù thế nào vẫn thấy trước mặt là một đứa nhỏ không hơn không kém. Trên mái tóc đen nhánh có gắn một chiếc vương miện thạch anh lấp lánh, chiếc váy màu phấn hồng vô cùng vừa vặn với thân hình bé nhỏ, từng lọn tóc uốn tròn mềm mại rủ xuống bờ vai, ở hai lỗ tai trắng trẻo điểm xuyết một đôi trâm châu đen sáng lấp lánh, phía dưới đi một đôi giày thủy tinh trong suốt lộ ra người ngón chân nhỏ xíu thập phần đáng yêu. Bởi vì tìm không ra cái đồ bại hoại Hoàng Phủ Văn Trạc kia cho nên Tiểu

Thỏ chỉ có thể khăn trương hề hề nắm lấy tay áo Alvin, nhắm mắt nhắm mũi bước theo hấn đi vào yến hội.

Cửa đại sảnh mở ra, trước mắt Tiểu Thỏ là một vùng ngập tràn ánh sáng rực rỡ.

Căn phòng thật lớn! Tiểu Thỏ cố gắng ngửa cổ lên nhìn trần nhà, những ngọn đèn sáng lấp lánh khiến cô nhanh chóng cảm thấy lóa mắt mê mẩn.

Tiểu Thỏ bước theo Alvin, vừa bước qua cửa liền bị một đám các cô gái vây quanh. Những người này từ trên xuống dưới đều vô cùng quyến rũ diễm lệ, trang phục cũng thập phần sang trọng, xanh đỏ đủ màu khiến cho Tiểu Thỏ nhìn đến hoa cả mắt.

“Bảo bối này trông thật đáng yêu a~!”

“Alvin thiếu gia khi nào thì cùng người khác vụng trộm sinh một đứa nhỏ nha?”

“Thật sự là khiến cho người khác thương tâm mà, mẹ của đứa nhỏ là ai vậy, cứ nhiên có thể giữ bí mật đến thế?”

“Bộ dáng rất đáng yêu, khuôn mặt bé nhỏ này lớn lên nhất định sẽ trở thành một tiểu mỹ nhân cho xem.”

Ô ô ô ô... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ đỏ lên, đôi mắt khẽ liếc bốn phía một vòng. Hai má trắng trẻo mềm mại bị mấy di đáng sợ xung quanh sờ mó loạn lên sắp biến dạng đến nơi, cánh tay giơ lên cao kéo kéo tay áo Alvin, một bộ dáng liều mạng túm lấy chiếc phao cứu sinh bên cạnh, rất muốn leo lên trên tị nạn.

“Không, thật ngại quá!” Đừng néo người nha! Alvin cười cười cứng nhắc, khom người khẽ đẩy tay một cô gái trang điểm dày đặc ra, vội vàng ôm lấy Tiểu Thỏ bế lên.

Tiểu Thỏ đập đập đôi chân ngắn cùn nhanh chóng chui vào lòng Alvin, có chút hoảng sợ nhìn một đám tiểu thư trước mắt đang nhìn cô như nhìn món đồ chơi mới lạ.

“Mẹ của đứa nhỏ có phải là vị công chúa nước Y kia? Thật làm cho người ta thương tâm nha!”

Alvin toát mồ hôi lạnh, trông hấn giống cha của Tiểu Thỏ lắm hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Tiệc Tối (4)

Alvin mỉm cười với đám tiểu thư vây quanh, hơi hơi cúi người, sau đó liền ôm Tiểu Thỏ vội vã đi tìm Văn Trạc.

Kịch hay của ngày hôm nay vẫn còn chưa trình diễn đâu.

“Tiểu Trạc ở đâu vậy?” Tiểu Thỏ lẩm bẩm lầu bầu hỏi, “Mấy người muốn tôi đi gặp ai?”

“Tiếp tục duy trì im lặng là được, em không cần phát biểu ý kiến gì cả.” Alvin khẽ nhếch môi, thân nhiên cười nói.

“Alvin thiếu gia, cuối cùng cũng tìm được cậu.” Tô Lợi Văn lau mồ hôi chạy đến trước mặt Alvin, “Bệ hạ ở bên kia, tôi đưa hai người đi qua.”

“Tự mình đi hay để tôi ôm đến?” Alvin mỉm cười nhìn về phía Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ kéo nhẹ vạt áo của mình, nghiêm túc nói, “Thả tôi xuống dưới.”

Alvin bật cười, khom lưng thả Tiểu Thỏ xuống, thuận thế cầm lấy bàn tay bé nhỏ, thả chậm cước bộ để cô đuổi kịp theo bước chân của hấn.

Hai người bước theo Tô Lợi Văn đi trước dẫn đường, đi tới sân khấu hình bầu dục phía trước bậc thềm, chỗ này là nơi các ngọn đèn tập trung nhiều nhất khiến cho những viên kim cương trang trí bên rìa bậc thang càng thêm ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Tiểu Thỏ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Văn Trạc một thân trang phục màu đen sang trọng đang cầm trong tay một ly thủy tinh chậm rãi xoay người lại, ánh mắt sáng rực mà sâu sắc từ từ dừng lại trên người Tiểu Thỏ, môi mỏng khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm không rời.

Chapelle, Kate cùng Miceli cũng một bộ dáng tuần mĩ mê người, biểu tình lười biếng đứng ngồi xung quanh Văn Trạc, không hện mà cùng quay lại nhìn Tiểu Thỏ, sau đó liền lộ ra nụ cười mê hoặc tâm thần.

‘Quá đáng!’ Tiểu Thỏ trong lòng âm thầm rủa một tiếng. Năm kẻ tuyệt sắc nhân gian này, bình thường tùy tiện để một người đi ra ngoài cũng đã khiến cho người khác thét chói tai đến nửa ngày, bây giờ lại còn tụ tập đông đủ ở trước mặt dân tình... Khó trách thanh âm của mọi người đều dần dần trở nên phai nhạt, có lẽ là do ánh mắt của họ không tài nào có thể từ trên người mấy tên kia chuyển dời sang chỗ khác.

Thân hình nhỏ nhỏ bị Alvin túm tới bên cạnh Văn Trạc, vẻ mặt mê mẩn của Tiểu Thỏ đều bị Văn Trạc thu vào trong mắt, biểu tình đáng yêu kia khiến hắn nổi lên hứng thú muốn trêu đùa. Văn Trạc cúi người xuống, thoáng cái liền đem Tiểu Thỏ bế lên, mắt nhìn thẳng vào cô, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy ghé sát vào lỗ tai nói nhỏ, “Ngoan ngoãn một chút, phối hợp cùng tôi diễn kịch, bằng không... Hừ, hậu quả tự em suy nghĩ.”

Nắm tay bé nhỏ của Tiểu Thỏ giờ lên nhanh chóng bị Văn Trạc nhẹ nhàng cầm lấy. Nghe thấy từ trong cổ họng hắn phát ra tiếng cười trầm thấp êm tai, lại nhìn thấy khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ kia đang ở rất gần rất gần chính mình, Tiểu Thỏ ngẩn người hơn nửa ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn không hiểu vì sao đột nhiên biến đỏ.

Văn Trạc ôm Tiểu Thỏ xoay người sang chỗ khác, thần sắc bình tĩnh nhìn mấy người trước mặt.

Tiểu Thỏ lúc này mới kinh ngạc phát hiện, thì ra ở phía sau còn có rất nhiều người đang đứng. Không nên trách cô mắt vọt lên đỉnh đầu nên không nhìn thấy những người này, thật sự là do ánh hào quang rực rỡ của năm vị mỹ nhân kia bắn ra bốn phía, quá mạnh mẽ, quá chói mắt, cho nên... khiến cô hoàn toàn không chú ý tới Thập Lệ phu nhân cùng con gái của bà ta đang dùng ánh mắt khinh rẻ nhìn cô.

“Đứa nhỏ này là cô gái mà bệ hạ thu dưỡng?”

“Nghe bảo là thiếu nữ mười sáu tuổi, làm sao lại nhỏ như vậy? Trông bộ dáng giống như chỉ có sáu bảy tuổi nha.”

Những tiếng thì thầm khe khẽ từ xung quanh truyền vào trong tai Văn Trạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tiệc Tối (5)

Văn Trạc mắt điếc tai ngơ làm như không có nghe thấy, chỉ là ôm Tiểu Thỏ mỉm cười nhìn chăm chú ba người mặc âu phục phẳng phiu trước mặt, vui vẻ nhận lấy ánh mắt nghiêm khắc cùng dò xét của bọn họ.

Tô Lợi Văn thay bệ hạ tiền lên giới thiệu, “Vị tiểu thư này, chính là người bệ hạ thu dưỡng, chị gái Tiểu Thỏ của cô ấy hôm nay bởi vì thân thể không khỏe nên không thể tham gia yến hội, bất quá, ha ha, cái này cũng như nhau thôi, Tiểu Thỏ tiểu thư tính tình trong sáng thiện lương, cùng với chị gái giống như đúc cùng một khuôn, khẳng định sẽ không gây nguy hiểm đến sự an toàn của bệ hạ. Ba vị đại nhân, cứ việc quan sát.”

Không ai cười, ba người kia nghiêm túc nhìn Tiểu Thỏ, thật lâu cũng không thấy phát biểu ý kiến.

Tô Lợi Văn thấy không khí có chút không thích hợp, vì thế lại mỉm cười quay về phía Tiểu Thỏ nói, “Ba vị này là trưởng lão hội Thủ Tịch Quan Viên: Nghiêm Khách Thụ, Đồ Ánh Hùng, Phạm Bang.”

Nghiêm Khách Thụ cả người béo ục ịch, cái bụng bia phình to như cái rổ cùng với cái đầu hói trụi lủi sau một hồi đánh giá Tiểu Thỏ, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Bệ hạ thu lưu một đứa trẻ lai lịch bất minh, phòng cảnh sát đã điều tra rõ ràng về thân phận của nó hay chưa?”

“Điểm ấy hoàn toàn không cần Nghiêm lão lo lắng, xuất thân của Tiểu Thỏ tiểu thư trong sạch, từ trước đến nay chưa bao giờ làm chuyện gì bất lương.” Tô Lợi Văn cười tùm tùm một lần nữa thay bệ hạ đáp lời.

“Vừa nãy còn trông thấy Tiểu Thỏ khỏe mạnh bình thường, tại sao bây giờ lại đột nhiên bị bệnh?” Kế mẫu Thập Lệ phu nhân ngạo mạn nhìn quanh một lượt.

“Ách, Thập Lệ phu nhân yên tâm, Tiểu Thỏ tiểu thư chỉ là có chút không quen với khí hậu thay đổi, Alvin thiếu gia đã khám bệnh cho cô ấy, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.” Tô Lợi Văn lau mồ hôi liếc mắt về phía Alvin đang mỉm cười, “Cái kia... Alvin thiếu gia nói Tiểu Thỏ tiểu thư vài ngày sau không thể ra ngoài gặp gió, cho nên chỉ còn cách ở nhà tĩnh dưỡng, thật xin lỗi!”

“Còn có thắc mắc gì sao? Nghiêm lão?” Văn Trạc hơi hơi nhếch lên khóe môi, trên mặt lộ ra một tia chế nhạo.

“Bệ hạ thu dưỡng đứa nhỏ này có tiến hành theo trình tự luật pháp của quốc gia sao?” Đồ Ánh Hùng người cao gầy như cây gậy trúc nói chuyện không một chút khách khí, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ cùng Văn Trạc, “Vẫn là bản thân nhất thời cao hứng, xử lý bốc đồng.”

Trông thấy sắc mặt của Văn Trạc dần dần càng thêm u ám, Tô Lợi Văn vội vàng lên tiếng hòa giải, “Chuyện này là đương nhiên, đương nhiên, mọi việc bệ hạ hoàn toàn tuân theo trình tự thủ tục nhận nuôi.”

‘Anh ta không có đâu!’ Tiểu Thỏ cảm giận trừng mắt liếc nhìn Văn Trạc một cái.

Đồ Ánh Hùng về mặt lạnh lẽo bình tĩnh nói, “Thế nhưng những gì cậu nói và sự việc chúng ta tìm hiểu hình như có điểm không trùng khớp. Bệ hạ sử dụng những phương pháp bất thường để đem Y Tiểu Thỏ từ nước Z về đây, về phần cô nàng Tiểu Thỏ này cũng không biết là từ đâu nhảy ra, thế nên hội trưởng lão chúng ta mới tính điều tra cho rõ ràng triệt để, nhưng mà bệ hạ ý thế hiếp người, cư nhiên sử dụng một ít thủ đoạn phi pháp để thu dưỡng Y Tiểu Thỏ, không những vậy còn đã kích kinh tế tài chính của một nhà Y gia khiến cho người khác phá sản, điểm này không khỏi khiến cho người khác hoài nghi.”

Cái gì... cái gì đã kích kinh tế tài chính một nhà Y gia? Tiểu Thỏ đột nhiên ngẩng đầu lên, tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tiệc Tối (6)

“Lúc Đồ lão chuẩn bị nói những lời này, tốt nhất là nên cân nhắc xem việc đó có căn cứ xác thực hay không.” Chapelle đứng ở bên cạnh Văn Trạc, lông mày hơi nhíu lại, cười nói.

“Ngài phát ngôn như vừa rồi nhất định là do trước đó không điều tra cẩn thận rồi. Hoàn cảnh cuộc sống của Tiểu Thỏ tiểu thư khi ấy vô cùng khổ sở, Irenaeus làm như vậy hoàn toàn xuất phát từ lòng nhân đạo mà đưa tay giúp đỡ, còn việc cha của Y Tiểu Thỏ kí vào bản cam kết nhận nuôi đã được đoàn luật sư của chúng ta xác định rõ ràng, hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Về phần theo như ngài nói là Irenaeus đã kích kinh tế tài chính nhà Y gia khiến cho công ty thực phẩm Trương thị phá sản, kì thật đây là chuyện thuộc về phạm trù cạnh tranh buôn bán mà thôi.”

Chapelle hơi hơi nhướn mày, ánh mắt nhìn thẳng Đồ Ánh Hùng, mở giọng mỉa mai, “Hội trưởng lão chẳng lẽ đến cả chuyện thương mại cũng muốn quản lí hay sao? Việc mua lại công ty thực phẩm Trương thị kì thật đứng ở phía sau thao túng chính là Tiêu thị của chúng ta, hội trưởng lão, có phải hay không ngay cả việc buôn bán của Tiêu gia chúng ta cũng muốn can thiệp vào? Mấy người cho rằng mình có quyền lợi này hay sao? Đúng hơn là, có tư cách này chẳng?”

Chapelle khí thế bức người, giọng điệu chế nhạo, ánh mắt coi khinh khiến cho mọi người bất tri bất giác rung mình.

Không hổ là người cầm quyền đời thứ năm của Tiêu gia, loại này khí chất cường thế của vương giả cùng với bệ hạ giống nhau như đúc. Quả nhiên những người ở bên cạnh bệ hạ đều là đồng loại a, tùy hứng bất bệ, khó có thể nắm trong tay, chính là dựa theo yêu ghét của bản thân mà biểu đạt cảm xúc, thích chính là thích, không thích chính là không thích, khoảng cách giữa họ với mấy vị kia thực sự quá lớn.

Trên mặt ba vị trưởng lão cư nhiên là biểu tình lúc xanh lúc trắng đến mức khó coi.

“Nếu như mỗi khi làm việc nhân đạo đều bị quở trách, ta đây thật không biết về sau có nên cắt luôn ngân sách từ thiện hàng tháng hay không, hay là ngay cả việc thành lập tổ chức từ thiện có lẽ cũng nên đề xuất hủy bỏ. Nếu như... hội trưởng lão cảm thấy Irenaeus thực sự đã phạm sai lầm, không đáng để cho người khác phải tôn kính thì gia tộc Luis chúng ta sẽ là người đầu tiên rời khỏi tổ chức từ thiện, từ nay về sau sẽ ngưng hẳn việc quyên góp hàng tháng.” Alvin khề nhếch môi, giọng điệu không nặng không nhẹ, trong lúc nói chuyện trên khuôn mặt tuấn tú vẫn luôn giữ vẻ thản nhiên tươi cười, lễ phép đến cực điểm.

Alvin nói xong, toàn bộ đại sảnh một trận ‘ò’ lên, ai nấy đều chụm đầu ghé tai nói nhỏ.

“Gia tộc Evander cũng sẽ làm như vậy!” Kate cười hi hi gạt đầu.

“Miceli cũng sẽ làm như vậy!” Người nào đó về mặt hồn nhiên giơ tay kêu lên.

Mọi người nhất loạt toát mồ hôi, len lén nhìn sang bên hội trưởng lão hiện tại sắc mặt đã sớm xanh mét, tình hình bây giờ đàm lao đành phải theo lao, khẩu khí kia hội trưởng lão không nuốt được cũng phải cố mà nuốt xuống thôi. Hậu quả của việc trở mặt lúc này ai cũng không thể tưởng tượng nổi, cùng lúc đắc tội với nhiều tài phiệt như vậy, trời ạ, có thể đi nhảy lầu tự sát ngay cũng được...

“Hiện tại, còn có gì thắc mắc không?” Văn Trạc nhẹ nhàng băng quơ một câu khiến cho sắc mặt ba vị trưởng lão lập tức chuyển từ xanh sang đen.

Thế nào? Bây giờ đúng là đang dùng quyền thế cùng tiền tài để ép người có phải hay không? Tức chết bọn họ! Ba ông già trên trán gân xanh đã sớm giật giật.

“Cảm thấy, ta làm như vậy có sai không?” Văn Trạc vẫn như cũ nhẹ giọng hỏi, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu dũng lại trên người ba vị trước mặt, lời nói tuy mềm mỏng nhưng khí thế kia đã sớm khiến cho người ta không thể nói ‘có’.

“Bệ hạ...”

“Đương nhiên là có sai!”

Ba ông lão còn chưa nói xong, bỗng nghe thấy thanh âm non nớt từ trong lòng Văn Trạc phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tiệc Tối (7)

Ngay sau đó, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đồng loạt đổ dồn lên người cô nhóc vừa mới phát ngôn bừa bãi kia.

‘Cô bé chết chắc rồi!’ Lập tức mọi người đều nghĩ như vậy. Cur nhiên không kiêng nể gì mà gây gỗ với hoàng đế bệ hạ, trông khuôn mặt đen sì của bệ hạ lúc này có thể tưởng tượng được người đã kiểm chế tới mức nào...

Tiểu Thỏ không sợ chết quơ quơ nắm đầm nhỏ nhỏ ở trước mặt Văn Trạc, thờ phỉ phỉ kêu lên, “Sao lại có thể hại người khác phá sản chứ? Làm như vậy không phải là hành vi cường đạo sao?”

“Aizzz, sao lại nghịch ngợm gây sự không nghe lời như thế này? Lúc anh trai đang nói chuyện không thể chen vào nghe chưa, chẳng phải vừa rồi đã đồng ý rồi sao?” Alvin cười tít mắt tiến lại gần, bàn tay xoa xoa khuôn mặt trắng trẻo, cắt ngang câu nói còn đang dang dở.

“Thật hao tâm tổn trí a, tuổi còn nhỏ như vậy sao lại có nhiều suy nghĩ thế?” Kate nói tiếp Alvin cùng nhau chà đạp nốt bên mặt nhỏ nhắn còn lại.

“Ừm, tùy hứng như vậy, chẳng lẽ là do anh trai quá nuông chiều rồi hay sao?” Văn Trạc thờ dài, nhấc tay vuốt ve mái tóc quăn mềm mại, cúi đầu dán sát mặt mình lại gần Tiểu Thỏ, “Lại đây thơm anh trai một cái liền tha thứ cho hành động thiếu lễ phép vừa rồi.”

Văn Trạc nói nhỏ vào tai Tiểu Thỏ bằng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, “Dám làm loạn vờ kịch của anh, sau khi trở về nhất định phải bị phạt, có muốn thử không, thỏ con?”

Tiểu Thỏ hai mắt ngấn ngấn nước biểu tình đáng thương, khuôn mặt bé nhỏ nghẹn hồng, cảm giận nhìn về phía mấy người bại hoại, bắt đắ dĩ chu cái miệng nhỏ nhắn rướn người thơm Hoàng Phủ Văn Trạc một cái. Kì thực cô muốn hung hăng cắn cho anh ta một ngụm, tên hỗn đản kia, chỉ biết bắt nạt Tiểu Thỏ đơn thuần thiện lương thôi!

Ngay sau đó, những người khác liền ngừng lại ‘công cuộc’ chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, mỉm cười nhìn cô chăm chú.

Văn Trạc lập tức lộ ra một nụ cười đắc ý, gơ tay xoa đầu cô, “Như vậy mới ngoan.” Nói xong liền ngẩng đầu liếc nhìn ba vị trưởng lão, “Thế nào, về việc nhận nuôi hai chị em Tiểu Thỏ, Đồ lão cùng các vị khác hẳn là không còn thắc mắc gì nữa chứ? Như vậy... mọi người có thể tùy ý dự tiệc, xin mời!”

Bầu không khí ngưng trọng ngay lập tức bị vui lấp bởi tiếng nhạc. Trong phòng yến hội lại tiếp tục truyền đến những tiếng hoan hô, những câu chuyện phiếm cùng tiếng cười lạnh lạnh.

Rất nhiều người vội vã kết bạn với cô nhóc Tiểu Thỏ mà bệ hạ nhận nuôi, tất cả bọn họ đều nhìn ra được bệ hạ dường như vô cùng yêu mến vị tiểu thư này, cho nên người trước người sau đều xúm lại xung quanh Tiểu Thỏ, nói đủ những lời ca ngợi tán tụng, đem cô tung lên tận chín tầng mây.

Nhưng mà Tiểu Thỏ nào có tâm tình để ý tới những lời nịnh hót của những người này, cô hiện tại lòng đang nóng như lửa đốt thẳm nghĩ muốn làm cho rõ rốt cuộc người nhà bọn họ đang phát sinh chuyện gì. Công ty thực phẩm Trương thị không phải là sản nghiệp của cha anh rể cả sao? Phá sản chẳng phải là ngưng hẳn việc kinh doanh sao, nguồn kinh kế về sau thế nào?

Nhưng là từ nước Z đi theo Tiểu Trạc vào thành phố Diễm Đế cũng chưa đến một tuần, thời gian ngắn như vậy, bọn họ rốt cuộc là vào lúc nào liền lên kế hoạch mua lại công ty thực phẩm Trương thị chứ?

Một miếng dưa hấu mát lạnh được nhét vào miệng Tiểu Thỏ khiến cô quay trở về với thực tại, lúc này mới phát hiện bản thân không biết từ lúc nào đã bị người ta ôm tới ngồi trên ghế sofa.

“Lúc ăn phải tập trung, không sẽ bị sặc.” Văn Trạc nghiêng người ngồi bên cạnh Tiểu Thỏ, chân trái thon dài chậm rãi bắt chéo, một tay nâng cằm nhìn cô chăm chú. Ánh sáng rực rỡ từ ngọn đèn bủa vây lấy cả người Văn Trạc, trong đôi mắt sáng ngời kia mờ mờ ẩn chứa nhu ý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tiệc Tối (8)

Trên chiếc sofa màu kem, Tiểu Thỏ lặng lẽ xích lại gần Văn Trạc, ngửa cổ nhìn vào ánh mắt tự tiếu phi tiếu của hắn, “Anh khi nào thì bắt đầu đã kích công ty thực phẩm Trương thị?”

Văn Trạc lắc lắc chiếc ly thủy tinh trong tay khiến cho chất lỏng màu đỏ theo đó đập dềnh, “Ba ngày trước.”

“Vi cái gì?”

“Cần lý do sao?”

Tiểu Thỏ dùng sức gật gật đầu.

“Không thuận mắt.” Văn Trạc ‘hừ’ một tiếng liền quay đầu đi.

Đây là lý do gì thế, Tiểu Thỏ nghĩ mà thấy bức mình, nếu nói vì cô mà báo thù thì cũng hơi quá a.

Nói thật, trong lòng Tiểu Thỏ kì thực cũng không thể thông cảm với cha con nhà họ Trương, anh rể Trương Bằng là một kẻ ghê tởm đê tiện, bị báo ứng như thế là đáng đời. Nhưng mà nếu vậy thì chị cả sẽ gặp khó khăn. Chị cả đã quen sống cuộc sống của bà lớn, gặp hoàn cảnh gian khổ như vậy làm sao có thể thích ứng? Lại còn chị hai cùng chị ba khi thấy chị cả rơi vào tình huống này, chắc chắn sẽ giấu đồ bìm leo mà lên giọng chế giễu. Có lẽ việc ‘đưa thân sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’[1] là một chuyện không dễ dàng, chỉ có người tốt bụng như chị tư mới có thể có loại suy nghĩ như thế này.

“Nghĩ gì vậy?” Lòng bàn tay rộng ấm nhẹ nhàng nâng mặt Tiểu Thỏ lên, cặp mắt đen láy của cô dần dần chuyển hướng nhìn sang bên này. Đôi con ngươi đơn thân say mê kia không có một chút phòng bị nào cứ thế đâm thẳng vào lòng Văn Trạc, thật đúng là đang quyến rũ người mà!

Trái tim của Văn Trạc bất giác nảy lên một cái, khuôn mặt tuần tú khẽ nhăn lại, khóe môi nhếch lên, “Biết anh bây giờ đang nghĩ cái gì không?”

Tiểu Thỏ thật thà lắc đầu.

“Nghĩ...” Văn Trạc chớp chớp đôi mắt long lanh, chậm rãi tiến sát về phía Tiểu Thỏ không có một chút phòng bị, “Thỏ Thỏ nếu như lớn thêm một chút, như vậy hiện tại hẳn là có thể hôn em. Đột nhiên trong lòng lại dâng lên xúc động muốn hôn em, dù sao, đừng bao giờ dùng ánh mắt vô tà này nhìn người đàn ông khác, thật chịu không nổi...”

Khuôn mặt Tiểu Thỏ bỗng dưng đỏ bừng, muốn lui về sau một chút lại bị Văn Trạc túm lấy kéo vào trong lòng. Cô ra sức phản kháng, bàn tay bé nhỏ vung loạn một hồi liền bị Văn Trạc mỉm cười bắt lấy, khuôn mặt non nớt bị hắn hôn một cái thật kêu!

Nhìn thấy cô gái nhỏ khuôn mặt bị thiếu cơ hồ có thể nấu cháo, Văn Trạc cười dài, dứt khoát đem cô ôm đến trên đùi, bàn tay xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, “Sao lại đánh anh?”

“Anh!”

“Anh chỉ là thuận theo ý thích của bản thân, làm những việc mình muốn làm mà thôi.” Hắn cười tít mắt cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt biểu tình có chút đáng tiếc, “Vốn chính là, ai cho em biến nhỏ như vậy, bằng không anh dám cam đoan...”

Văn Trạc cúi người xuống, để cho trán của hai người chạm vào nhau, đôi mắt sâu thẳm vương vấn chút sương mù ở trước mặt Tiểu Thỏ bỗng trở nên mờ mờ, một tay dịu dàng trần trọc lướt nhẹ qua má của cô, khẽ nói, “Em nhất định sẽ mê mẩn hương vị của anh...”

Hơi thở nam tính nồng đậm mà nhẹ nhàng khoan khoái lặng lẽ bao phủ lấy toàn thân bạn thỏ nào đó còn đang ngỡ ngàng.

Tiểu Thỏ như bị sét đánh, hoàn toàn rơi vào tình trạng hóa đá! Xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tiệc Tối (9)

Tiểu Thỏ cảm thấy, trái tim đáng thương của mình đang đập bùm bùm giống như muốn theo cổ họng nhảy vọt ra, cả người máu sôi trào, lửa nóng hừng

hực bao lấy toàn thân, ánh mắt có nhìn cũng không dám hướng về Văn Trạc một chút.

Văn Trạc cười khẽ, không thể dừng lại được.

“Này!” Alvin mím môi cười, chậm rãi ngồi lên tay vịn sofa, chân bắt chéo, một tay khoác lên vai Văn Trạc, “Cậu xấu quá! Làm sao lại có thể quyến rũ cả nhĩ đồng chứ? Cậu xem, thô con toàn thân đã muốn cứng ngắc, máu nghịch lưu rồi kia.”

Tiểu Thỏ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt cảm giác quét qua hai tên đáng ghét kia một cái.

“Chịu không nổi, rất vô tà, tôi lại trúng chiêu...” Văn Trạc đáng thương hề hề ngửa đầu nhìn về phía Alvin.

“Ngao, không thể nảy sinh tình cảm luyến đồng[1] được.” Alvin cười ha hả mà nói, “Bằng không tiêu đề ngày hôm sau sẽ vô cùng giật gân cho xem, khiến cho chính khách của các quốc gia trông mà muốn rút kính mắt, phun cả cà phê ra ngoài mắt! Nên thu lại một chút, cậu thấy đấy, bọn họ đều đã nhìn đến choáng váng.” Alvin trong lúc nói chuyện khẽ ngửa đầu hướng cảm chỉ chỉ về phía trước.

Kì thật kể từ lúc Văn Trạc kéo Tiểu Thỏ vào trong lòng đùa giỡn, rất nhiều ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về bên này. Không trách được, bệ hạ thật sự rất chói mắt, bất luận là ở chỗ nào, cho dù chỉ có một mình ngồi trong góc yên lặng uống rượu cũng vô cùng lấp lánh, giống như một ngôi sao sáng chói.

Một trong ba vị trưởng lão – Phạm Bang – người có vóc dáng thấp lùn lại béo tròn ục ịch có chút tức giận mở miệng nói, “Đồ lão ông xem, ở trước mặt công chúng mà bệ hạ đối với Tiểu Thỏ lại có thể làm ra những hành động thân mật như vậy, xem ra lời đồn đại là sự thật, bệ hạ mê luyến cô nàng Tiểu Thỏ mười sáu tuổi, cho nên đối với cô em Tiểu Thỏ này cũng đặc biệt quan tâm, cái này chẳng phải là yêu ai yêu cả đường đi lối về hay sao?”(*)

Đồ Ánh Hùng nghiêm lại khuôn mặt vốn đã sẫm đen sì, im lặng không lên tiếng.

Nghiêm Khách Thụ ‘hừ’ một tiếng. “Đồ lão, có lẽ ông thật sự cũng không đáng giá a, Đồ tiểu thư lưu luyến si mê bệ hạ lâu như vậy, người sáng suốt liếc nhìn một cái đều thấy được rõ ràng. Theo ta thấy, nói không chừng Đồ tiểu thư cái gì cũng đều không chiếm được, bệ hạ căn bản liếc mắt một cái cũng không nhìn con bé, Đồ tiểu thư vì bệ hạ mà bị thương ở chân, nằm viện đã lâu như vậy, có thấy bệ hạ qua thăm sao? Chỉ có phân phó Tô Lợi Văn đưa hoa tươi cùng hoa quả tới tặng, aizzz, thật sự không đáng để Đồ tiểu thư làm vậy a. Đau khổ yêu say đắm một người đàn ông, rất nhanh liền bị người khác cướp mất.”

Đồ Ánh Hùng đột nhiên từ trên sofa đứng bật dậy, nắm chặt ly rượu trong tay.

“Ba ba.” Thanh âm giòn tan vang lên khiến cho Đồ Ánh Hùng quay đầu lại, hơi chút kinh ngạc nhìn thấy con gái đang đứng trước mặt mình, “Vi Ny, sao con lại đến đây? Chân của con còn chưa có khỏi hẳn, như thế nào...”

Vừa nói Đồ Ánh Hùng vừa vội vàng đi qua đỡ lấy con gái, cử chỉ đó thể nhưng lại khiến cô đưa tay đẩy sang một bên, “Ba ba đừng lo, vết thương ở chân đã không sao rồi, ba ba thể nhưng không nên gạt con, yếm hội náo nhiệt thế này, Vi Ny làm sao có thể không tới chứ? Vi Ny cũng muốn nhìn thấy cô gái mà bệ hạ thu dưỡng a. Rốt cuộc là dạng đàn bà như thế nào lại có thể khiến cho bệ hạ đối xử bằng ánh mắt khác thường như thế?” Hai tay Đồ Vi Ny nắm chặt quai túi xách, đôi môi đỏ tươi khẽ cong lên.

“Vi Ny, con... Bình tĩnh một chút.” Đồ Ánh Hùng kín đáo cười cười, “Hôm nay... Cái cô Y Tiểu Thỏ kia bởi vì sức khỏe không tốt nên không tới, chỉ có em gái của cô ta đến đây.”

“Phải không? Chính là đứa nhóc ở trên đùi bệ hạ kia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tiệc Tối (10)

“Không thể bỏ qua cho cô ta.” Đồ Vi Ny gất gao nắm chặt tay, “Ý vào chính mình tuổi còn nhỏ liền thừa cơ đối với bệ hạ làm nũng, người như vậy không thể nào tha thứ được.”

“Vi Ny...” Đồ Ánh Hùng sợ hãi kêu lên một tiếng. Ngay sau đó liền trở mắt nhìn con gái của mình giống như phát điên mà lao như tên bắn về phía bệ hạ, lấy tốc độ đạn xẹt giật mạnh cô nhóc đang ngồi trên người bệ hạ xuống, sau đó dùng hết sức bình sinh tát một cái ‘bốp’ lên mặt đối phương.

Tiểu Thỏ khi đó còn đang bận bắt buộc chính mình không nên hoảng sợ phát run lúc này, ai ngờ giây tiếp theo liền bị người ta nắm lấy tóc xách lên.

Văn Trạc cùng với Alvin, hai người lúc ấy còn đang nói giỡn đột nhiên đồng thời đứng bật dậy, cả người buộc chặt, nhìn chăm chăm vào hành động điên cuồng của Đồ Vi Ny.

“Choang!” Tiếng thủy tinh vỡ vang lên.

Đồ Vi Ny thuận tay đập vỡ một ly rượu đặt bên cạnh, đem mảnh thủy tinh sắc nhọn kề sát vào cổ Tiểu Thỏ.

“Xảy ra chuyện gì?” Toàn bộ mọi người trong sảnh đều quay đầu về phía này, dừng lại hết thấy cuộc nói chuyện, khiếp sợ nhìn một màn trước mắt.

Chapelle, Kate, Miceli vội vàng chạy tới bên cạnh Văn Trạc, cùng với Alvin thấp giọng nói vài câu, sau đó đồng loạt nhú mảy.

“Bệ hạ vì sao lại muốn cắt giầu cô gái kia chứ? Vi Ny rất muốn một lần được gặp người tên là Y Tiểu Thỏ đó nha, muốn nhìn xem loại đàn bà như thế nào lại có thể khiến cho bệ hạ vì cô ta mà mê muội, dùng mọi phương pháp đem cô ta về cung Y Lô Asim để có thể quan tâm, chăm sóc, nuông chiều.”

Tiểu Thỏ thấy khó chịu giãy giụa một chút, cảm giác da đầu của mình đều nhanh bị Đồ Vi Ny xé toạc ta thành từng mảng.

“Vi Ny.” Văn Trạc từng bước tiến lại gần, “Cô đang làm cái gì? Mau buông cô bé ra.”

“Bệ hạ, người không nên lại gần đây.” Đồ Vi Ny túm lấy Tiểu Thỏ từng bước lùi về phía sau, “Chỉ mong người đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ không đòi hỏi gì nữa.”

“Y Tiểu Thỏ đang bị bệnh, không thể ra gặp cô.” Alvin cau mày trả lời thay.

Vi Ny kích động thét chói tai, “Chỉ là thấy mặt mà cũng không thể là sao? Nếu không cho tôi gặp, tôi sẽ giết em gái của cô ta.”

“Vi Ny.” Đồ Ánh Hùng vội vã kêu lên.

Ánh mắt Văn Trạc chậm rãi lướt qua, môi mỏng khẽ nhếch, từng bước một tiến lại gần Đồ Vi Ny, cười lạnh nói, “Trên đời này, người có thể uy hiếp được ta, đến bây giờ còn chưa sinh ra! Cô! đương nhiên cũng không thể!”

Thừa dịp Vi Ny mở lớn mắt lảng lảng nhìn mình, Văn Trạc nhanh chóng bước dài đi qua, dùng một tay gạt gao đè lại chiếc ly vỡ, từng mảnh thủy tinh cứ thế đâm thẳng vào bàn tay Văn Trạc, từng giọt từng giọt máu đỏ tươi theo ly rượu trong suốt rơi xuống.

Xung quanh truyền đến từng trận thờ ồ.

Vi Ny đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, sau đó buông ra ly rượu trong tay, Văn Trạc thừa dịp ấy liền nhanh chóng đoạt lại Tiểu Thỏ từ bàn tay của Vi Ny, chặt chẽ ôm vào trong lòng.

Không biết vì sao, thời điểm thân hình nho nhỏ này yên ổn ở tại trong ngực mình, Văn Trạc liền cảm thấy trái tim vừa rồi đột nhiên ngừng hoạt động lúc này mới chậm rãi đập bình thường trở lại.

“Đồ lão, xem ra bệnh tình của con gái ông cũng không nhẹ a.” Văn Trạc quăng mảnh ly vỡ trong tay, ánh mắt lạnh như băng đảo qua Đồ Ánh Hùng, ý vị thâm trường phun ra một câu, “Người đâu, đưa Đồ tiểu thư quay về bệnh viện thánh Mary tiếp tục tĩnh dưỡng cho đến khi hồi phục thì thôi.”

“Tiểu Trạc, tay anh...” Bàn tay nho nhỏ của Tiểu Thỏ nắm chặt lấy tay Văn Trạc, cảm giác thật ấm áp, giống như có một dòng nước ấm lạnh lẽ chảy khắp tâm hồn hẳn... .

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hôn (1)

Trong phòng ngủ.

Tiểu Thỏ quỳ gối trên đệm, lo lắng nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc đang ngồi ở giường.

Alvin cúi đầu cẩn thận lấy từng mảnh thủy tinh găm trong tay Văn Trạc ra, băng bó ổn thỏa xong liền nhú mảy, “Tiểu Thỏ trước mắt còn chưa hồi phục, không thể lại dùng năng lực trị thương.”

“Tôi biết.”

“Biết mà cậu còn dùng tay không giữ lại chiếc ly?” Alvin tức giận đập vào đầu hắn một cái, “Rất oai có phải không?”

Văn Trạc nhú mảy, từ chối cho ý kiến, “Chẳng lẽ cậu muốn tôi ở trước mặt bao nhiêu người mà sử dụng siêu năng lực sao?”

Alvin tức giận liếc mắt xem thường, “Tôi đi ra ngoài trước, trong vòng hai ngày không được phép để miệng vết thương chạm vào nước.”

“Đã biết, cậu giúp tôi ra tiếp khách, tôi đi không nổi nữa.”

“Ừ.” Alvin gật gật đầu, trước khi đi thân nhiên liếc mắt qua phía Tiểu Thỏ một cái, trông thấy tiểu tử kia vẫn là một bộ dáng đáng thương hề hề nhìn Văn Trạc, mắt cũng không chớp.

Alvin đi ra ngoài, nhẹ nhàng bước tới cửa, cuối cùng ánh nhìn vẫn là không tự chủ được dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ.

Văn Trạc nhẹ nhàng nắm lại bàn tay đang được băng bó, trông thấy ánh mắt khẩn trương lại có chút mơ mơ màng màng của Tiểu Thỏ liền cười hướng về phía cô vẫy tay.

Tiểu Thỏ đi qua, đột nhiên bỏ nhào tới, vùi sâu vào trong lòng hắn, giống như nếu cô nắm thật chặt sẽ không bị mất đi.

Văn Trạc khẽ chấn động một chút.

“Thực lo lắng, Tiểu Trạc.” Cô vùi mặt trong lòng Văn Trạc, nước mắt kìm không được cứ thế rơi xuống mu bàn tay thon dài đẹp đẽ, thanh âm rầu rĩ truyền vào trong tai hắn, “Nhìn thấy Tiểu Trạc bị thương trong lòng rất khó chịu. Thầm nghĩ, nếu Tiểu Trạc chết đi, em nên làm cái gì bây giờ? Tâm tình trong chốc lát bỗng trở nên thật bị thương thật bị thương...”

Không biết vì sao, khi trông thấy dòng máu đỏ tươi đến chói mắt kia từng giọt từng giọt rơi xuống, trong lòng nhện không được hơi hơi co rút đau đớn.

Trên đời này, Tiểu Trạc là người đối xử với cô tốt nhất. Công bằng mà nói, ngay cả người dịu dàng như mẹ cũng không đối tốt bằng anh ta... Vì sao trước đây chưa từng phát hiện ra chuyện này? Anh ấy vì cái gì lại quan tâm chăm sóc vô điều kiện như vậy, khiến cho cô bất tri bất giác ý lại vào hắn mỗi khi có chuyện xảy ra.

Sâu trong nội tâm Văn Trạc bốn bề sóng dậy, nâng tay sờ lên mái tóc có chút hỗn loạn, cúi người xuống cười cười, “Đúng là đồ ngốc, vết thương nhỏ nhỏ thế này làm sao mà chết được? Nếu như dễ chết như vậy, anh đã sớm đi đời nhà ma trăm ngàn lần rồi, làm sao có thể nhặt được Tiểu Thỏ đáng thương này về đâu?”

Tiểu Thỏ hơi hơi ngẩng đầu, hốc mắt ngấn lệ, ánh nhìn ướt át dừng lại trên mặt hắn, bĩu môi nói, “Không thích anh dùng giọng điệu đùa cợt như vậy để nói về chuyện sinh tử, Tiểu Trạc.”

Văn Trạc không biết nên khóc hay nên cười nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đáng yêu trước mặt, duỗi ra một ngón tay nhẹ nhàng khều khều cái cằm nhỏ nhắn, “Không gọi là anh thì kêu là Irenaeus đi, đừng có Tiểu Trạc Tiểu Trạc, nhìn xem em bây giờ mới là tiểu nha đầu, cứ nghĩ mình lớn lắm không bằng?”

Tiểu Thỏ xích lại gần hắn, gật gật đầu, mềm nhũn gọi, “Irenaeus.”

Tâm tình vốn đã rối rắm của Văn Trạc đột nhiên dâng trào một trận nhộn nhạo, bỗng dưng vươn hai tay đem Tiểu Thỏ gặt gao ôm vào lòng, thờ dài nói, “Bây giờ ngay lập tức trở lại hình dạng mười sáu tuổi thì thật tốt a.”

“A?”

“Muốn hôn em.” Trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười roi roi, nhanh chóng thoáng qua trán cô ấn hạ một nụ hôn như chuẩn chuẩn lướt nước.

Tiểu Thỏ đột nhiên nhảy dựng lên.

Văn Trạc cười ha ha, “Đi tắm rửa, tắm xong rồi ngủ.”

“Anh chẳng lẽ là người nghiện sạch sẽ sao? Sáng tắm, tối tắm, có khi ngay cả buổi trưa cũng tắm!” Tiểu Thỏ vừa đi vừa lẩm bẩm, ‘phanh’ một tiếng đóng cửa lại khiến cho Văn Trạc cười to một trận.

Tắm xong, Văn Trạc đem nhi đồng Tiểu Thỏ thơm ngào ngạt ôm lên giường ngủ. Mới đầu Tiểu Thỏ cũng không đồng ý, tuy nói là chính mình hiện giờ đã biến thành nhi đồng nhưng mà tâm hồn vẫn là một thiếu nữ nha, làm sao lại có thể cùng với anh ta ngủ chung được. Bất quá Irenaeus nói không quan hệ, không quan tâm cô có nguyện ý hay không liền ôm cô nằm xuống, còn nói rằng ngủ một mình rất bất tiện, vạn nhất nửa đêm khát nước cô cũng có thể giúp đỡ anh ta, đúng là bất nạt người!

Không khí vô cùng nóng bức.

Trên chiếc giường màu đen thẫm, cả người Tiểu Thỏ bị khóa trong lòng Văn Trạc, cánh tay của hắn vắt ngang bụng cô, có chút cảm giác ngứa. Tiểu Thỏ cũng không biết chính mình lần qua lần lại bao lâu mới dần dần mòng lung đi vào giấc ngủ. Hơi thở của Tiểu Thỏ bắt đầu đều đều, ngay lập tức Văn Trạc liền chậm rãi mở mắt ra, trong ánh nhìn ẩn chứa ý cười dịu dàng, nâng tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, lại một lần nữa chậm rãi nhắm mắt lại. Giờ khắc này, dường như có một thứ tên là hạnh phúc đang dần dần hiện hữu. Một làn gió nhẹ nhàng lướt qua bọn họ, trần trọc lưu luyến không rời...

Vốn tưởng rằng có thể hưởng thụ cảm giác ôm lấy Tiểu Thỏ đáng yêu ngủ thật thư thái thẳng đến ngày mai, ai ngờ ngay sau đó lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Nửa đêm.

Hoàng Phủ Văn Trạc bị tiếng sột soạt trong phòng làm cho bình tĩnh, ngay lập tức mở mắt ra, trong phút chốc liền xoay người ngồi dậy.

Nòng súng lạnh lẽo không biết từ lúc nào đã nhanh chóng dí sát vào thái dương của Văn Trạc, hắn thập phần hứng thú cong cong khóe môi, nhìn vào bóng dáng từ trong bóng đêm dần dần bước ra, “Nhanh như vậy liền từ trong nhà lao thoát ra? Tam thiếu gia nhà họ Kim quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Quá khen.” Người kia mặc một bộ quần áo màu lam của phạm nhân trong ngục, khẽ nhếch lông mày nháy mắt mấy cái.

“Đến phòng của ta làm gì? Không sợ chạy không thoát sao?”

“À, tôi thấy đáng người của tôi cùng với cậu không khác nhau mấy, muốn hỏi mượn cậu một bộ quần áo, cậu biết đấy, ăn mặc thế này làm sao mà ra ngoài được, rất mất hình tượng.” Hắn đứng đưa cái đầu, nở một nụ cười trên choker.

“Quần áo ở trong tù, cứ việc lấy.”

“Nói sớm có phải tốt hơn không.” Hắn thu lại súng, xoay người tiến lại gần chiếc tủ, dưới ánh đèn mờ mờ, động tác của hắn hiện lên vẫn thập phần tiêu sái.

Anh ta nhanh chóng thay đổi trang phục thành một thân quần áo màu đen, xoay người đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Văn Trạc, cười tíu tít nhìn hắn, “Cậu xem, tôi đã nói đáng người của chúng ta không khác biệt là mấy, lần sau đi qua nước B mua quần áo, tôi sẽ mua hai bộ, một bộ tôi mặc, còn một bộ cho cậu.”

“Cảm ơn.” Đôi mắt Văn Trạc hơi hơi nhúu lại.

“Bây giờ tôi phải đi, cậu không cần tiễn, tôi sẽ cố gắng không làm kinh động thuộc hạ của cậu.” Hắn phát phát tay, quăng cho Văn Trạc một cái nhìn đầy mỉa mai, “Đứng rồi, bảo bồi nhỏ trên giường cậu thật đáng yêu, tôi thuận tiện bắt cóc cô nhóc luôn, tạm biệt!”

Người này thật không biết xấu hổ gì cả, to gan dùng bàn tay xấu xa kia chạm vào Tiểu Thỏ đáng yêu thuần khiết của hắn? Đồ vô liêm sỉ! Dám tranh giành thỏ con với hắn, đáng chết vạn lần!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hôn (2)

Người này thật không biết xấu hổ gì cả, to gan dùng bàn tay xấu xa kia chạm vào Tiểu Thỏ đáng yêu thuần khiết của hắn? Đồ vô liêm sỉ! Dám tranh giành thỏ con với hắn, đáng chết vạn lần!

Văn Trạc nhanh chóng vọt lên, bám theo bóng dáng linh hoạt kia đang tiến lại gần ban công.

Chiếc rèm cửa màu lam nhẹ nhàng lay động trong gió đêm.

Màn đêm dày đặc. Ánh sáng mập mờ.

Mái tóc đen nhánh của Ngải Thụy Khắc Tư khẽ bay theo gió, thân hình nhanh nhẹn như ung bỗng chốc từ trên ban công nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp lên đất bùn tối xộp, ngẩng mặt, trong mắt thoáng hiện lửa cháy hùng hực.

Văn Trạc đứng lên, vươn tay ra, một lực đạo thật lớn đột nhiên bao phủ lấy bóng đen đang chạy trốn ở phía trước.

Bóng đen kia tốc độ cũng cực nhanh, ngay lập tức xoay người tại chỗ, ôm lấy Tiểu Thỏ còn đang say mộng vọt đến một bên, ngẩng đầu, lấy một tay chống xuống mặt đất, ánh mắt màu lam thoáng hiện lên ý cười nhìn về hướng Hoàng Phủ Văn Trạc đang đứng thẳng ở phía trước, “Lời đồn quả nhiên là thật, hoàng đế bệ hạ ở thành phố Diễm Đế cùng vị chủ nhân của Băng thành đều là những người ưu tú mang trong mình dị năng, khó trách lại có thể khiến cho thế giới sợ hãi a...”

“Không— đừng có đem ta đánh đồng với tên kia!” Trên tay Văn Trạc bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực, khóe môi khẽ nhếch lên, lạnh lùng nói, “Bởi vì— Hắn! Không! Xứng!”

Bóng đen nở nụ cười, rất nhanh liền né tránh ngọn lửa từ đằng trước ném tới. Sau vài lần liên tiếp thoát khỏi sự tấn công của Hoàng Phủ Văn Trạc, hắn

thể nhưng chơi xấu đem thân hình Tiểu Thỏ giờ lên trước mặt, cười nói, “Đừng! Sẽ làm cô nhóc này bị thương!”

Văn Trạc cắn chặt môi, đôi mắt sáng ngời hiện lên một tia tức giận, “Buông cô ấy ra, cút ngay lập tức!”

“Nhưng mà cô bé này trông thật sự rất ngon miệng, cứ như vậy mà thả ra thật sự có chút tiếc nuối.” Hắn buồn rầu cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ vào mặt cô gái nhỏ, âm mưu muốn đem cô từ trong giấc mơ đánh thức dậy.

Tiểu Thỏ đáng thương trần trọc đến gần nửa đêm mới ngủ được, yên ổn chưa đến một giờ lại bị người ta lay tỉnh, mơ hồ không rõ chính mình đang ở nơi nào, bàn tay chính là không ngừng dụi mắt muốn nhìn rõ bóng đen mờ lung trước mặt.

“Đừng dụi mắt!” Văn Trạc trong chớp mắt liền di chuyển đến trước mặt bóng đen, tốc độ cực nhanh làm cho hắn bất ngờ không kịp phòng bị.

Mặc dù như vậy nhưng Kim tam thiếu gia dù sao cũng không phải người thường, vội vã lấy ra một chiếc dao găm phóng về phía Văn Trạc, khoảng cách giữa hai người lúc đó gần đến mức khó có thể né tránh.

Nhưng ngay lập tức trong nháy mắt, bóng dáng của Văn Trạc đột nhiên biến mất trước mặt Kim tam thiếu gia. Đây là... tốc độ trong truyền thuyết sao?

Ngài Thụy Khắc Tư nheo mắt, đột nhiên xoay người lại, trên trán không biết từ lúc nào đã bị nòng súng lạnh lẽo dí sát vào, ánh mắt xanh lam nhìn thẳng vào con người đen láy sâu thẳm của Văn Trạc, yêu nghiệt cười, “Hi hi! Không cần phải nóng nảy như vậy chứ, cẩn thận không khéo lại cướp cò, hắc hắc, nổ súng một chút cũng không vui về a~.” Người này, bóng dáng cùng với ma quỷ giống nhau, khí thế lại áp đảo, quả nhiên không phải là kẻ mà người thường có thể ứng phó, loại siêu năng lực kinh khủng như thế này tuyệt đối không phải ai cũng đối đầu được, cũng hẳn động thủ chắc chắn không có phần thắng.

“Nhiệm vụ tiếp cận khí quan rồi tìm giết hắn của ngươi, quả nhiên còn có mục đích khác, muốn thay chủ nhân của ngươi tra xét thực hư ta ra sao ư? Trở về nói cho hắn, cứ việc tới thẳng đây, ta chờ ngày này đã lâu rồi!” Văn Trạc liếc nhìn một cái, nhanh chóng đem Tiểu Thỏ đang ở trong tay hắn ôm vào trong lòng mình.

Ngài Thụy Khắc Tư ánh mắt hơi hơi động, thầm nghĩ trong lòng: ‘Thật đúng là một kẻ sắc bén!’

Tiểu tử kia tỉnh tỉnh mê mê bỏ nhào vào trong lòng Văn Trạc, vẫn như cũ lấy tay dụi dụi đôi mắt có chút mơ hồ, nhìn cây cỏ trước mặt lắc lư trong sương mù, nhất thời nghĩ đến chính mình hình như đang ở nhầm chỗ. Không phải đang ngủ ở trong phòng sao, trước mắt làm thế nào lại là cây cỏ trong hoa viên đâu, kì quái!

“Đừng dụi mắt, bàn tay đều là vi khuẩn, em nghe không hiểu tiếng người sao?” Văn Trạc bực mình chụp lấy bàn tay nhỏ bé, thừa dịp chuyển động tác ôm ngang lấy cô.

Tiểu Thỏ mơ mơ màng màng liếc nhìn Văn Trạc, yên tâm rúc vào trong lòng hắn, tự động điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Văn Trạc bất đắc dĩ nhìn Tiểu Thỏ một cái, biết cô buồn ngủ vô cùng, cũng không lại âm ỉ nữa, liền ôm lấy cô xoay người đi về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng phát phát tay, “Không tiện Kim tam thiếu gia, vì lúc trước thấy cậu có giúp đỡ Tiểu Thỏ chút ít nên tôi miễn cưỡng nói cho cậu biết một việc: Lúc thăm vấn cậu, Miceli có cài trên tóc cậu một quả bom mini, nói là muốn thử nghiệm hiệu quả một chút xem sao.” Hắn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Có lẽ mười phút nữa sẽ phát nổ, cậu chú ý!”

Ngài Thụy Khắc Tư thiếu chút nữa trượt chân.

Trên tóc cài bom mini? Mười phút nữa sẽ phát nổ, còn kêu hắn chú ý? Đây... là loại người gì vậy? Cưng nhiên bày ra trò đùa đáng sợ như vậy? Ngài Thụy Khắc Tư muốn đi kiểm một cái gương ngay lập tức, nhanh chóng kiểm tra xem trên đầu mình có hay không loại vũ khí nguy hiểm kia, hắn cảm thấy với thân phận cao quý của Văn Trạc có lẽ chẳng thêm bày ra trò đùa không mấy thú vị như thế này.

Văn Trạc thực vui vẻ ôm Tiểu Thỏ trở về.

Trên con đường nhỏ lát đá cuội.

Ánh trăng chiếu lên bóng dáng tuần tú khiến cho chiếc bóng cao lớn kéo dài trong đêm, Tiểu Thỏ cuộn tròn trong lòng Văn Trạc, yên tĩnh hiếm thấy, vẻ mặt say ngủ ngây thơ đáng yêu. Hắn nhin không được cúi đầu hôn cô một chút, lại phát hiện cơ thể nha đầu kia đang chậm rãi lột xác.

Dưới ánh trăng bàng bạc, thân hình Tiểu Thỏ cứ thế từ từ hiện lộ ra trước mặt Văn Trạc, làn da trắng nõn trong suốt chói mắt ngay lập tức đập sâu vào đôi mắt đen láy của hắn.

Tiểu hao nhiều dị năng đến thế, nhanh như vậy liền có thể khôi phục lại? Hoàng Phủ Văn Trạc lấy làm kinh hãi, vốn tưởng rằng thân thể nhỏ nhỏ này còn cần phải điều dưỡng hai ba ngày mới có thể trở về như cũ, không thể ngờ được lại mau như vậy!

Hắn vội vàng ôm lấy Tiểu Thỏ gần như trần trụi chạy về phòng ngủ, đem cô đặt lên trên giường.

Giờ khắc này, Tiểu Thỏ hoàn toàn vẫn chưa tỉnh ngủ, bản thân đã biến đổi trở lại bộ dáng mười sáu tuổi ban đầu.

Văn Trạc nhẹ nhàng lấy ra trang phục đã rách nát trên người Tiểu Thỏ, ánh mắt lưu luyến dừng lại ở cô lướt qua vài vòng, nhin không được khê chạm vào thân hình bé nhỏ trắng nõn giống như viên ngọc không có một chút tí vết, ở trong mắt hắn có bao nhiêu chói lọi, bao nhiêu mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hôn (3)

Tuy còn có chút trẻ con, bất quá thân hình vẫn là khôi dậy được của người ta hứng thú, nơi nào nên lớn cũng không phải là rất nhỏ, lại còn thập phần mềm mại y như tơ lụa. Văn Trạc ngồi ở mép giường, bàn chất xấu xa đột phát, bàn tay sờ loạn không ngừng, cảm giác thực không sai, phi thường thoải mái, hạnh phúc cực kỳ.

Àch... Giống như có chút lưu manh, nhưng mà ai bảo cô ấy cởi sạch quang ở trước mặt mình đâu? Hắn cũng không phải thánh nhân, đã là đàn ông thì đương nhiên là sẽ có cảm xúc đúng không? Huống chi hắn là thành thật với chính bản thân mình, ai bảo thân thể đáng thương này đối với tiểu bạch thỏ có phản ứng đâu?

Chưa tỉnh?

Được! Nhẹ nhàng lại nhẹ nhàng. Hắn nhìn chăm chăm vào đôi môi kiêu kiêu ướt át trước mặt, đúng là bức bối muốn đòi mạng, bụng dưới bốc lên hỏa điểm khiến hắn tự nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Cái miệng nhỏ nhắn kia đúng thật là quyến rũ người khác mà, hắn cúi thấp người, thuận theo ý nghĩ mà cắn nhẹ phiến môi dụ hoặc một cái, ngọt ngào lạnh lạnh, giống như xúc cảm khi uống vào một ngụm nước đá.

Được rồi, lại thêm một ngụm nữa, để xem có thể dập tắt lửa hay không.

Thêm một lần nữa... A, hình như càng nóng hơn thì phải...

Nữa...

Đôi mắt có chút mờ mịt của Tiểu Thô đột nhiên mở ra, ánh nhìn mơ màng một lúc mới dần dần điều chỉnh lại tiêu cự, chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt tuần tú lúc này thập phần không đứng đắn của người nào đó.

“Anh... A.” Cái miệng vừa mới hé mở, trong nháy mắt chiếc lưỡi linh động liền thỏa nguyện mà trượt vào bên trong, chuyển động càn rỡ.

Tiểu Thô khiếp sợ mở lớn mắt, muốn đẩy hắn ra, thế nhưng cánh tay nhỏ bé đã bị Văn Trạc giữ chặt phía trên đầu không thể nhúc nhích.

“Không nên cử động.” Tiếng nói đầy từ tính của Văn Trạc vang lên bên tai Tiểu Thô, thân thể hắn cách một lớp áo sơ mi chặt chẽ tiếp xúc cùng một chỗ với làn da bóng loáng mềm mại, đôi môi dịu dàng hé mở nhẹ cắn vào vành tai của cô khiến cô không tự chủ được thoáng run rẩy, ánh mắt sáng rực nồng đậm ý cười.

“Anh...” Tiểu Thô khản trương tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt nhìn có chút buồn cười.

“Là em quyến rũ anh.” Văn Trạc vô cùng ai oán liếc mắt trừng cô một cái, bộ dáng đáng thương hề hề lên án, “Em phải phụ trách dập tắt lửa.”

“Dập dập dập, dập cái gì lửa.” Khuôn mặt Tiểu Thô giống như sắp khóc đến nơi, tâm tình đột nhiên căng thẳng khiến cho ngay cả nói cũng thành lắp bắp.

Ồ... ô, hiện tại là như thế nào, vừa mới ngủ một giấc, ai mà mà biết được, nửa đêm tỉnh lại liền nhìn thấy sói đói là sao, và lại người bị hại là cô, sao anh ta lại bày ra vẻ mặt đáng thương như thế kia, đáng ghét!

“Dập tắt lửa a.” Văn Trạc cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn của cô, đáng về mê hoặc, “Ngoan, mờ ra.”

“Anh... anh, chờ một chút!” Tiểu Thô dùng hết sức của chín trâu hai hổ gỡ ra khỏi gọng kìm của hắn, một tay ngăn lại đôi môi kia đang hướng về phía mình, lần thứ hai ngăn cản Văn Trạc lại gần, “Anh anh anh, anh... Vì sao khuya khoắt như vậy?”

Kỳ thực Tiểu Thô vốn là muốn hỏi, ‘Anh vì cái gì nửa đêm lại lột xác trở thành cầm thú?’ Sớm biết rằng anh ta thú tính bùng phát như vậy, cô có chết cũng không ngủ cùng giường với anh ta!

Nhưng là cô không dám nói a.

Đôi mắt phượng sáng rực câu hồn của Văn Trạc ngay lập tức liền thiêu đốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thô, cô thậm chí có thể cảm giác được từng giọt mồ hôi của mình đang theo thái dương chậm chậm chảy xuống dưới.

Nhiệt khí trong phòng sắp làm cô chết cháy, ngay cả máu đều mau chóng sôi trào. Hơi thở kiêu ngạo đầy nam tính của hắn cứ như vậy dần dần bao trùm

lấy toàn bộ thân thể của cô, hai cô thân kinh một trận căng thẳng, cả người trống rỗng vô lực. Dưới sự đụng chạm đầy ai muội của Văn Trạc, Tiểu Thỏ sớm đã mềm nhũn thành một đồng.

“Em còn nói, là ai nửa đêm đi coi sạch sẽ quyến rũ anh? Lại còn nhanh miệng tố cáo kẻ xấu?” Hấn cắn cô một ngụm thật mạnh.

Tiểu Thỏ bị đau, cúi đầu nhìn thoáng qua thân thể chính mình trơn bóng như ngọc, ngay lập tức trong không gian vắng lặng vang lên một tiếng thét chói tai khiến cho hấn vô thức bóp chặt bàn tay nhỏ.

“A, a a! Ô...” Trời ạ, vì sao toàn thân của cô lại trơn trơn thế này?

“Sao lại hét chói tai thế?” Văn Trạc hướng về phía cô cười xấu xa, bàn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nhắc đến việc này, anh còn chưa đi tìm em tính sổ đâu. Em mới là người nhìn thấy người ta tuốt tuột từ trong ra ngoài chứ.”

“Cái gì?”

“Thời điểm ở bên bờ biển nhật được anh, anh đang rút nhỏ, hấn là quần áo gì cũng chưa mặc đi,” Hấn hừ một tiếng, “Lúc ấy chẳng phải đều cho em xem hết sao, hiện tại chẳng qua chỉ là nhìn lại một chút để đôi bên hòa nhau mà thôi, kêu la cái gì, thối thỏ con!”

“Cái gì... sao!” Tiểu Thỏ buồn cười nhìn biểu tình của hấn ở trước mặt.

Hấn cố nín cười, thừa dịp thần trí của cô còn đang mờ mịt liền cúi đầu một lần nữa cắn cái miệng nhỏ nhắn một ngụm. Ăn ngon cực, cảm giác giống như có chút mê mẩn.

Tiểu Thỏ đẩy ra khuôn mặt đang dính sát vào cô, bị phẫn mà lẩm bẩm, “Anh anh anh, anh sao lại có thể tính toán vậy đâu! Lúc đó anh còn nhỏ như thế, bộ đáng cũng chỉ có năm sáu tuổi, cho dù... cho dù có bị người ta nhìn thấy cũng không có việc gì nha.”

“Ai bảo.” Hấn vội vàng cãi lại, lời nói theo trong miệng tuôn ra thế nhưng một chút cũng không cảm thấy chột dạ xấu hổ, “Năm sáu tuổi không phải là người hay sao, năm sáu tuổi mà bị xem trống trơn chẳng lẽ không gọi là xem trống trơn?”

Thái độ không nghiêm túc của Văn Trạc khiến hai má Tiểu Thỏ bỗng chốc đỏ bừng, hấn có chút mê muội nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng mù của cô, “Phải chịu trách nhiệm với anh biết không, Tiểu Thỏ, bằng không người ta sẽ đau lòng chết mất.”

“Cái gì, cái gì?” Tiểu Thỏ ngạc nhiên trừng lớn mắt. Rõ ràng người bị xem trống trơn, sờ trống trơn là cô nha, làm sao có thể vô liêm sỉ đưa ra yêu cầu quá phận như vậy đối với cô, Irenaeus rất xấu xa, không đẹp để tí nào cả. Vậy mà vừa nãy cô còn nghĩ hấn là một người vô cùng vô cùng tốt, sai lầm rồi, hiện tại quyết định trục xuất hấn ra khỏi hàng ngũ kia mới được...

“Nội dung anh còn chưa nghĩ xong.” Hấn hí hóp nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ, áp mạnh lên thân thể mềm mại khiến cô hô hấp trở nên dồn dập, sức nặng trên người hại cô thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Thật nặng...”

Hấn cười cười hơi nâng lên thân mình, một tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn, “Chờ anh nghĩ xong sẽ nói lại với em những điều khoản cụ thể, để anh tỉ mỉ cân nhắc suy xét đã, nhất định phải chịu trách nhiệm, biết chưa?”

Tiểu Thỏ cắn gặm giờ lên nắm tay, không nói nữa, sao lại có loại người bại hoại đến mức đổi trắng thay đen trắng trơn thế này?

Đồng hồ báo thức đột nhiên vang lên ba tiếng, Văn Trạc có chút buồn ngủ duỗi thẳng thân mình, đem Tiểu Thỏ ôm vào trong ngực, đặt cằm để trên trán cô, mặt mũi lên tiếng, “Ngủ đi.”

Tiểu Thỏ giãy giụa một lúc, chẳng những không có sườn sề chạy thoát trái lại còn khiến cho hấn ôm vào càng chặt, cả người cảm thấy thẹn thùng mà nóng nực, trên trán đã lấm tấm vài giọt mồ hôi.

“Đừng có lộn xộn.” Thanh âm trầm thấp của Văn Trạc quanh quẩn bên tai Tiểu Thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Hôn (4)

“Còn động nữa liền ăn em.” Thanh âm uy hiếp của hấn trong đêm nghe tới đặc biệt cuốn hút mê người, bàn tay như lửa nóng dọc theo sống lưng lóng lánh như tơ của cô một đường đi xuống, khoe môi trong đêm thập phần đặc ý khê nhếch lên.

Tiểu Thỏ cứng ngắc như tượng gỗ, nửa ngày cũng không dám nhúc nhích, nhưng mà ngủ như vậy cũng rất khó chịu, động một chút cũng không thể động,

cái cổ cũng không thể nghiêng đi đâu, ngày mai thức dậy để chính mình liền biến thành cương thi a.

Tiểu Thỏ đáng thương hể hể khề cần môi, thấp giọng hỏi hần, “Em không thể mặc quần áo vào sao?”

“Em rất lạnh ư?” Văn Trạc săn sóc kéo qua một chiếc chăn mỏng đắp lên hai người bọn họ, sau đó sờ sờ cái đầu nhỏ của cô, ấn xuống một cái hôn trên trán Tiểu Thỏ, “Chúng ta ôm chặt một chút, như vậy sẽ ấm hơn.”

Tiểu Thỏ lập tức hóa đá, cô có thể tưởng tượng được con người xấu xa kia khoe môi có bao nhiêu khoa trương mà cười trộm trong bóng tối.

Tiểu Thỏ vốn dĩ từ đầu động đậy cũng không dám, chỉ cảm thấy tay chân của mình giống như cứng đờ, cô hơi hơi đuổi người một chút, thấy Văn Trạc tựa hồ đang ngủ, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cố gắng thử vài lần đều không thể nhấc ra bàn tay không an phận của người nào đó đang đặt bên hông mình, Tiểu Thỏ bắt lực thở dài.

Thân thể ban đầu vốn căng thẳng cũng không biết lúc nào thì dần dần thả lỏng, cũng không để ý chính mình cứng ngắc như vậy đến mấy giờ liền cứ thế đi vào giấc ngủ, vốn dĩ còn tưởng bản thân dù có thế nào cũng đều không thể ngủ được, xem ra vẫn là do quá mệt mỏi rồi. Nhưng mà cô nào đâu biết rằng, sau khi chính mình ngáy thò tiến vào mộng đẹp liền trở thành món điểm tâm ngon miệng của người khác đâu...

****Đường phân cách ngẫu nhiên****

Sáng sớm.

Những giọt sương lăn dài trên phiến lá, sáng long lanh trong suốt.

Tiểu Thỏ ngồi trên xích đu bên cạnh chiếc bàn đá đang thưởng thức trà sữa cùng điểm tâm, cả người chìm đắm trong ánh bình minh mỏng manh mà rực rỡ.

Ba giờ mới ngủ mà chưa đến bảy giờ cô nhóc số khổ kia đã bị bệ hạ đào ra từ trong chăn, Tiểu Thỏ vừa ăn sáng trong lòng vừa âm thầm oán trách vị Hoàng Phủ công tử nào đó vô nhân đạo, chính mình đi thảo luận việc công thì không nói làm gì, đằng này còn không tha cho người khác ngủ lười, thật đúng là cầu hoàng đế mà...

Tô Lợi Văn đưa cho Tiểu Thỏ một chiếc khăn ăn, cười tủm tỉm đứng bên cạnh, “Tiểu Thỏ tiểu thư ăn no rồi sao?”

Tiểu Thỏ gật gật đầu.

“Vậy để tôi gọi Marianna đưa cô đến chỗ thầy giáo Trình học.”

“Chờ một chút, Tô Lợi Văn.” Tiểu Thỏ nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt Tô Lợi Văn, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Có thể hỏi anh một việc được không?”

“Tiểu thư cứ hỏi, chỉ cần là việc tôi biết, nhất định sẽ nói với cô.”

Tiểu Thỏ ngửa mặt, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn thẳng vào Tô Lợi Văn, “Tôi muốn biết chuyện về Irenaeus.”

Tô Lợi Văn thoáng sững sốt một chút, sau đó mỉm cười hỏi, “Tiểu thư muốn biết chuyện gì về bệ hạ?”

“Rất nhiều, tôi muốn hiểu thêm về anh ấy.” Tốt nhất là hiểu rõ đến cùng! Tiểu Thỏ trầm tư suy nghĩ một lúc lâu mới thốt ra vài từ.

“Nhất cử nhất động của bệ hạ, trong thư viện đều lưu trữ đầy đủ cả.” Tô Lợi Văn cười ha ha nhìn Tiểu Thỏ, “Tiểu Thỏ tiểu thư xin mời đi theo tôi.”

Tiểu Thỏ tung tăng theo sát bước chân của Tô Lợi Văn.

Thư phòng ở phía tây cung điện thật sự rất to lớn. Đi trên con đường nhỏ ngập tràn bóng cây có thể nhìn thấy ở phía xa xa chính là tháp đồng hồ cao vút – một phần kiến trúc của thư viện hoàng gia. Kim giờ cùng kim phút vừa vịn chỉ đến số tám, từ xa có thể nghe thấy rõ ràng tiếng chuông cổ kính vang lên.

Ngồi trong căn phòng ngập tràn sách báo ở lầu tám, ngoài cửa sổ ánh sáng rực rỡ từng chút từng chút chiếu vào, trên chiếc bàn dài xếp đầy những chồng sách trước mặt Tiểu Thỏ khiến cô ngạc nhiên tới mức há hốc mồm, thuận tay lấy ra một quyển, vỗ vỗ bụi bặm dính ở mặt trên, “Cái này... Đây là tư liệu về Irenaeus sao?”

“Đương nhiên rồi, sách vở ở nơi này đều là từ thời tiền hoàng bệ hạ khai quốc cho đến bây giờ, bao gồm toàn bộ lịch sử của quốc gia. Từ khi bệ hạ sinh ra cho đến lúc trưởng thành, mỗi một việc nhỏ đều được cẩn thận ghi lại! Những tư liệu này không thể tùy tiện tiết lộ ra bên ngoài, Tiểu Thỏ tiểu thư có thể xem xét những thứ này nhưng tuyệt đối phải giữ bí mật, ở đây cất chứa rất nhiều bí mật của hoàng gia, nếu như tiết lộ ra bên ngoài hậu quả sẽ là... chặc!” Bàn tay Tô Lợi Văn đưa qua đưa lại trước cổ, làm một cái động tác le lưỡi trợn mắt thực khôi hài.

Tiểu Thỏ vội vã sờ sờ cái cổ trắng nõn nho nhỏ, mạnh mẽ gật đầu, “Đương nhiên đương nhiên, tôi tuyệt đối sẽ không chạy ra ngoài nói lung tung.” Cô ôm lấy một quyển sách dày ngửa đầu lên hỏi Tô Lợi Văn, “Thật sự tôi có thể xem những thứ này sao?”

Tô Lợi Văn bày ra dáng vẻ hiền lành tươi cười, gật đầu, “Đương nhiên, đối với Tiểu Thỏ tiểu thư hoàn toàn không có vấn đề, bất quá người khác là tuyệt

đôi không thể!”

Tiểu Thỏ bỗng dưng có chút thụ sủng nhược kinh[1], gật đầu dứt khoát, chỉ vào đồng sách trước mặt, “Cái này là về Irenaeus, bên kia là tư liệu của tiên hoàng bệ hạ, có lẽ tôi không nên đụng tới!”

“Không được.” Tô Lợi Văn nghiêm túc nói, “Cô vẫn nên xem qua thì hơn, để cho tiểu thư ngày càng quen thuộc với hoàng thất của nước ta cũng là việc cần thiết.”

“Hơn nữa hiện tại nếu như không xem, sau này kiểu gì cũng phải xem thôi.” Hần thấp giọng thì thầm một chút, ý vị thâm trường nhìn Tiểu Thỏ liếc mắt một cái.

“Cái gì?” Tiểu Thỏ đang chăm chỉ đọc sách, nhất thời không nghe thấy rõ Tô Lợi Văn đang lẩm nhẩm gì.

“Không có gì Tiểu Thỏ tiểu thư.” Tô Lợi Văn ha ha cười đứng thẳng lưng bên cạnh Tiểu Thỏ, “Tiểu thư nếu có gì không rõ hay có nghi vấn cần giải đáp có thể hỏi tôi.”

“Được.” Tiểu Thỏ gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé lật giở từng trang sách có chút ố vàng.

Sau một giờ, Tiểu Thỏ đã đọc xong một quyển, có chút mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn Tô Lợi Văn, “Cái kia... Là sự thật sao?”

“Cái gì cơ Tiểu Thỏ tiểu thư.” Tô Lợi Văn cúi đầu, cung kính hỏi.

“Lúc năm tuổi, mẹ của Irenaeus liền bỏ rơi anh ấy, cùng người khác chạy trốn sao?”

Trên gương mặt thanh tú của Tô Lợi Văn thoáng lướt qua một tia phẫn nộ, gật gật đầu, “Không sai, đó là sự thật. Hoàng hậu tiền nhiệm chính là nỗi nhục lớn của nước chúng ta, tiên hoàng bệ hạ yêu bà ta như vậy, thế mà bà ta lại không biết tốt xấu bỏ đi cùng người đàn ông kia, bỏ lại bệ hạ năm ấy mới có năm tuổi. Cuối cùng trời xanh có mắt, thượng đế cũng thay chúng ta trừng phạt con người kia, bà ta bị báo ứng như vậy là xứng đáng!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Hôn (5)

“Irenaeus cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ đề cập đến mẹ của anh ấy.”

Tô Lợi Văn cười nhạo ngẩng đầu, “Ồ trong mắt của bệ hạ đã sớm không có người mẹ như thế này, có gì phải đề cập.”

“Không phải.” Tiểu Thỏ nhẹ nhàng lắc đầu, cúi người xuống cầm lấy một quyển sách thật dày khác, “Khẳng định không phải, Tô Lợi Văn. Trong lòng Irenaeus nhất định cũng rất hoài niệm mẹ của anh ấy, chẳng qua là không nói ra mà thôi. Không nhắc tới không có nghĩa là không nhưng nhớ, chỉ là lựa chọn cách thức coi thường mọi việc để ứng xử, có lẽ ở một góc nhỏ trong lòng vẫn có sự tồn tại của người mẹ, vẫn mong được nhìn thấy mẹ một lần.”

Tô Lợi Văn ngẩn người, cúi đầu nhìn Tiểu Thỏ, cô không nói gì nữa, chỉ là lẳng lặng cầm sách lên đọc. Đột nhiên Tô Lợi Văn cảm thấy trên người cô gái nhỏ này tỏa ra một thứ ánh sáng rực rỡ khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Khó có thể tưởng tượng được, sức hút của cô gái này làm cho mọi người không kim lòng được muốn tiến lại gần. Cô giống như một tia nắng chói chang cứ thế tiến thẳng vào trong lòng người khác, trong lúc người ta còn đang mơ mơ hồ hồ không có một chút phòng bị nào đã nhanh chóng chui vào, hung hăng đâm thẳng vào chỗ sâu kín nhất, cuối cùng lại khiến cho chủ nhân của nó không thể đẩy ra... Hần đột nhiên hiểu được vì sao bệ hạ lại thích cô gái nhỏ này đến như vậy. Bệ hạ đã cô độc tịch mịch lâu lắm rồi, thời gian đủ dài để khiến cho người ta cảm thấy chua xót. Vẫn luôn là con người cao cao tại thượng vô cùng tôn quý, bệ hạ không có được mấy người bạn thực sự đối tốt với mình, cho nên khi ngài bắt gặp được tia sáng rực này, người cũng cảm thấy lòng mình ngày một ấm áp. Ánh mắt Tô Lợi Văn nhìn cô gái bất tri bất giác mang theo ý cười.

Nhìn xem, để cho cô ấy đọc hết một lượt lịch sử của đất nước, khẳng định về sau sẽ có lúc dùng đến. Tô Lợi Văn quả thực bội phục chính mình sáng suốt biết nhìn xa trông rộng, cứ coi như là phòng bị chu đáo đi.

Tiểu Thỏ rót cụng cũng xem xong hết thấy tư liệu về Irenaeus.

Trong sách viết rất tường tận, toàn bộ những việc từ khi Irenaeus sinh ra cho đến bây giờ đều được ghi chép tỉ mỉ rõ ràng. Kinh hãi nhất là những con số thống kê số lần hắn bị ám sát trong vòng hai mươi bốn năm. Trước năm Irenaeus mười sáu tuổi, trung bình mỗi ngày đều bị ám sát ba lần, nhiều đến mức việc này đã trở thành cơm bữa.

Lần nghiêm trọng nhất là vào lúc Irenaeus mười ba tuổi, năm ấy hắn bị trúng đạn ở sau lưng suýt nữa mất mạng, may mà người thừa kế của gia tộc Luis là Alvin từ thủ đô của nước F ngay trong đêm khuya liền chạy tới, không ngừng không nghỉ chăm sóc anh ta ba ngày ba đêm mới có thể giành giật lại cái

mạng nhỏ từ tay tử thần. Năm ấy, người thừa kế Tiêu Tử Thâm của tập đoàn tài chính Tiêu thị – cũng chính là Chapelle – cũng mười ba tuổi, cùng với hai đại thiếu gia Miceli, Kate của gia tộc Orville nước Ý và gia tộc Evander nước Mỹ truy lùng suốt mười tiếng đồng hồ liền đem tên sát thủ kia bắt được, dùng phương pháp tàn khốc giết hắn, việc đó lúc ấy đã trở thành tin tức khiếp sợ nhất giới hắc đạo bởi vì tên sát thủ kia chính là nhân vật đứng đầu giới này, vậy mà những kẻ điều tra về cái chết của hắn lại không hiểu vì sao không có một chút thông tin gì về tung tích của những thiếu niên bí ẩn.

Tuổi của Irenaeus cùng với thời gian tăng thêm, năng lực cũng ngày càng mạnh mẽ, những âm mưu ám sát cũng theo đó mà giảm đi rất nhiều, nhưng mà những đối thủ mà kẻ thù phải tới lại ngày một nguy hiểm.

“Đúng là đồ ngốc, vết thương nhỏ nhỏ thế này làm sao mà chết được? Nếu như dễ chết như vậy, anh đã sớm đi đời nhà ma trăm ngàn lần rồi, làm sao có thể nhặt được Tiêu Thỏ đáng thương này về đâu?”

Khó trách anh ta khi nói về chuyện bị thương lại dừng dừng như vậy. Thì ra chút vết thương nhỏ nhỏ này đối với người đã sớm trải qua vô số lần sinh tử như Irenaeus mà nói, chẳng thấm vào đâu cả.

Ánh mắt Tô Lợi Văn dừng lại ở bóng dáng cao to ở phía cửa ra vào, hắn mỉm cười rồi lui ra ngoài.

Tiểu Thỏ hoàn toàn vẫn chưa nhận ra có người đang tiến lại gần, vẫn một mình ngồi ôm đầu gối nhìn chăm chăm vào cuốn sách thật dày kia miên man suy nghĩ, trong lòng êm ả đầu óc, ánh sáng xung quanh cũng giống như có chút ấm áp.

Thì ra đây là lý do mà An bá yêu cầu Irenaeus phải chế tạo một người phục chế, bởi vì e sợ anh ta bất cứ lúc nào sẽ chết đi, cho nên mới giữ lại tên kia để cứu lấy tính mạng của hắn? Trước khi anh ấy mười sáu tuổi, việc sinh tồn hắn là vô cùng khó khăn. Không có thể tưởng tượng được nội tâm của Irenaeus có bao nhiêu thương cảm, bị mẹ ruột vứt bỏ, phụ hoàng lại bệnh nặng qua đời, bản thân phải nỗ lực mà sống cho tốt, trên vai lại gánh vác toàn bộ vận mệnh của gia tộc, của hoàng thất... Phải coi việc của thiên hạ như nhiệm vụ của chính mình, phải ép buộc bản thân tiếp nhận đủ mọi phương diện về tri thức, phải luyện tập để tăng năng lực chiến đấu bảo vệ tính mạng, phải trở thành một người đàn ông hoàn mỹ nhất trên đời, tất cả đều bởi vì hắn là hoàng đế bé nhỏ, là người ở vị trí cao nhất mà bất cứ ai cũng phải ngưỡng mộ nhìn thấy...

Ngón tay thon dài khẽ nâng cái cằm nhỏ của Tiểu Thỏ lên, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng rơi vào đôi môi của cô.

“Nghĩ gì vậy?” Văn Trạc cúi người xuống để trán của hai người chạm vào nhau, hơi hơi nheo lại mắt, có chút hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người. Đột nhiên có xúc cảm không muốn buông tay ra nữa, thậm chí cứ như vậy ôm lấy thân hình mềm mại của Tiểu Thỏ, nghe tiếng tim đập thùng thùng thùng ồn ào náo động như đánh trống reo hò của cô, cảm thấy cho dù là cứ như vậy lặng lẽ chăm chú nhìn con người bé nhỏ trước mặt cũng phi thường hạnh phúc. Khuôn mặt đỏ lên trông thật đáng yêu, Văn Trạc nheo lại đôi mắt sáng, tinh tế quan sát Tiểu Thỏ.

“Irenaeus, anh làm sao đã về rồi?” Tay chân Tiểu Thỏ có chút luống cuống, vội vàng sắp xếp đồng sách lộn xộn vứt bừa trên bàn.

“Đã mười một giờ, chẳng lẽ em muốn anh bận chết sao?” Hoàng Phủ Văn Trạc đem Tiểu Thỏ ôm đến trên đùi, bàn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, “Em đang đọc ghi chép lịch sử của nhà chúng ta sao?”

Tiểu Thỏ gật gù đầu, ngay lập tức lại vội vàng lắc đầu, “Không phải, em đơn giản chỉ là muốn hiểu thêm về anh thôi, còn về ông nội, cụ, kỵ của anh, một chút chuyện về bọn họ em cũng chưa nhìn qua a.”

Cổ họng Văn Trạc khẽ động, trong mắt ẩn chứa vẻ dịu dàng, hắn cười nhẹ chạm vào cái trán của cô, “Em không phải sợ, cho dù có nhìn thấy bí mật, anh cũng sẽ không thù tiêu em, sẽ làm cho Tiểu Thỏ sống thực vui vẻ, trở thành tiểu công chúa hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Cái gì?” Tiểu Thỏ có chút ngẩn người ra.

Văn Trạc không trả lời, chỉ ôm cô đứng lên hướng phía cửa đi tới, “Ăn cơm.”

“Anh.”

“Ừ.”

“Có thể hỏi anh một việc được không?”

“Vì sao những việc về Chapelle bọn họ trong sách lại ghi chép ít như vậy? Thành thạo cũng có ngẫu nhiên đề cập qua một ít, nhưng lại không nói rõ bọn họ thật sự là những người như thế nào. Theo lý thuyết thì mấy người là cùng một băng nhóm đúng không?”

“Băng nhóm gì cơ?” Hoàng Phủ Văn Trạc dở khóc dở cười gõ vào đầu Tiểu Thỏ một cái, “Băng nhóm là từ dùng để chỉ người xấu như trộm cướp hay những tên buôn lậu, làm sao lại có thể cùng với bọn anh được! Em tốt nhất nên học thêm về quốc văn thì hơn!”

“Anh đừng có chuyển hướng đề tài chứ!”

“Chuyện về tổ chức UA đương nhiên không có khả năng ghi lại trong sử sách, bất quá nếu như Tiểu Thỏ muốn biết, anh có thể nói cho em.” Văn Trạc mỉm cười cúi đầu nhìn về hướng Tiểu Thỏ, trong đôi mắt sáng ngời hiện lên một tia trêu chọc, “Nhưng mà trước hết phải để cho anh hôn một cái đã!”

“A?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Nhập Học (1)

Đảo X.

Bốn phía đều bị nước bao quanh, nhà cửa san sát, tinh tế mà tao nhã.

Ở ven phía đông của đảo có một tòa biệt thự nhỏ nhỏ, hai bên đường trồng đủ loại hoa hồng, màu hồng phấn, màu trắng, màu đen,... đua nhau khoe sắc, cây cối tươi tốt um tùm.

Bình minh dần dần lộ dạng.

Giữa những bụi hoa, một bóng dáng trắng tuyết khê khàng di động, chuyên chú cắt tỉa cây cỏ, biểu tình rất lạnh nhạt. Người phụ nữ kia giống như một giọt nước trong veo mà tinh khiết trong biển hồ rộng lớn, trên khuôn mặt dịu dàng thanh lịch thoáng ẩn chứa nỗi lo âu.

Ánh ban mai đỏ rực từ từ hiện ra ở phía chân trời.

“Mẹ.” Thanh âm trong trẻo từ xa truyền tới.

Người phụ nữ nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, mềm mại gọi, “Nhân Nhã[1] sao? Có chuyện gì? Qua đây.”

“Biết ngay mẹ lại ở trong này.” Một bóng dáng cao ráo, thanh tú yếu đuối từ trong vườn hoa bước ra, trông cô khoảng tầm mười sáu tuổi, phong thái tao nhã thoáng ẩn thoáng hiện. Đó là một cô bé xinh đẹp, theo thời gian, khi trưởng thành, cô sẽ càng trở nên thành thục, thêm nữ tính, chắc chắn sẽ thập phần mỹ lệ quyến rũ.

Khuôn mặt trái xoan trắng trẻo của Kim Nhân Nhã ẩn ẩn ý cười, cô tiến lên vài bước kéo lấy bàn tay của người phụ nữ, cái đầu khê nghiêng về một bên, “Cha bảo con tới đây tìm mẹ, mẹ nên trở về uống thuốc thôi. Không khí sáng sớm rất lạnh, mẹ lại ăn mặc phong phanh, nếu như bị cảm mạo, cha sẽ rất lo lắng.”

“Không sao, mẹ muốn ở đây một chút.” Người phụ nữ khê gật đầu, ý bảo cô gái rời đi trước.

“Không được, mẹ! Nếu như bị ốm, cha sẽ rất tức giận.”

Người phụ nữ nhẹ nhàng đẩy bàn tay trắng nõn của Nhân Nhã ra, lông mày nhíu lại, một lúc lâu sau cũng không hề giãn ra một chút.

Khuôn mặt xinh đẹp của Kim Nhân Nhã bỗng chốc trở nên trắng bệch, cô cúi gằm mặt xuống, cắn chặt môi.

“Bác gái.” Thanh âm lịch sự của một chàng trai đúng lúc đập tan sự xấu hổ của Kim Nhân Nhã.

“Ừ.” Người phụ nữ mơ hồ lên tiếng, “Là Jesus sao? Lại đây đi.”

“Bác gái.” Jesus khoác trên người bộ quân phục trắng lè, bàn tay đẩy cây cối sang hai bên đi tới trước mặt hai người, theo nghi lễ cúi đầu chào Kim Nhân Nhã một cái, sau đó lập tức nhìn về phía người phụ nữ áo trắng, “Ngài Thụy Khắc Tư bị chút thương tích, mong rằng bác có thể qua xem.”

“Sao lại như thế?” Người phụ nữ hơi nhướn mày, “Đưa bác tới đó.”

“Vâng.”

“Vết thương rất nghiêm trọng sao?” Người phụ nữ nhin không được hỏi lại một tiếng.

“Vâng, bom nổ làm bị thương tay trái.”

Hai người vội vàng đi qua trước mặt Kim Nhân Nhã, không hề quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Kim Nhân Nhã cắn cắn môi, ở trong lòng âm thầm nói với chính mình, ‘Coi như thói quen là được, thói quen là được, từ nhỏ đến lớn đã quen với việc mẹ không hề chú ý đến mình, lại là thói quen, lại là cố gắng, nói không chừng thái độ của mẹ đối với mình sẽ thay đổi.’

Thực không biết chính mình đã làm sai ở đâu.

Từ nhỏ đến lớn, cô điều luôn nghiêm túc tự đặt ra cho bản thân những yêu cầu rất cao, mọi việc cái gì cũng phải hoàn hảo nhất, nhưng mà cho dù có lấy được danh hiệu đứng đầu thì mẹ cũng không bao giờ khen cô một câu. Từ khi có trí nhớ tới nay, mẹ luôn đối với mình như vậy, luôn luôn vẫn rất lạnh lùng hờ hững, dường như chưa bao giờ hé ra tình cảm thật sự của một người mẹ.

Có đôi khi cô xót xa phát hiện ra một chuyện, mẹ đối với người hầu có khi còn tốt hơn so với chính mình.

Theo Jesus đi vào phòng Ngải Thụy Khắc Tư, người phụ nữ vội vàng đẩy những người đang đứng quanh giường hắn ra, ánh nhìn dừng lại trên bàn tay đầy máu của hắn, không hề nói nhiều, lập tức nắm lấy bàn tay của Ngải Thụy Khắc Tư.

“Sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?”

“Ngải Thụy Khắc Tư tìm được bom mini ở trên tóc hắn, không kịp vứt đi, nó đã phát nổ.” Ánh mắt Jesus trầm xuống.

“Rất nghiêm trọng, phải lập tức đưa đi bệnh viện.” Người phụ nữ đứng dậy kêu lên, “Bằng không cả bàn tay sẽ trở nên tàn phế.”

“Bác gái cũng vô pháp chữa trị sao?” Jesus lấp bắp kinh hãi hỏi.

“Nếu như đôi lại là trước kia thì còn có thể.” Người phụ nữ vẻ mặt hơi hơi buồn bã, cúi đầu không nói gì.

“Mẹ, con đỡ mẹ trở về.”

“Không, còn vài ngày nữa là khai giảng, Nhân Nhã, con cũng nên đi chuẩn bị đi.” Người phụ nữ nhẹ nhàng đẩy tay Kim Nhân Nhã ra, cứ thế rời đi.

Kim Nhân Nhã đứng ở đó, ánh mắt lộ ra chút buồn bã.

Bên kia, Jesus đang chỉ huy người hầu khẩn cấp đi tìm bác sĩ riêng của nhà.

Điều khiến Jesus không ngờ là, em trai thế nhưng lại bị thương nặng như vậy, ngay cả bác gái đều vô pháp chữa trị...

Người của UA thật sự rất quá đáng.

Trong mắt hắn hiện lên một tầng mây đen. Xem ra, đây là lúc nhất thiết phải bắt tay với người kia, bằng không lũ người UA sẽ còn thật sự tưởng rằng người đảo X rất dễ bắt nạt...

*****

Buổi sáng trong lãnh đầu tiên của tháng tư chính là ngày kiểm tra trắc nghiệm của Tiểu Thỏ.

Đề đề phòng tiểu tử kia gian lận, năm kẻ trong nhóm UA kia cứ nhiên không thèm để ý tới kháng nghị của ông cụ Trình Mục, đưa bạn học Tiểu Thỏ nhốt vào một căn phòng thủy tinh. Bốn phía đều là thủy tinh đặc chế, bên trong không thể trông được ra bên ngoài, thế nhưng từ ngoài nhìn vào có thể rõ ràng thấy được động tĩnh trong phòng.

Lúc này, Tiểu Thỏ đang quay vòng vòng xung quanh cái bàn, cắn gặm mà giậm chân liên hồi. Tiểu Thỏ cảm thấy dường như mình giống tiểu động vật, bị nhốt ở bên trong để cho người khác vây xem.

Mà trên thực tế, năm tên UA kia đang đánh cược xem Tiểu Thỏ rốt cuộc có thể thuận lợi thông qua bài kiểm tra lần này hay không.

Kết quả, cả năm người đều phỏng đoán, Tiểu Thỏ không thể qua được.

Ông lão Trình Mục toát hết cả mồ hôi.

Tiểu Thỏ đang bò ra trên bàn mà múa bút thành văn, đề bài rất nhiều, đề cập đến đủ mọi khía cạnh, vấn đề nào cũng có. Cô vừa làm bài vừa không ngừng ngoái chúi mắt tên UA hỗn đản đang đứng một bên xem kịch vui kia.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây một, đề bài chồng chất như núi, quả thực rất có tính khiêu chiến! Tiểu Thỏ ào ào viết chữ, làm xong một bài liền vội vàng ném ra ngoài một bài, căn bản không thèm quan tâm đồng bài thi kia có hay không trở nên tán loạn đầy trên sàn.

TNND[2]! Tên hỗn cầu Irenaeus này rõ ràng là muốn chọc ghẹo cô. Làm gì có người nào trong bốn giờ phải làm những ba mươi bài thi, quá nhiều! Cô cũng không phải là siêu nhân!

Người bên trong đang cật lực múa bút thành văn, kẻ bên ngoài ngược lại trông thập phần thoải mái dễ chịu, Alvin bung tách cà phê ghé vào ghế sofa, một tay nâng cằm, cười toe toét nhìn Tiểu Thỏ đang ra sức viết không ngừng. Trên mặt Kate úp một quyển sách, bộ dáng sắp ngủ đến nơi. Miceli kéo dép lê đi qua đi lại trước mặt Chapelle, kháng nghị kêu lên, “Tớ muốn ăn cơm, tớ đói bụng! Tớ muốn ăn cơm! Tớ đói bụng!!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Nhập Học (2)

Chapelle đầu cũng không ngẩng, chăm chú nhìn vào máy tính của hấn, mặc kệ Miceli ở bên cạnh ca hát. Dù sao quen rồi liền OK thôi!

Tô Lợi Văn ôm một chồng văn kiện đứng cạnh Văn Trạc, nụ cười có chút cứng nhắc, không ngừng nhắc nhở Văn Trạc động tác đang vô cùng chậm chạp tốc độ nhanh lên, “Bệ hạ, người kí mau một chút a, phía sau còn có ba tập nữa! Những văn kiện này phải đưa cho các bộ phận trước mười một giờ!” Người muốn làm cho tôi sốt ruột muốn chết hay sao?

“Sao lại nhiều văn kiện thế này?” Văn Trạc vừa kí vừa cảm thấy kì quái liền hỏi.

“Ngày hôm qua, người đưa Tiểu Thỏ tiểu thư đi viện phúc lợi chơi cùng mấy người bạn nhỏ cả ngày, cho nên công việc đều dồn hết xuống dưới.” Tô Lợi Văn trả lời ngắn gọn.

“Ừm. Vậy cũng không gác lại nhiều việc đến vậy chứ?” Chính hấn cũng cảm thấy kì quái, thường thì tốc độ xử lí công sự của hấn đúng là siêu nhân mà, làm sao lại có khả năng để cho công việc bễ bộn như vậy?

“Hôm kia người đưa Tiểu Thỏ tiểu thư vào trong thành phố Diễm Đế đi dạo cả ngày!” Lòng mi Tô Lợi Văn thoáng run lên một chút, hơn nữa còn đi shopping một vòng mua đủ mọi thứ, bệ hạ thực sự là quý nhân bận rộn, không phải người đã quên hết rồi chứ?

“Đúng rồi.” Hấn gật gật đầu, đó là bởi vì không thể lay chuyển được Tiểu Thỏ cho nên chỉ có thể đi cùng cô. Ai bảo cả ngày cô cứ ở bên tai hấn thì thầm, nói cái gì đến đề quốc lâu như vậy còn chưa được đi dạo thành phố Diễm Đế, để cho người ta biết, khẳng định sẽ bị người ta cười nhạo cô như thế nào lạc hậu, như thế nào đáng thương, như thế nào... Như thế nào nhiều đến mức hấn không chịu nổi, cứ thế liền mang theo cô đi ra ngoài...

“Rầm!” Tiếng vang từ chiếc ghế bị đẩy ngã từ trong phòng thủy tinh truyền đến.

Văn Trạc đưa mắt nhìn sang, buồn cười khi thấy nha đầu kia đem toàn bộ bài thi rải đều trên mặt đất, sau đó bò dài lên đồng giấy đó viết viết sửa sửa, trông rất bận rộn, cũng không biết đang làm cái gì.

“Cô ấy đang làm gì?” Chapelle ngẩng đầu lên, nhướn mày hỏi.

“Có thể là chọn bài nào đó làm lại.” Alvin lười biếng trả lời.

“Khẳng định không thông qua.” Thanh âm ngái ngủ của Kate từ bên dưới quyền sách truyền ra.

“Đó là khẳng định.” Miceli dùng sức gật đầu.

“Còn mười phút nữa là hết giờ.” Văn Trạc nâng cổ tay xem đồng hồ, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trình Mục đang đứng ngồi không yên, “Hiệu trưởng, người thua rồi.”

“Chưa đến giây cuối cùng, cậu đừng có nói chuyện thắng thua trước.” Ông lão Trình Mục lau mồ hôi, hừ hừ một tiếng.

Tiếng chuông chói tai báo hiệu thời gian đã hết đột nhiên vang lên.

Tiểu Thỏ vội vàng quăng bút đứng lên, tuy rằng nhìn không thấy người ở bên ngoài, thế nhưng vẫn là đặc ý đảo dạt hướng bừa về một phía nào đó giờ tay hình chữ V, động tác thập phần khôi hài.

Năm người nào đó ở bên ngoài kia liên tiếp nở nụ cười.

Ông lão Trình Mục không ngừng lau mồ hôi, kích động kêu người mở cửa phòng thủy tinh ra.

Năm kẻ đứng đằng sau cười chế nhạo, “Thầy giáo, thầy chạy nhanh như thế cũng vô dụng, lại không thể giúp tiểu tử kia sửa bài thi, mau đưa cho chúng tôi xem, rốt cuộc bỏ trống bao nhiêu!”

Tiểu Thỏ giờ cao nắm tay. Năm tên hỗn đản kia còn dám toe toét há miệng coi thường cô. Bây giờ cô sẽ khiến cho bọn họ nhìn bằng con mắt khác! Tốt nhất là xem tới mức trông mắt mau mau rút xuống, ha ha!

“A? Tập bài này hình như đều làm xong hết rồi.” Miceli vẩy vẩy bài thi trong tay, la to lên.

“Tập này cũng vậy!”

“Tập này cũng...”

“Vì sao lại như vậy?” Năm tên UA tất cả đều ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Thỏ đang ngẩng cao đầu tràn đầy đắc ý. Tiểu tử kia không có khả năng có thể khiến cho người ta khen ngợi trong việc này đi, một lời tán dương lúc này thật đúng là ngang với hai trăm năm mươi tám vạn lời khen bình thường...

“Thế nào?” Ông lão Trình Mục đắc ý vuốt vuốt chòm râu, vui vẻ nói, “Mấy người chẳng phải cảm thấy được thầy giáo tôi đây ở trong mấy ngày ngắn ngủi như vậy có thể dạy dỗ nên được một đệ tử vĩ đại đến thế thật không dễ dàng đúng không? Nói như vậy, bệ hạ hẳn là nhận thua cuộc thôi. Bệ hạ nhất ngôn cửu đỉnh, sẽ không nuốt lời chứ? Nếu như người không giữ lời hứa, lão già tôi cũng chỉ còn cách nói cho dân chúng biết người là người không giữ chữ tín, những lời bệ hạ nói thực là...” ‘thối lắm’ hai chữ không văn minh kia vì bị Văn Trạc trùng mắt đe dọa cũng chỉ biết đem nuốt trở lại.

Ông lão nuốt nước miếng một cái, trên mặt đắc ý dào dạt nhìn năm người bọn họ. Thật đúng là có bao nhiêu thù đều báo lúc này a! Ông lão trong lòng âm thầm thích chí một phen, bên ngoài lại giả bộ làm ra vẻ mặt ‘ta là gương sáng’, vẫn như cũ nghiêm trang vuốt vuốt chòm râu bạc trắng. Năm tên kia bây giờ hẳn là bị chinh đốn đủ thê thảm, ha ha ha, quả nhiên ông trời cho ta cơ hội báo thù, lúc trước không phải là không báo được, là thời cơ chưa tới, hắc hắc hắc hắc...

“Sao lại có thể như vậy? Hai trăm bốn mươi phút phải làm ba mươi phần bài thi, cho dù thông minh như Irenaeus cũng khó có thể hoàn thành a, chia đều ra thì tám phút là phải làm xong một bài, nhiều đề như vậy, em làm thế nào? Đọc xong một đề cũng phải mất ba mươi giây rồi...” Miceli ngạc nhiên nhìn Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ chỉ chỉ vào đầu của mình, đắc ý vênh cao mặt, “Em thông minh nha.”

“Hiệu trưởng, ông làm sao có thể gian lận chứ?” Văn Trạc cùng Alvin một trước một sau kêu lên.

“Ai ai ai, ai gian lận chứ?” Ông lão Trình Mục lấp bắp chột dạ kêu lên.

“Ông!” Văn Trạc tức muốn chết, một tay túm lấy râu của ông lão, “Còn nói không gian lận, để Tiểu Thỏ học bằng cách nhớ toàn bộ bài thi, sử dụng cách thức viết tự luận để kiểm tra, ông!”

“Ông lão đáng chết!”

“Không tốt!” Trình Mục thở phì phì vênh râu kêu lên, “Phải tôn sư trọng đạo a, các người! Làm sao có thể gọi hiệu trưởng là ‘ông lão đáng chết’ đâu.”

Đáng giận! Ông lão tức đến nổi chòm râu vênh cả lên mà run rẩy.

Văn Trạc không nhịn được cười, thuận tay vẩy vẩy, “Tiểu Thỏ, ăn cơm thôi.”

“Anh, anh, không phải em như vậy là qua cuộc khảo sát rồi hay sao, em có thể nhập học đúng không, đúng không?” Tiểu Thỏ hưng phấn tới mức ánh mắt đều trở nên sáng ngời.

“Để anh suy nghĩ đã.”

“Anh, anh, không cần suy nghĩ, em nhất định sẽ không làm mất mặt anh đâu! Anh để em đi nhé, đi mà...” Tiểu Thỏ níu lấy ống tay áo của hắn, òn ào không ngừng.

“Để anh suy nghĩ lại đã.”

“Còn suy nghĩ cái gì nữa, anh, anh đồng ý đi, anh!”

Hoàng Phủ Văn Trạc cười khê. Kì thật nếu không qua kì khảo sát này cũng không sao cả, buổi sáng hắn đã sắp xếp cho tiểu nha đầu này tháng tư bắt đầu nhập học, nói là phải kiểm tra gì gì đó, chẳng qua cũng chỉ là muốn đùa với cô cho vui thôi.

Nhưng mà việc đánh cược cùng với hiệu trưởng là có thực! Nói là nếu như thầy giáo có thể ở trong một tháng ngắn ngủi khiến cho Tiểu Thỏ vượt qua được bài kiểm tra, năm người trong nhóm UA liền thay phiên nhau đi đến trường học làm lao công miễn phí, ô ô, xú lão đầu cư nhiên dám ở sau lưng bọn họ ngấm giờ thủ đoạn, tức chết mất thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Nhập Học (3)

Vùng duyên hải phía đông để đô.

Núi non trùng trùng điệp điệp, cây cối xum xuê xanh tốt bao bọc xung quanh khu kiến trúc cao ngất trời. Các tòa nhà đứng sừng sững trên biển đủ loại kiểu dáng mái nhọn, mái vòm, giống như một tòa cung điện điêu khắc bằng thủy tinh, hành lang kéo dài không dứt, rộng lớn mà tinh xảo.

Cửa lớn của học viện hoàng gia nằm bên bờ biển, xung quanh có bốn trạm bảo vệ hùng dũng hiên ngang canh gác. Nhưng trên thực tế, sau khi tiến qua

cửa còn phải ngồi trên ca nô thêm nửa giờ nữa, ở trên biển lớn rong ruổi một lúc mới có thể đến được học viện, cũng chính là đảo Tinh Hoa.

Bốn chữ ‘học viện hoàng gia’ to tướng sáng vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời chói chang không ngừng hấp dẫn rất nhiều học sinh bởi sự tao nhã độc nhất vô nhị của nó.

Tiểu Thỏ sau một hồi đi đường cuối cùng cũng lên tới ca nô của học viện.

Nhìn cửa học viện từ từ khép lại, Tiểu Thỏ lau mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm, nhấc tay trái lên xem đồng hồ, vừa đúng tám giờ!

Cùng ngồi với Tiểu Thỏ trên ca nô là bốn học sinh bằng tuổi, hai nam hai nữ, trang phục giản dị, không giống với hơn mười người vừa nãy đi qua, nam thì lêu lẹt, tóc tai chuốt keo phải hết gần một lọ, nữ thì ai cũng trang điểm xinh đẹp, giống như đang vội vàng đi thi tuyển người mẫu.

Trong lúc Tiểu Thỏ đánh giá mọi người, bọn họ cũng chăm chú nhìn về phía cô. Cô gái này cả người nhếch nhác, nhìn qua trông vừa đáng thương lại vừa buồn cười, đầu tóc thì rối bù, trên gương mặt trắng trẻo có vài vết bùn đất, trang phục bị dính nước bẩn nhìn không ra màu sắc ban đầu, quần áo nhăn nhúm, giày trông lầy lội vô cùng, thật đúng là không vừa mắt một chút nào! Bộ dạng cô gái kia như vậy, nhìn như thế nào cũng không giống người có tiền có thể đến học viện hoàng gia để học. Rất nhiều người đều dùng ánh mắt tò mò để đánh giá Tiểu Thỏ, không có mở miệng nói nửa lời, chỉ lặng lẽ quan sát tất cả, về mặt không hiểu tại sao cô lại xuất hiện ở trong này.

Có thể bước qua cửa học viện có nghĩa là người đó có giấy thông hành của trường. Giấy thông hành được chế tạo vô cùng tinh vi, không thể giả tạo được, ra vào đây đều bị kiểm tra kĩ càng, nếu không căn bản là không thể đi vào.

Tiểu Thỏ trông thấy người khác dùng ánh mắt khác thường nhìn mình chằm chằm, lúc này mới phát hiện trên ống quần, trên giày đều dính đầy bùn, cô vội vàng lấy khăn ra lau, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt. Chuyện vừa rồi đúng là đáng giận, rõ ràng chính cô là nạn nhân bị đâm vào khiến cho cả người dính đầy bùn, thế mà người kia còn lớn tiếng mắng chửi, hung hăng tới mức át hết cả lời của người khác! Bà cô dữ dằn! Chẳng lẽ những người có tiền đều mang bộ mặt như thế, ánh mắt nhảy tít lên đỉnh đầu, xem thường người khác?

Tức muốn chết, sớm biết thế này thì cứ để Tô Lợi Văn đưa cô đi có phải tốt không, hại cô thiếu chút nữa tới muộn, lại còn khiến cho cả người bẩn hê hê như nghé con, nếu để mấy tên UA bất lương cầm thú kia nhìn thấy, không biết sẽ cười thành dạng gì nữa, ô ô ô!

Tiểu Thỏ ảo não hối hận, cảm thấy chính mình hôm nay xui xẻo muốn chết, nào có ai như cô trong ngày đầu tiên khai giảng đã biến thành bộ dáng chật vật như vậy đâu!

Kì thật sáng sớm hôm nay vốn dĩ vô cùng thuận lợi, Tiểu Thỏ theo thường lệ bị Irenaeus lôi ra khỏi ổ chăn đẩy đi tắm rửa sạch sẽ, cùng năm người UA ăn bữa sáng phong phú ngon miệng, vui vẻ đưa tiễn Irenaeus đi làm, sau đó sửa sang lại ba lô chuẩn bị đến trường.

Lúc ra khỏi nhà, Tiểu Thỏ bị chiếc xe xa hoa dọa muốn chết ngất. Cái xe đó thực sự vô cùng gây chú ý, siêu cấp hoa lệ. Xe! Căn bản đó không phải là xe mà là một căn phòng được bố trí tinh xảo, bên trong đầy đủ đồ đạc, có giường, có tivi, có phòng tắm, có bồn cầu, thật sự là cái gì cũng có a...

Irenaeus còn rất quan tâm dặn dò người hầu chuẩn bị một tủ đồ chơi lớn để cô trên đường đi không cảm thấy nhàm chán, ô ô ô, rất mê người nha!

Nhưng mà—

Tiểu Thỏ suy nghĩ, mình là đi đến trường học chứ không phải tới những hội thảo để bàn luận hay chỗ nghiên cứu học thuật cao cấp gì đó, cần phải đi lại bằng loại xe quá mức sang trọng này sao? Hơn nữa nói thật, chính cô căn bản cũng không giống những người thường hay ngồi trên chiếc xe xa hoa này...

Vì thế cô kiên trì cùng nghiêm túc từ chối việc Tô Lợi Văn muốn đưa cô đến trường, ngẩng cao đầu không thèm nhìn đến khuôn mặt như đang khóc tang của Tô Lợi Văn, lập tức quay lại phòng khách, hỏi mượn bọn Chappelle tiền xu, dự tính đi xe buýt đến trường. Cô làm sao có thể nghĩ tới, bốn người kia lục khắp toàn thân cũng không tìm được một đồng tiền xu! Trên người họ thì tin dụng thì vô số, mỗi người đưa cho cô mấy cái, sờ sờ đầu Tiểu Thỏ, cười tủm tỉm bảo cô cứ tùy ý mà dùng. Nhưng lại khiến cho bốn thiếu gia buồn bực là, bởi vì thân vô xu... chỉ có thể, cũng không có tiền mặt, cho nên bị Tiểu Thỏ hung hăng khinh thường một hồi. Tiểu Thỏ làm sao biết dùng cái gì gọi là thế tín dụng a?

Cô ngay cả ngân hàng nằm ở hướng nào cũng không biết nữa là!

Bốn vị đại gia thật là buồn bực quá. Ai bây giờ đi ra ngoài còn trả tiền mặt, chẳng phải cứ quẹt thẻ là OK sao? Hơn nữa mấy người này, cho dù trên người có tiền mặt, cũng không có số lẻ a? Làm gì có người nào đi mượn tiền lẻ đâu? Con thỏ đáng chết này, không phải là muốn làm khó bọn họ chứ? Một đồng tiền này thực sự là... không dễ dàng mà tìm được.

Tô Lợi Văn có tiền mặt, nhưng cũng không có tiền lẻ, hơn nữa anh ta còn lải nhải liên hồi, vẫn luôn kiên trì đi theo Tiểu Thỏ đòi đưa cô đi học.

Cuối cùng, Tiểu Thỏ cũng mượn được vài đồng tiền lẻ từ một cô phụ trách vệ sinh ở đó.

Học viện hoàng gia rất dễ tìm, cho dù cô mù đường nhưng đi xe buýt cũng cảm thấy rất tiện lợi. Ra khỏi cung Y Lỗ Asim thì rẽ trái, tới đường Đông Hoa, sân ga ở ngay gần đó, trực tiếp ngồi chuyến tàu K2 cứ thế là đến nơi. Cho nên Tiểu Thỏ vẫy tay tạm biệt Tô Lợi Văn đáng thương, vui vẻ chạy mất.

Cô nào biết chính mình tiếp theo lại không hề gặp may, trong lúc vội vã tới sân ga, định đi qua đường để lên xe, ai ngờ một chiếc xe thể thao màu hồng lao tới phía này, đem nước bùn bắn hết lên người cô, hơn nữa còn khiến cô ngã ngồi trên mặt đất.

Cô gái lái xe kia rõ ràng không hơn tuổi Tiểu Thỏ là mấy lại dừ dẩn vô cùng, xuống xe xong hung hăng đóng rầm cửa lại, bước lại gần đá cô một cái, tiếp theo chính là quang quác mở miệng mắng chửi một trận.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Nhập Học (4)

Cô gái kia đúng thật là không có đạo lý gì mà!

Cô ta một cước liền thẳng tắp đá vào cẳng chân cùng với bụng của Tiểu Thỏ, đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy âm ỉ đau, không cần phải nói, khẳng định mấy chỗ kia đã xanh tím một khối rồi, đồ con gái ác độc!

Tiểu Thỏ tức giận nghĩ, cúi đầu dùng khăn tay chà xát mạnh bụn đất ở trên người. Nhưng mà đã mất một lúc mà vẫn không thể lau sạch đồng vết bẩn kia, những vết nước đã sớm đông cứng lại dính chặt trên quần áo, khó coi muốn chết, lại không có biện pháp xử lý, Tiểu Thỏ đành phải đợi đến lúc về kí túc xá mới có thể đổi trang phục.

Từ đầu đến giờ, trên chiếc ca nô có hai cậu thanh niên cùng hai cô gái vẫn luôn luôn không ngừng quan sát Tiểu Thỏ, một cô nàng trong đó đột nhiên không nhận được mở miệng hỏi, “Này, cậu là học sinh năm mấy, lớp nào, hình như từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy qua cậu.”

“Tớ là học sinh mới chuyển trường, năm nhất, ban A, Y Tiểu Thỏ.”

“Tớ cũng là học sinh năm nhất ban A nha.” Cô gái kinh ngạc kêu lên, “Nghe nói hôm nay lớp học có một học sinh mới chuyển trường đến, thì ra là cậu a. Tớ là Cao Mi, cậu sao lại biến thành như vậy, trên đường đi bị ngã sao?”

“Đừng nói nữa, đúng thật là xui xẻo muốn chết.” Tiểu Thỏ bĩu môi, biểu tình đáng thương hề hề kêu lên, “Tự nhiên đụng phải một người không bình thường, từ trên xuống dưới đều là nước bẩn, thôi quên đi, quay trở về kí túc xá thay quần áo là được.”

“Ừ.” Cao Mi gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Tiểu Thỏ, đảo quanh cô hai ba lần, lòng hiếu kì kì không nỡ liền mở miệng hỏi: “Này Y Tiểu Thỏ, ba ba cậu là ai vậy?”

“Ba ba?” Tiểu Thỏ cảm thấy kì lạ liếc nhìn cô một cái, thành thật trả lời, “Ba ba của tớ là Y Bác Dương.”

“Y Bác Dương?” Cao Mi cất lực lực tung tư liệu trong đầu để tìm kiếm cái tên này, lông mày nhăn lại, “Y Bác Dương, cái tên thật xa lạ, là quan chức cao cấp trong chính phủ sao?”

Tiểu Thỏ vội vàng lắc đầu, “Không phải, ba ba của tớ là tổng giám đốc siêu thị Y Đông.”

“Chưa từng nghe qua, không có nổi tiếng sao?”

“Đúng vậy.” Tiểu Thỏ vội vàng gật đầu, “Không có nổi tiếng, chỉ là một siêu thị có quy mô tầm trung, bên dưới có thêm hai cái đại lý.”

“Vậy cậu tới nơi này như thế nào?” Cô gái béo bên cạnh Cao Mi đột nhiên nói chen vào.

“Tớ?”

“Đúng vậy.” Cao Mi nghi hoặc nhìn Tiểu Thỏ, “Ở trong này, giá trị của một học sinh cao hơn ở bên ngoài trăm ngàn lần, tùy tiện chọn ra một người trong số này thì ít nhất cũng là con cái của phú hào, còn lại phần lớn là các cậu ấm cô chiêu của các nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, tên gọi là học viện hoàng gia, đương nhiên sẽ không thể có một người bình dân xuất hiện ở đây được.”

“Như vậy a...” Tiểu Thỏ há hốc mồm.

Dường như bản thân mình không đủ tư cách tới nơi này học tập nha. Mặc dù ba ba có tiền, nhưng mà cũng chỉ là một ông chủ xí nghiệp cỡ trung, tài sản cũng chỉ có mấy trăm vạn, cùng so với những tỉ phú, triệu phú ở đây thì đúng là kém quá xa, càng đừng nói tới đám con cưng của những người nổi tiếng trong giới chính trị đâu... Huống chi, ba ba căn bản cũng không coi cô là con gái, cô nhiều nhất chỉ có thể xem như là đứa hầu ở tầng lớp dưới cùng trong nhà Y gia mà thôi.

Tiểu Thỏ vẻ mặt buồn bã.

Tiểu nha đầu ngơ ngác này căn bản không nghĩ tới, bản thân hiện tại đã được người quyền lực nhất đế quốc – hoàng đế bệ hạ nhận nuôi, trên trán bây giờ

đang dán công khai cái mác to tướng chứng nhận hoàng gia, bất kì ai cũng không thể có ý kiến gì về tư cách của cô khi đi học tại nơi này.

Đột nhiên có chút buồn bã, có lẽ ngay tại ngày đầu tiên khai giảng mà cả người đã bản hễ hễ từ trên xuống dưới nên không được vui đi.

Tiểu Thỏ chu cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu xuống, trong lòng có điểm khổ sở.

Ca nô cập bờ đảo Tinh Hoa.

Ban đầu mới đặt chân lên hòn đảo nhỏ này Tiểu Thỏ còn tưởng mình dường như đang ở trong rừng cây nhiệt đới thời cổ đại chứ.

Cây cối nơi đây vô cùng rậm rạp, tán lá um tùm gần như che kín bầu trời rộng lớn.

Các học sinh ở đây đều được đưa đón bằng xe riêng.

Thật không ngờ năm người bọn họ ở chung một tổ. Ngồi trong chiếc ô tô được che kín bằng cửa thủy tinh, vài người bắt đầu lao xao không ngừng kể về những ngày nghỉ của bản thân.

Bây giờ Tiểu Thỏ đã biết tên của những người khác, tất cả mọi người đều là học sinh năm nhất ban A. Cô gái tóc ngắn là Cao Mĩ thì Tiểu Thỏ đã làm quen từ trước, dường như cô nàng này là người hay nói nhất trong cả bọn, cái miệng cứ lú rú không ngừng, tính tình vô cùng hoạt bát. Cô bạn béo béo tên là Thẩm Quyên, gương mặt rất lớn, đôi mắt màu xanh biếc, lông mi vừa đậm lại vừa dày. Hai bạn nam ngồi ở kia một người tên là Lữ Sâm, một người tên là Mạc Đại Vệ. Khuôn mặt Lữ Sâm hơi dài, trên đó còn có mấy vết mụn, cậu ta rất thích nói giỡn cùng mọi người, nhất là trêu đùa Cao Mĩ. Dáng người Mạc Đại Vệ tương đối giống nghệ sĩ, bất quá mái tóc cậu ta lại cố ý nhuộm thành màu vàng, để xòa đến bả vai, tuy không tính là rất dài nhưng nhìn qua lại có cảm giác hơi lồi thối... Cho nên tổng thể nhìn lại cậu ta tuyệt đối không giống một người làm nghệ thuật, trái lại có điểm hao hao giống mấy tên đầu đường xó chợ... Hơn nữa, trên người cậu ta còn mặc một chiếc quần bò mài, phối hợp với cái áo màu cà phê, nói thật... Dáng vẻ không dễ nhìn, quần áo phối hợp lại càng không đẹp mắt, có lẽ cậu ta vô cùng hài lòng với phong cách đặc biệt của bản thân, và lại tính tình có vẻ cũng cao ngạo, cho nên từ này đến giờ còn không thèm liếc mắt nhìn qua người khác một chút.

Kì thật, mấy tên UA kia ngoại trừ Kate, còn lại bốn người đều là quỷ tóc dài. Cho dù là Alvin tóc nâu quăn gọn sóng, Miceli tóc đỏ như bánh ngô, hay là Irenaeus, Chapelle tóc dài đen nhánh lúc nào cũng thu hút ánh mắt của người khác, trông vào vẫn luôn luôn xinh đẹp chói mắt, làm sao có thể khiến cho người ta cảm thấy lồi thối khó chịu bao giờ?

Không thể so sánh, hoàn toàn không thể so sánh! Tiểu Thỏ khẽ lắc tay qua lại trong lòng, tưởng tượng chính mình đang cầm một lá cờ nhỏ nhỏ đứng trên đỉnh núi rồng to mà phũ phạn!

Năm tên quỷ UA kia, mỗi buổi sáng khi cô từ trên lầu xuống dưới nhà, nhìn thấy bọn họ hoặc ngồi hoặc đứng bên cạnh cửa sổ sát đất uống cà phê, đọc báo, thấp giọng nói chuyện với nhau, nụ cười như mưa phùn, như gió xuân lướt qua khuôn mặt, nói thật, Tiểu Thỏ vài lần thiếu chút nữa từ trên cầu thang trực tiếp lăn một mạch xuống dưới.

Rất khoa trương...

Làm sao có thể đẹp tới mức không giống người bình thường đến vậy chứ, năm người kia tập trung ở nơi nào, nơi đó giống như tòa sáng chói mắt, không những vậy hào quang còn lan tỏa ra xung quanh, thiếu rụi mọi vật thành tro bụi...

“Y Tiểu Thỏ!”

“Ách, a?” Không biết có phải đã quen với việc bị người khác gọi là Tiểu Thỏ, từ Tiểu Thỏ, thối Tiểu Thỏ, cho nên lần đầu tiên có người gọi cô là Y Tiểu Thỏ, cô lại cảm thấy thất thân, cũng không biết có phải người ta đang gọi mình nữa hay không?

Không biết hiện giờ Irenaeus đang làm gì. Hai ngày nay hắn vẫn không làm việc đảng hoàng mà lại đưa cô ra ngoài dạo chơi, hẳn là bỏ lại không ít công tác đi.

Kì quái, vừa mới tách ra chưa được bao lâu, không hiểu tại sao lại nhớ đến anh ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nhập Học (5)

Tiểu Thỏ vội vàng phát phát tay, đem tên hỗn cầu Irenaeus đang lộn vòn bên đầu một cước đá bay ra ngoài, trong lòng thỏa mãn mà tưởng tượng hắn giống như một quả bóng bị mình sút văng lên trời, nước mắt chảy ròng ròng hai hàng.

Hi hi, thế là xong! Thích nhất là khi dễ Irenaeus, bởi vì hắn toàn bắt nạt mình không!

Tiểu Thỏ lúc này mới vui vẻ chạy theo đám bạn bè, thẳng hướng khu trường học mà đi.

Phòng của học sinh năm nhất ban A nằm ở cuối hành lang tầng ba. Trong phòng sáng sủa sạch sẽ, không có một hạt bụi nhỏ, hơn nữa ở đây hết thảy đều là các thiết bị hiện đại tự động hóa hoàn toàn khiến cho Tiểu Thỏ nhìn thấy mà ngỡ ngàng.

Học viện hoàng gia quả nhiên là thừa tiền thừa của, đồ đạc xa xỉ vô cùng. Trên từng bàn học của mỗi học viên đều được trang bị một chiếc máy vi tính màu trắng, ở ghế dựa còn có một tấm đệm màu vàng nhạt dùng để tựa lưng, góc bên trái đặt một ly trà sữa nóng hổi, trong góc phòng có đặt cả máy bán nước tự động, nếu như học sinh không muốn phải di chuyển có thể trực tiếp ấn chuông trên bàn yêu cầu người hầu của học viện tiến vào phòng phục vụ mình, mỗi lần phục vụ sẽ tính phí một trăm đồng, coi như là tiền boa, có thể ghi sổ hoặc trả ngay bằng tiền mặt.

Trước bục giảng đặt một chiếc màn hình siêu lớn, hai bên góc tường có hai chiếc bảng đen, tuy nhiên bình thường chẳng mấy khi cái đó được sử dụng. Khi thầy giáo giảng bài sẽ đứng trên bậc thang chuyên dụng có thể tự động điều chỉnh độ cao thấp, trái phải, còn có thể kiểm soát tốc độ để tùy chọn khoảng cách thích hợp với màn hình khi giảng bài.

Mỗi động tác của học sinh ở bên dưới, thầy giáo có thể thấy được thông qua hệ thống camera, trò nào nói chuyện quá lớn tiếng cũng sẽ bị các thiết bị giám sát thu lại... Đó là lý do mà trong mỗi phòng học đều được trang bị vài chục cái camera, cứ ba ngày các camera lại được đổi vị trí một lần.

Mỗi lớp chỉ có hai mươi bốn người. Một cấp có sáu lớp, chia ra là ba năm trung học và bốn năm đại học. Cả học viện có tất cả một 1008 học sinh, số học sinh đông gấp đôi số giáo viên trong trường. Khẩu hiệu kinh điển của học viện hoàng gia là: 'Sử dụng lực lượng giáo viên ưu tú hùng hậu nhất thế giới để đào tạo ra những học sinh rực rỡ nhất, sáng sủa nhất, đánh thức từng tế bào nghệ thuật, phát huy triệt để những năng lực tiềm tàng trong mỗi học viên!'

Mỗi học sinh bước ra từ học viện hoàng gia đều được đảm bảo là một cá nhân xuất sắc nhất trong xã hội thượng lưu, có tương lai rộng mở trước mặt cùng địa vị xã hội mà người người đều tôn vinh. Mà trên thực tế, những người được đào tạo từ nơi này quả thật là vô cùng xuất sắc. Những tên tuổi nổi tiếng hàng đầu của học viện này không phải ai khác, chính là năm nhân vật lừng lẫy trong nhóm UA, bọn họ đúng là âm hồn bất tán mà! Năm bức tượng điêu khắc của họ hiện đang lặng lẽ đứng ở đài phun nước trước cổng trường để cho bất kì người nào từ ngoài tiến vào đều có thể chiêm ngưỡng đáng về cùng khí chất độc nhất vô nhị của mỗi người.

Bởi vì học viện này từ lâu đã đào tạo ra rất nhiều nhân vật nổi tiếng trên thế giới cho nên những nhà chính trị, những người đứng đầu các giới đều muốn đưa con cái của họ vào đây học tập. Do số lượng học viên có giới hạn, mà thứ gì càng ít thì càng có giá trị, cho nên kết quả chắc chắn sẽ là: những người bước vào được học viện chính là những người giàu có và quyền lực!

Thật sự là quá khoa trương!

Tiểu Thỏ bây giờ hiện đang nghiên cứu chiếc máy tính trên bàn. May mắn là, trải qua một khoảng trời gian được Irenaeus bỏ tù, Tiểu Thỏ cuối cùng cũng thoát khỏi tình trạng mù máy tính mà tiến thêm một bước nhỏ nhỏ trong công cuộc học hành.

Nhưng lúc ở nhà, tốc độ đánh chữ của Tiểu Thỏ thường xuyên khiến cho năm tên quỷ UA kia cười đến mức sặc cả phê, bình thường nếu như anh chàng Chapelle hoàn thành xong xuôi một bài văn bản thì Tiểu Thỏ đáng thương mới sờ soạng không đến một trăm từ... Một phút hai trăm từ cùng với một phút bốn chữ có thể so sánh với nhau sao? Kì quái, rõ ràng là hai người ở hai cấp bậc khác nhau, hoàn toàn không thể so sánh! Còn dám cười nhạo cô, đáng giận!

Tiểu Thỏ âm thầm le lưỡi, phía trước bỗng nhiên truyền đến âm thanh ghé dựa va vào nhau.

Tiểu Thỏ ngẩng đầu nhìn về đằng trước, chỉ thấy một cô gái trên tay đang cầm túi xách quay đầu lại, ánh mắt hai người trong lúc đó liếc giao nhau, cả hai không hẹn mà cùng kêu lên, "Là cô?"

"Này!" Trên gương mặt xinh đẹp của cô gái kia xẹt qua một tia khinh thường, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới Tiểu Thỏ cả người đầy bụi bặm, cười nhạo nói, "Cô bản muốn chết! Đồ nhà quê! Làm sao có thể ở trong này a? Ai cho cô vào đây, ai cho cô giấy thông hành, ai cho phép cô tới học viện của chúng tôi? Cút ra ngoài ngay lập tức, không phải đứng trước mặt tôi làm gì cho chướng mắt!"

"Cô cho cô là ai?" Khuôn mặt Tiểu Thỏ đỏ bừng, thở phì phì kêu lên, "Cô bảo tôi cút thì tôi phải cút ngay hay sao? Chính cô mới là người phải cút!"

"Cô nói cái gì? Đồ bản thú!" Cô gái kia hét lớn một tiếng, cái kính vuron chân dài hung hăng đập vào bàn Tiểu Thỏ.

Cái bàn màu trắng lay động dữ dội, Tiểu Thỏ vội vàng vuron tay giữ lấy cốc cà phê trên bàn, không ngờ một lực mạnh mẽ đột nhiên đập vào tay cô. "Bốp!" Thanh âm giòn tan vang lên, bàn tay Tiểu Thỏ bị người ta đánh bồng chốc trở nên đỏ ửng, cô theo bản năng rụt tay lại.

Cốc trà sữa rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, phát ra tiếng vang đặc biệt chói tai. Trong chốc lát, ánh mắt của toàn bộ học sinh trong lớp không tự chủ đều hướng về phía Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ tức giận cong cong cái miệng, "Sao cô lại quá đáng đến vậy?"

"Cô có tư cách gì mà giáo huấn tôi, đồ hạ đẳng!" Cô gái vuron ra móng tay sắc nhọn hung hăng đâm vào bả vai Tiểu Thỏ, "Ai cho phép cô chui vào đây? Cô dựa vào cái gì mà đi vào? Sao lại im thin thít thế? Có gì mà không nói lời nào?"

“Cô đâm cái gì chứ!” Tiểu Thỏ tức giận chụp lấy tay cô ta, “Cô cho rằng cô là ai, cô bảo tôi nói thì tôi phải nói sao?”

Cô gái đập mạnh một cước vào bàn Tiểu Thỏ, chiếc máy tính không kịp giữ lấy liền “cộp” một tiếng rơi xuống đất, Tiểu Thỏ choáng váng, vội vàng ngồi xuống nhặt lấy máy tính, không nghĩ tới cô nàng kia ngay lập tức liền giơ chân giẫm lên bàn tay cô.

“A!” Tiểu Thỏ đau đớn thét chói tai, vội vàng rút tay lại, cô gái lao đảo vài bước, lưng đập mạnh vào cạnh bàn, nhất thời cũng bị đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu Thỏ xoa xoa bàn tay nhỏ bé đỏ bừng đang sưng vù lên, tức giận nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, “Đúng là không thể nói đạo lý với cô được!”

“Hai em đang làm cái gì?” Một cô giáo khoảng tầm ba mươi tuổi đeo kính đen dày cộp đi tới, rống lên một tiếng, “Kim Nhân Nhã, em đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tranh Cãi (1)

“Kim Nhân Nhã, em đang làm cái gì?” Một cô giáo khoảng tầm ba mươi tuổi đeo kính đen dày cộp nghiêm túc nhìn hai người, ánh mắt quét qua chiếc máy tính cùng cốc trà sữa vỡ tan trên sàn.

“Đây là ai làm?”

“Cô ta!” Tiểu Thỏ và Kim Nhân Nhã cùng lúc giơ tay chỉ vào đối phương.

“Sao cô có thể nói dối trắng trợn như thế? Rõ ràng cô mới là người làm rơi đồ của tôi trên mặt đất!” Tiểu Thỏ tức giận kêu lên.

“Chính cô không cẩn thận làm vỡ đồ của mình, bây giờ lại còn muốn đổ lên đầu người khác, cô không cần phải xử sự quá đáng như vậy.” Kim Nhân Nhã kiêu ngạo hếch cằm.

Vốn dĩ Kim Nhân Nhã cao hơn Tiểu Thỏ nửa cái đầu, lúc này còn ngẩng mặt lên khiến cho mọi người thoát nhìn vào liền thấy được khí thế áp đảo. So với các bạn cùng tuổi mà nói, Kim Nhân Nhã thuộc dạng người vừa xinh đẹp lại vừa cao ráo, có thể sánh ngang với các người mẫu, mà Tiểu Thỏ đứng cùng một chỗ với cô ta, trông lại càng có vẻ gầy yếu, đáng thương.

“Học sinh chuyển trường Y Tiểu Thỏ.” Cô giáo đeo kính đen không quá lịch sự mà gọi tên Tiểu Thỏ, dùng ánh mắt giống như đang nhìn thấy ruồi bọ quét qua bộ quần áo đầy bùn đất của cô, “Vì sao em lại ăn mặc như vậy đến học viện?”

“Cô giáo!”

“Em không cần phải giải thích! Hiện tại đi ra ngoài ngay lập tức, đứng bên cạnh cửa ra vào cho đến khi nào em hiểu rõ mình sai ở chỗ nào rồi hãy vào lớp.”

Trên mặt Kim Nhân Nhã lộ ra nụ cười đắc ý.

Tiểu Thỏ tức giận tròn tròn mắt, “Em không cảm thấy mình sai ở đâu cả! Mẹ em dạy làm người quan trọng nhất là phải thành thật, đúng là đúng, sai là sai! Cô giáo! Nếu em mắc lỗi thì nhất định em sẽ thừa nhận, nhưng hiện tại em không sai! Rõ ràng người vượt đèn đỏ lấn sang phần đường của người đi bộ đâm vào em là cô ta, hiện tại người làm rơi đồ của em cũng là cô ta, sao cô lại trách phạt em? Cô không cảm thấy mình làm như vậy là rất không công bằng sao?”

Cô giáo dường như không đoán trước được người nhìn qua móng manh yếu đuối, chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua sẽ bay mất như Tiểu Thỏ lại có tính cách quật cường đến vậy, dám công khai ở trên lớp học cãi lời mình! Cô giáo tức giận khiến cho khuôn mặt trở nên xám ngắt, đôi môi run rẩy, một lúc lâu sau cũng nói không nên lời.

“Trước khi chuyển tới học viện, thầy giáo cũ của em không dạy em khi nói chuyện với người lớn phải có thái độ tôn kính sao?”

“Em dĩ nhiên tôn kính lão gia gia, bởi vì so với cô người đáng kính trọng hơn rất nhiều!” Tiểu Thỏ ủy khuất bĩu môi, cổ nén nước mắt không cho nó chảy xuống. Hôm nay bị cô bạn Kim Nhân Nhã bắt nạt, thể là đã quá đủ xúi quẩy rồi. Cô giáo này lại hoàn toàn nghiêng về một bên, thiên vị Kim Nhân Nhã, niệt thị Tiểu Thỏ khiến cho trong lòng Tiểu Thỏ cảm thấy bị tổn thương. Việc này làm cho Tiểu Thỏ nhớ tới ba ba vì cưng chiều em trai Tiểu Bảo mà không thêm để ý đến cảm xúc của chính mình. Cùng là con của ba ba, học sinh của thầy cô giáo, vì sao lại có thể đối xử khác biệt đến vậy?

Trước kia bất luận Tiểu Bảo làm sai việc gì, mọi người đều lập tức tha thứ cho nó, bởi vì nó là cục cưng, là bảo bối của ba ba cho nên mọi người không nỡ quả trách. Nhưng nếu là Tiểu Thỏ làm sai một việc nhỏ, tình huống ngay lập tức sẽ chuyển đổi 180 độ, đối xử cũng hoàn toàn bất đồng.

Hiện tại cô giáo này không ngại ngần tỏ rõ mình thiên vị, Tiểu Thỏ đương nhiên không phục, muốn lấy lại công bằng cho bản thân mình.

Nhưng mà, cùng đối nghịch với thầy cô giáo quả là một việc vô cùng không sáng suốt, ngay cả một tí nhỏ nhoi hy vọng chiến thắng cũng không có, vì thế Tiểu Thỏ vẫn là bị cô giáo đuổi ra khỏi phòng học, đứng trên hành lang cho đến tận buổi trưa.

Tiểu Thỏ vừa mệt vừa đói kéo lê thân thể rã rời đi về phía nhà ăn.

Nhà ăn của học viện được thiết kế đủ cả bốn phía đông tây nam bắc, Tiểu Thỏ chọn dãy nhà gần với phòng học của mình nhất mà đi tới.

Cũng may cơm trưa thập phần phong phú ngon miệng, món tráng miệng ngọt nhìn qua cũng thấy mê người vô cùng, Tiểu Thỏ vui vẻ bung khay đồ ăn của mình nhìn xung quanh tìm một chỗ ngồi xuống.

Cao Mi ngồi ở một góc đột nhiên đứng lên hướng về phía Tiểu Thỏ vẫy tay, cô vội vã bước qua bên đó.

Ai ngờ được đi tới giữa đường, một bàn chân đột nhiên giơ ra chắn ngang ở đằng trước, Tiểu Thỏ không mấy để ý liền ngay lập tức ngã úp sấp xuống mặt đất, tư thế thập phần khó coi, đầu gối bị đập mạnh vào cạnh ghế một cái khiến cho Tiểu Thỏ đau muốn chảy nước mắt.

Tiếng đồ ăn rơi loảng xoảng trên nền nhà nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người, khi nhìn thấy Tiểu Thỏ đáng vẻ chật vật té ngã trên mặt đất, rất nhiều người che miệng cười nhạo.

Kim Nhân Nhã bắt chéo chân, một tay chống lấy cái trán, một tay vỗ vỗ vào bàn cười ha ha trước trò đùa quái ác của cô bạn xinh đẹp, “Thước Ny, thật là xấu nha.”

Cô gái xinh đẹp tóc quăn mắt xanh tên Thước Ny chỉ cười không nói gì, đáng vẻ kiêu căng nhìn chăm chú vào Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ tiếc rẻ nhìn chiếc bánh ngọt ngon miệng văng ra xa, dừng lại bên cạnh một đôi chân dài thẳng tắp. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc bánh của mình, nhất thời xúc động muốn đi qua nhặt lại, bởi vì nó trông qua cũng không có bẩn, dường như vẫn có thể ăn được. Nhưng suy nghĩ kia trong đầu mới lướt qua chưa đến một giây liền bị bàn chân dài kia giẫm nát chiếc bánh ngọt cắt đứt hoàn toàn. Phía sau còn có cả tiếng hít thở đan xen vào nhau.

Một người hầu mặc bộ âu phục màu trắng, trên cổ đeo một cái nơ màu đen lúng túng hoảng hốt xông lên phía trước, cúi người xuống, sợ hãi kêu lên, “Thực xin lỗi, Phong điện hạ, thân ngay lập tức lau cho người, thật đúng là...”

Phong điện hạ cúi đầu nhìn chiếc bánh ngọt dính dính trên chân mình, sắc mặt nhanh chóng biến thành đen sì, đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên, nổi giận đùng đùng quát, “Đây là ai làm?”

Tiểu Thỏ đau lòng nhìn chiếc bánh ngọt nát bét, bị thương phát hiện ra một việc, ngày hôm nay ngay cả một chút đồ ăn còn sót lại cuối cùng cũng bị người ta giẫm hỏng.

Vị Phong điện hạ kia nhìn qua dường như cùng tuổi với Tiểu Thỏ, tóc ngắn chuốt keo bóng loáng, cả người khoác lên hình tượng vương tử hoàn mỹ, từ trên xuống dưới tìm không ra một hạt bụi nhỏ, bất quá hiện tại đã bị chiếc bánh ngọt kia phá hủy hoàn toàn, cho nên lúc này hắn đang dùng ánh mắt giống như trông thấy thứ gì đó xú uế nhìn về phía Tiểu Thỏ. Rất nhanh, vị điện hạ kia bùng nổ rống to: “Cô! Lại đây!”

Thước Ny cùng Kim Nhân Nhã đáng vẻ như đang xem kịch vui bước lại gần, bàn tay che miệng cười trộm không ngừng.

Tiểu Thỏ ngẩng người nhìn hắn một cái.

Cậu điện hạ kia thấy Tiểu Thỏ phản ứng với tiếng hô của mình bằng thái độ mất diết tại ngơ liền tức giận vô cùng, sai bước đi nhanh về phía trước, dùng một tay xách Tiểu Thỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tranh Cãi (2)

Nhắc Tiểu Thỏ lên, vị Phong điện hạ lắc mạnh người cô, hấn ý đáng người mình cao to, trợn mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Thỏ, “Không nghe thấy tôi đang nói với cô sao? Có gì cô lại dám quăng bậy rác rưởi khắp nơi thế này?”

Tiểu Thỏ khua khua bàn tay nhỏ bé ra sức giãy giụa. Cô tức giận đùng đùng trừng lại hấn ta, “Ai quăng bậy rác rưởi chứ? Tôi bị người ta ngáng chân đấy thôi, cậu không thấy hay sao, mất mũi chẳng lẽ chạy lên đỉnh đầu rồi?”

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay Tiểu Thỏ bị người ta làm cho ngã xuống đất, đầu gối đau muốn chết, làm gì còn có tinh thần tranh luận cùng với tên vương tử ngớ ngẩn hơn cả heo này nữa.

Phong điện hạ giận dữ trừng mắt nhìn cô gái nhỏ trong tay, nắm lấy áo Tiểu Thỏ giơ lên cao, ý định hung hăng đem cô quăng một nhát xuống đất.

“A!” Tiểu Thỏ kêu lên sợ hãi, nghĩ rằng bản thân mà bị ném xuống khẳng định xương cốt hẳn vỡ vụn mất.

Đúng lúc đó, một bóng đen nhanh chóng lách mình lao đến như một con gió lốc ngay lập tức bắt được Tiểu Thỏ, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, chiếc roi màu đen trơn mềm như một con rắn nước “soạt” một cái liên vung về phía mặt Phong điện hạ.

Phong điện hạ mặt mày biến sắc từng bước lùi về phía sau, vội vàng lấy hai tay che ở trước mặt. Từng roi nóng rát cứ như vậy vụt vào hai cánh tay của hắn, từng giọt máu chảy dài rơi xuống đất. Bốn phía liên tiếp phát ra những tiếng kêu đầy sợ hãi.

Phong điện hạ sắc mặt trắng bệch nhìn về phía trước, ngay lập tức chạm vào một đôi mắt xanh thăm thẳm cười mà như không cười. Ánh mắt trong suốt như nước kia ẩn ẩn tia nhìn vô cùng tức giận, còn có khinh thường...

“Là... Là thiếu chủ của gia tộc Luis, Alvin thiếu gia?” Một tiếng nói khe khẽ vang lên, vài câu hỏi lao xao cùng lúc xuất hiện, giọng điệu thập phần khó tin.

“Đúng không?”

“Alvin thiếu gia làm sao có thể xuất hiện ở đây?”

“Alvin thiếu gia thật giống như lời đồn đại nha, đáng vẻ thật anh tuấn.”

Tiểu Thỏ nhìn thấy Alvin cứ như thiên thần xuất hiện trước mặt mình, trong lòng nhất thời ngổn ngang trăm nỗi cảm xúc, bao nhiêu uất ức hôm nay phải chịu bỗng bùng trào dâng ào ạt ra ngoài, cô theo bản năng chui vào trong lòng Alvin, về mặt tội nghiệp kêu một tiếng “anh trai”.

Alvin bộ dáng khó tin nhìn chằm chằm vào Tiểu Thỏ. Đúng là không thể tưởng tượng nổi, sáng sớm nay lúc đi ra khỏi cửa, cô vẫn là cô nhóc Tiểu Thỏ sạch sẽ hoạt bát, hiện tại lại biến thành giống như đứa trẻ lang thang ngoài đường, nếu để cho Irenaeus nhìn thấy đáng vẻ của cô lúc này, khẳng định sẽ giết người mất... Tiểu tử kia như thế nào có thể khiến cho bản thân trở nên chật vật đến vậy? Nếu như không cùng ông lão đáng ghét kia đánh cuộc, hắn làm sao có thể quay về học viện làm lao công miễn phí chứ? Nhưng hôm nay mà không đến đây thì thật đúng là không thể biết được, cô nhóc lại bị người ta bắt nạt đến nỗi biến thành cái dạng này.

“Chỗ này... Ngoại trừ hắn, còn có ai bắt nạt Tiểu Thỏ nhà chúng ta nữa?” Giọng nói Alvin trầm xuống, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người đang đứng trong nhà ăn.

Mọi người bị áp lực tỏa ra từ trên người Alvin khiến cho không hện mà cùng đồng thời lắc lắc đầu, quống quýt tỏ ý không có.

Alvin liếc mắt nhìn sang vị Phong điện hạ sắc mặt đang vô cùng khó coi, ngữ điệu u ám, lạnh như băng, “Phong điện hạ của nước Y phải không? Tốt nhất nên thu liễm tính tình của cậu lại, lần sau còn để tôi nhìn thấy cậu gây phiền toái cho Tiểu Thỏ thì tuyệt đối sẽ không chỉ là một roi đơn giản như vậy đâu.”

“Người!”

“Điện hạ! Điện hạ!” Người hầu mặc bộ âu phục màu trắng vội vàng lao đến bên cạnh vị Phong điện hạ, ghé sát vào lỗ tai của hắn nói nhỏ, “Alvin thiếu gia của gia tộc Luis là không thể đắc tội, người này nắm trong tay hơn một nửa quyền kinh tế của nước F, là người tuyệt đối không thể đắc tội a.”

“Nhưng hắn mạo phạm ta!” Phong điện hạ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhấn nại, nhấn nại đi, điện hạ, xúc phạm hắn ta chẳng khác nào xúc phạm hoàng đế bệ hạ của Đế quốc a, nghe nói hai người bọn họ từ trước đến nay giao tình vốn rất tốt, trăm ngàn không thể đắc tội a, nếu không hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Phong điện hạ sa sầm cúp lại đôi mắt.

Nhìn theo Alvin mang theo Tiểu Thỏ đi ra ngoài, Phong điện hạ tức giận vô cùng.

Alvin lúc đó cũng vô cùng tức giận.

Hắn ném Tiểu Thỏ vào trong phòng tiếp khách của học viện, đáng vẻ có chút nổi nóng đi qua đi lại trước mặt cô, “Ngày đầu tiên làm sao lại có thể biến thành như vậy? Người phụ trách lớp em là ai? Bị người ta bắt nạt cũng không biết gọi điện thoại cho bọn anh sao?”

Tiểu Thỏ chớp chớp đôi mắt to, “Không có.”

“Cái gì không có?” Alvin tức giận quay đầu trừng mắt nhìn cô.

“Không có điện thoại.” Tiểu Thỏ quơ quơ bàn tay nhỏ bé thành thật trả lời. “Không có điện thoại cũng không có sổ của các anh!”

Alvin không nói gì nhìn cô một lúc lâu, một tay túm lấy cô từ sô pha đứng lên, kéo cô sai bước ra ngoài.

“Đi đâu thế anh Alvin?”

“Đi bán!” Hấn tức giận trả lời.

Ngày khai giảng đầu tiên, Tiểu Thỏ đã bị bức trốn học.

Cả một buổi chiều, Tiểu Thỏ bị Alvin thiếu gia cưỡng chế mang đi tắm rửa, cắt tóc, mua quần áo, sau đó lại chạy tới một cửa hàng di động mua một cái điện thoại phần hồng. Tiểu Thỏ ấy giờ lại biến trở về cô gái đỏ rực xinh đẹp thơm ngào ngạt như ban đầu. Alvin lúc này mới hài lòng gật gật đầu.

“Năm số đầu tiên là số điện thoại của bọn anh, có chuyện gì phải nhớ gọi, đừng có ngốc như vậy nữa!”

“Em không có ngốc!” Tiểu Thỏ mãnh liệt kháng nghị.

Alvin nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng của cô, đột nhiên há miệng cười lớn.

Tiểu Thỏ bĩu môi, cắn giận trừng mắt liếc nhìn hấn một cái, rồi đi trong nụ cười tươi roi rói cùng tiếng tiến đưa của nhân viên cửa hàng, Alvin túm lấy tay Tiểu Thỏ kéo cô đi về phía cửa.

Bước qua cửa thủy tinh xoay tròn, ánh nhìn của Tiểu Thỏ dừng lại ở ngã tư cách đó không xa, đột nhiên sững sờ tròn tròn mắt.

Hai chị em Y Trạch Mộng và Y Trạch Tĩnh đang đứng ở bên đường, hiện giờ không còn khoác trên người những bộ trang phục xa hoa nữa mà thay vào đó là quần áo mộc mạc bình thường. Hai người không biết đang hướng về phía người qua đường bán hàng gì đó, về mặt nhìn qua có chút lo âu, mà người qua đường bộ dáng lại không kiên nhẫn đẩy tay của hai người ra, có người còn trực tiếp đi đường vòng.

“Chị cả, chị hai!” Tiểu Thỏ định lao ra ngoài liền bị Alvin ôm ngang người, xoay chuyển như thế nào cũng không thể động đậy. Alvin híp mắt ý vị thâm trường đánh giá hai chị em Y Trạch Mộng, môi mòng khê nhếch, tựa tiểu phi tiểu nữ ngày cũng không hề hé răng.

“Sao vậy anh Alvin!” Tiểu Thỏ giãy giụa muốn rời khỏi gọng kìm của anh ta, “Đó là chị cả và chị hai của em mà.”

“À, anh biết.” Hấn cúi đầu liếc nhìn cô một cái, bắt lấy bàn tay nhỏ bé, “Đã không còn sớm nữa, chúng ta quay về cung Y Lỗ Asim đi, có gì đề sau hãy nói!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tranh Cãi (3)

“Không muốn, không muốn!” Tiểu Thỏ tức giận vịn vẹo thân hình, “Em muốn nói chuyện cùng chị cả, chị hai. Vì sao lại như vậy?”

“Không được.” Alvin đột nhiên cầm lấy cổ Tiểu Thỏ, hơi hơi nâng lên, “Bây giờ mà đi qua, hai người kia nhất định sẽ giữ em lại hỏi đủ mọi thứ, thời gian không kịp, Irenaeus hiện đang ở nhà chờ chúng ta về ăn cơm, phải lập tức trở về thôi!”

“Anh Alvin!”

Alvin nhếch khóe miệng, lạnh lùng liếc mắt về phía hai chị em Y Trạch Mộng một cái, bàn tay xoa nhẹ hai má hồng hồng của Tiểu Thỏ, “Ngoan, đi nào!”

“Nhưng mà...”

Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ bị Alvin nắm lấy, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, bởi vì cô theo không kịp bước chân của Alvin nên chỉ có thể đáng thương hề hề chạy chậm bên cạnh, “Anh Alvin đi chậm một chút...”

Alvin quay đầu nhìn Tiểu Thỏ một cái, bất đắc dĩ thở dài, đột nhiên cúi người xuống ôm lấy cô, sai bước đi về phía trước. Tiểu Thỏ chỉ có thể nhìn qua vai của anh ta, hình ảnh của chị cả và chị hai đang dần dần cách chính mình càng lúc càng xa.

Trở lại cung Y Lỗ Asim, trong lòng Tiểu Thỏ có chút rầu rĩ. Lúc ăn cơm, một chữ cô cũng không hé miệng khiến cho bốn tên UA còn lại không nhịn được vụng trộm liếc về phía Tiểu Thỏ và Alvin. Tất cả bọn họ đều cảm thấy tò mò vạn phần về việc không hiểu vì sao áp suất không khí trong phòng lúc này lại bị đè nén như vậy.

Văn Trạc tao nhã bắt chéo chân dài, nghiêng mặt nhìn về phía Tiểu Thỏ đang ăn như vũ bão, ngón tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hướng về trước mặt mình, nhú nhú mày, “Sao thế?”

“Mất hứng!” Cô duỗi tay đẩy bàn tay Văn Trạc ra, tiếp tục chiến đấu với đĩa thịt bò trên bàn.

Cả năm người còn lại nhin không được buồn cười.

Bàn tay Irenaeus giữ lấy khuôn mặt trắng trẻo của Tiểu Thổ, “Sao lại mất hứng? Có gì lại cãi nhau với Alvin?”

Tiểu Thổ “bộp” một tiếng bỏ xuống chiếc đĩa, bực bội đẩy ghế dựa ra đứng lên, hướng về phía mấy người kia đang liếc mắt nhìn nhau bùng nổ, “Mấy anh hơi quá đáng! Dù sao hai người kia cũng là chị cả và chị hai của em, chẳng qua chỉ là hỏi thăm tình hình hiện tại của bọn họ mà thôi mà cũng không được sao? Quá đáng! Không có nhân tính! Em không thèm để ý đến mấy người! Em về phòng!”

“Đứng lại!” Văn Trạc nhú mày, bàn tay đột nhiên ôm lấy eo Tiểu Thổ.

“Hôm nay gặp hai chị em Y Trạch Mộng?” Ánh mắt Văn Trạc hướng về phía Alvin, câu hỏi vừa rồi cũng là dành cho hắn.

Alvin cau mày gật đầu.

“Em muốn biết cái gì, thổ con?” Văn Trạc nâng chiếc cằm nhỏ của Tiểu Thổ lên, đôi mắt đen láy yên lặng nhìn chăm chú vào cô.

“Chị cả chị hai vì sao lại lưu lạc đầu đường? Hai người hiện tại đang làm cái gì? Vì sao hai người đều đến thành phố Diễm Đế?”

“Ở nước Z phá sản.”

“Không phải chỉ mỗi nhà anh rể chồng chị cả phá sản hay sao?”

Văn Trạc khẽ nhếch môi, cười lạnh, thân nhiên vuốt ve hai má Tiểu Thổ, lắc đầu, “Toàn bộ.”

“Cái gì?”

“Tất cả những công ty có liên quan tới Y Bác Dương, toàn bộ.”

“Toàn bộ?” Đôi mắt đen láy của Tiểu Thổ trừng lớn, có chút khó tiêu hóa nỗi tin tức đột ngột như vậy, nói nhỏ, “Toàn bộ phá sản?”

Cũng chính là không chỉ có công ty thực phẩm của nhà Trương Bằng đóng cửa, còn có công ty thủy sản của nhà chồng chị hai Y Trạch Tinh, ngân hàng Quan Tư của nhà chồng chị ba Y Trạch Phương, tất cả đều phá sản?

Vậy mấy người kia hiện tại...

“Sau khi phá sản vẫn luôn bị chủ nợ trong nước truy đuổi, bắt buộc phải đi tới thành phố Diễm Đế, nửa tháng trước nhập cảnh vào anh đã biết.”

“A, Irenaeus!” Tiểu Thổ giật mình nhìn hắn, “Nói như vậy người nhà của em đều đến đây hết? Vậy mẹ...”

“Vẫn luôn luôn tìm kiếm mẹ của em.” Văn Trạc cau mày, “Nhưng mà dường như kể từ khi em rời khỏi nhà Y gia, mẹ em cũng không ở đó nữa.”

“Mẹ đi rồi?”

Văn Trạc gật gật đầu.

Tiểu Thổ cảm thấy hơi khó chịu, một chút hi vọng vốn dĩ vẫn luôn ở trong lòng cứ như vậy mà tan biến. Cô còn tưởng rằng vẫn còn cơ hội được gặp lại mẹ, ai ngờ hiện tại lại không có khả năng.

“Đừng lo lắng, sẽ tìm được bà ấy.” Văn Trạc an ủi xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Vì sao ba ba cùng với mấy người họ tất cả đều đi tới thành phố Diễm Đế mà không đi sang các quốc gia khác?” Tiểu Thổ nhin không được lại đặt câu hỏi.

“Vấn đề này rất đơn giản a, anh biết! Anh nói cho em nha, Tiểu Thổ.” Miceli vô cùng hưng phấn giờ tay trả lời, “Bởi vì chúng ta điện thoại thông báo cho những người đứng đầu các quốc gia khác không cho phép cả nhà Y Bác Dương nhập cảnh đi vào! Cho nên bọn họ chỉ có thể tới nơi này.”

Tiểu Thổ không nói gì nhìn bọn họ nửa ngày, “Vì sao lại phải làm như vậy? Bọn họ là người nhà của em mà.”

“Anh sẽ khiến cho bọn họ chịu trách nhiệm về những lời họ đã nói.” Văn Trạc cười như không cười kéo tay Tiểu Thổ án cô ngồi xuống ghế, cầm lấy một đĩa thịt bò đã cắt sẵn để trước mặt cô, “Ăn hết đi!”

“Làm sao mà em ăn hết được?”

“Trông em gầy gò đáng thương như vậy, người khác còn tưởng anh ngược đãi em, không cho em ăn.”

Tiểu Thổ bĩu môi.

“Hôm nay ở trường học như thế nào?” Văn Trạc hỏi.

“Anh không cần phải chuyển đề tài.” Tiểu Thỏ giật nhẹ tay Văn Trạc, đôi mắt chờ đợi nhìn chăm chăm vào anh ta, “Không cần phải tiếp tục đối phó với mấy người kia được không?”

Văn Trạc nhún mày, từ chối cho ý kiến. Hắn còn nhớ rõ lời nói của Y Trạch Mộng lúc đó, ‘Mày cứ việc đi cùng với người khác, đợi đến lúc lưu lạc đầu đường xin cơm nhờ cách Y gia chúng ta xa xa một chút, tao sẽ mở thật to hai mắt xem mày sẽ phải nhận cái kết cục như thế nào.’

Văn Trạc nâng chén chậm rãi uống, trên môi hiện lên một tia cười nhạt lạnh lẽo. Tốt lắm! Cô gái chanh chua kia nhất định sẽ được như ý nguyện!

“Anh!”

Một muỗng khoai tây ngay lập tức nhét vào miệng Tiểu Thỏ, Văn Trạc lắc lư cái thìa nhún mày, “Sao hôm nay lại nhiều ý kiến thế? Khi ăn không được phép nói chuyện. Đứng rồi, em còn chưa trả lời vấn đề của anh, hôm nay ở trường học như thế nào?”

“Tốt lắm... A.” Đôi mắt Tiểu Thỏ đụng phải ánh nhìn hung tợn của Alvin, thanh âm đột nhiên nhỏ đi rõ rệt, “Là... là có một chút tranh cãi nho nhỏ, nhưng mà hiện tại đã không có việc gì nữa rồi.”

“Tranh cãi?” Văn Trạc nhún mày, làm sao trong học viện lại có người gây khó dễ cho cô nàng này được?

Văn Trạc đâu biết rằng, Tô Lợi Văn hôm nay căn bản không có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ vinh quang của hắn, vốn dĩ không có dùng chiếc xe đẩy phong cách kia đưa Tiểu Thỏ đi học.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tranh Cãi (4)

“Tranh cãi cái gì?” Khuôn mặt tuần tú của Văn Trạc trầm xuống, nghiêm túc nhìn Tiểu Thỏ.

“Ài da, là có một cô nàng rất đáng ghét luôn tìm em gây phiền toái, nhưng mà bây giờ đã...”

“Tên.”

“Hừm?” Tiểu Thỏ nhất thời không theo kịp suy nghĩ của Văn Trạc.

“Anh hỏi tên của cô gái kia.”

“Kim Nhân Nhã.”

Văn Trạc gật gật đầu, “Trừ cái đó ra còn có việc gì phát sinh nữa không?”

Tiểu Thỏ liếc mắt nhìn Alvin một cái, bộ dáng không tình nguyện tiếp tục nói, “Còn một người gọi là Phong điện hạ cũng rất đáng ghét, nhưng mà anh Alvin hôm nay đã báo thù giúp em.”

“Vây là tốt rồi.” Văn Trạc gật đầu, cười tít mắt sờ sờ đầu Tiểu Thỏ, “Chỉ có mấy người bọn anh mới có thể bắt nạt Thỏ Thỏ một chút, còn những người khác thì không được.”

Tiểu Thỏ liếc mắt xem thường.

Lúc này, chiếc máy tính của Chappelle bỗng dung phát ra thanh âm leng keng báo có thư điện tử.

“Anh Irenaeus, em muốn chơi tennis!” Tiểu Thỏ đột nhiên kêu lên.

Chappelle mở máy tính, không chút để ý nói, “Ăn cơm xong rồi nói sau.”

“Ừm, ăn hết thức ăn ở trên đĩa đi.”

“Nhưng em no rồi.”

“No rồi cũng phải ăn!” Văn Trạc mỉm cười chống cằm nhìn về phía Tiểu Thỏ, “Hay muốn anh giúp đỡ?” Nụ cười kia quả thực khiến cho người ta nhìn mà sờn tóc gáy.

Tiểu Thỏ vội vã lắc đầu như trống bỏi, “Không cần, để tự em, tự em ăn là được.”

“Irenaeus, lại đây xem email.” Chappelle đột nhiên kêu lên.

Văn Trạc cười híp mắt gõ nhẹ vào đầu Tiểu Thỏ, đẩy ghế dựa ra đi tới bên cạnh Chappelle ngồi xuống.

Mấy cái đầu cùng lúc đó đều chụm lại xung quanh màn hình máy tính. Không lâu sau, năm người không hẹn mà cùng nhũn mảy.

“Mất tích đã bao lâu?”

“Gần mười tiếng đồng hồ.” Chappelle ngẩng đầu lên nhìn về phía Irenaeus, “Thế nào, nhận không?”

“Nhóm người bắt cóc kia dùng thủ đoạn vô cùng lão luyện, rất có tính khiêu chiến.” Văn Trạc hơi nhếch môi cười khê, “Có điều đã lâu không nhận vụ việc nào, tiền thưởng lại hấp dẫn như thế, vậy nhận đi.”

Bốn người còn lại lộ vẻ tươi cười hưởng ứng, “Được.”

“Đồ lão, ông không thể đi vào! Đồ tiểu thư! Không được, không được... Bệ hạ hiện tại đang dùng cơm! Cứ tùy tiện xông vào như vậy thật không lịch sự, Đồ...”

“Tránh ra!”

“Rầm!” Cửa phòng bị người ta dùng sức mở ra kèm theo một tiếng va đập mạnh, bóng hình xinh đẹp như một ngọn lửa đỏ rực ngay lập tức đập vào mắt mọi người.

“Vi Ny! Vi Ny!” Đồ Ánh Hùng vội vã vào phòng đuổi theo con gái, quát to.

Văn Trạc nhìn thấy hai cha con họ Đồ xuất hiện, lập tức cảm thấy phiền lòng, quay đầu hỏi Mạc Tư đang đứng một bên, “Vi sao không đưa Đồ tiểu thư đi bệnh viện thánh Mary trị liệu?” Cô gái này nhìn qua cũng thấy được bệnh tâm thần không hề nhẹ a!

“Thưa bệ hạ, có thể là Đồ tiểu thư tự chạy đến đây.”

“Đồ lão, hôm nay lại có việc gì chỉ giáo?” Văn Trạc dặng vẻ cung kính đứng lên, trong giọng nói ẩn ẩn vài phần mỉa mai.

“Cậu!” Đồ Ánh Hùng biết hẳn không chào đón hai cha con bọn họ, nhưng mà là do chính con gái của mình điên cuồng chạy tới gặp người này, bản thân ông ta cũng không thể can nỏi, còn có biện pháp nào khác sao? Đứa con gái của ông ta đã bị chàng trai trước mắt làm cho mê một tới mức sống dở chết dở như thế này rồi, nhưng mà con người hiện đang ngồi tít trên cao kia một chút cũng không thêm để ý đến viên ngọc quý của Đồ Ánh Hùng ông ta, rốt cuộc cô gái kia có cái gì tốt cơ chứ, ông ta nhìn chán chê cũng thấy không bằng một phần vạn con gái của mình. Cái nhìn căm tức của Đồ Ánh Hùng dừng lại trên người Tiểu Thỏ, hận không thể dùng ánh mắt giết chết cô.

Tiểu Thỏ trông thấy ánh mắt của ông chú kia có điểm dọa người, bèn xoay người trốn tránh không nhìn vào ông ta.

“Bệ hạ.” Đồ Vi Ny có điểm kích động tiến về phía trước vài bước, lúc đầu cô ta không trông thấy Tiểu Thỏ đang núp ở phía sau Văn Trạc cho nên vẫn lộ ra vẻ mặt mơ mơ hồ hồ, mỉm cười nói, “Bệ hạ vì sao không đến thăm Vi Ny? Vi Ny vẫn luôn rất nhớ bệ hạ.”

Văn Trạc có chút không kiên nhẫn nhìn lướt qua.

Vi Ny lúc đó bỗng trông thấy cô gái nhỏ đang núp phía sau hẳn, cảm xúc đột nhiên không không chế được, vội vã giơ bàn tay đầy móng nhọn hoắt về phía Tiểu Thỏ, “Có phải là cô ta hay không? Y Tiểu Thỏ, là cô ta đúng không? Bệ hạ, Vi Ny không thể hiểu nổi, em có chỗ nào không bằng cô ta? Cô ta nhìn qua cũng đâu có gì đặc biệt, không có gì đặc biệt, bệ hạ! Người nói cho Vi Ny biết! Vi Ny sẽ vì người mà thay đổi tất cả!”

“Mạc Tư, cậu xử lý chỗ này một chút!” Văn Trạc thực sự chịu không nổi cô gái tâm thần đang kêu gào ầm ĩ ở chỗ kia, kéo Tiểu Thỏ đi ra khỏi phòng.

Đồ Vi Ny ồn ào theo bọn họ ra ngoài hành lang liền bị Mạc Tư và Marianna ngăn lại, khéo léo đưa cô ta đi.

Tiểu Thỏ đi theo Văn Trạc trở lại phòng ngủ.

Trở về phòng, Tiểu Thỏ ngồi vào bên giường, bày ra bộ mặt không muốn nói chuyện. Văn Trạc lại gần đùa cô vài lần cũng không có kết quả, thấy cô có chút rầu rĩ đứng dậy đi về hướng phòng tắm, hẳn liền ngăn lại ở phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Lại làm sao vậy?”

“Mất hứng!”

Văn Trạc cười cười, bàn tay xoa nhẹ cái mũi nhỏ của cô, “Vi sao lại mất hứng, em phải nói ra, không nói làm sao mà anh biết được?”

Tiểu Thỏ tặng cho hẳn một cái nhăn mặt, bước tiếp đi về phía phòng tắm.

“Này, anh không có một chút quan hệ gì với cô Đồ tiểu thư kia cả.” Hắn đi theo cô đến trước phòng tắm, giờ tay ngăn lại cánh cửa đang mở ra.

Khuôn mặt Tiểu Thỏ hồng hồng, đôi mắt to vụt sáng.

“Ai quan tâm chuyện giữa anh với cô Đồ tiểu thư kia làm gì!” Cô vẫn còn ngoan cố mạnh miệng.

“Chẳng lẽ không phải là do chuyện của Đồ tiểu thư làm em mất hứng sao?” Văn Trạc dùng lực ấn cửa đóng lại, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong lòng, cúi đầu bá đạo cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, giọng nói có phần đôi khác mà mơ hồ, “Thỏ Thỏ, chúng ta hôm nay vẫn còn chưa hôn nhé phải không?”

Khuôn mặt Tiểu Thỏ toàn bộ đều trướng hồng, nhìn qua hết sức mê người.

Văn Trạc trầm giọng cười, cắn vành tai của cô nói, “Buổi trưa hôm nay trở về không trông thấy Thỏ Thỏ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy mất mát. Thỏ Thỏ thì sao? Có phải rất nhớ anh hay không?”

Tiểu Thỏ dùng sức lắc đầu, đôi mắt trừng to, có điều Văn Trạc dán sát vào người cô khiến cho trái tim bé nhỏ thỉnh thoảng đập loạn nhịp liên hồi đã sớm phơi bày tâm tư Tiểu Thỏ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nhiệm Vụ (1)

“Không ngoan!” Văn Trạc cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng rung động, “Mau nói nhớ anh, anh sẽ bỏ qua cho em.”

“Irenaeus...”

“Không nói thì anh sẽ hôn đến khi nào em nói mới thôi!”

“Irenaeus!” Cô vội vã đưa tay ngăn lại đôi môi nóng rực của hắn, gạt đầu lia lịa, “Nhớ! Nhớ! Bức tượng của Irenaeus còn đang đặt ở trước cửa đây thôi, đi qua đi lại chỗ đó, cho dù là người mù cũng có thể thấy nha.”

Văn Trạc cười cười.

“Cộc! Cộc! Cộc!” Tiếng gõ cửa cắt ngang không khí thân thiết của hai người.

Tiểu Thỏ cả người nóng bừng giãy ra khỏi vòng tay của Văn Trạc, nhanh chóng vọt vào phòng tắm đóng cửa cái “rầm”.

Khi Văn Trạc đi vào phòng khách, người hầu đã sớm dọn dẹp sạch sẽ thức ăn trên bàn, chỉ để lại loại hoa quả cho bọn họ tráng miệng.

Miceli cắn quả táo răng rắc, đôi mắt tỏa sáng nhìn Văn Trạc, “Nhiệm vụ lần này phải bố trí như thế nào?”

Chapelle mở máy vi tính ra, ánh mắt không rời màn hình, “Đã chấp nhận sự ủy thác, một nửa số tiền đã chuyển vào tài khoản.”

“À.” Văn Trạc ngồi lên tay vịn sofa bên cạnh Alvin, bắt chéo chân, đập nhẹ vào hắn một cái, “Thủ tướng nước nước F thanh toán rất nhanh nhẹn.”

“Đây là cậu con trai duy nhất của ông ta.” Alvin thân nhiên nói.

“Trước kia cậu đã từng gặp qua sao?”

“Ừ.”

Văn Trạc nhướn mày, “Vừa nãy vì sao không nói. Con trai ông ta bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám hay là mười sáu nhỉ? Quên rồi!”

“Ồ.” Văn Trạc gạt gạt đầu, “Rất ngoan hiền hay sao?”

Alvin liếc mắt nhìn hắn một cái, “Cậu không cảm thấy dùng cụm từ ‘ngoan hiền’ với một cậu nhóc rất kì cục hay sao?”

Văn Trạc hừ một tiếng, “Chúng ta ngày mai bắt đầu hành động, mọi việc phải hoàn thành trước giờ cơm chiều.”

Alvin liếc mắt xem thường.

“Dựa vào những bức ảnh chụp nơi con tin bị giam giữ, hình như là một nhà kho bỏ hoang.”

“Những nhà kho hết sức bình thường như thế này, trong thành phố có rất nhiều.” Văn Trạc lắc lắc đầu, “Các cậu đoán xem, thủ phạm vì sao nhất định phải đem con trai Thủ tướng nước F di chuyển đến tận thành phố Diễm Đế?”

Về mặt cả bốn người đột nhiên trở nên sùng sốt.

“Irenaeus.”

“Ừ.”

“Có thể là muốn nhắm vào chúng ta nên mới đến đây hay không?”

Irenaeus cười, không vội trả lời câu hỏi kia, “Các cậu cứ nhìn xem, đến giây phút cuối cùng sẽ có người tự động làm sáng tỏ chuyện này.”

Irenaeus lười biếng đứng dậy, “Cứ theo quy tắc cũ, tôi và Alvin sẽ phụ trách hành động, những người còn lại đợi lệnh. Trước mười giờ ngày mai, tôi muốn mạng lưới tình báo phải cung cấp đầy đủ tư liệu về nơi nhốt con tin.”

“Rầm rầm rầm rầm!” Từ phía cầu thang truyền tới một trận vang lớn, Tiểu Thỏ ở phía trên bay nhanh xuống dưới, “Các anh ở chỗ này làm gì vậy? Bữa cơm chiều hôm nay cứ kì quái làm sao ấy, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Có chuyện gì xảy ra?” Bọn họ đều hỏi lại cô

Tiểu Thỏ cầm lấy một quả xoài bắt đầu gọt vỏ.

“Không có việc gì sao?”

Bọn họ lắc đầu.

“Ngày mai để Tô Lợi Văn đưa em đi.” Văn Trạc đột nhiên lên tiếng, ngón tay khẽ ấn vào cái trán của Tiểu Thỏ, “Đi học sớm một chút, đừng để suốt chút nữa thì lỗ mất ca nô.”

“Anh... Làm sao mà anh biết?” Tiểu Thỏ bộ dáng buồn cười trừng lớn đôi mắt trong suốt, vẻ mặt khó tin nhìn Hoàng Phủ Văn Trạc.

“Em quên mất anh là người không có gì là không làm được hay sao?” Hắn ra vẻ thần bí hướng về phía cô nháy mắt mấy cái.

Tiểu Thỏ đột nhiên đứng lên, ôm lấy quả xoài của mình bịch bịch bịch bịch quay trở về trên lầu, phía sau vang lên một trận cười to không ngớt.

****

Kim giờ cùng kim phút thay nhau nhích dần lên, lúc này đã nghiêm chỉnh chỉ vào con số mười.

Khách sạn Ái Uy.

Tầng thứ mười tám

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở về hai bên.

Một cậu thanh niên cao lớn mặc đồ thể thao, trên vai khoác bộ vợt tennis, khuôn mặt bị chiếc mũ lưỡi trai che quá nửa chậm rãi từ trong thang máy bước ra, bàn tay khẽ đẩy cánh cửa bên trái cầu thang thoát hiểm, sau đó cậu ta cẩn thận quay đầu lại nhìn thoáng qua xung quanh một lượt, cuối cùng mới đi ra ngoài.

Ở một góc khuất trên cầu thang, chàng trai tháo túi vợt tennis trên vai xuống, lấy ra một vài món đồ màu đen, đôi môi khẽ nhếch.

Không đến ba mươi giây, một chiếc súng ngắm đã được lắp ráp hoàn thành.

“Số một đã vào vị trí phục kích!”

“Số hai cũng đã vào vị trí phục kích!” Thanh âm lười biếng từ trong tai nghe truyền ra.

“A, không ngờ cậu còn nhanh hơn cả tôi nha, Irenaeus.”

“Đương nhiên.” Irenaeus cười khế, “Một lát nữa bắn thùng lốp xe là được, Alvin.”

“Ồ, đã biết, trò hay vừa mới trình diễn thôi mà.” Chàng trai kéo mũ lưỡi trai thấp xuống, trên môi hiện lên một tia cười lạnh lẽo.

Ở trên sân thượng của tòa nhà đối diện, nơi có vài tia hồng ngoại ẩn ẩn hiện hiện là chỗ mai phục của Irenaeus.

Con đường trước cửa khách sạn Ái Uy tương đối kín đáo, hai bên đều là nhà cao tầng, từ phía dưới khó có thể thấy được những gì đang diễn ra ở bên trên, mà tại nơi tập kích của Irenaeus và Alvin nhìn xuống lại không bị hạn chế tầm mắt, có thể phát hiện ngay mọi động tĩnh.

“Irenaeus, Kate đã đến hiện trường, đang đợi lệnh bất cứ lúc nào.” Thanh âm đầy hưng phấn từ trong tai nghe truyền ra.

“Ừ.”

“Chờ một chút, để Chapelle vô hiệu hóa đèn giao thông đã.”

“Mọi người chú ý, mục tiêu xuất hiện.”

Alvin ngồi xuống ngắm bắn, chờ đợi chiếc xe ô tô màu đỏ đang uốn lượn trên đường tự động tiến vào phạm vi phục kích của mình.

“Bụp!” Viên đạn phóng ra ngoài.

Hai lớp xe ở phía trước của chiếc ô tô màu đỏ đồng loạt nổ tung, người tài xế vô cùng sợ hãi, cố gắng khống chế tay lái mới có thể điều khiển để không va chạm vào một chiếc xe khác trên đường, nhưng cuối cùng cả người và xe vẫn không thoát khỏi hoàn cảnh bị đâm vào hàng rào chắn bên vỉa hè.

Giao thông nhất thời bị tắc nghẽn, tất cả xe cộ đều dừng lại, những người đang đi bộ trên đường cũng sợ hãi tới mức chạy tán loạn khắp nơi.

Alvin đứng thẳng dậy, một lần nữa thu dọn mọi thứ sạch sẽ, kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, đi ra khỏi chiếc cầu thang u ám.

Con đường trước cửa khách sạn ngay lập tức trở nên nhộn nhịp.

Người chủ của chiếc ô tô xấu số vội vàng cùng hai người đàn ông khác xuống xe, hợp lực đỡ lấy một cậu thiếu niên đầu tóc hỗn loạn đang cúi gầm mặt, nhanh chóng bước lên chiếc taxi đỗ ngay gần đó.

Ánh mắt của người lái xe taxi lóe lên một tia giao hoạt.

Con cá rôc cục mắc câu!

****

Học viện hoàng gia, ban A, năm nhất, thời gian nghỉ giải lao giữa giờ.

“Tiểu Thỏ!”

“Cậu và Alvin thiếu gia có quan hệ gì thế?”

“Vì sao ngày hôm qua đột nhiên lại đi cùng với Alvin thiếu gia?”

“Hai người đi đâu vậy?”

“Không có a, chỗ nào cũng không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Nhiệm Vụ (2)

“Gạt người!” Một đám học sinh nữ liu ra liu riu vây xung quanh Tiểu Thỏ, cô một câu tôi một câu, tranh nhau nói, “Y Tiểu Thỏ có phải đang hẹn hò với Alvin thiếu gia không?”

“Đương nhiên không có!” Tiểu Thỏ trừng lớn mắt, vội vả lắc đầu, “Sao mọi người lại nghĩ như vậy chứ?”

“Bởi vì Alvin thiếu gia dường như rất che chở cho cậu nha.”

“Cái này...”

“Y Tiểu Thỏ có bạn trai không?”

Tiểu Thỏ liếc mắt lác đác, trong lòng bất giác xẹt qua hình ảnh một đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm, khuôn mặt tuấn tú ẩn chứa ý cười tà ác, còn có... những nụ hôn nồng nhiệt dễ dàng làm cho trái tim của cô loạn nhịp, cả người run rẩy mềm nhũn.

Tiểu Thỏ vô thức đưa tay xoa xoa môi, thờ phỉ phỉ hung hăng đem bóng dáng vừa mới xuất hiện đá bay ra ngoài! Đồ đáng ghét, luôn chiếm lấy một vị trí quan trọng trong lòng Tiểu Thỏ, hại cô thường xuyên thất thần, bất giác nhớ lại hương vị mê người của hắn!

Thật không thể hiểu nổi tâm trạng lúc này là thế nào, mỗi khi nhớ tới anh ta, trong lòng lại cảm thấy thật dễ chịu.

Tiểu Thỏ chống cằm mờ mịt nhìn về phía trước, gần đây cô thường xuyên vô duyên vô cớ nhớ đến tên đáng ghét kia, giống như bây giờ, những lúc im lặng, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên dáng vẻ tươi cười sùng nịch đầy bá đạo của hắn.

Dường như... Hơi ẩm truyền đến từ những ngón tay của ngày hôm qua vẫn còn quanh quẩn trên gò má...

“Rầm!” Chiếc bàn nhỏ đột nhiên chấn động dữ dội.

Tiểu Thỏ vội vàng giơ tay đỡ lấy cốc nước đang nghiêng ngả, ngược mắt lên nhìn liền bắt gặp Kim Nhân Nhã đang đi qua trước mặt mình, đã vậy còn thuận tiện đá một cái thật mạnh vào chiếc bàn.

Tiểu Thỏ cảm tức nhìn chằm chằm vào cô ta, ánh mắt chuyên chú trông theo từng bước chân đang di chuyển đến dãy bàn bên cạnh, sau đó dừng lại ở hàng ghế thứ tư.

Mấy cô nàng lăm chuyen vốn dĩ đang vây xung quanh Tiểu Thỏ ngay lập tức giống như lũ ruồi bọ bâu lại phía Kim Nhân Nhã, lao xao ồn ào kêu lên, “Bạn học Kim Nhân Nhã, cậu đã biết gì chưa? Tà Hoàng bệ hạ đêm qua ở hội quán bán đấu giá Vidolin DM đã trả những hơn năm nghìn vạn để lấy về một chiếc vòng cổ bằng kim cương, không những vậy còn đưa cho cô nàng người mẫu số một của nước Y, cô gái may mắn đó không phải ai khác chính là tiểu thư Kaka Lucy.”

Gương mặt tươi tắn của Kim Nhân Nhã đột nhiên trầm xuống.

Trầm Quyên chen chúc vào bức tường người đang vây xung quanh Kim Nhân Nhã, vẻ mặt khó hiểu hỏi cô ta, “Bạn học Kim Nhân Nhã, cậu không phải là vị hôn thê của Tà Hoàng bệ hạ sao, chẳng lẽ cậu không biết chuyện này? Trên trang nhất của các báo hôm nay đều đăng hình chụp vô cùng thân mật của hai người họ, rất lớn đấy! Cậu... một chút cũng không cảm thấy khó chịu hay sao?”

“Cô nàng Kaka Lucy kia gần đây rất may mắn nha! Đi theo Tà Hoàng bệ hạ ra ra vào vào, những bức ảnh của cô ta cùng với bệ hạ còn đăng trên các tờ báo lớn! Lúc này, vì làm cho cô ta vui, bệ hạ còn tặng cả trang sức quý giá đó nữa, quả thực rất hạnh phúc!”

“Rầm!” Kim Nhân Nhã dùng sức đập mạnh vào bàn, đứng dậy, ánh mắt ngập tràn cảm tức nhìn quét qua mấy cô nàng lăm chuyen kia một vòng, sau đó đột nhiên dừng lại ở phía Tiểu Thỏ đang một tay chống cằm, trên môi còn ẩn ẩn ý cười.

Con tức giận nhất thời không khống chế được cứ thế tràn ra ngoài, Kim Nhân Nhã vội vã đẩy những người khác ra, trực tiếp đi tới trước mặt Tiểu Thỏ, hung hăng vỗ lên mặt bàn, “Có phải cô thấy rất đáng cười có phải không? Ở trong lòng vọng vọng cười nhạo người khác khiến cô cảm thấy rất đắc ý đúng hay không?”

Tiểu Thỏ thật ra đang chống cằm nghĩ tới cảnh tượng đồ Irenaeus đáng ghét kia sáng sớm nay hé ra bản mặt ngái ngủ buồn cười như con mèo ngủ, nhớ lại dáng vẻ anh ta mơ mơ màng màng từ trên giường thức dậy, nghiêng ngả lão đảo chui vào WC.

Từ khi Tiểu Thỏ bị tên bệ hạ nào đó ép buộc ở lại trong phòng, nằm cùng giường xong, hiện tại ngày nào cô cũng phải ngủ cùng với hắn! Vốn dĩ hai người là cùng phòng khác giường, nay lại trở thành cùng phòng lại cùng giường, hơn nữa bắt luận Tiểu Thỏ có kháng nghị phản đối đến thế nào đều bị người nào đó làm ngơ triệt để...

Đối với tên bá đạo kia, Tiểu Thỏ thật sự không thể nói lại được, có điều mỗi buổi sáng sớm vừa mới mở mắt lại có thể trông thấy khuôn mặt tuấn tú ở ngay bên cạnh, tâm tình cũng trở nên vui vẻ vô cùng.

Tiểu Thỏ như vậy làm sao có thể nghe thấy những lời nói của đám con gái ồn ào ở đằng kia cơ chứ, cô căn bản ngay cả một chữ cũng không hề lọt tai, cho nên càng không thể có chuyện đi cười nhạo về việc xảy ra giữa Kim Nhân Nhã cùng với vị hôn phu của cô ta được. Cô vốn dĩ vẫn còn đang đắm chìm trong đồng hình ảnh buồn cười của bệ hạ vào buổi sáng sớm, nhớ lại lúc Irenaeus nghiêng ngả lão đảo chạy đến hướng toilet, sau đó lại nhắm mắt chạy về leo lên giường, vốn định vươn tay ôm lấy cô, rút cuộc lại bị Tiểu Thỏ cầm lấy cái gối ôm hình con gấu mèo nhét vào trong lòng hắn, hắn liền cứ thế ôm lấy mà mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ...

Thật khó mà tưởng tượng nổi dáng vẻ mơ hồ đáng yêu của Irenaeus lúc này cùng với vẻ mặt hoảng hốt bệ hạ khi tinh táo đầy sắc bén là một, cho nên Tiểu Thỏ càng nghĩ lại càng cảm thấy khôi hài, nhìn không được toét miệng cười, cô còn đang hồi hận không dùng máy quay ghi lại bộ dáng lúc anh ta ngái ngủ, tiếp đó sẽ giấu vào một chỗ để sau này chậm rãi thưởng thức.

Ai ngờ ngay sau đó, bạn học Kim Nhân Nhã vỗ mạnh vào mặt bàn học đánh cái ‘rầm’.

Tiểu Thỏ vội vàng giơ tay đỡ lấy cốc nước, cảm thấy bản thân mình gần đây hình như toàn phải lặp đi lặp lại động tác này, Kim Nhân Nhã thực sự rất bạo lực, khiến cho Tiểu Thỏ không thể nào thích nổi cô ta.

“Có phải cô thấy rất đáng cười có phải không? Ở trong lòng vụng trộm cười nhạo người khác khiến cô cảm thấy rất đắc ý đúng hay không?”

“Cô đang làm gì?” Tiểu Thỏ khó hiểu nhìn cô ta.

“Muốn cười nhạo thì đừng đừng chính chính cười ở trước mặt tôi đây này, đừng có vụng trộm cười ở sau lưng người khác.” Kim Nhân Nhã phần nộ nhìn chằm chằm Tiểu Thỏ, càng trông thấy đôi mắt trong suốt cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội kia, con tức giận lại càng tuôn trào.

“Bệnh thần kinh của cậu phát tác à? Tôi cười là việc của tôi, liên quan gì đến cậu?” Tiểu Thỏ cô cũng không phải là cái bao để trút giận, dựa vào cái gì mà khi cô ta cảm thấy bức bối lại chạy đến chỗ này phát tiết cơ chứ?

“Cô không có tư cách cười nhạo tôi!”

Đồ thần kinh!

“Ai đang cười cô! Không cần tự cho mình lúc nào cũng đúng như vậy được không? Tôi căn bản không biết các người đang thảo luận về việc gì, bạn học Kim Nhân Nhã, chuyện của cô không có liên quan một chút gì đến tôi cả! Tôi cũng không thừa hơi mà đi chỗ mũi vào!” Tiểu Thỏ liếc mắt xem thường, tính ngồi xuống.

Kim Nhân Nhã then quá hóa giận giờ cao tay lên, dùng sức quất mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Tiểu Thỏ.

****

“Mấy người muốn đi đâu?” Người lái xe đội chiếc mũ lưỡi trai quay đầu lại, để lộ ra hàm răng sáng chói.

Hai người đàn ông kẹp sát hai bên phải trái của cậu thiếu niên đang cúi đầu tức giận mở miệng, “Đúng là gặp quý, hai cái lốp xe đang ngon lành bỗng dưng nổ hết là sao chứ?”

“Nếu không phải đang vội vã chạy theo thời gian, tao thật muốn ở lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Đừng nhiều chuyện.” Một gã đeo chiếc kính râm to tướng ngồi bên cạnh lái xe trầm ngâm mở miệng, “Lái xe, đưa chúng ta đến quán rượu Hối Hoa trên đường Bàn Phúc.”

“Vâng!” Hàm răng lờ lờ tỏa sáng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nhiệm Vụ (3)

Alvin ung dung bước ra khỏi đại sảnh của khách sạn Ái Uy, hướng về phía chiếc ô tô màu đen đang đỗ ven đường, giờ tay gõ ‘cộc cộc’ lên cửa kính, sau đó thuận đà ném chiếc túi đựng vợt tennis to tướng ra ghế đằng sau, “Tình hình thế nào?”

“Vô cùng suôn sẻ.” Chappelle ngồi bên cạnh anh ta nhanh như chớp gõ lên bàn phím máy tính, trong nháy mắt trên màn hình liền hiện ra bản đồ các tuyến đường giao thông chẳng chịt như mạng nhện.

Chappelle khẽ vuốt cằm, đột nhiên đập ‘bốp’ một cái thật mạnh lên ghế xe, cười toe toét ngẩng đầu lên, “Đã xong!”

Máy tính phát ra hai tiếng ‘tách tách’, trong nháy mắt, toàn bộ màu sắc rối rắm của đèn giao thông trên màn hình đồng loạt thay đổi, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một màu xanh ở các ngã tư.

Văn Trạc ngồi ở ghế trên quay đầu lại liếc nhìn bọn họ một cái, đáy mắt ẩn chứa nồng đậm ý cười, “Chúng ta đi thôi!”

Alvin và Chappelle không hẹn mà cùng nhăn nhó mặt mày, trừng mắt nhìn Văn Trạc.

Chappelle duỗi ra ngón tay thon dài chỉ thẳng vào Irenaeus, ra lệnh không khách khí, “Cậu! Xuống dưới! Lại đây ngồi ở bên cạnh tôi! Alvin, cậu đi lái xe!”

Văn Trạc tức giận trừng mắt liếc nhìn bọn họ một cái, lăm bắm mấy câu đầy bất mãn, sau đó mới đổi vị trí với Alvin.

“Cậu mỗi lần lái xe lúc nào chẳng điên cuồng như tên cướp vớ được tay lái?” Chappelle liếc mắt xem thường, “Lần trước ngồi trên xe của cậu, thiếu chút nữa đem trái tim bé nhỏ yếu ớt của tôi dọa đến muốn phát bệnh! Đồ thần kinh, còn nói Kate cái gì nữa, tôi thấy cậu với cậu ta cũng na ná nhau cả! Chẳng qua là cậu rất ít có cơ một được ngồi vào ghế lái!”

Văn Trạc bất mãn lăm bắm nghiêng đầu liếc nhìn Chappelle. Trong khi đó, Alvin đã nhanh chóng lái xe rời khỏi cửa khách sạn Ái Uy, lướt qua chiếc ô tô

vừa mới bị gặp ‘sự cố nổ lốp’ vừa lúc này, băng băng hướng về phía đại lộ rộng lớn.

****

“Bốp!” Tiểu Thỏ giờ quyền sách dày cộp lên kịp thời chặn lại cái tát trời giáng của cô bạn học Kim Nhân Nhã.

“Cậu không biết cái gì gọi là đạo lý hay sao? Sao cậu lại có thể quá quắt đến như vậy? Cậu rốt cuộc có ba mẹ dạy dỗ hay không?” Tiểu Thỏ tức giận trừng mắt nhìn Kim Nhân Nhã.

“Cô nói cái gì?” Những lời này quả thực đã chạm đến chỗ nhức nhối của Kim Nhân Nhã. Mẹ cô bấy lâu nay vẫn luôn xử sự xa cách, khách sáo, đó chính là điều khiến cô cảm thấy đau xót, buồn tủi bao nhiêu năm nay.

Từ khi bắt đầu có nhận thức, dường như mẹ chưa từng giang tay ôm lấy cô bao giờ, trong khi những đứa trẻ khác còn đang ở trong lòng người mẹ làm nũng thì Kim Nhân Nhã lại phải học cách làm thế nào để tự an ủi chính bản thân mình.

Lúc nào cũng đơn độc một mình.

Lúc nào cũng hi vọng một ngày không xa sẽ có được một gia đình ấm áp.

Tưởng tượng đến một lúc nào đó một đứa trẻ như cô sẽ được cha mẹ yêu thương nuông chiều.

Thế nhưng... không có.

Ánh mắt của cha, từ đầu đến cuối, lúc nào cũng chỉ dừng lại trên thân thể suy yếu của mẹ, lúc nào cũng ngập tràn lo âu. Còn mẹ, xưa nay vẫn luôn mờ ảo giống như một nàng tiên không có thực trên đời, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Ánh mắt bọn họ, chưa từng vì cô là con gái của họ mà hướng về phía cô dù chỉ một lần.

Chưa từng có...

Phải học cách kiên cường, phải học cách như thế nào để có thể tự bảo vệ chính mình, phải tôi luyện nanh vuốt của bản thân để chống lại những kẻ đối địch, nếu không, người bị thương sẽ là mình...

Tiểu Thỏ có chút kinh ngạc nhìn theo Kim Nhân Nhã một câu cũng không hề nói đã xoay người rời đi. Bóng dáng của cô ấy dường như ẩn chứa sự cô đơn, tịch mịch. Tiểu Thỏ đứng trong căn phòng ngập tràn ánh sáng, ánh mắt trong suốt chăm chú dõi theo từng bước chân của Kim Nhân Nhã. Trong lòng không hiểu vì sao lại đột nhiên dâng lên một nỗi áy náy khó tả.

Vừa rồi... Có phải mình đã nói sai cái gì rồi hay không? Vì sao một người vẫn luôn kiêu ngạo như cô ấy, đột nhiên trong lúc đó lại trở nên bi thương đến vậy?

~~~~~Đường phân cách ngẫu nhiên~~~~~

“Két!” Chiếc taxi quay một vòng trước cửa khách sạn, nhanh chóng dừng lại.

Hai kẻ mặc áo đen xiêu xiêu vẹo vẹo kéo người thiếu niên ra khỏi xe, một tay chống vào thân xe, nhin không được bắt đầu nôn mửa.

Tên đeo kính đen ngồi ở ghế đằng trước cũng nghiêng ngả lao đảo bước xuống xe nôn mửa liệt.

“Mày! Ọe...” Kẻ đeo kính đen một tay đỡ lấy trán, ngửa cổ nhìn về phía người lái xe đang chậm rãi tiến lại gần trước mặt mình, “Mày! Ọe... Lái xe kiểu gì thế?”

Hừ! Làm sao có thể say xe giống như một đứa trẻ con, nôn tới mức người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này cơ chứ? Thật sự là vô cùng mất mặt!

Kate bước nhanh về phía người đàn ông, chìa tay phải ra trước mặt hắn, khóe miệng run run, “Tiên sinh, cảm ơn, một trăm linh ba đồng.”

“Mày! Ọe...” Mẹ nó, tên hỗn đản này còn có ý muốn lấy tiền? Khiến cho hành khách ngất lên ngất xuống như vậy, không đòi mày tiền thuốc men đã là may mắn lắm rồi! Lái xe cái kiểu như mày, về sau làm gì có ai dám ngồi cơ chứ?

Quả thực là khác thường, cả đường quang đăng không nói làm gì, nhưng mà ngay cả đèn giao thông cũng bị điên rồi, cư nhiên con mẹ nó tắt cả đèn xanh là sao? Trước kia cũng chưa từng gặp được nhiều đèn xanh đến như vậy! Làm gì có người nào đi qua mười bảy cái ngã tư đều là đèn xanh cả, đường đi từ đầu đến cuối không gặp một chút trở ngại gì? Thật đúng là quý quái!

“Tiên sinh, một trăm linh ba đồng!” Đôi tay trắng nõn vừa mới gây ra tội ác lúc này vẫn còn đang run run không ngừng ở trước mặt tên khách hàng.

“Mày! Ọe!” Tên đeo kính đáng thương chịu không nổi đành lấy từ trong túi ra chiếc ví da màu đen, rút một tờ một trăm đưa về phía người lái xe, “Cút!”

“Ba đồng! Tiên sinh!” Kate chìa bàn tay run run, bấm niết không tha.

Tên đeo kính đen tức đến sắp phát khóc, cả người run run tìm tiền xu trong túi, lục khắp nơi cũng chỉ tìm thấy có hai đồng.

“Một đồng! Tiên sinh!” Kate liếc mắt, lắc nhai, “Tôi bảo này, sao anh lại chỉ li như mấy bà già là thế nào chứ? Trả thù lao phóng khoáng một chút có được hay không?”

Tên đeo kính đen suốt nửa thì lăn ra ngất, xin lỗi đi, rốt cuộc ai mới là người chỉ li như mấy bà già cơ chứ, lắc nhai từ nãy đến giờ chỉ vì một đồng tiền! Hôm nay thật đúng là bị quý ám, gặp phải cái loại người gì thế này nữa không biết?

Tên đeo kính rút một tờ mười đồng từ trong túi ra ném cho người lái xe, “Không cần trả lại tiền thừa!”

“Vay hai đồng này trả lại cho anh!”

“Mày!” Tên đeo kính đen muốn chết ngay lập tức.

“Thật vinh hạnh khi được phục vụ quý khách! Hẹn gặp lại lần sau!” Kate vòng tay tạo thành một đường cong duyên dáng, cười toe toét để lộ ra hàm răng sáng bóng.

Tên đeo kính không ngất nổi, tùy tiện đút hai đồng tiền xu vào trong túi, “Cút!” Ai thèm hẹn gặp lại với mày làm cái gì, gặp cái khi gió!

“Két!”

Kate sai bước tiến lên xe, vung tay thoải mái xoay tròn vô lăng, chiếc xe ‘xoẹt’ một tiếng liền không thấy tăm hơi, chỉ còn lại ở phía sau một làn khói trắng hình chữ S.

Người đàn ông đeo kính đang đỡ một tên thủ hạ, nhin không được giật giật khóe môi.

Đây là cái loại người gì thế này? Tính tình dễ xúc động như vậy mà cũng thích hợp lái xe taxi hay sao? Mấy hôm nữa nhất định phải đến công ty của hắn trách cứ tên tiểu quỷ này mới được, quả thực vô cùng quá đáng!

Ba người nhanh chóng đỡ lấy cậu thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh tiến vào đại sảnh của khách sạn.

Trước cửa có một người bảo vệ tiến lại hỏi thăm, ba người cười nói đó là em trai của mình uống rượu quá chén, cho nên phải giúp cậu ấy đi lên nghỉ ngơi.

Người bảo vệ trông thấy sắc mặt cậu thiếu niên không có gì nguy hiểm nên cũng không hỏi nhiều, gật gù đầu, tiến về phía trước ấn nút thang máy hộ mấy người họ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Nhiệm Vụ (4)

Trước cửa khách sạn Hồi Hoa.

Hai tay Kate cầm lấy vô lăng, cười thần nhiên nhìn chăm chú vào hình dáng ba kẻ kia đang giúp đỡ cậu thiếu niên bước vào đại sảnh của khách sạn. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ nhịp theo tiết tấu.

“Cạch.”

Một bóng dáng cao lớn mặc trang phục đen nhanh nhẹn lách vào trong xe, đóng cửa cái ‘rầm’, sau đó quay đầu lại nhìn Kate, “Tình hình thế nào?”

Kate vươn hai ngón tay quơ quơ trước mặt Miceli, “Hắn ta đã đút đồng tiền xu có gắn camera vào trong túi của mình. Đồ ngu ngốc, hoàn toàn không có một chút cảnh giác.”

Đương nhiên, ai lại nghĩ tới việc mấy đồng tiền xu bị Kate trả lại kì thật là máy quay siêu nhỏ do thiên tài Miceli chế tạo ra đâu?

Miceli gật đầu, lấy ra một chiếc hộp màu đỏ từ trong túi áo, “Gọi điện thoại cho Chapelle, hỏi cậu ta xem hình ảnh với âm thanh có rõ hay không.”

Một cuộc điện thoại được thực hiện.

Thanh âm có chút biếng nhác của Irenaeus vang lên, “Sao thế?”

“Hình ảnh có rõ hay không?”

“Tạm tạm, ở trong thang máy đang bị nhiễu sóng, có lẽ ra ngoài sẽ tốt hơn.”

“Mấy cậu đang ở đâu? Khi nào thì đến đây?”

“Còn lâu, Alvin đang bò trên đường, giờ mới đi tới phố tây, chắc phải hơn nửa giờ nữa mới đến được chỗ mấy cậu.”

“Cái gì mà bò? So với cậu đi còn tốt hơn nhiều! Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa!” Chappelle ở một bên ồn ào.

“Hừ!” Irenaeus khinh thường nhếch môi.

Chappelle nhìn không được bật cười, ngón tay trắng trẻo lướt như bay trên bàn phím máy tính, đột nhiên cậu ta quay ra đập vào vai Irenaeus một cái, “Lại đây xem.”

Irenaeus thích thú xích lại gần.

Trên màn hình, ba tên ngu ngốc đang đứng ở trong phòng khách sạn, bên cạnh một chiếc giường lớn. Một tên mặc áo khoác dài màu trắng đang cúi người xuống tiêm cái gì đó vào cánh tay cậu thiếu niên.

“Hắn ta đang tiêm cái gì vậy?” Văn Trạc nhíu mày.

“Alvin, mấy tên này tự tiện tiêm thuốc cho con trai Thủ tướng.”

“Ừm.” Alvin thần nhiên lên tiếng, “Chắc lại là mấy thứ thuốc mê linh tinh gì đó, không sao, một lúc nữa sẽ có cách làm cho cậu ta tỉnh lại.”

Trên màn hình.

Mấy kẻ mặc áo đen đang đứng xung quanh cậu thiếu niên, sau khi chờ cho vị bác sĩ kia đi ra ngoài liền ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, người đàn ông đeo kính nói với một tên gương mặt uế oải, “Xốc lại tinh thần đi, lần này tuyệt đối không thể phạm thêm sai lầm nữa.”

“Vâng, đại ca.” Tên kia chần chừ lại một chút, nhìn không được lại hỏi, “Đại ca, anh nói mấy người của UA có đến cái kho hàng sắt vụn này để điều tra chúng ta hay không? Bọn họ có thể nào biết được chúng ta đã đem con tin dời đi chỗ khác không?”

“Hừ! Bọn họ có khả năng làm được như vậy sao?” Tên đeo kính khinh thường ‘hừ’ một tiếng, “Nhị thiếu gia cũng quá phóng đại mọi chuyện rồi, ta thấy mấy tên ở trong liên minh UA gì gì đó chẳng qua cũng chỉ là mấy kẻ nghiệp dư ở giang hồ thôi. Đừng bận tâm tới bọn chúng, chúng ta hoàn thành xong vụ giao dịch này rồi nhanh nhanh trở về nước.”

“Con trai Thủ tướng làm sao bây giờ?”

“Vốn dĩ muốn bắt hắn cũng chỉ là để dụ lũ UA kia thôi. Tên Thủ tướng nước Y đã mất con, nhất định sẽ tìm người giúp mình cứu hắn, hừ, khẳng định sẽ liên hệ với UA!” Tên đeo kính râm cười khê một tiếng, “Cái gì mà ‘từ trước đến nay liên minh UA đã nhúng tay vào việc gì thì không bao giờ có chuyện thất bại’, bất quá đó cũng chỉ là bốc phét thôi. Đôi khi, những gì người ta nghe được khác xa so với hiện thực. Chỉ là tin đồn nhảm, cứ loan truyền mãi rồi cũng sẽ trở nên thần kì! Dù sao cũng phải có người đứng ra khiến cho bọn họ thất bại một lần, thế họ mới biết rằng bản thân mình cũng chỉ là con người yếu ớt nhỏ bé mà thôi, ha ha ha!”

“Vậy con trai của Thủ tướng cứ vứt lại đây sao?”

“Gọi một cuộc điện thoại cho Thủ tướng, bảo hắn chuyển đến đây một khoản tiền lớn mà chuộc con về.” Tên đeo kính nở nụ cười tham lam, “Dù sao thằng nhóc này cũng chưa nhìn thấy mặt mũi của chúng ta, nếu như giết hắn cũng chỉ gây thêm phiền phức, tốt nhất là lấy tiền đổi lại người.”

“Chuyện này có nên báo cáo trước với nhị thiếu gia hay không?”

“Không cần.” Tên đeo kính do dự một chút, sau đó vung một cước về phía bụng của thủ hạ, “Mày có muốn số tiền thù lao của mình có thêm vài tờ nữa hay không?”

Ba tên kia vội vàng gật đầu.

“Két!” Chiếc ô tô dừng lại ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm của khách sạn Hối Hoa, Alvin cùng Irenaeus, Chappelle vội vàng đi xuống tìm chiếc taxi của Kate, nhanh chóng vận chuyển các dụng cụ lên, sau đó ‘rầm’ một cái liền đóng cửa xe lại.

Irenaeus đi qua đi lại quan sát bãi đỗ xe trống trải.

“Camera ở bên ngoài hoạt động tốt, tạm thời không phát sinh vấn đề gì ngoài ý muốn.” Miceli bình tĩnh nói.

“Mấy cậu đi cứu con trai Thủ tướng, tôi và Kate sẽ ở lại chỗ này.” Chappelle thần bí cười cười, “Xem ra, ngân sách quỹ phúc lợi nhi đồng của chúng ta lại tăng thêm không ít rồi.”

“Cậu tính đem số tiền của tên Thủ tướng ngu ngốc kia chuyển lại chỗ đó sao?” Irenaeus mỉm cười gật đầu, “Vậy động tác của cậu cần phải nhanh thêm một chút, chúng ta còn phải mau mau về nhà ăn cơm nữa.”

Ánh mắt Miceli đột nhiên lóe sáng, “Hôm nay tớ muốn ăn súp nấm!”

“Ăn ăn ăn, cả ngày chỉ biết có ăn thôi!” Chịu không nổi hai tên đột nhiên cùng chung chí hướng như thế này, Chappelle không biết nói gì đành nhìn trời. Hiện tại còn đang làm nhiệm vụ được không? Tập trung một chút cho mọi người nhờ!

Thật là... Lũ người kia còn chưa giải quyết xong, thế mà vẫn còn hơi sức đi lo mấy chuyện đầu đầu!

Chappelle đưa tay cái thiết bị lên lạc lên cổ Irenaeus, Alvin, Miceli đang khúc khích cười.

****

Xe buýt từ từ lướt qua trước mặt Tiểu Thỏ.

Cao Mi kích động vẫy vẫy chiếc cặp kéo cô lại gần, “Đi a, cửa hàng mũ ở ngay phía trước kia rồi, thật sự không lừa mấy cậu đâu, ở đây không những có nhiều kiểu mà còn rất đẹp nữa, tớ đã mua mấy cái ở chỗ này rồi.”

“Cao Mi!” Trầm Quyên hướng về phía cô liếc mắt xem thường, “Tớ sẽ không bước vào mấy chỗ như thế này đâu, nhìn qua cũng đã thấy vừa nhỏ lại vừa bẩn.” Một chút cũng không thích hợp với thân phận thiên kim tiểu thư cao quý của cô, đường đường là con gái nghị sĩ cơ mà!

“Bằng không chúng ta đi ăn cơm đi, đằng nào cũng đã tới cửa khách sạn rồi.”

“Lại ăn nữa hay sao?”

“Vậy cậu theo tôi đây làm cái gì cơ chứ?” Cao Mi hừ một tiếng, tiến lên ôm lấy cánh tay Tiểu Thỏ, sau đó ra hiệu cho ba cô bạn nữa cùng đi về phía trước, “Không đi thì đừng có hối hận! Cửa hàng này tuy hơi cũ một chút nhưng mũ ở đây rất đẹp!”

“Ồ chỗ nào thế, Cao Mi!” Mấy cô bạn cùng lớp kia lần đầu tiên đi xe buýt, mới bước xuống đường vài bước đã đỏ mặt hộc máu.

Thời tiết hôm nay đặc biệt tươi đẹp, mặt trời tỏa nắng chói chang.

“Ồ chỗ này!” Cao Mi chỉ về phía trước, chỗ một loạt cửa hàng ở mặt đường, ngay bên cạnh khách sạn Hồi Hoa.

Tiểu Thỏ ngẩng đầu lên, một tay che trán, hơi hơi nheo lại đôi mắt trong veo như nước, nhìn thẳng vào mấy chữ màu vàng chói ghi tên của khách sạn Hồi Hoa lúc lướt qua đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Nhiệm Vụ (5)

“Mật mã!”

“7920836!”

“Vâng, được.” Người đàn ông đeo kính đen vừa nói chuyện điện thoại vừa đi đi lại lại bên cạnh cửa sổ sát đất, bàn tay không ngừng vuốt ve những con số trên tờ giấy, trên gương mặt lướt qua ý cười hưng phấn đầy tham lam, “Thủ tướng xin cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ thả con trai của ông ra. Cậu nhà sẽ sớm trở về, không sót mẻ một tẹo nào!”

“Đại ca, tiền đã được gửi vào tài khoản?” Ba tên thủ hạ vây quanh tên đeo kính đen, biểu tình vui sướng.

“Yên tâm, phần chia phần như thế nào, chúng ta sẽ thương lượng lại sau.” Người đàn ông đeo kính dựng thẳng ngón tay cái, cười hà hà, “Đúng rồi, chiếc hộp kim cương kia phải bảo vệ cho tốt, chúng ta còn vụ giao dịch với ngài Barson. Ông ta mà thấy có một viên nào không hoàn hảo chắc chắn sẽ trở mặt ngay không trả tiền nữa.”

“Yên tâm đi đại ca, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách suôn sẻ. Tuyệt đối sẽ không để người kia phải thất vọng.”

“Ừ.” Người đàn ông đeo kính đen gật đầu, cầm một cốc nước tiến lại gần cửa sổ, đang định đưa lên miệng thì đột nhiên, biến cố tình hình ập đến: Một bóng đen nhanh như cắt lướt theo sợi dây phá tan cửa sổ đột nhập vào phòng.

Trời đất! Đây là tầng mười tám, tầng cao nhất a!

Hai bàn tay đeo găng màu đen dần phóng đại trước mắt tên đeo kính, giống như một thước phim quay chậm cứ thế từ từ lướt qua, hướng về phía cổ một tên thủ hạ của hắn. Cánh tay khẽ động một cái, tên thuộc hạ cao lớn như con trâu mộng liền ngã “rầm” xuống đất. Thân ảnh màu đen lao nhanh vun vút, sau đó đột nhiên lại thần kì xuất hiện trước mặt bọn họ, khuôn mặt tuần tú đã bị chiếc khăn màu đen che đi hơn phân nửa nhưng vẫn có thể nhìn ra bên môi hắn xẹt qua một tia cười lạnh.

Kì thật, tất cả mọi việc vừa rồi đều phát sinh chỉ trong giây lát.

Hai tên thuộc hạ của tên kính râm cũng phản ứng vô cùng nhanh nhạy, vừa nhìn thấy có người lạ đột nhập, bàn tay ngay lập tức đã hướng về phía khẩu súng đeo ở bên hông.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, trong không gian bỗng vang lên hai tiếng “bụp bụp”, trên trán hai người đàn ông cao to lực lưỡng chậm rãi xuất hiện một dòng máu đỏ tươi, sau đó từ từ ngã xuống đất.

Tên đeo kính râm trông thấy một màn như vậy, ngay cả can đảm quơ tay quơ chân đi tìm súng cũng không có. Trong lúc đang hốt hoảng, hắn nhìn thấy một bóng dáng mặc đồ đen chầm chậm từ phía sau bước ra, hòng súng đen ngòm đang chỉ thẳng vào thái dương của hắn.

“U... UA?”

“Dù sao cũng phải có người đứng ra khiến cho bọn ta thất bại một lần, thế chúng ta mới biết rằng bản thân mình cũng chỉ là con người yếu ớt nhỏ bé mà thôi, những lời này, là chính miệng mày nói đúng không?” Sau mấy thay đổi giọng nói, Irenaeus lạnh lùng lên tiếng, từng bước một tiến lại gần kẻ đang run như cây sậy ở trước mặt.

Alvin ở bên cạnh tên đeo kính đen, tịch thu lại súng của hắn, trên môi nở một nụ cười đầy mê hoặc, “Bây giờ... Mày có biết mày buồn cười đến mức nào không?”

Tên đeo kính gật đầu không ngừng, bên khóe mắt hiện lên một tia hoảng sợ, hắn phát hiện ra người mặc áo đen thứ ba giờ đang tập trung vào chiếc két sắt trong phòng, bàn tay xoay xoay ổ khóa. Hắn liếc mắt về phía chuông báo cháy trên vách tường.

Irenaeus đập mạnh vào gáy tên kia một cái khiến cho hắn bất tỉnh nhân sự, dùng chân đá đá vào đầu hắn, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường, “Ngu ngốc!”

Alvin đi một vòng ở khu vực xung quanh, xử lý xong hết dấu vết ở hiện trường liền quay lại dùng súng chỉ vào đầu một tên đang nằm té xỉu trên đất, về mặt lạnh lùng.

“Lưu lại cho hắn một cái mạng chó.”

“Hửm?” Alvin nhướn mày.

“Còn có chỗ cần dùng đến.” Irenaeus cười lạnh, liếc mắt nhìn về phía Miceli đã thuận lợi mở xong khóa két sắt, hiện đang lấy từ trong đó ra một chiếc va li màu trắng.

Miceli cầm theo chiếc va li tiến lên, giao nó cho Alvin, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh tên đang ngất xỉu trên sàn, lật qua lật lại người hắn, “Cài vào chỗ nào?”

“Trong mái tóc?”

“Không được! Khi tắm rửa gội đầu hay làm gì đụng vào nước sẽ làm hư thiết bị mật.” Miceli bình tĩnh trả lời.

“Vậy cài vào cánh tay.” Irenaeus hơi nghiêng mặt, khẽ gật đầu.

“Cần chút thời gian.”

“Bao lâu?”

“Tối thiểu mười lăm phút.”

“OK.” Irenaeus lập tức gọi điện thoại cho Chappelle khóa lại cửa phòng.

“Lượng thuốc này có thể khiến cho hắn mê man trong vòng mười lăm tiếng, sau khi hắn tỉnh lại thì tất cả mọi chuyện phát sinh lúc này sẽ không nhớ gì cả.” Alvin nhanh nhẹn vén lên tay áo của tên kia, mặt không chút thay đổi tiêm cho hắn một mũi.

Irenaeus tựa mình vào sô pha, nhìn chằm chằm vào hai người ở phía trước đang bận rộn, khóe môi khẽ nhếch.

Mười phút sau, Chappelle gọi điện thoại tới, “Mau đi ra nhanh lên, cảnh sát sắp đến cửa rồi.”

“Sao lại có cảnh sát?” Alvin kinh ngạc hỏi lại.

“Cho tớ hai phút.” Miceli bình tĩnh đáp lại, hai tay trong lúc đó vẫn hoạt động không ngừng.

“Kéo dài thêm hai phút nữa, Chapelle.”

“Irenaeus, là ông bạn lâu năm Bùi Thiếu An của chúng ta đến đây! Tôi sẽ đùa giỡn với hắn ta một chút, các cậu phải nhanh chóng lên!”

“Chết tiệt, tên kia đúng là âm hồn bất tán.” Alvin nhủ mày rủa thầm, “Theo từ nước Y đuổi tới nước Z, hiện tại còn chạy đến tận nơi này? Tốc độ nhanh thật đấy!”

“Ha ha.” Irenaeus khề cười, “Là để đuổi kịp tốc độ của chúng ta.”

Đang nói chuyện, Miceli đột nhiên đứng lên, “Mau lên Alvin, may lại vết thương cho hắn.”

Alvin mở ra hộp thuốc bên người, chỉ bằng hai ba động tác đơn giản đã xử lý xong vết thương cho kẻ đang bất tỉnh, rút ra sợi dây đặc chế từ cổ tay hắn, nhanh chóng đứng dậy, “Irenaeus, rút lui.”

“Ừ. Rút thôi!” Irenaeus liếc mắt nhìn về phía cậu con trai Thủ tướng đang nằm mê man trên giường.

“Đi thôi, lúc này đã tiêm cho cậu ta một mũi, mười phút nữa sẽ tỉnh lại.”

“Ừ.” Ba người cấp tốc rời khỏi tầng mười tám, cùng nhau tiến vào thang máy, ung dung thoải mái bước nhanh vào đại sảnh, không để ý chút nào đến ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh. Dáng người của cả ba không khác nhau mấy, khuôn mặt được che kín, cả người lại là trang phục màu đen, đôi chân thon dài thẳng tắp nhẹ nhàng sải bước đi ra cửa chính.

Giống như một cơn gió thoảng qua trước mặt người khác, thân hình cao lớn tuấn kiệt, dáng người hoàn mỹ tao nhã, khiến cho bất cứ ai nhìn vào cũng phải ngậm ngẩn cả người.

Đúng lúc bước ra khỏi cửa, ba người vừa lướt ngang qua Tiểu Thỏ vừa mới đi mua mũ cùng bạn xong đang tiến vào đây để ăn cơm.

“Cô gái nhỏ trốn học sao?”

Trong đầu Văn Trạc ngay tức khắc nảy ra tin tức nguy hiểm này.

Tiểu Thỏ cùng với Cao Mi, Trầm Quyên cùng với mấy người bạn khác đồng loạt ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn vào ba người trước mặt, tuy không rõ dung mạo nhưng các cô gái vẫn cảm nhận được họ hẳn là phải có vẻ ngoài rất tuấn tú, phản ứng tiếp theo là không có chút hình tượng nào mở lớn miệng kêu lên một tiếng đầy hoảng hốt “A”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Cậu Quen Họ Sao?

Trông thấy cô gái nhỏ nghiêng đầu lệch hẳn sang một bên, đôi mắt trong veo mở lớn, ngăn người nhìn bọn họ, Văn Trạc nhin không được phì cười.

“Biểu tình của tiểu nha đầu này đúng là gốc chết đi được!”

Tiếng cười trầm thấp khề bật lên, Văn Trạc nhin không được giơ tay xoa rối bù mái tóc Tiểu Thỏ, cúi người nói nhỏ một tiếng, “Đứa nhỏ gốc nghiệtch!” Sau đó lập tức đi ra ngoài.

Alvin, Miceli cũng hướng về phía Tiểu Thỏ cười cười, xoa nhẹ đầu cô, theo sát Văn Trạc đi ra ngoài, để lại Tiểu Thỏ còn đang hoá đá đứng ở giữa đại sảnh.

Kate điều khiển xe dừng lại ngay trước cửa khách sạn.

Ba người nhanh chóng tiến lại gần chiếc ô tô.

“H...u...ý...t! H...u...ý...t!” tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng gần, đèn báo động trên nóc xe loé sáng từng hồi, chỉ trong nháy mắt đã di chuyển đến khu vực này.

Văn Trạc đứng ở bên cạnh chiếc ô tô, thân hình thon dài dựa vào cửa xe, quay đầu nhìn về phía xe cảnh sát, trong mắt ánh lên tia sáng đầy hứng thú, ngón tay khề vuốt lên đôi môi đang lặng lẽ hiện lên ý cười đầy mê hoặc, tay còn lại chậm rãi giương lên, hướng về phía đám người kia đang từ trong xe

cảnh sát nhảy ra, rối loạn hỏi thăm xung quanh.

“Rầm!” Cửa xe nhanh chóng được đóng lại, Kate giẫm mạnh vào chân ga, điều chỉnh cần gạt số, chỉ trong nháy mắt hình ảnh chiếc xe đã biến thành một vệt nhỏ.

Ngay sau đó, một chiếc xe con màu trắng liền lao tới vị trí mà họ vừa rời khỏi. Một người thanh niên mặc tây trang màu đen bước ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại, bàn tay nắm chặt, ánh mắt ngập tràn phần nộ nhìn theo hướng của bọn họ.

“H...u...ý...t! H...u...ý...t!” Xe cảnh sát cũng nối đuôi nhau đi tới chỗ đó, vội vã tiến lại gần người thanh niên mặc áo đen.

Không đợi cảnh sát mở miệng, cậu thanh niên kia ngay lập tức lấy ra từ trong túi áo trước thẻ cảnh sát của mình đưa đến trước mặt bọn họ, “Tôi là Bùi Thiếu An, tổ trưởng tổ điều tra của cảnh sát quốc tế. Chúng tôi đang truy bắt tội phạm nguy hiểm, hi vọng quý quốc có thể phối hợp giúp đỡ chúng tôi thực hiện nhiệm vụ.”

Ở phía bên kia, Cao Mi là người đầu tiên thoát được ra khỏi cảm giác bàng hoàng, hoàn hồn xong liền bước một bước thật lớn đến trước mặt Tiểu Thỏ, túm lấy cổ áo lay lay người cô tới lui không ngừng, “Tiểu Thỏ, Tiểu Thỏ, cậu quen biết mấy anh chàng đẹp trai vừa rồi sao?”

“Tớ, tớ không biết a!” Tiểu Thỏ từ trong cơn mê man chậm rãi phục hồi lại tinh thần, vội vàng lắc đầu.

“Gạt người! Bọn họ rõ ràng là có quen cậu, tất cả đều cười tươi rói rói với cậu đến như vậy, lại còn biểu hiện vô cùng thân thiết, không biết mới là chuyện lạ!” Trầm Quyên cũng xông tới dùng sức lắc lư thân thể nhỏ bé của Tiểu Thỏ.

“Tớ... Tớ không biết thật! Bọn họ đều che mặt mà!” Tiểu Thỏ chóng mặt gần chết, vội vàng gỡ bàn tay đang bóp chết người của Cao Mi và Trầm Quyên ra khỏi người mình, liên tục lùi về sau mấy bước xua xua tay, “Tớ thật sự không biết! Tớ thề!”

“Thề thì có ích lợi gì chứ? Cậu khai ra mau, hôm nay nếu không nói rõ ra cho bọn tớ biết, đừng hòng mà lành lặn trở về nhà!” Mấy cô gái đuổi theo Tiểu Thỏ ra cửa khách sạn, một người lại một người liên tục ép hỏi cô kể tường tận tỉ mỉ mọi việc.

Tiểu Thỏ vội vã đào thoát, luống cuống đến mức không kịp nhìn đường, ngay lập tức liền đâm sầm vào cậu thanh niên mặc tây trang màu đen đang nói chuyện.

Người kia giữ lấy tay Tiểu Thỏ, kéo người cô thẳng lại, quan sát cô từ trên xuống dưới, nửa giây sau liền sững sờ kinh ngạc, “Em? Em là... Y Tiểu Thỏ?”

Tiểu Thỏ cũng ngẩn người, quay đầu lại nhìn người kia, có chút không chắc chắn lắm hỏi lại, “Anh... Thiếu An?”

*****Đường phân cách*****Đường phân cách*****

“Hôm nay em đột nhiên gặp được anh Thiếu An.” Tiểu Thỏ cầm trên tay chiếc cốc nhỏ của mình đi về phía ghế sofa mà Văn Trạc đang ngồi, hưng phấn bước lại gần hẳn, “Anh Thiếu An là con trai một người bạn của mẹ em, em còn nhớ hồi trước em rất hay chơi đùa cùng với anh ta, thoáng cái đã mười năm không gặp rồi, giờ lại chạm mặt nhau, anh nói xem có phải rất khéo không?”

“Ừ.” Văn Trạc lên tiếng, khuôn mặt không chút biểu tình, bàn tay chậm rãi lật qua một trang báo, bắt chéo chân phải, tiếp tục nhìn chăm chú vào thông tin trước mặt.

Tiểu Thỏ đứng lên, dí sát đầu lại gần khuôn mặt Văn Trạc, đôi mắt to tròn quan sát hắn từ trên xuống dưới, từ phải sang trái nửa ngày, đột nhiên quay ngoắt sang nhìn về phía Chappelle đang nói chuyện cùng với Alvin. Cô nghiêng đầu nhìn mấy người bọn họ, càng nhìn càng cảm thấy kì quái, càng nhìn càng cảm thấy mấy thân hình cao lớn tuấn tú đang ngồi bên cạnh lúc này có vài phần tương tự với mấy người lúc trưa gặp được. Hơn nữa nụ cười của bọn họ cũng...

Cô tiến sát lại gần, nhìn bọn họ từ đầu đến chân thêm một lần nữa...

Mà Chappelle và Alvin lúc này chính là một bộ dáng không dám lên tiếng, thoải mái mặc kệ Tiểu Thỏ nhìn tới nhìn lui, thật ra là trong lòng cố kìm nén cảm giác muốn cười đang trướng đầy bụng, tập trung toàn lực khắc chế bản thân mình bùng nổ.

Tiểu Thỏ đột nhiên chạy lại về phía bên cạnh Văn Trạc, kéo kéo cánh tay trái của hắn, ngạc nhiên hỏi, “Anh, lúc mười hai giờ trưa nay, mấy người có đi qua chỗ khách sạn Hối Hoa hay không?”

Văn Trạc chậm rãi nhấp một ngụm cà phê, hơi hơi ngẩng đầu lên một chút, “Hừm? Vì sao lại đi tới đó?”

“Không có sao?” Tiểu Thỏ nghiêng nghiêng cái đầu, muốn nhìn cho rõ mặt hắn.

“Bọn anh đến chỗ đó làm gì?” Mấy con người xấu xa còn lại trong phòng đồng thời mở miệng, không hẹn mà cùng ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng đem ý cười đè nén vào trong bụng.

“Vào buổi trưa, ở khách sạn Hối Hoa, em trông thấy có mấy người trông rất giống các anh a.” Tiểu Thỏ thành thật ‘báo cáo’ lại sự việc gặp được lúc trưa.

Văn Trạc buông tách cả phê, cuối cùng cũng giương mắt lên nhìn Tiểu Thỏ, tay trái vươn ra hướng về phía cô ngoắc ngoắc.

Tiểu Thỏ ngoan ngoãn bước lại gần, liền bị Văn Trạc dùng một tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Khuôn mặt nho nhỏ đột nhiên bị bàn tay to lớn giữ chặt, một tiếng “A” đầy sợ hãi cứ thế tự nhiên mà vang lên.

“Kêu la cái gì?” Văn Trạc nghiêm túc nhìn vào cô, khuôn mặt hơi giờ lên, “Thỏ con tại sao buổi trưa lại ở khách sạn Hối Hoa? Em trốn học đúng không?”

Tiểu Thỏ lắc đầu như trống bỏi, “Không có, là cô giáo cho bọn em tan học sớm, mà đúng lúc buổi chiều lại không có giờ học, cho nên...”

“Lấy cớ.” Văn Trạc dùng một ngón tay búng nhẹ vào cái mũi Tiểu Thỏ, thuần thục ôm cô ngồi lên đùi của mình, sau đó lại tiếp tục chà đạp gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, “Mau nói thật, nhanh lên!”

“Là thật.”

“Hừ.” Văn Trạc dùng một tay khê nâng cằm Tiểu Thỏ lên, biểu tình vẫn là nghiêm túc nhìn vào cô, “Lần sau không được trốn học nữa!”

“Em không có trốn học!”

“Cũng không được phép quá mức gần gũi với cái tên Bùi Thiếu An kia nữa.”

“Vì sao chứ?”

“Cứ coi như... Là một điều ở trong hiệp nghị đi!”

“Hiệp nghị gì cơ chứ?”

“Đừng hỏi hiệp nghị gì, em cứ tuân thủ theo là được!”

“Anh...” Quá đáng! Tiểu Thỏ thở phì phì trừng lớn mắt, “Anh, sao anh lại biết anh Thiếu An họ Bùi?” Cô còn chưa nói ra họ của anh ấy cơ mà!

“Anh đã nói từ trước là cái gì anh cũng biết mà, tất cả mọi chuyện của em đều không lọt qua được đôi mắt của anh, cho nên... Ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng nghĩ đến việc phản kháng, hừm?” Văn Trạc cười gian, khuôn mặt tuần tú dần dần tiến sát lại gần Tiểu Thỏ, con ngươi sâu thẳm dừng lại ở đôi mắt ngời sáng của cô, nhìn không được muốn hôn cô một cái, ai ngờ được Tiểu Thỏ đột nhiên đứng bật dậy.

Hôn thất bại!

Tiểu Thỏ tức giận đẩy mạnh tên xấu xa Irenaeus ra xa, bịch bịch bịch bịch đi lên gác.

Chapelle tựa mình đứng ở bên cạnh Alvin, nhướn mày tươi cười, “Tên quỷ Irenaeus hình như đã bị lún vào sâu rồi, không rút ra được!”

Alvin thần nhiên thu lại tầm mắt, trầm mặc không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Yêu – Không Yêu (1)

“Két—“

Cánh cửa nặng nề bằng sắt chậm rãi được kéo sang một bên, để lộ ra một khoảng sân rộng lớn. Khu vực ở giữa được bao quanh bởi một lớp thủy tinh công nghiệp chuyên dụng, bên trong xếp dày đặc các loại máy móc công nghệ cao cùng các loại màn hình đủ màu sắc, còn có mười mấy người đàn ông mặc tây trang màu đen đang bận rộn làm việc trước bàn điều khiển.

Mặt đất được lát bằng đá cẩm thạch, sáng bóng tới mức có thể phản chiếu bóng người trên đó.

Ba nhân viên cao lớn, trên người mặc chiếc áo khoác dài vươn tay với lấy chiếc điều khiển từ xa màu đỏ, sau đó cửa thủy tinh đột nhiên hé mở, bọn họ từ phía trong nhanh chóng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại phía đằng sau – nơi có cánh cửa bằng đá được chế tạo đặc biệt giờ đang rung lên ầm ầm.

Một tên người máy đột nhiên từ bên trong vọt ra, bàn chân khổng lồ ma sát trên mặt đá cẩm thạch tóe ra từng chuỗi tia lửa, bàn tay to lớn giương lên

chuẩn bị sẵn sàng bỏ nhào xuống bất cứ lúc nào.

“Mau! Mau! Hướng về bên phải, bên phải! Không chế nó lại!” Một ông lão tóc hoa râm từ bên cạnh tiến lại, giơ tay chỉ huy mấy người nhân viên đang dần thoái lui về đằng sau.

Một người cao lớn mặc áo khoác dài vội vã ấn vào cái nút màu đỏ trên chiếc điều khiển từ xa. Đột nhiên, tên người máy dừng chân, quay đầu lại, “loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng” hướng về góc dưới bên trái của chiếc lồng bằng sắt.

Chiếc lồng sắt khổng lồ chính đang được treo giữa không trung. Bên trong đó có nhốt một người đang ông bần thủ, tóc tai bù xù, hai tay gắt gao nắm chặt song sắt.

Khi hắn ta nhìn thấy tên quái vật kia đang hướng về phía mình lao đến liền sợ hãi đến mức không thể nào phát ra thanh âm, vốn dĩ muốn hét lên một tiếng chói tai lại bị thứ áp lực vô hình nào đó chặn lại ở cổ họng, “Không... Đừng... đừng tới đây...”

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Chỉ bằng một quyền của mình, tên người máy đã khiến cho chiếc lồng từ giữa không trung rơi xuống mặt đất, lăn lông lốc mấy vòng, người đàn ông bị nhốt bên trong cũng bị xây xập mặt mày. Hắn vội vàng chống tay dùng sức đứng dậy, nhưng giây tiếp theo, nắm đấm của tên người máy đã phá nát những song sắt kiên cố, bàn tay duỗi ra cầm lấy đầu của hắn. Người đàn ông kinh hoàng trừng lớn, con ngươi ngập tràn khủng hoảng, nhìn xuyên qua hai lỗ hốc mắt lóe ánh sáng màu đỏ của tên người máy, thẳng tắp bắn về phía bên ngoài phòng thí nghiệm.

Một bóng đen cao lớn ở phía xa xa đập vào mắt của hắn.

Người kia... Giống như một vị thần lạnh lẽo đứng nhìn cảnh vật đang diễn ra trong phòng thí nghiệm.

Thân ảnh đó sẽ vĩnh viễn trở thành ác mộng của những người khác.

Những sợi tóc mỏng manh chói lọi rực rỡ ở phía bên kia cánh cửa bằng thủy tinh nhẹ nhàng bay bay theo gió.

Đôi môi khẽ nhếch, nụ cười lạnh lùng mà ác nghiệt kia sẽ trở thành nỗi ám ảnh đáng sợ theo sát người ta cho đến lúc chết.

Bàn tay tên người máy nắm chặt người đàn ông, trong miệng người kia vừa mới phát ra một thanh âm mỏng manh “không”, đầu của hắn đã nhanh chóng lia khỏi cổ.

Tất cả mọi việc diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Người đứng bên ngoài phòng thí nghiệm, khoe miệng khẽ nhếch, trên môi thân nhiên xẹt qua một tia cười tàn nhẫn.

Ông lão tóc hoa râm tiến lại gần người nọ, cung kính thi lễ, “Bệ hạ, đây là phát minh mới nhất – AR70663, vô luận là tốc độ hay sức mạnh cũng đều siêu việt hơn bất kì tên người máy nào, hoàn toàn không có kẻ hờ.”

“Bộ dạng khó coi!” Đôi mắt u ám đen thẫm lóe ra một tia lãnh ý, “Bất quá, lực công kích cũng không tệ lắm!”

Nói xong, bóng dáng cao lớn liền đi về hướng cánh cửa dẫn ra bên ngoài.

“Ngoại hình có thể tiếp tục cải tiến, bệ hạ!” Ông lão vội vã bước theo đằng sau hắn ta, bàn tay len lén giơ lên lau mồ hôi trên trán.

Hai người họ bước nhanh qua lối rẽ, chờ đợi cánh cửa hình vầng trăng từ từ mở ra.

Một tầng thủy tinh chuyên dụng chắn ngang ở trước mặt bọn họ, bên ngoài là hai mươi người đàn ông mặc quân phục chỉnh tề trong tư thế sẵn sàng đang đứng thẳng tắp.

Người đàn ông tóc vàng dẫn đầu đi xuống bậc thang, bàn tay nhẹ nhàng ấn lên máy nhận diện vân tay, bức tường bằng thủy tinh trong suốt nhanh chóng tách ra hai bên.

Ông lão tóc bạc cùng với vài người nhân viên bước nhanh đi theo hắn ta ra ngoài.

Một người đàn ông từ bên cạnh bước đến, đưa cho hắn một chiếc điện thoại, về mặt nghiêm túc nói, “Bệ hạ, điện thoại của tiểu thư Kim Nhân Nhã.”

Người đàn ông phát tay ngăn lại chiếc di động, bên môi xẹt qua một nụ cười chế nhạo.

“Vâng, bệ hạ.” Tuy rằng người kia một câu cũng không nói, nhưng người thư kí đi theo bên cạnh hắn nhiều năm chỉ cần nhìn qua ánh mắt của hắn cũng đã hiểu rõ ý định của chủ nhân. Người thư kí nghiêm túc gật đầu, mặt không chút thay đổi theo sát bệ hạ đang hướng về phía chiếc xe từ từ đi tới.

“Rầm!” Cửa xe đóng mạnh một cái.

Chiếc ô tô màu đen chậm rãi biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Trợ thủ của ông lão tóc bạc tiến lại gần hỏi nhỏ, “Tiến sĩ Chu, bệ hạ một câu cũng chưa nói, là có ý gì?”

Ông lão tóc bạc rút khăn tay ra lau mồ hôi, quay đầu lại trừng mắt nhìn hân, “Hân ý của bệ hạ là người cũng khá vừa lòng đi, trở về trở về, tiếp tục cải tiến, không có nghe thấy bệ hạ chê nó xấu xí hay sao?”

“Vâng, tiến sĩ.”

Chiếc xe màu đen nhẹ nhàng lướt qua con đường gập ghềnh đầy đất đá, ở phía sau cách đó không ra truyền đến một tiếng nổ vang dội.

Bệ hạ hơi hơi quay đầu, ánh mắt thần nhiên nhìn lướt qua phía đằng sau.

Một người đàn ông mặc quân phục dùng sức vung tay lên, hét lớn từng tiếng, chỉ huy mấy tên thuộc hạ đứng ở xung quanh ước lượng khoảng cách sử dụng bộc phá.

“Mấy người bên Merharky đã trở về chưa?” Người đàn ông lười biếng tựa lưng vào đệm, híp mắt lại, nhẹ giọng hỏi.

“Vẫn chưa về, thưa bệ hạ.” Nam thư kí Carlin trả lời.

“Sau khi trở về lập tức thông báo cho ta.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Chiếc xe nhanh chóng lướt qua con đường gồ ghề khỏi bụi mịt mù, hướng về phía hai cánh cửa sắt ở phía xa xa.

Quân lính đứng canh ở hai bên đường vội vàng tiến lên mở cửa.

Một tiếng ‘nghiem’ đồng đặc vang lên, tất cả mọi người đều tằm tắp đứng thẳng hành lễ, nhìn theo chiếc xe từ từ lướt qua cánh cửa bằng sắt to lớn, càng ngày càng xa dần.

Một giờ sau.

Xe băng qua khu vực trung tâm xa hoa náo nhiệt ở phía bắc của Băng thành, tiến lại phía cung điện Irefano.

Hai bên đường, cây cối một màu xanh mướt làm dịu bớt cái nắng gay gắt ban ngày.

Chiếc xe dừng lại trước cửa đại điện, người đàn ông mở cửa xe xoay người bước ra ngoài.

Một vị quan gia to béo đã chạy lại đây từ sớm, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nghênh đón bệ hạ trở về, “Bệ hạ, tiểu thư Kaka Lucy đang đợi người ở phòng yến hội phía tây ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Yêu – Không Yêu (2)

Người đàn ông khẽ nheo mắt, trong đôi con ngươi xẹt qua một tia mỉa mai, bước về phía căn phòng hướng tây. Ở trước cửa phòng yến hội, anh ta nhìn thấy một cô gái mặc bộ váy dạ hội màu đen trễ ngực, thân hình uyển chuyển quyến rũ. Bên môi anh ta xẹt qua một nụ cười lạnh, đôi mắt nhìn chăm chú vào cô gái phía trước giống như một chú bướm xinh đẹp đang nhảy múa, vội vã chạy xuống cầu thang, về mặt đầy kích động cùng sung sướng lao vào vòng tay của chính mình.

Ngón tay lạnh lẽo của anh ta chậm rãi đặt lên vòng eo tinh tế của cô gái, sau đó đột nhiên buộc chặt lại. Hơi thở nóng rực nhẹ nhàng quần lấy chóp mũi cô gái. Một nụ hôn thật sâu mang theo sự nồng nhiệt khiến cô gái choáng váng mê muội, cả người mềm nhũn vô lực.

Trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của người đàn ông thoáng hiện lên một tia cười nhạt, bàn tay linh hoạt nhanh chóng bế cô gái lên, hơi thở lạnh như băng ngay lập tức quần quýt lấy cô, đuôi váy lễ phục màu đen kéo dài trên sàn nhà.

Cô gái vron hai tay ôm chặt lấy cổ hân, rúc đầu thật sâu vào lồng ngực rắn chắc, trong đôi mắt điểm lệ nồng đậm tình yêu tha thiết.

Cô rất yêu, rất yêu anh!

Thật mong lúc nào cũng được như bây giờ, vĩnh viễn ở trong lòng người đàn ông tuyệt mỹ thế này, mãi mãi cũng không tách rời.

Hân ôm lấy cô, đôi chân thon dài thẳng tắp hướng về phía phòng ngủ, bước trên sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch trắng như ngọc, vòng qua chiếc lò

sưởi chạm trở tỉnh té bên tường, dọc theo lan can uốn lượn đầy mỹ lệ chậm rãi lên lầu.

Bức tường ở hành lang được trang trí bằng những bức tranh điêu khắc chìm nổi tinh tế. Phòng ngủ nằm ở chính giữa, vài tia sáng mỏng manh nhẹ nhàng phủ lên hoa văn của những đồ vật mạ vàng trong phòng.

Chiếc đèn để trên bàn nhẹ nhàng rơi xuống đất, ánh sáng mờ ảo chiếu rọi về phía tấm màn tơ lụa hoa lệ, bên trên hơi hơi rộng mở khiến cho hình ảnh trên chiếc giường lớn thoáng ẩn thoáng hiện.

Dưới sự đụng chạm đầy ái muội, Lucy đã sớm mềm nhũn cả người, nhin không được hơi hơi thờ dốc.

Hắn ôm cô ngã vào chiếc giường mềm mại, chìm đắm ở trong đó.

Kaka Lucy khẽ khép lại mắt, mái tóc vàng óng mềm mại quấn quýt lấy những sợi tóc của người kia, hòa trộn lẫn nhau ở trên giường.

Từng chiếc nội y khẽ gọi lần lượt rơi xuống.

Tấm màn tơ lụa nhẹ nhàng khép lại, che lấp những hình ảnh đầy nồng nhiệt, nóng bỏng.

Cứ như vậy, từng trận thanh âm yêu kiều mềm mại, ở trong căn phòng hôn ám nhập nhòa ánh vàng, dần dần tràn ngập...

**** phân cách tuyến ngẫu nhiên ****

Tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang cuộc họp của một người đàn ông. Hắn ta hướng về phía mọi người gật gật đầu, đứng dậy cầm điện thoại bước ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa nghe.

“Carlin! Tôi muốn tìm Agger Las!” Thanh âm trong trẻo đầy phấn nộ từ phía bên kia điện thoại truyền tới.

“Tiểu thư Nhân Nhã, hiện giờ bộ hạ đang bận chút việc, không thể trả lời điện thoại của cô được...” Khuôn mặt nghiêm túc của người đàn ông không chút thay đổi.

“Tôi mặc kệ! Tại sao tôi gọi điện mà anh ấy lại không tiếp? Ngay bây giờ tôi sẽ tới tìm anh ấy! Anh đưa điện thoại cho anh ấy! Tôi muốn nói chuyện với anh ta! Ngay bây giờ!”

“Việc này... Chỉ e rằng có chút bất tiện!” Giọng nói âm trầm của thư kí Carlin ngập tràn bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Kim Nhân Nhã ở đầu bên kia điện thoại đã sớm nổi trận lôi đình. Từ hôm qua cho đến giờ, cô gọi điện thoại cho người kia liên tục hai mươi bốn giờ đồng hồ, thế mà anh ta không chịu nghe máy, rốt cuộc anh ta muốn thế nào đây?

Kim Nhân Nhã bước vội trên con đường cỏ mọc rậm rạp xanh um phía tây học viện, bàn tay nắm chặt di động, vẻ mặt đằng đằng sát khí, điên cuồng hét lên, “Carlin! Anh đi nói với anh ta, ngay bây giờ! Tôi sẽ giết con đàn bà ti tiện kia! Sẽ khiến cho cái đồ hèn hạ đó bị thảm đến mức chết không có chỗ chôn! Hắn ta dám ôm ấp con nào, tôi sẽ giết kẻ đó! Tôi tuyệt đối không nói chơi đâu! Tuyệt đối không!”

Về mặt Carlin vẫn là biểu tình không chút thay đổi, “Vâng, tôi sẽ chuyển những lời này của tiểu thư Nhân Nhã cho bộ hạ. Xin hỏi, tiểu thư còn việc gì khác dặn dò hay không?”

Nước mắt Kim Nhân Nhã nghẹn ngào rơi xuống, thanh âm nức nở, “Tôi muốn được nói chuyện cùng với Agger Las, anh nói với anh ấy... Tôi rất nhớ, rất nhớ... anh ấy!” Cô cuộn người ngồi xuống đất, cảm giác thân mình có chút lạnh lẽo liền vòng tay ôm lấy hai đầu gối, thì thào nói nhỏ vào điện thoại.

“Mai là sinh nhật tôi. Tôi muốn hỏi anh ấy, có thể đến gặp tôi được không? Cho dù không có thời gian, có thể ở trong lòng nhớ đến tôi một chút, một chút thôi cũng được!” Từng dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Cho dù chỉ là một cuộc điện thoại, một lời nói, một câu ân cần thăm hỏi, còn hơn là cứ mãi trốn tránh không gặp mặt.

“Trên thế giới này, không có ai nhớ đến sinh nhật của Kim Nhân Nhã...” Kim Nhân Nhã cúi thấp đầu ôm lấy chính mình khẽ lắc bả. Lúc này đột nhiên cô có một loại cảm giác, người đàn ông kia thật giống như một cơn gió lướt qua cuộc đời của mình, dường như càng ngày càng xa vời, càng khó nắm bắt... Giống như không thể buộc chặt gió ở trong lòng bàn tay...

Cảm giác lạnh lẽo vô lực đầy khủng bố này khiến cho cô suốt đêm mất ngủ, nếu không cũng là vật lộn trong tiếng khóc mà tỉnh lại. Sau đó sẽ là cả một đêm dài đặng đặc ngồi bên cửa sổ, mở to mắt nhìn ra bên ngoài cho đến tận bình minh.

Không thể! Không thể mất đi anh ấy! Mất đi thứ gì cũng được, miễn là không phải anh ấy...

Kim Nhân Nhã ngồi bệt xuống đất gất gao ôm lấy chính mình, dùng lực ném mạnh điện thoại di động ra ngoài, yên lặng cúi đầu rơi lệ.

Phía sau cây ngô đồng xanh ngắt.

Tiểu Thỏ một tay bám lấy thân cây, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng cô độc của Kim Nhân Nhã.

Không biết vì sao, nhìn thấy cô ấy như vậy, có cảm giác gặp lại hình ảnh của chính mình nhiều năm về trước...

Đang muốn đi qua an ủi cô ấy vài câu, bất thành linh cô bị một bàn tay giữ chặt lấy thân mình.

Cao Mi ôm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ, dắt cô cách thật xa chỗ vừa rồi, lúc này mới buông, trừng mắt liếc nhìn cô một cái, “Bây giờ mà cậu bước ra không phải sẽ trở thành vật hi sinh hay sao?”

“Nhưng mà trông cô ấy khóc rất đáng thương!”

“Ôi!” Cao Mi phát phát tay, “Thất tình thôi mà, một lúc nữa là sẽ yên ổn lại. Cậu hiện giờ mà đi ra, cô ấy lại nghĩ làm thành cậu muốn cười nhạo cô ấy, không phải mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn sao? Tốt nhất vẫn là để một mình cô ấy tự bình tĩnh lại, không có việc gì đâu, trước đây tớ cũng đã từng thất tình vài lần, cảm giác như thế nào, tớ hiểu được. Sau khi vượt qua cực hạn đau đớn, cảm xúc đương nhiên sẽ bị chai sạn đi nhiều, không có việc gì!”

“Hừm? Còn có cách lí giải như vậy sao?” Tiểu Thỏ liếc mắt xem thường, “Nhưng mà cô ấy khóc thê thảm như vậy, khiến cho người ta trông thấy mà đau lòng.”

Cao Mi khẽ mỉm cười, tiến lên ôm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thỏ, “Đi thôi, về kí túc xá nghỉ trưa một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Đào Hoa (1)

“Bạn học Y Tiểu Thỏ!”

Hai người đi tới trước cổng kí túc xá, một cậu nam sinh đột nhiên từ phía sau thân cây vọt ra, khiến Tiểu Thỏ cùng Cao Mi nhảy dựng lên. Giật cả mình! Chẳng lẽ người này vẫn đều đều lén lút nấp ở chỗ đó ôm cây đợi thỏ?

Đây không phải là vương tử tennis ở lớp B mà toàn bộ nữ sinh trong trường đều chết mê chết mệt hay sao?

Cậu ta tới làm gì?

Cao Mi nghi hoặc liếc hần một cái, sau đó đảo mắt nhìn về phía Tiểu Thỏ còn đang mờ mịt ở bên cạnh, nhất thời không biết nói gì.

Cậu nam sinh bước nhanh tới trước mặt Tiểu Thỏ, gương mặt trắng nõn đột nhiên đỏ bừng.

Tiểu Thỏ Con tò mò nhìn theo hần.

“Xin hỏi, cậu là ai?”

Cao Mi dùng tay đập ‘bốp’ một phát vào trán, không nói gì quay đầu nhìn về phía Tiểu Thỏ. Cô nhóc này thật là, ngay cả vương tử đẹp trai lớp B cũng không biết, có nhầm lẫn gì hay không đây?

Cậu nhóc vội vã đưa tay giấu về đằng sau, giống như một người học sinh trả lời cậu hỏi của thầy giáo, lắp bắp nói, “Tôi họ Dương, là học sinh năm nhất lớp B. Tôi là Dương Tuấn.”

“À, bạn Dương Tuấn, xin chào.” Đôi mắt trong suốt của Tiểu Thỏ cong lên, lộ ra một nụ cười vô cùng đáng yêu hướng về phía cậu nhóc.

Chỉ trong chốc lát, màu đỏ ở trên mặt cậu nam sinh nhanh chóng lan xuống đến tận cổ, cậu ta bối rối đến mức ngay cả tay chân cũng luống cuống không biết nên để như thế nào.

Cao Mi giật giật khóe miệng, không nói gì nhìn về phía đồ ngốc Tiểu Thỏ đang hồn nhiên phóng điện loạn ra xung quanh.

Thật đúng là ngốc hết chỗ nói mà!

“Bạn học Y Tiểu Thỏ, tôi... tôi..., cái này tặng cho cậu!” Dương Tuấn đột nhiên tăng cao âm lượng, đem món quà to tướng đang giấu sau lưng nhét vào trong lòng Tiểu Thỏ.

Theo quán tính, Tiểu Thỏ ôm lấy hộp quà, bị đẩy lùi về phía sau vài bước, về mặt mờ mịt nhìn về phía Dương Tuấn.

Người kia gậy rối xong mặt mũi đỏ gay, làm sao còn đủ dũng khí chờ cô trả lời, lập tức xoay người chạy trốn, loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu...

Tiểu Thỏ hơi hé mở đôi môi anh đào, cúi xuống nhìn hộp quà lớn trong tay, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía cậu nam sinh đã mất dạng.

Về mặt mơ màng xen lẫn thích thú kia đều bị chiếc máy ảnh giấu trong tán cây ‘tách tách’ chụp lại. Ống kính ẩn dưới tán lá xanh biếc xoay tròn vài vòng, thỉnh thoảng lóe sáng một cái, sau đó đột nhiên biến mất.

“Mau mau, mở ra xem đó là cái gì?” Cao Mi nhanh chóng giật lấy hộp quà lớn trong tay Tiểu Thỏ.

“Tại sao cậu ta lại đột nhiên tặng quà cho tớ?” Kì quái, mình rất thân với cậu ta hay sao?

Cao Mi xé bỏ lớp giấy gói tinh xảo, lấy từ bên trong ra một chú thỏ con trắng muốt đang gặm cà rốt được làm tỉ mỉ bằng thủ công. Chú thỏ trắng bằng bông kia, đôi mắt hồng hồng, mở to, chớp chớp, giống như thực sự sẽ phát ra ánh sáng.

Tiểu Thỏ vui mừng ôm con thỏ lông xù, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve, “Thật đáng yêu, rất rất đáng yêu!”

“A, thật sự vô cùng dễ thương!” Cao Mi khẽ vuốt tai con thỏ, lẩm bẩm, “Không thể tưởng tượng được một người cao lớn như cậu ta lại cẩn thận đến vậy, còn nghĩ được cái cả kẹp tóc vào đây tặng cho con gái nữa. Ái chà! Chỗ này còn có một tấm thiệp, viết cái gì vậy?”

Tiểu Thỏ mở tấm thiệp ra, bên trong là nét chữ nắn nót của Dương Tuấn: Sinh nhật vui vẻ!

“A?” Cao Mi đưa tay che miệng, ngạc nhiên nhìn Tiểu Thỏ, “Hôm nay là sinh nhật Tiểu Thỏ sao?”

Tiểu Thỏ hơi mở cái miệng nhỏ nhắn, vội vàng lắc đầu nói, “Không phải, là ngày mai.”

“À!” Cao Mi càng thêm ngạc nhiên, “Tiểu Thỏ sinh cùng ngày với Kim Nhân Nhã?”

Tiểu Thỏ gật đầu, ôm lấy hộp quà, xoay người cùng Cao Mi đi về phía kí túc xá.

Phía sau, một tia sáng chợt lóe lên rồi biến mất, nhất cử nhất động của Tiểu Thỏ đều được bí mật ghi lại...

****

Một làn gió nhẹ lướt qua khiến tấm rèm cửa màu xanh nước biển khẽ lay động.

Trên chiếc bàn làm việc chất đầy công văn rải rác một loạt ảnh chụp, tán loạn khắp nơi.

Mái tóc bông bênh, khuôn mặt tươi cười mơ màng, ánh mắt mê ly của Tiểu Thỏ, tất cả đều hiện ra ở trên đó.

Văn Trạc hí hóp mắt, nhìn kĩ từng tấm ảnh ở trong tay, đôi lông mày gắt gao nhíu lại.

“Mấy hôm nay đã dọn dẹp xong ngăn tủ riêng của Tiểu Thỏ tiểu thư, tất cả có bốn bức thư, tính cả cậu nhóc tên là Dương Tuấn này nữa là năm.” Tô Lợi Văn mỉm cười đứng bên cạnh bệ hạ, hai tay đan lại ở phía trước, “Cậu nhóc Dương Tuấn này chỉ là một con cá lọt lưới, thuộc hạ không kịp ngăn cậu ta lại, đành để cậu ta gấp mặt tiểu thư.”

“Chẳng qua chỉ là một món đồ chơi lông xù xấu xí như ma, có nhất thiết phải toe toét đến thế không?” Văn Trạc nhìn chằm chằm vào tấm ảnh chụp, bên trong là Tiểu Thỏ cười tươi roi rói, càng xem càng thấy con vật bằng bông mà cô đang ôm trong lòng kia chướng mắt vô cùng.

“Bệ hạ, người thực sự quá OUT (lạc hậu, nhà quê =)))!” Tô Lợi Văn vừa nói xong câu đó liền bị Văn Trạc trừng mắt đe dọa.

Hắn vội vàng đưa tay bịt miệng lại, cười hi hi, “Cô gái nào chẳng thích mấy món đồ chơi xù lông thế này cơ chứ? Nào có ai giống như bệ hạ đâu, tâm tư thiếu nữ một chút cũng không hiểu được! Sinh nhật Tiểu Thỏ tiểu thư, ngài lại tặng cho cô ấy một quyển sách tham khảo? Chuyện này chẳng phải rất buồn cười hay sao?”

Văn Trạc bày ra dáng vẻ khinh thường, nghiêng đầu, còn dùng ánh mắt vô cùng chăm chú nhìn thẳng vào Tô Lợi Văn, “Cậu có biết người nói nhiều sẽ chết như thế nào không?”

Tô Lợi Văn xòe hai bàn tay bịt chặt cái miệng đang ngoác ra của mình.

Mạc Tư đứng mở một bên vụng trộm cười thầm.

Văn Trạc hừ một tiếng, khẽ thì thầm, “Ta làm vậy là vì muốn tốt cho cô ấy, cô ấy ngốc như vậy, chỉ có thể đọc nhiều sách một chút, khiến cho đầu óc nhanh nhạy một chút, về sau mới có khả năng tự bảo vệ chính mình.”

Tô Lợi Văn buông hai bàn tay, cái đầu hướng về phía bên phải, hơi hơi nhấc lên, mơ màng, “Mười sáu tuổi à! Lứa tuổi rực rỡ muôn hình vạn trạng, có thể ở trong học viện tán gẫu về một tình yêu say đắm mà thuần khiết, cùng với người mình thích ở cùng một chỗ, thật đúng là vô cùng hoàn mỹ! Thanh mai trúc mã, hôn nhân vô tư! Aizz, những tháng ngày như thế đã cách xa chúng ta quá rồi...”

Ánh mắt đờ đờ sát khí của Văn Trạc đột nhiên dừng lại trên người Tô Lợi Văn.

Tiểu tử kia một vàng giò tay bịt miệng mình lại, nghiêm túc nói, “Đương nhiên Tiểu Thỏ tiểu thư là không thể. Tiểu thư tuổi còn nhỏ, việc quan trọng nhất ở trước mắt vẫn là học tập, tất nhiên không thể nói chuyện yêu đương.”

Mạc Tư không nói gì nhìn về phía Tô Lợi Văn, tiểu tử cậu xoay chuyển thật là thiếu chuyên nghiệp!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đào Hoa (2)

“Ừm, bảo Johnny đi theo cô ấy.” Văn Trạc bực bội thả mấy tấm ảnh xuống, ánh mắt lại không kìm được mà khẽ liếc về phía gương mặt nhỏ nhắn đang tươi cười vô cùng rạng rỡ.

Tô Lợi Văn thu dọn đồng ảnh chụp hỗn độn trên mặt bàn, quay đầu nhìn vị hoàng đế tôn kính của mình, “Hơ, còn muốn tiếp tục đi theo? Nhưng mà, đề cho cả thám tử tư đi theo Tiểu Thỏ tiểu thư thì chắc là... tâm lý của bộ hạ có vẻ quá u ám rồi!”

Văn Trạc trừng mắt liếc nhìn như muốn xuyên thủng Tô Lợi Văn, đột nhiên có loại cảm xúc muốn tự tay bóp chết cậu ta.

Tô Lợi Văn vội vàng đứng nghiêm ngay ngắn, gương mặt cười nói, “Dĩ nhiên, làm như vậy cũng là vì để bảo vệ cho sự an toàn của Tiểu Thỏ tiểu thư, tiểu thư vẫn còn nhỏ, lại chỉ có một mình, nếu có ai đó đi theo bên cạnh có lẽ sẽ tốt hơn. Bộ hạ quan tâm chu đáo với Tiểu Thỏ tiểu thư như vậy, lại dịu dàng chăm sóc, thật đúng là tốn nhiều tâm tư a!”

Mạc Tư nhin không được bữu môi, thẳm mẳng một câu, ‘đồ nịnh bợ, gió chiều nào che chiều ấy’!

Văn Trạc hơi nhếch môi, thuận tay gạt lại tấm ảnh chụp Tiểu Thỏ đang tươi cười đến chói mắt, lật qua lật lại nhìn một lát, “Tô Lợi Văn.”

“Vâng, bộ hạ.”

“Con gái đều thích mấy thứ lông xù như thế này sao?”

Tô Lợi Văn gật đầu lia lịa, “Đương nhiên, nhận được những món quà dễ thương, các cô gái đều rất vui mừng.”

Văn Trạc ‘hừ’ một tiếng.

Tô Lợi Văn cười toe toét hỏi bộ hạ tôn kính của hắn, “Bộ hạ, cậu nhóc Dương Tuấn kia...”

“Xử lý giống như mấy người trước.”

“Khụ.” Tô Lợi Văn ho nhẹ một tiếng, “Nhưng mà, nếu như lại ra lệnh cưỡng chế cậu ta chuyển trường nữa, thầy giáo Trình ở bên kia...”

“Tôi sẽ nói với ông ta!” Văn Trạc thờ phỉ phỉ xua tay, “Tóm lại, trước ngày mai, tôi không muốn nhìn thấy người kia ở học viện nữa.”

“Vâng, bộ hạ.” Tô Lợi Văn lau mồ hôi, túm lấy Mạc Tư xoay người rời khỏi thư phòng.

“Bộ hạ thật sự là một người vô cùng tùy hứng a!”

****

“Xin mời em Tiểu Thỏ đi ra kí nhận!”

Tiết học đầu tiên của buổi chiều kết thúc, bên ngoài phòng học đột nhiên vang lên giọng nói của bác bảo vệ.

Tiểu Thỏ vội vàng chạy ra, tất cả các học sinh đều kinh ngạc thốt lên khi nhìn thấy một món quà thật lớn đã được đặt ở hành lang từ bao giờ.

Hộp quà hình viên kẹo được bọc bằng giấy bóng màu phấn hồng, cao bằng một nửa Tiểu Thỏ, quả thực là rất khoa trương...

“Đây... Đây là cái gì vậy?” Mọi ánh mắt đều hướng về phía Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ lắc đầu, “Tôi không biết!”

“Mở ra xem nào.” Mọi người ồn ào kêu lên.

“Hôm nay là sinh nhật của Y Tiểu Thỏ sao?”

“Không phải không phải!” Tiểu Thỏ vội vàng xua tay, quay đầu hướng về phía Kim Nhân Nhã đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chính mình, còn chưa kịp nói gì đã bị Cao Mi cầm lấy bàn tay nhỏ bé chạm vào hộp quà, xem ra Cao Mi còn hưng phấn hơn cả cô, “Mau mở ra nhìn xem! Chẳng lẽ lại là Dương Tuấn tặng? Oa, quan tâm đến thế sao, tặng quà nhỏ rồi lại đưa quà lớn! Mau mau, mở ra xem!”

Tiểu Thỏ mờ mịt nhìn hộp quà, không thể nào lay chuyển được sự nhiệt tình của các bạn, đành phải nhờ người giúp đỡ cùng mở hộp quà ra.

Lớp vỏ bọc bên ngoài được xé bỏ, lộ ra ở trong là một con thỏ xù lông màu trắng như tuyết vô cùng to lớn. Hai tai của thỏ con cụp lại, trên trán được dán một hình chữ thập to tướng, dấu tích của chữ K ở bên dưới hẳn lên thật rõ ràng. Trên gương mặt buồn cười của thỏ con, hai đôi mắt hồng hồng giống như đã thỏa mãn khi ăn no đột nhiên lại trở nên đáng thương lạ lùng...

Mọi người đều tròn to mắt, đồng loạt kêu lên, “Oa! Thỏ con lớn như vậy sao?”

“Quá lớn!”

“Một chút cũng không đáng yêu!”

“Rất lớn nha!”

Các học sinh ồn ào bàn tán.

Tiểu Thỏ choáng váng, vội vàng nhặt tấm thiệp thơm ngát mùi nước hoa rơi trên mặt đất, vừa mới mở ra, thiếu chút nữa giận sôi gan!

Trên tấm thiệp có một hàng chữ nhỏ:

“Thỏ con đáng chết, ba giờ anh sẽ tới gặp em, em phải ngoan ngoãn ôm con thỏ này đi ra gặp anh! Nếu dám chạy trốn, tối nay em sẽ giống như con thỏ bông này, thiếu gia ta chắc chắn sẽ cho em rơi lệ đầy mặt...”

Khẩu khí nóng nảy ngang ngược này là...

Irenaeus?!!

Tiểu Thỏ cắn chặt răng, quơ quơ nắm đấm đánh vào không khí.

Đồ hoàng đế quái gở, đầu óc anh ta lại bị làm sao nữa đây? Đột nhiên lại tức giận với mình?

Tên đáng ghét, chắc chắn là anh ta cố ý đùa cợt mình, tặng cho mình một con thỏ lớn như vậy, cao ngang người, làm sao mình ôm được đây?

Sau khi tan học.

Tiểu Thỏ chỉ có thể khổ sở cõng trên lưng con thỏ lông xù đáng ghét kia, bỏ qua những tiếng người hi hi của mọi người, cúi đầu đi về phía cổng trường.

Tức chết thôi!

Mới tới sân trường, cô liền nhận ra đường đi đã đông kín người từ bao giờ.

Tiểu Thỏ công chú thỏ nặng nề kia thờ hờn hển kêu lớn, “Nhường một chút! Mong mọi người nhường chỗ một chút!”

Chuyện gì thế này? Sao có nhiều người đứng ở đây như vậy?

Đột nhiên nhớ tới hôm nay Irenaeus sẽ tới đón mình, không phải là...

“Nhường đường một chút!” Tiểu Thỏ dùng sức đẩy đám người đang chen chúc phía trước, khiêng con thỏ con của cô, vội vã chạy tới...

Quả nhiên, trước cổng trường là một chiếc xe nổi tiếng màu đỏ lóa mắt.

Tên kia một chút cũng không biết, làm người phải khiêm tốn hay sao? Đi chiếc xe thể thao phong cách như vậy, lại còn khoa trương ngay trước trường học nữa chứ!

Toàn thân mặc một bộ quần áo màu đen, bóng dáng thon dài thẳng tắp đang lười biếng dựa vào thân xe, cúi đầu, để mặc cho mái tóc đen tùy ý bay theo gió, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào việc đùa nghịch chiếc nhẫn vàng hình rồng trên ngón tay.

Bị một đám đông vây xung quanh, vậy mà người nào đó lại không thèm quan tâm, dường như ông trời sinh ra hẳn là để thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tiểu Thỏ không nói gì, vội vàng tách đám người ra, khiêng con thỏ bông mềm mại, anh dừng tiến lên, “Nhường đường một chút, xin lỗi...”

Ở chỗ kia, Irenaeus nghe thấy thanh âm của Tiểu Thỏ liền ngẩng đầu lên, thông qua đôi kính đen có thể nhìn thấy cô nàng kia chặt vật đến thế nào khi phải ôm con thỏ to tướng, bởi vì vội vàng chạy tới mà khuôn mặt trở nên ửng đỏ, người nào đó nhìn không được phì cười, sau đó âm lượng càng ngày càng có xu hướng tăng.

Đáng ghét!

Cười cái gì cơ chứ?

Tiểu Thỏ khệ nệ khiêng vị công tử lông xù, thở hồng hộc chạy đến bên cạnh Irenaeus, cô còn chưa kịp lấy lại hơi liền bị hai cánh tay vươn ra ôm vào lồng ngực ấm áp.

Con thỏ bằng bông rơi 'bịch' xuống đất, hoàn cảnh lúc này bỗng trở nên thích hợp đến không ngờ với gương mặt ngấn nước mắt đầy đáng thương của nó...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bỗng Nhiên Thấy Nhớ

Cứ như vậy...

Đột nhiên bị hơi thở bá đạo mê người của hắn vây lấy toàn thân.

Tiểu Thỏ hơi ngửa đầu về phía sau, ánh mắt mê ly dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú bị đôi kính đen che mất phân nửa, có cảm giác trái tim mình đột nhiên nhảy mạnh thịch thịch, giống như sắp phá tung lồng ngực chui ra, giống như đã không thể kiểm soát được nữa, giống như đã bị đắm chìm trong một thứ tình cảm không thể trốn tránh, thứ tình cảm đó lặng lẽ bước vào, trú lại, chiếm lấy, cho dù có đá thế nào cũng không đi...

“Đột nhiên nhớ em.” Hắn cúi đầu xuống, khẽ cắn vành tai xinh xắn của cô, thanh âm trầm thấp dịu dàng, “Suy nghĩ xem Tiểu Thỏ đang làm cái gì, có phải đang lén lút nhớ đến anh hay không... Đột nhiên lại có loại cảm xúc muốn gặp Tiểu Thỏ, nếu không thấy được em, trong lòng rất khó chịu. Em luôn nhắm lúc anh lơ đãng mà hiện ra trước mắt anh, hại anh không có tâm trí làm việc, hại anh buông xuống một đồng văn kiện quan trọng vội vàng chạy tới gặp em, hại anh... nhìn không được thật muốn ôm chặt lấy em, hại anh...”

“Đột nhiên thực sự rất nhớ em. Trái tim anh vì em mà loạn nhịp...” Hắn mê man nói nhỏ, nắm lấy cổ tay của cô, đặt lên ngực mình. Xoay người, híp mắt, bên môi lộ ra một nụ cười tà, trước mặt quần chúng đang rơi vào trạng thái hóa thạch, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn lên môi Tiểu Thỏ, tùy ý chiếm đoạt...

Hóa thạch...

Toàn bộ...

“Thỏ con...” Từng chữ theo đôi môi hắn truyền ra, “Có thích thỏ con anh tặng cho em không?”

Tiểu Thỏ bỗng nhiên tỉnh táo lại, đỏ mặt dùng sức đẩy hắn ra, bối rối nói lớn, “Một chút cũng không thích!”

Irenaeus cười to, kéo cô lên xe, thuận tiện xoay người lấy con thỏ bông to béo nhét vào lòng Tiểu Thỏ, suýt nữa dè cô sống dờ chết dờ.

Hắn đi vòng qua đầu xe ngồi vào vị trí lái.

Xe chạy...

Quả nhiên điên cuồng chẳng kém Kate là bao...

Sau khi bọn họ rời đi được một lúc, cảm xúc của mọi người mới lần lượt trở lại bình thường, ngơ ngác nhìn nhau.

Y Tiểu Thỏ thật đúng là khiến người ta hết sức kinh hãi rồi!

Sao lại có thể cất giấu bạn trai kĩ càng đến vậy chứ? Tới tận bây giờ cũng không lộ ra?

Thân hình cao to...

Nụ cười chói lóa...

Tại sao lại có cảm giác trông quen quen, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi?

****

Tiểu Thỏ ôm công tử thỏ béo, nhìn không được dùng khước mắt liếc nhìn Irenaeus đang tập trung lái xe.

Trái tim đột nhiên thất thường từ nãy vẫn chưa trở lại bình thường.

Irenaeus...

Vừa rồi nói những lời kia, là thật hay đùa vậy?

Tiểu Thỏ ôm thỏ bông, hơi nghiêng đầu về phía cửa sổ, đắm đắm nhìn cây cối bên đường đang vùn vụt lướt qua. Xúc cảm trong lòng hỗn loạn, ngổn ngang vô cùng.

“Nghĩ cái gì vậy?”

Cô quay đầu lại, lúc này mới phát hiện xe đã dừng từ lúc nào.

Irenaeus kéo cô xuống xe, đóng mạnh cửa lại.

Một tay Tiểu Thỏ ôm lấy con thỏ bông, yên lặng đi theo hắn.

Những lời vừa rồi, hẳn là nói giỡn.

Tiểu Thỏ cúi đầu, dùng mũi chân đá một viên cuội tròn xoe.

Không thích những người có quá nhiều tiền.

Những kẻ có tiền đều giống như ba ba, sẽ lấy rất nhiều vợ bé.

Từ nhỏ đến lớn, bản thân cô chưa từng thấy mẹ vui vẻ bao giờ, ba ba luôn đối xử không mặn không nhạt với mẹ, giống như cho tới tận bây giờ cũng không coi mẹ là vợ mình.

Tiểu Thỏ không muốn giẫm vào vết xe đổ của mẹ.

Cô dùng sức lắc đầu, đuổi đi những suy nghĩ miên man của chính mình, thầm mắng một tiếng: “Nghĩ cái gì vậy chứ, người vĩ đại cao quý như Irenaeus hẳn là phải xứng đôi với những cô gái sang trọng hoàn mỹ, làm sao lại có thể thích mình được?”

Cho nên... Minh cũng không thể vọng tưởng về anh ta!

Dáng vẻ tuấn tú lại có tiền, khiến cho người ta có cảm giác rất không an toàn!

Cô lung tung lắc đầu, bất tri bất giác chạy tới trước mặt Irenaeus đang chăm chú nhìn chính mình.

Hắn không lên tiếng, cô liền đâm sầm vào ngực hắn.

“Từ nãy đến giờ cứ suy nghĩ cái gì vậy?” Irenaeus khẽ chỉ vào đầu Tiểu Thỏ, đột nhiên vươn tay ôm ngang lấy cô.

Tiểu Thỏ hoảng sợ, phản xạ có điều kiện giờ tay ôm lấy cổ hắn, “Irenaeus!”

“Mau nhìn xem, có thích không?” Hắn ôm cô xoay người sang chỗ khác, trước mặt cô là một biển cỏ xanh biếc.

Một đàn thỏ trắng tung tăng nhảy nhót, chạy tới chạy lui, từng đám từng đám chạy đến bên chân hai người, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Tiểu Thỏ tròn tròn mắt.

“Anh... Anh... Đây là nơi nào? Sao lại có nhiều thỏ con như vậy?”

“Chẳng phải em thích mấy con thỏ lông xù này sao? Anh đã mua hết cả cánh đồng thỏ này rồi, về sau sẽ thường xuyên đưa em đến đây chơi với chúng nó.” Hắn hừ một tiếng, sau đó thì thầm một câu, “Đúng là quá nhiều thỏ thì phải, không biết là thịt thỏ ăn có ngon không, có điều ăn nhiều thì sẽ thấy ngán...”

Tiểu Thỏ không nói gì nhìn hắn.

“Anh dám giết chúng nó? Em sẽ không khách khí đâu!”

Văn Trạc hừ một tiếng, đột nhiên cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, tà mị nhưn mày, “Con thỏ anh tặng em đâu? Đánh mất rồi?”

Về mặt hán gian ác như muốn nói “Em chết chắc rồi” khiến Tiểu Thỏ trông mà tức chết, giờ cao tay, cô nói lớn, “Không có! Anh thả em ra đi!”

Cô giấy dựa xuống dưới, vọt tới phía sau cầm lấy con thỏ béo kéo lại, oán giận nói, “Anh cố ý! Đưa món quà lớn như vậy đến trường học, lại còn nhất quyết muốn em khiêng ra ngoài, hại em làm trò cười cho cả trường!”

Đúng vậy, anh chính là cố ý! Nếu không đưa cho em món quà lớn đến mức em ôm không nổi, làm sao em có thể khắc sâu con người anh vào trong tâm trí của mình chứ? Làm sao có thể không thèm quan tâm đến những món đồ mà người khác đưa?

Văn Trạc tươi cười hơn hờ, vươn tay kéo cô gái nhỏ lại gần, cầm lấy con thỏ béo trong tay cô, kéo khóa ở trước ngực nó xuống, lấy từ bên trong ra một chiếc hộp hình trái tim màu đỏ bằng nhung.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ!” Hần khẽ khép lại mi mắt, trong con ngươi đen láy sáng lấp lánh nhẹ nhàng lướt qua một tia đưa tình dịu dàng.

Quăng chiếc hộp đi, cúi đầu nhìn chăm chăm vào Tiểu Thỏ đang ngẩng người xem hần, đôi mắt trong sáng giờ phút này trở nên mơ màng, trong lòng Văn Trạc nhẹ nhẹ gợn sóng, rung động liên hồi.

Hần cúi đầu cười, thay cô đeo chiếc vòng cổ kim cương xa xỉ, nhẹ nhàng in lại một nụ hôn lên trán cô, đưa tay xoa xoa khuôn mặt trắng nõn, khe khẽ nói nhỏ, “Về sau, sinh nhật hàng năm của Tiểu Thỏ đều phải giao cho anh.” Nếu dám giao cho người khác thì em chết chắc...

Môi hần chậm rãi chuyển qua phía trước khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang ngẩn ngơ, hơi thở nóng rực phả vào Tiểu Thỏ khiến trái tim của cô đột nhiên mất đi bình tĩnh.

“Nha đầu ngốc, nhắm mắt lại...” Hần thở dài nói nhỏ một tiếng, “Để anh được chân chính hôn em một lần...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Mùa Xuân Của Tiểu Thỏ (1)

Kết quả của nụ hôn “chân chính” đó là, làm hại cả người Tiểu Thỏ mềm nhũn vô lực ngã vào người Văn Trạc, hai mắt mơ màng nhìn hần, một thời gian dài sau đó, cô vẫn bị bao vây trong thứ cảm xúc miên man lúc đầu.

Không biết bản thân đã bị Văn Trạc ôm lên xe như thế nào.

Cũng không biết chính mình đã về nhà ra sao.

Hóa ra Irenaeus hôn thực sự là như vậy a, những nụ hôn trước kia, chẳng qua chỉ là chuồn chuồn lướt nước mà thôi.

Bàn tay bé nhỏ ôm lấy hai má ửng hồng, tâm trí của Tiểu Thỏ, từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn khó có thể bình tĩnh lại được. Cô ngồi trên sofa trong phòng khách, miệng cắn một củ cà rốt, đôi mắt chớp chớp nhìn theo Văn Trạc đang không ngừng đi tới đi lui.

Bất chợt bắt gặp ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của hần liếc qua, tim đập đột nhiên gia tốc, giống như vừa mới chạy nước rút 8 km, suýt nữa thì nổ tung.

“Rộp rộp!” Tiểu Thỏ cụp mắt xuống, cảm cà rốt cắn một miếng, ôm con thỏ trắng đặt lên đùi, vươn tay lấy từ trên bàn một củ cà rốt đưa cho nó.

“Rộp rộp!”

“Rộp rộp ~!”

Lúc đám Alvin đi vào phòng khách suýt phụt cười khi nhìn thấy Tiểu Thỏ đang ôm một chú thỏ con mắt hồng hồng, cùng nhau cắn cà rốt.

Thân mình bé nhỏ lại nhu thuận trông cứ như gặp phải chuyện uất ức, khiến cho người ta không kìm lòng được mà mềm lòng.

Văn Trạc phân phó xong mọi chuyện liền bước lại đây.

Còn chưa kịp đến gần, Tiểu Thỏ đã cảm thấy tâm trí mình đột nhiên run bần bật, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng bùng bùng đỏ rực.

Cô đứng phắt dậy rời khỏi sofa, ôm lấy thỏ con, lao thẳng về phía trước, một mạch chạy ra khỏi phòng khách, ra tận cánh đồng cỏ xanh um ở bên ngoài.

Đám người Alvin trợn mắt nhìn nhau, khó hiểu.

Vì thế nên, bàn tay Văn Trạc vuron ra vốn định xoa đầu Tiểu Thỏ liền cương cứng giữa không trung.

Đáng giận! Đồ Thỏ Con kia, cư nhiên dám lớn mật cự tuyệt hấn đụng chạm.

Văn Trạc thu tay lại, ánh mắt nhìn theo hướng Tiểu Thỏ, thấy cô đang ngồi trên mặt cỏ, quay lưng về phía phòng khách, nỏ đùa cũng lủ sùng vật ở bên ngoài.

“Cậu đã làm gì với cô ấy thế?” Alvin nghi ngờ nhìn Văn Trạc.

Văn Trạc hừ một tiếng, “Tôi có thể làm gì chứ, cái gì cũng chưa làm.”

“Không làm cái gì sao cô ấy lại như vậy?” Alvin hừ lại.

Văn Trạc tức giận không có chỗ nào phát tiết, xoay người bước lớn đi ra ngoài, “Thỏ Con, lại đây...”

Tiểu Thỏ nghe thấy thanh âm của hấn, giống như bị vật gì đó đập trúng người, đột nhiên nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng tìm đường chạy trốn, ai không biết còn tưởng có quỷ đuổi ở phía sau...

Văn Trạc thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn về phía Tiểu Thỏ đã sớm chạy mất dạng, lẩm lẩm, “Chạy phải không? Cứ chờ đến lúc anh bắt được em, em sẽ biết từ “chết” viết như thế nào!”

“Irenaeus.”

Hấn quay đầu lại, sai bước hướng về phía phòng khách.

Chapelle ngồi bên cạnh bàn không ngừng vẫy tay gọi hấn, “Mau lại đây, cậu đoán đúng rồi, quả nhiên có người giờ trò ở sau lưng, làm ra lắm chuyện mờ ám đến vậy.”

Đám người Văn Trạc xúm lại gần, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Một gian thư phòng u ám được bài trí theo phong cách cổ điển.

Một người đàn ông nhìn không rõ mặt bị người ta giẫm đạp bầm dập trên mặt đất, tiếng gậy gộc va vào nhau chan chát, từng đòn từng đòn nện xuống người hấn, mới đầu còn có vài thanh âm yếu ớt vang lên, càng về sau tiếng kêu càng nhỏ dần rồi im bật.

Tấm rèm cửa mỏng manh nhẹ nhàng tung bay.

Thân ảnh màu đen đứng ở góc phòng từ từ bước ra.

Nhanh như chớp, hấn giật lấy cây gậy trong tay thuộc hạ, hung hăng giáng xuống vài đòn về phía tên đang sống soài ngã trên mặt đất khiến người đó thống khổ rên rĩ.

Bóng đen cao lớn đột nhiên ném cây gậy trong tay xuống, trong đôi con ngươi đen láy mang theo chút lạnh lẽo hiện lên một tia giễu cợt.

“Mang người ra đây.”

“A... A!” Mấy tiếng thét chói tai vang lên, một người phụ nữ quần áo xộc xệch bị lôi tóc ném vào thư phòng, trên gương mặt cô ta xuất hiện dấu vết bị bạt tai thâm, bộ dáng suýt nữa thì ngất đi.

“Bà xâ! Bà xâ!” Người đàn ông bị đánh đập đến biến dạng, tứ chi dường như muốn đứt rời ra vội vã bò lê trên thảm thương về phía người phụ nữ, khóc rống thất thanh kêu to.

“Merharky, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn!” Người đàn ông có đôi mắt lạnh như băng đưa tay nhắc kẻ bị đánh trên mặt đất lên, tức giận hung hăng trừng hấn, “Blood Diamond ở đâu? Ngươi nói mau, nói cho rõ ràng, ta sẽ tạm tha cho cái mạng chó của ngươi.”

“Bệ hạ, tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết.” Người đàn ông tên Merharky ngẩng đầu lên, không phải ai khác, chính là người đeo kính đen đã từng bị Kate đùa đến tức chết.

“Cộc cộc.”

Thư kí Carlin gõ cửa, “Bệ hạ, Kim nhị thiếu gia tới.”

Jesus bước vào.

Người đàn ông híp lại đôi mắt lạnh lẽo, nhìn chăm chú vào Jesus, “Ngươi giải thích đi.”

“Đúng là tôi đã ra lệnh cho bọn Merharky bắt cóc con trai Thủ tướng nước Y, mượn việc đó bức bách đám UA hiện thân, bởi vì bọn chúng thật sự rất quá đáng, khiến cho Ngài Thụy Khắc Tư bị nổi trọng thương.”

“Kết quả?”

“Ba tên thủ hạ của Merharky bị chết trong tay bọn UA, con trai Thủ tướng nước Y được cánh sát cứu ra ngoài.”

“Bốp!” Một cái bạt tai như trời giáng rơi xuống khuôn mặt tuần tú của Jesus.

Jesus nghiêng mặt đi, gất gao mím chặt môi.

“Vốn dĩ tôi không biết bộ hạ giao cho Merharky mang theo Blood Diamond đi giao dịch, về sau mới nhận được thông tin, Merharky lại dám vụng trộm vơ vét tài sản của Thủ tướng nước Y sau lưng tôi, toàn bộ những thứ đó hiện tại đã bị người bên UA chuyển vào quỹ phúc lợi nhi đồng...”

“Người biết số Blood Diamond đó trị giá bao nhiêu không?”

Jesus cúi đầu không nói.

“Một trăm triệu!”

Người đàn ông đoạt lấy khẩu súng của tên thuộc hạ bên cạnh, răng rắc lên đạn, khuôn mặt tuần tú khểnh nghiêng, đôi mắt lạnh như băng hơi hơi nheo lại, nhắm thẳng Merharky chỉ còn chút hơi tàn đang nằm trên mặt đất, ba phát đạn liên tiếp, tất cả đều nhắm vào đầu đối phương.

Merharky ngay cả rên cũng chưa kịp rên một tiếng liền trực tiếp đi gặp Diêm Vương.

Người đàn ông hừ lạnh, “Phế vật vô dụng, tốt nhất là nên chết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Mùa Xuân Của Tiểu Thỏ (2)

Phòng khách rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Di động của Văn Trạc đột nhiên vang lên. Hắn nhú mày, xoay người vươn tay về phía bàn trà, “Ai vậy?”

“Có chút nhớ ông anh...” Thanh âm băng giá như đáy hồ ngàn năm, chậm rãi thấm vào tai Văn Trạc, dần dần xâm nhập thần kinh của hắn.

Cả người Văn Trạc chấn động, vẻ mặt cũng ngày một lạnh lẽo.

“Tháng sau, Thủ tướng Gore ở nước M sẽ tổ chức một buổi lễ long trọng mừng tám mươi năm quốc khánh, lúc đó, anh trai hắn là sẽ tham dự bữa tiệc này chứ...” Ngón tay xanh ngọc nhẹ nhàng hé ra tấm rèm cửa mỏng manh, khiến cho từng tia nắng vàng rực ào ạt xuyên qua, dừng lại trên khuôn mặt có chút tái nhợt.

Văn Trạc im lặng.

“Thật muốn biết dạo gần đây anh trai đang làm những gì. Tâm tư có tốt hơn chút nào không... Thật nhớ những ngày mười năm trước chạy theo anh trai thoát khỏi vùng đất ngập tràn xác chết kia, nơi dày đặc những bộ xương trắng, cho đến tận bây giờ những hình ảnh đó vẫn còn lảng vảng trước mặt tôi, tất cả đều không thay đổi... Thứ thay đổi, có chăng chỉ là thời gian đã chuyển dời...” Bàn chân trần bước đi trên tấm thảm gai, mái tóc vàng nhẹ nhàng bị gió thổi bay.

“Agger Las, cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?” Văn Trạc đột nhiên xiết chặt năm ngón tay, cả người cương cứng.

“Anh một lần lại một lần thương tổn tôi, khiến tôi thực đau lòng.” Thanh âm ngân nga mơ hồ từ phía bên kia điện thoại chậm rãi truyền đến, “Tôi muốn anh biết, Agger Las, cũng sẽ tức giận.”

“Agger...”

“Sẽ cướp đi tất cả mọi thứ thuộc về anh, khiến anh vừa tuyệt vọng vừa đau khổ!”

“Ý nghĩ này không tệ, nhưng phải xem xem cậu thực hiện nó thế nào!” Văn Trạc gất gao nắm chặt di động, ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên mặt cô,

“Trước hết ta phải nói rõ, ta sẽ không ở yên chờ chết, ta sẽ dốc lực phản kích!”

“Hiện tại anh trai đang thích nhất thứ gì nhỉ?”

“Thật muốn phá hủy hoàn toàn thứ anh yêu quý nhất, để anh cũng phải nếm trải cảm giác bị xé rách đau đớn đến mức nào...” Nghe lời nói u lãnh của Agger Las, trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của Văn Trạc dần dần bùng cháy những ngọn lửa giận...

“Rầm!” Tiếng đập cửa dữ dội dọa Tiểu Thỏ nhảy dựng lên. Con thỏ trắng trong lòng cô cũng sợ hãi tới mức bắn từ trên đùi cô xuống đất, nhanh như chớp chạy tới một góc, dựng thẳng hai tai, ánh mắt chớp chớp nhìn người đàn ông đang sai bước tiến lại gần.

“L...” Tiểu Thỏ còn chưa kịp nói hết câu liền bị hấn đột nhiên vuron hai tay ra ôm lấy.

“A!” Tiểu Thỏ nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của hấn, cái đầu nho nhỏ bị hấn gắt ấn chặt vào lòng, cô vuron tay khê đẩy hấn, không rõ vì sao hấn lại tức giận như vậy.

“Sẽ không mất đi cũng sẽ không bị phá hủy!” Văn Trạc dùng lực gần như lỗ mắng, dường như muốn bẻ gãy người Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ giẫy dụa ngẩng mặt lên nhìn hấn, “Irenaeus?”

Hấn... Hấn đang cực kì phần nộ lắm lắm những gì, cô nghe không rõ!

“Ừ.” Hấn cúi đầu, hít một hơi thật sâu, chậm rãi bình tĩnh lại, cảm bàn tay nhỏ bé của cô đặt vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng di chuyển đến bên môi hôn khẽ, thanh âm trầm thấp của Văn Trạc tràn trọc tiến vào tai cô, “Cho dù như thế nào, anh sẽ luôn bảo vệ em, tin tưởng anh.”

Tiểu Thỏ mờ mịt khó hiểu ngoan ngoãn gật đầu.

Hấn giờ tay nâng cằm cô lên, ánh mắt dày đặc sương mù dừng lại trên gương mặt khả ái, “Bất luận vào thời gian nào, ở nơi đâu, trong lòng em cùng chỉ được phép có một mình anh, giống như trong lòng anh chỉ có Tiểu Thỏ. Hứa với anh, mau mau lớn lên, để em thực sự là của anh... Trước lúc đó, không cho phép có bất kì ai khác tiến vào trái tim Tiểu Thỏ.”

Ngón tay thon dài của hấn nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của cô, đôi mắt thâm trầm như nước, “Nếu có, nhất định người kia sẽ phải nhận lấy cái chết vô cùng bi thảm...”

Tiểu Thỏ hơi mở cái miệng nhỏ nhắn, ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt.

Cái này... nghe cứ như ông trùm khủng bố đang đe dọa uy hiếp ấy?

“Tốt nhất là nên cao thêm một chút nữa, vậy là hoàn hảo...” Hấn khe khẽ thở dài, nâng tay ôm cô nhắc bổng lên, cúi đầu gần sát mặt cô, nhẹ nhàng nhắm nháp đôi môi mềm mại, trong lúc người nào đó còn đang ngây ngốc đắm chìm trong mê man, trần trọc nói nhỏ.

*****

“Chít chít...”

Tiểu Thỏ một tay chống cằm, ngẩn người.

“Rì rầm...”

Tiểu Thỏ tiếp tục ngẩn người.

“Nghe gì chưa? Trương Tuấn ở lớp B không biết làm sao lại chuyển trường, hiện tại lại có người mới chuyển vào, chính là con trai của Thủ tướng nước Y – Carpet.”

“Thật không? Có phải Carpet đàn dương cầm rất hay, tương mạo lại vô cùng anh tuấn không?”

“Nghe nói hai ngày trước cậu ta bị bắt cóc.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Cho nên Thủ tướng nước Y tìm mọi cách nhờ vả xung quanh, mới có thể để Carpet bước chân vào học viện của chúng ta.”

“Cũng đúng, hệ thống bảo vệ của học viện chúng ta tiên tiến nhất thế giới mà!”

“À, Phong điện hạ cũng ở lớp B.”

“Nghe nói hai người họ từ trước đến nay đã không hợp nhau.”

“Y Tiểu Thỏ, cậu nghĩ sao?”

“Từ hai mươi phút trước, cậu vẫn duy trì tư thế này cho đến tận bây giờ sao?”

Cao Mi dùng sức quơ quơ tay trước mặt Tiểu Thỏ, ý muốn gọi tâm trí đang lơ lửng của cô quay về, “Nghĩ gì vậy?”

Đầu Tiểu Thỏ từ bên trái dần dần đổ về bên phải, vẫn mắt đếc tai ngơ những lời nói của người khác như cũ, ánh mắt đăm đăm nhìn trần nhà, ngẩn ngẩn ngơ ngơ nghĩ chuyện trong lòng.

Ngày hôm qua nha.

Vốn tưởng sẽ trốn tránh được hấn, bởi vì chỉ cần tên xấu xa kia tiến lại gần, trái tim mình lại giống như lên cơn phát bệnh, hơi thở hỗn loạn.

Nhưng cuối cùng chẳng hiểu tại sao vẫn bị hấn bắt được.

Cứ như vậy không nói năng gì đột nhiên hôn lên, hại mình một lần nữa lại đánh mất thần trí.

Tiểu Thỏ vươn hai tay chụm lại nâng cái đầu nặng trĩu.

Tối hôm qua đi ngủ thật quá mệt mỏi, bị hấn ôm chặt khóa vào trong ngực, mới khẽ nhúc nhích một chút, hậu quả đó là hai người càng ngày càng dính sát hơn. Có lẽ là do bị đè ép cả đêm nên buổi sáng lúc soi gương, Tiểu Thỏ cảm thấy bên trái khuôn mặt nhỏ nhắn hình như biến dạng...

“Cậu xem vẻ mặt của cô ấy kia!” Cao Mi vươn tay xoa mặt Tiểu Thỏ, quay đầu nhìn về phía đám Trần Quyên, “Trông cứ như đang tư xuân[1] ấy!”

“Ủm!” Các học sinh vây xung quanh gật đầu lia lịa, gật gù đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Mùa Xuân Của Tiểu Thỏ (3)

Văn Trạc giờ tay chống cằm, ánh mắt dừng ở phía trước, môi mím khe cong lên thành một đường duyên dáng.

An bá từ phía đằng kia đi tới, miệng lẩm bẩm gì đó, đột nhiên xoay người qua, trông thấy ánh mắt thờ ơ như không của Văn Trạc, kháng nghị quá lớn, “Sao bệ hạ lại có thể vẫn duy trì thái độ lơ đãng như vậy chứ?”

“Nhìn xem, nhìn xem! Những tấm ảnh này nếu như bị lộ ra ngoài, sẽ tạo ra bao nhiêu chấn động?” Ông lão vọt tới trước bàn làm việc, dùng sức chỉ vào đồng ảnh chụp tán toan ở bên trên.

Trong ảnh:

Tiểu Thỏ mơ màng ngẩng đầu.

Khuôn mặt Tiểu Thỏ hơi hơi ửng đỏ.

Tiểu Thỏ sợ hãi hé miệng.

Văn Trạc cúi người xuống, ánh mắt ẩn chứa tình cảm nhìn cô, nhẹ nhàng hôn Tiểu Thỏ...

Địa điểm không phải nơi nào khác, đúng là một ngày trước sinh nhật Tiểu Thỏ, ở cửa học viện, hấn ôm lấy cô tạo thành một màn nóng bỏng.

Hừ! Bọn chó săn nào không sợ chết cứ nhiên dám chụp lên họ?

Bệ hạ đừng quên, người còn có trách nhiệm phải gánh vác. Cho dù người có không bằng lòng đến thế nào đi nữa, về sau người cũng phải kết hôn với công chúa Sasar cao quý.” An bá chấp hai tay ở phía sau không ngừng đi tới đi lui trước mặt hấn, “Từ sau khi về nước, suốt một tháng trời bệ hạ không gọi cho công chúa Sasar được một cuộc điện thoại. Hôm qua, lão thân còn nhận được điện thoại của nữ vương nước Y, hỏi bệ hạ đang làm cái gì, vì sao lâu như vậy vẫn không liên hệ với con gái của bà ta, chẳng lẽ người lại bận bịu đến thế sao?”

“Đám hỏi chi là thứ để thúc đẩy sự hợp tác của hai nước, nếu như đất nước của ta phát triển vững mạnh, đám hỏi căn bản là không cần đến.”

An bá ngăn người, bước theo sau bóng dáng cao ngất của hấn hỏi, “Những lời này của bệ hạ là có ý gì? Người định lấy tiểu thư Tiểu Thỏ làm vợ sao?”

“Vì cái gì lại không được?” Văn Trạc hừ một tiếng, hỏi ngược lại.

“Này... này... này, điều này sao có thể chứ?” An bá nổi trận lôi đình kêu lên, “Tiểu thư Y Tiểu Thỏ một chút cũng không xứng với bệ hạ! Cô ta... cô ta... cô ta, cô ta làm gì có tư cách làm vương hậu của đế quốc! Người bệ hạ muốn kết hôn hẳn là một công chúa dịu dàng hiền thực cao quý độ lượng a! Cho dù có nhìn như thế nào, tiểu thư Y Tiểu Thỏ cũng không phải là người như vậy...”

“A.” Văn Trạc lơ đãng khẽ lên tiếng, “Vậy... ta coi vương miện ra, có phải là có thể lấy cô ấy không?”

“Cái gì... cái gì... cái gì... cái gì?” Ông lão tức giận lắp bắp, “Làm sao bệ hạ có thể bằng quơ thớt ra những lời vô trách nhiệm đến như vậy chứ! Việc này là tuyệt đối không thể a! Nếu như bệ hạ làm như vậy thật, tôi đây cũng chỉ còn cách dùng cái chết để khuyên nhủ bệ hạ thôi!”

“Nhưng nếu như bắt ta phải lấy một người con gái mà ta không yêu, ta cũng sẽ thương tâm mà chết!” Văn Trạc đột nhiên quay đầu, trong đôi mắt đen láy chọt lóe những ngọn sóng đáng thương tội nghiệp, “Đề ta chết cùng ngài đi! Dù sao cũng không sống nổi!”

“Cái gì... cái gì... cái gì... cái gì?” Ông lão nhìn về mặt đáng thương của hắn, đột nhiên có cảm giác bại trận. Ông là người nhìn hoàng đế lớn lên từ nhỏ, từ một đứa trẻ ngây thơ chưa biết gì trở thành một người đàn ông cao lớn, làm sao có thể trở mặt nhìn hắn chết đi chứ?

An bá khẽ thở dài, chạy theo bệ hạ ra khỏi thư phòng, thờ hồng học phát tay quát, “Bệ hạ, người đi đâu vậy?”

“Tìm dây thừng thắt cổ!” Hắn uất ức kêu lên.

Ngất! Ông lão tức giận đến giậm chân, vừa chạy vừa kêu, “Quay lại!”

“Quay lại làm cái gì?”

“Người muốn kết hôn với ai thì lấy người đó đi! Có điều, trước lúc đó, phải dạy dỗ tiểu thư Y Tiểu Thỏ trở thành công chúa cao quý có tri thức, hiểu lễ nghĩa!” Ông lão rất nhanh liền thỏa hiệp. Trước mặt một vị bệ hạ bốc đồng như vậy, ông lão ngoại trừ thỏa hiệp cũng chỉ có thể thỏa hiệp...

Văn Trạc nhanh chóng đi tới trước mặt An bá, dùng sức gật gật đầu, “Điều đó là đương nhiên.”

Ông lão lắc đầu mạnh mẽ, “Thật khó tưởng tượng, thật khó tưởng tượng, dù sao ta vẫn cảm thấy việc này không có khả năng sẽ thành công. Tư chất của tiểu thư Y Tiểu Thỏ như vậy, làm sao có thể biến thành công chúa được? Thật khó tưởng tượng! Bệ hạ dự tính khi nào thì lấy cô ấy? Như vậy ta cũng có thời gian để chuẩn bị tâm lý.”

Trước lúc đó ông sẽ đi ra ngoài nghỉ phép, nhắm mắt làm ngơ, ít nhất cũng không khiến cho bản thân mình tức giận đến học máu...

Văn Trạc đột nhiên vươn tay nắm lấy vạt áo trước ngực ông lão, thở phì phì quát, “Ta đang đợi cô ấy lớn lên! Bây giờ cô ấy còn chưa đủ mười tám tuổi để kết hôn theo luật. Lão đừng có lấy việc này ra kích thích ta!”

Sự nhẫn nại của hắn có giới hạn!

Sức kiềm chế đáng thương của hắn khi ở trước mặt cô quả thực không chịu nổi một cú hích! Sớm muộn gì hắn cũng sẽ biến thành cảm thú, về điểm này, trong lòng hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai khác!

Hiện tại việc hắn muốn làm nhất chính là một ngum nuốt luôn Tiểu Thỏ! Hung hăng ăn sống nuốt tươi cô, để cô hoàn toàn trở thành người của mình.

Nhưng làm như vậy là bất hợp pháp nha! Hắn, thân là lãnh đạo cao nhất của quốc gia, đương nhiên phải nêu gương tốt, làm sao có thể cầm đầu gây rối loạn đây? Aizz, thật khó xử, thật sự là khiến người ta khó xử! Không biết có thể âm thầm lén lút làm loạn được không nhỉ? Như vậy có tính là... ách... dự đồ thiếu nữ vị thành niên?

“Nhưng mà... luật quy định tuổi kết hôn, không phải... do chính bệ hạ đề ra hay sao?” Ông lão bị nhắc cổ, khó khăn lắm mới phun được ra những lời này.

“Đúng rồi!” Văn Trạc đột nhiên buông áo của An bá ra, cười gật gật đầu, “Đúng đúng đúng, sao ta lại quên chứ?”

Ông lão hận không thể một nhát cắn đứt đầu lưỡi của chính mình.

“Năm nay hợp quốc hội sớm một chút đi.”

“Ách.”

“Ta muốn sửa chữa luật hôn nhân.”

“Người!”

Thật sự là một vị bệ hạ tùy hứng, nhắc đến gió là có mưa ngay!

An bá tức giận muốn trào máu, “Nghe đâu, hình như nữ vương nước Y có ý muốn thu xếp cho công chúa Sasar tới học ở học viện hoàng gia.”

“Tùy bà ta.” Văn Trạc phát tay, tâm trạng vô cùng tốt.

“Vây... Đáp ứng bà ấy chứ?”

“Ừ.” Tâm tư Văn Trạc đã sớm bay đến tận nơi nào. Hiện tại toàn bộ đầu óc của hắn đều hưng phấn nghĩ tới hình ảnh Tiểu Thỏ vì hắn mà mặc bộ áo cưới trắng như tuyết, ánh mắt trong veo đơn thuần nhìn chính mình.

Thật không thể chịu nổi, hắn lại trúng chiêu! Chỉ cần nghĩ đến thôi đã cảm thấy nhiệt huyết của mình đang sôi trào!

Lập tức sửa chữa luật hôn nhân, ngay bây giờ hắn phải lập tức trở về phòng suy xét xem nên làm thế nào ở trong hội nghị có thể thuận lợi không dấu vết đưa ra dự thảo nghị quyết này...

An bá không nói gì nhìn bóng dáng hắn hấp tấp hướng về phía thư phòng.

Tên nhóc đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Gối Ôm Của Bộ Hạ (1)

Thời tiết đã bước vào tháng năm, ánh nắng hè chói chang gay gắt hừng hực thiêu đốt vạn vật. Mới hôm qua còn mặc áo khoác dày cộm trên người, hôm nay người người đã nhanh chóng thay đổi một bộ váy mỏng ngắn tay đáng yêu.

Tiểu Thỏ một tay chống cằm, tiếng ngòi bút sột soạt trên giấy, vô cùng chăm chú làm bài tập.

Bên ngoài phòng học, nắng rải khắp sân, hoa đào nở rộ, chen nhau đua khoe sắc thắm: hồng, thướt tha nhiều vẻ; trắng, mộc mạc như tuyết; đỏ, yêu kiều quyến rũ. Trong không gian tràn ngập mùi hương thơm ngát.

“Tin tốt đây! Tin tốt đây! Cuối tuần này trường sẽ tổ chức đi du lịch hè ở đảo Caspi! Mọi người mau mau chuẩn bị một chút, đừng có quên mang kem chống nắng theo nha!” “Chiếc loa” của lớp A vọt vào kêu lớn.

Mọi người đồng thanh hoan hô, rồi sau đó ngay lập tức liền chụm đầu ghé tai khẽ nói nhỏ, ai nấy đều không nén nổi sự hưng phấn trên khuôn mặt.

“Nghe nói cá ở đó ngon vô cùng!”

“Phong cảnh cũng rất mỹ lệ!”

“Tớ muốn đi! Tớ muốn đi!” Mọi người đồng loạt giơ tay, nhao nhao kêu lên.

“Đến đó, tớ lại có cơ hội được diện những bộ bikini mà tớ thích nhất, ha ha a...”

“Đúng vậy, đúng vậy, nói không chừng mình còn có thể có một cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ và lãng mạn với một vị hoàng tử nước ngoài...” Trầm Uyên nheo lại đôi mắt nhỏ xíu, hé ra một nụ cười mơ mộng.

Những người bên cạnh phát buồn nôn!

Tiểu Thỏ giương mắt nhìn mấy học sinh đứng ở phía trước, không rõ bọn họ vì sao lại hưng phấn đến vậy.

“Tin tức mới nhất! Tin tức mới nhất!” Cao Mĩ chạy một mạch về lớp, thở hồng hộc nói lớn, “Học viện hủy bỏ chuyến du lịch mùa hè, nghe đâu sẽ bồi thường cho chúng ta mười ngày nghỉ!”

“A?” Mọi người thất vọng nhìn Cao Mĩ, ồn ào bàn tán, “Tại sao lại như vậy?”

Cô bạn tóc vàng Mạc Đại Vệ ngồi bàn phía trước Tiểu Thỏ khẽ vén mấy sợi tóc rủ xuống mắt, chậm rãi nói, “Biết ngay là kết quả sẽ như vậy, một chút cũng không ngoài dự kiến a, học viện này mà tổ chức cho mọi người đi đảo Caspi thì đó mới gọi là kì quái ấy chứ.”

“Vì sao vậy?” Mọi người nhao nhao lên vây xung quanh Mạc Đại Vệ hỏi.

Cô bạn Lữ Sâm trên mặt vẫn còn dấu tích của vài vết thủy đậu vuron tay ôm lấy vai Cao Mĩ, cười hi hi nói, “Cái này không giống với tác phong của học viện, học viện sẽ không so đo xem chuyến du lịch này tiêu tốn hết bao nhiêu tiền, cho tới bây giờ, tiền vẫn luôn là thứ mà học viện không thiếu, vậy thì lí do gì...”

“Tôi rất thân với cậu sao? Bỏ tay ra!” Cao Mi không khách khí hất tay Lữ Sâm.

Mạc Đại Vệ bắt chéo chân, khinh thường liếc nhìn Lữ Sâm, “Bởi vì, thời gian gần đây, ở những nơi quanh đảo thường xuyên xuất hiện thuyền bọn hải tặc, học viện vì lo lắng cho sự an toàn của mọi người nên chỉ còn cách hủy bỏ chuyến du lịch.”

“A? Hải tặc sao?” Tất cả bốn mắt nhìn nhau, xôn xao bàn tán.

“Không phải đang đùa chứ?”

“Từ trước đến nay tớ chưa từng nghe nói ở xung quanh đảo Caspi có hải tặc!”

“Đúng vậy, chỉ nghe nói phong cảnh ở đó rất đẹp, cũng như dừa trên đảo rất ngọt.”

“Chán muốn chết!”

“Cho dù có như vậy thì cũng không thể hoãn chuyến du lịch hè chứ, học viện sao có thể khiến học sinh thất vọng vậy?”

Các học sinh nhao nhao đẩy kích động, Tiểu Thỏ nghiêng đầu cắn bút, về mặt mờ mịt nhìn bọn họ.

Đối với Tiểu Thỏ mà nói, có thể ăn no ngủ ngon đã là điều vô cùng vui vẻ, còn về việc có thể đi du lịch hay không, cô không quan tâm nhiều lắm.

Tiểu Thỏ hoàn toàn là một người không đòi hỏi gì nhiều.

Cho nên khi mọi người ồn ào huyên náo, Tiểu Thỏ vẫn luôn ngồi yên im lặng ở một chỗ làm bài tập, tất cả mọi việc đang diễn ra dường như không liên quan đến cô.

Cho đến giờ ra chơi đầu tiên của tiết học buổi chiều, Cao Mi kích động đi vào, tuyên bố với mọi người, công chúa Sasar học năm ba ban A quyết định sẽ chi tiền riêng để tổ chức cho khoảng mười lăm hai mươi người đi du lịch đảo Caspi mười ngày, hoàn toàn miễn phí.

“Bạn Y Tiểu Thỏ, cậu nhất định phải đi đấy!” Cao Mi cùng các cô nàng xung quanh đồng loạt xông tới, hai tay chấp ở trước ngực, ánh mắt nhìn cô lóe sáng.

“Công chúa Sasar nói Tiểu Thỏ là người mà cô ấy muốn mời đi nhất, nếu như Y Tiểu Thỏ không đi thì cô ấy sẽ không tổ chức chuyến du lịch này nữa.”

“Y Tiểu Thỏ, đi đi!”

“A?” Tiểu Thỏ khó xử nhìn về phía khuôn mặt háo hức mong chờ của mọi người, thật sự không nỡ tạt cho bọn họ một gáo nước lạnh.

Cô do dự một lúc lâu mới lên tiếng, “Nhưng tớ không thích đi du lịch với công chúa Sasar.”

Mấy hôm trước, lúc cô cùng Irenaeus ngồi ăn cơm với công chúa, cô nàng kiêu ngạo mà xinh đẹp kia dường như muốn dùng ánh mắt bám vằm Tiểu Thỏ ra thành từng mảnh.

Nói thật là Tiểu Thỏ cũng không muốn mình biến thành bóng đèn trước mặt công chúa, có điều Irenaeus lại như biến thành keo dính, cứ luôn bám sát lấy cô không rời, Tiểu Thỏ làm sao có cách nào cự tuyệt người này đây?

Không khí lúc đó quá áp lực, hại Tiểu Thỏ cố gắng kiềm chế không dám ăn no, lúc trở về đành phải ngậm ngùi ăn một bát tô mì nước, vừa ăn vừa nhớ tới đĩa tôm hùm to tướng còn thừa một đồng trên bàn, hức!

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ ràng tình cảnh ngày hôm đó.

Do hôm trước phải làm nhiều bài, cho nên buổi học của Tiểu Thỏ kéo dài đến tận chín giờ mới xong, bởi vì đã quá muộn, Tiểu Thỏ chỉ còn cách gọi điện về nhà nói với Irenaeus sẽ ngủ lại trường học. Ngay lập tức tên kia liền phản đối kịch liệt, một mực đòi tới đón cô, Tiểu Thỏ làm sao còn dám để hắn chạy đến trước cửa cổng trường một lần nữa a, nhanh chóng cự tuyệt, sau đó phớt lờ người nào đó đang nổi trận lôi đình ở đầu dãy bên kia, trực tiếp cúp điện thoại.

Hôm sau, Tiểu Thỏ sợ hãi không vui, cho nên mới sáng sớm liền lập tức ngoan ngoãn chạy về nhà. Vừa vào cửa đã thấy Văn Trạc đợi từ bao giờ, còn chưa kịp nói gì, hắn đã ôm lấy cô, hôn tới tấp, luôn miệng nói nhớ tới mức đầu óc sắp hỏng đến nơi rồi, râm rì râm rì oán hận nói chính mình cả đêm qua không tài nào ngủ được, tất cả đều do thiếu mất chiếc gối ôm mềm mại quen thuộc hàng ngày!

Nghe xong, Tiểu Thỏ tức muốn chết, trực tiếp tặng ngay cho hắn một cái đánh.

Không lâu sau, Tô Lợi Văn cười toe toét chạy tới nói với Văn Trạc, công chúa Sasar đã tới khách sạn Blueprint, tối nay mời bộ hạ ăn cơm.

Buổi tối hôm đó.

Công chúa Sasar mười tám tuổi mặc một chiếc váy dài màu đen lịch sự mà tao nhã, trên cổ đeo sợi dây chuyền trân châu sang trọng, mái tóc nâu quần

dài xõa ngang lưng, vẻ mặt ẩn chứa sự mong đợi cùng phần khích, chờ đợi vị bệ hạ mà mình yêu quý từ lâu tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Gối Ôm Của Bệ Hạ (2)

Khi cánh cửa màu cà phê bằng sắt nặng trĩu được nhẹ nhàng mở ra, ánh mắt công chúa ngay lập tức liền dừng lại trên người đàn ông đang bước tới.

Dường như cho dù có vào bất cứ hoàn cảnh nào, dung nhan có một không hai kia đều khiến cho người ta nhìn mãi cũng không thấy chán.

Mái tóc tùy ý bay theo gió khiến hắn trông càng thêm mê người. Áo sơ mi màu đen, quần dài góp phần tôn thêm thân hình cao lớn. Quả nhiên, hắn vô cùng thích hợp với màu đen.

Ánh mắt công chúa lưu luyến không rời người đàn ông mà mình ngưỡng mộ, sau đó chậm rãi hướng về cô gái đang ở trong lòng hắn, phút chốc cả người cứng đờ.

Cô nhìn thấy cái gì vậy?

Bệ hạ đang dùng sức kéo một cô gái theo từ ngoài cửa tiến vào, không, phải nói là khẽ ôm lấy thân thể mềm mại bên cạnh, bàn tay thon dài của hắn gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé, cô gái năm lần bảy lượt muốn giãy ra, nhưng cuối cùng vẫn không thể chiến thắng được lực đạo mạnh mẽ của hắn.

Cô gái có chút tức giận. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt như bạch ngọc, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh ẩn ẩn sự phẫn nộ.

Cô gái mặc một bộ váy ngắn dễ thương trắng như tuyết, đôi vai nhỏ bé mịn màng hơi lộ ra bên ngoài, mái tóc xoăn mềm mại xõa tung, vài sợi tóc nhẹ nhàng trượt ra phía trước. Đặc biệt, chiếc vòng kim cương nằm trên cổ cô đang lạng lẽ lóe sáng chói lóa.

Công chúa nhận ra chiếc vòng cổ kia.

Đó là trang sức được chế tạo dành riêng cho những người trong hoàng tộc, vô cùng tinh xảo, nhất định là bệ hạ đưa cho cô ta...

Công chúa hận thấu xương cô gái đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình lúc này. Ánh mắt lạnh lùng của cô dường như muốn xuyên thủng thân thể Tiểu Thò.

Nhìn cô ta được bệ hạ kéo vào, nhìn cô ta loạng choạng không quen khi phải đi một đôi giày cao gót bằng thủy tinh, nhìn cô ta lao đảo bước tới rồi được bệ hạ ôm vào lòng, nhìn bệ hạ thoải mái cười lớn, nhìn bệ hạ dịu dàng bế cô ta lên, trực tiếp đi tới trước mặt mình ngồi xuống, nhìn bệ hạ thoáng liếc về phía mình cười cười xin lỗi, khách khí mà xa cách, "Sasar, thật có lỗi, để cô chê cười."

Cô gái nhỏ bĩu môi trừng mắt nhìn hắn.

Văn Trắc mỉm cười đưa cho Tiểu Thò một củ cà rốt, vươn tay khẽ vuốt cái đầu nhỏ nhắn.

Sau bữa tối, công chúa chợt phát hiện, bản thân mình nói chuyện với bệ hạ còn chưa đến mười câu, hơn phân nửa thời gian, bệ hạ đều ân cần săn sóc hỏi cô gái nhỏ muốn ăn cái gì. Có điều, khẩu vị của cô gái dường như không được tốt.

Nếu như vào buổi tối hôm đó, chỉ bằng ánh mắt có thể trở thành vũ khí giết người, Tiểu Thò hẳn đã chết hàng vạn lần rồi.

Công chúa Sasar bước nhanh trên đôi giày cao gót đẹp đẽ, cộc cộc cộc cộc đi tới cửa lớp ban A năm nhất.

Xuyên qua cánh cửa bằng thủy tinh trong suốt, công chúa nhìn thấy một đám học sinh đang xúm lại xung quanh Tiểu Thò năn nỉ cô tham gia chuyến du lịch mùa hè.

Trên môi công chúa khẽ hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

*****

"Muốn đi đâu?" Văn Trắc cắn một miếng bánh mì, ánh mắt hoài nghi quét một lượt từ trên xuống dưới khắp người Tiểu Thò ngoan ngoãn.

"Ba ba của công chúa Sasar mới mua cho cô ấy một chiếc du thuyền rất đẹp, cô ấy muốn nhân dịp được nghỉ mười ngày lần này mời bọn em đi chơi một chuyến."

"Đi mười ngày?" Văn Trắc cau mày nhìn về phía cô, dùng sức lắc đầu, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa lắc lư sau lưng, "Không được! Không được!"

Hai mắt Tiểu Thỏ sáng ngời, tâm tình u ám đột nhiên chuyển tốt, nhìn hấn ồn ào, “Là anh nói không được nha, không phải do em nói không muốn đi đâu nhé. Anh đi nói với Sasar đi!”

“Có phải Tiểu Thỏ thực sự rất không muốn đi không?” Alvin chậm rãi phết mứt hoa quả lên bánh mì.

Tiểu Thỏ vội vàng lắc đầu, “Không phải.”

Lão An ngồi đối diện nhẹ nhàng buông xuống miếng bánh mì phô mai còn đang ăn dở, nghiêm túc nhìn Tiểu Thỏ cùng Văn Trạc, “Kĩ năng giao tiếp cũng là thứ cần thiết! Nếu như bệ hạ muốn kết hôn cùng Tiểu Thỏ tiểu thư, vậy thì... Tiểu Thỏ tiểu thư cũng phải có những cuộc xã giao của riêng mình! Thân là người trong hoàng tộc, làm sao có thể không qua lại với xã hội thượng lưu được chứ?”

“Cái gì... cái gì... cái gì... Kết hôn???” Tiểu Thỏ đột nhiên trừng lớn mắt, cái miệng nhỏ nhắn biến thành hình chữ O.

Văn Trạc sờ sờ đầu cô, thuận tay nhét cái bánh mì vào miệng Tiểu Thỏ, “Ăn đi, bây giờ không cần em phát biểu ý kiến.”

“Nhóp nhép.” Đôi mắt Tiểu Thỏ mở lớn, cái miệng theo bản năng cắn một miếng bánh mì.

“Nếu như Tiểu Thỏ không muốn đi, thì cũng không cần phải miễn cưỡng làm gì!” Alvin chậm rãi cắn một miếng chân giò hun khói, khẽ nhú mày, cảm giác hương vị có điểm kì quái.

“Miễn cưỡng cũng phải đi a. Cũng giống như bệ hạ vậy, thân là người đứng đầu một nước, có những việc cho dù người không muốn làm cũng phải làm! Ngay cả chút việc còn con như tiếp xúc với những người trong giới thượng lưu còn cảm thấy khó khăn, sau này làm sao có thể đứng bên cạnh bệ hạ làm một người vợ hiền được?”

Con tôm?[1]

Thật sự là nói hơi quá rồi, Tiểu Thỏ đập mạnh vào bàn đứng bật dậy, “Lão gia gia, ông nói lung tung cái gì vậy?”

Ông lão tức giận muốn giơ chân, “Cái gì mà lão gia gia! Cô... cô... cô...! Không lễ phép! Ta là nội các tổng quản! Không phải lão gia gia!”

“Phụt!” Văn Trạc nhin không được bật cười, nhìn hai người một già một trẻ đang trợn mắt trừng trừng nhìn nhau như con nít, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia ấm áp.

Hấn vươn tay khẽ lướt qua mái tóc Tiểu Thỏ, kéo cô ôm vào lòng, “Tiểu Thỏ không muốn tham gia chuyến du lịch kia phải không? Để anh đi nói với công chúa.”

Ông lão thối rầu trừng mắt.

“Cô công chúa kia rất hung dữ.”

“Ừ.”

“Cô ấy rất thích trừng mắt với em.”

“Vậy à.”

“Em lại không có nợ tiền cô ta.”

Văn Trạc gật gật đầu.

“Nhưng mà, nếu như không đi sẽ khiến anh khó xử đúng không?”

“Đương nhiên khó xử! Coi như cô còn chút lương tri!” Ông lão ở một bên hừ hừ ngắt lời.

“Vậy... phải đi thôi.” Tiểu Thỏ chán nản nắm chặt tay, “Lúc nào trở về cũng được, có đúng không anh?”

“Ừ.” Văn Trạc gật gật đầu, “Anh phải người đi cùng em...”

“Có phải bệ hạ đã quá lo lắng rồi hay không?” Ông lão lại nhảy vào lên tiếng, “Công chúa Sasar một khi đã khởi hành, làm sao lại có thể không mang người đi theo bảo vệ chứ? Ở cùng một chỗ với công chúa, Tiểu Thỏ tiểu thư sao gặp nguy hiểm được?”

“Lão gia gia, ông không lên tiếng, không ai bảo ông không biết nói đâu.” Tiểu Thỏ tức giận quơ quơ tay.

Văn Trạc bật cười.

Ông lão tức giận tới mức giậm chân liên tục.

“Nhưng mà... Rất luyến tiếc Tiểu Thỏ Con.” Văn Trạc biểu tình đáng thương ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Tiểu Thỏ, đem cô tiến sát vào lòng mình, “Bởi vì, sẽ phải xa nhau vài ngày, không có em làm gối ôm, aizz... không biết buổi tối có mất ngủ hay không đây!”

“Anh!” Tức chết thôi...

[1] Ở chỗ này, Tiểu Thỏ nghe nhầm 贤内助 (Xián nèizhù) – có nghĩa là ‘người vợ hiền’ thành 虾米 (Xiāmi) – ‘con tôm’

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Gặp Nạn

Chiếc du thuyền sang trọng rộng lớn hơn 200 m2, tất cả đồ đạc bên trong đều là gỗ sam cao cấp, trên đó còn xây dựng một cái bể bơi dài 5 m

Khu spa, phòng tắm hơi, phòng tập thể thao, phòng mát xa, phòng nhạc, nhà ăn, rạp chiếu phim, ... mọi thứ đều được chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Boong tàu bậc nhất, phòng ngoài, sân thượng, phòng nghỉ, cùng với dãy hành lang dài hơn 20m đều được xây dựng theo phong cách Châu Âu, trên bốn bức tường xung quanh là những họa tiết trang trí chìm nổi cách điệu.

Tông màu chủ đạo của chiếc du thuyền là màu vàng kem, từ xa nhìn lại trông giống như một chiếc móng ngựa đặc sắc, đặc biệt, toàn bộ dãy phòng đều được làm bằng thủy tinh trong suốt khiến cả du thuyền trở nên càng thêm lộng lẫy hơn dưới ánh mặt trời.

Thông qua cánh cửa sát đất bằng thủy tinh ở boong tàu, chúng ta có thể trông thấy tấm rèm cửa màu vàng nhạt đang khẽ lay động.

Lúc này, Tiểu Thỏ đang ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế dài màu trắng, bộ dáng như chim sợ cành cong nhìn về phía cô gái đang nằm ở phía đối diện.

Cô gái chậm rãi nhắm lại hai mắt, lông mi cong dài khẽ chớp động, mái tóc nâu nhẹ nhàng bay theo gió.

“Vì sao chỉ có tôi và cô? Những người khác đâu?” Đây là vấn đề vẫn luôn chấp chôn trong đầu Tiểu Thỏ từ nãy đến giờ.

Rất kỳ quái!

Rõ ràng lúc trước còn cùng Cao Mi và Trầm Quyên đi ngắm cảnh, vì sao lúc này chỉ còn lại có hai người bọn họ? Sasar nói rằng những người khác đều đã đi trước vì bận việc, làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy? Mấy cô gái đó đều rất mong chờ chuyến du lịch lần này mà.

“Công chúa, mọi việc đều đã được chuẩn bị xong.”

Sasar gạt đầu, lười biếng đứng dậy liếc nhìn Tiểu Thỏ một cái, “Đi thôi.”

Tiểu Thỏ cảnh giác nhìn công chúa.

“Sao vậy? Sợ ta sẽ bỏ rơi cô ở vùng biển quốc tế hay sao?” Sasar cười nhìn cô, “Yên tâm đi, ta không dại đột đến mức hãm hại cô ở ngay trên du thuyền của mình đâu. Vả lại, Irenaeus cũng không phải là người có thể tùy tiện chọc vào.”

*****

Chuyển sang một chiếc du thuyền hai tầng xa hoa, đoàn người cứ như vậy lướt nhanh trên mặt biển gió êm sóng lặng.

Tiểu Thỏ đứng dựa người vào lan can, mờ mịt nhìn về phía trước.

Thanh âm của sóng biển đập vào bên tai khiến cô cảm thấy lo lắng.

Cô thật sự không thể hiểu nổi, rốt cuộc cô công chúa Sasar này muốn làm gì chứ?

Sắp xếp nhiều việc như vậy, chỉ là vì muốn được rời bên cạnh cô?

Cô ta có rất nhiều tiền, chi tiêu riêng chiếc du thuyền kia có khi cũng đã vài triệu rồi, lại còn thêm chiếc này nữa...

Thật khó tưởng tượng, đây là phong cách tiêu tiền của những người giàu có hay sao?

Một ly cocktail được đưa tới trước mặt Tiểu Thỏ, “Uống một chút đi.”

Tiểu Thỏ lắc đầu, “Công chúa, tôi không biết uống rượu.”

“Vậy sao?” Công chúa chuyển cốc rượu về phía mình, tự uống một ngụm, tầm mắt phóng về phía Tiểu Thỏ đang nhìn.

Biển xanh, trời xanh, dường như giữa chúng không có sự ngăn cách.

Trong đôi mắt màu đồng của công chúa hiện lên một tia sắc nhọn, pha lẫn một chút lười biếng, “Y Tiểu Thỏ, cô là... Làm sao cô lại quen Diễm Hoàng điện hạ?”

Tiểu Thỏ nghiêng đầu, dựa người vào lan can, một tay chống cằm.

“Lần đầu tiên gặp Tiểu Trắc là ở trên biển.” Đôi mắt trong suốt của Tiểu Thỏ hơi hơi cong lên, hai con ngươi vút sáng, “Công chúa Sasar quen anh ấy như thế nào?”

“Chúng ta gặp nhau trong một bữa tiệc của hoàng gia, lúc đó, anh ấy tuần tú mà mê người, vờn tay ra mời ta khiêu vũ.” Sasar khẽ nheo lại mắt, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng, “Cứ như vậy, ta đem lòng yêu sâu sắc con người tao nhã mà tuấn mỹ kia. Y Tiểu Thỏ, chắc chắn cô sẽ không thể cạnh tranh được với ta, cho nên... tốt nhất là mau chóng buông tha cho anh ấy đi. Mười ngày sau chúng ta sẽ đính hôn, lúc đó, ta tuyệt đối sẽ không cho phép cô xuất hiện trong buổi lễ của chúng ta đâu! Cũng tuyệt đối sẽ không để cô có cơ hội phá hoại hạnh phúc của ta!”

“Hắn là cô đã dùng gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ này đi lừa gạt tình cảm của bộ hạ phải không?”

“A?” Tiểu Thỏ hơi hé miệng, tức giận nhìn công chúa.

“Phía trước thì dùng gương mặt thanh thuần vô tội này bày ra cho người khác xem, thật ra ẩn sau đó lại là tâm tư giáo hoạt tính toán làm thế nào để lừa bộ hạ, khiến cho anh ấy mắc bẫy của cô, đúng không?” Sasar đột nhiên quay đầu lại, một tay bóp mạnh gương mặt của Tiểu Thỏ, hung hăng nhìn chăm chăm vào mặt cô, cười lạnh, “Cô gạt được dân ông, nhưng không qua được mắt của ta đâu! Không được phép dùng đôi mắt biết nói kia quyến rũ bộ hạ, nếu không ta sẽ khiến cô chết không yên ổn!”

Tiểu Thỏ tức giận hất mạnh tay công chúa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, kêu lớn, “Cô nói linh tinh cái gì vậy? Những điều vừa rồi khác xa so với những gì mà Tiểu Trắc đã nói. Tiểu Trắc bảo với tôi, ngày hôm đó anh ta chỉ là tham gia buổi yến hội đó một cách đối phó mà thôi, trông thấy bọn trộm cướp đang bao vây lấy cô nên mới ra tay giúp đỡ, tất cả chỉ có vậy. Vốn dĩ không có cái gì gọi là tiệc đính hôn cả.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của công chúa Sasar bao phủ một tầng lo lắng, “Ngày hôm đó, anh ấy bắt chấp tất cả để cứu ta, nếu không phải yêu ta, vì cái gì lại đi cứu ta?”

Tiểu Thỏ tiếp tục phản bác lại công chúa, chính cô cũng không hiểu con tức giận của mình từ đâu kéo đến, chẳng qua là không thể nhìn được, chỉ muốn hung hăng phát tiết ra, “Không đúng, Tiểu Trắc nói, ngày hôm đó, cho dù là ai, anh ấy cũng sẽ hành động như thế!”

“Anh ta nói với cô như vậy?”

Tiểu Thỏ dùng sức gật đầu.

“Chuyện gì anh ta cũng nói với cô?” Khuôn mặt tuyệt mỹ của công chúa thoáng lướt qua một tia không cam lòng.

Tiểu Thỏ tiếp tục gật đầu.

“Cô có biết nơi này là địa bàn của ai hay không? Cô làm tổn thương ta! Ta cũng có thể bỏ mặc cô lại một mình trên biển!” Công chúa điên cuồng nắm lấy áo Tiểu Thỏ, lay cô thật mạnh.

Tiểu Thỏ chóng mặt muốn ngất.

Đột nhiên.

Trên mặt nước truyền đến một tiếng nổ “Ầm” thật lớn.

Thân thuyền bị mấy tảng đá khổng lồ đánh trúng, dao động mãnh liệt.

“Cộp... Cộp... Cộp...” Từ đâu bất chợt hiện ra vài chiếc móc sắt, chỉ trong nháy mắt, chúng đã nhanh chóng bám chặt chịt lên khắp con thuyền.

Công chúa cùng Tiểu Thỏ đồng thời lùi về phía sau mấy bước.

Vài người thuyền viên kích động từ trong khoang điều khiển lao ra, liên tục kêu lớn, “Công chúa, mau tới đây! Là hải tặc Caspi!”

“A...a – “ Công chúa run rẩy sợ hãi, kinh hoàng níu lấy tay Tiểu Thỏ, hai người đồng thanh kêu lên, bầu chặt lấy nhau, vội vàng bước nhanh trên con thuyền đang nghiêng ngả lao đảo.

Hai bóng đen bám theo dây thừng leo lên boong thuyền, đột nhiên dừng lại.

Lồng ngực trần của hai tên đó được che kín bởi một đám lông rậm đen sì, trong đó có một người râu quai nón cao to lực lưỡng, xung quanh thất lưng

đeo 7, 8 cái bình đựng nước lớn gần bằng Tiểu Thỏ. Hắn nhe ra chiếc răng vàng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Thỏ và công chúa, vỗ tay hoan hô, “Là hai cô gái xinh đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tà Hoàng (1)

Lần lượt từng tên từng tên hải tặc đua nhau nhảy lên thành chiếc du thuyền.

Tiểu Thỏ cùng công chúa vô cùng sợ hãi, vội vã chạy trốn, vài tên cao lớn cười ha ha đuổi theo sau hai người, dốc sức chạy về phía trước.

Hai người thuyền viên muốn xông lên cứu công chúa, kết quả bị lũ hải tặc dùng súng bắn vào đầu không thương tiếc.

Sasar bị một tên bắt lại, lúc hắn giơ bàn tay thô ráp béo núc ních sờ soạng lưng tung khắp người cô, cô kinh hoàng dùng giày cao gót đập lại vào chân hắn, điên cuồng giãy giụa.

Có điều, boong tàu dù có lớn đến đâu thì vẫn chỉ là một nơi nhỏ bé, cô có thể chạy trốn được tới chỗ nào?

Tiểu Thỏ thông minh chui xuống dưới gầm chiếc bàn nhỏ, tránh thoát được nanh vuốt của bọn chúng, vội vàng chạy tới lan can trước mặt, không dám chậm trễ một giây.

Đôi giày thủy tinh yếu ớt gây khó khăn khi hoạt động mạnh mẽ, thiếu chút nữa khiến Tiểu Thỏ bị ngã, đôi chân bé nhỏ khẽ run lên. Hai tay cô nắm chặt lấy lan can, cố gắng kìm nén không cho nước mắt rơi xuống.

Công chúa Sasar vốn đã không được nhanh nhẹn như Tiểu Thỏ, lại bị chiếc váy dài vướng víu ngăn cản bước đi, trong một giây sơ suất liền ngã sấp xuống đất.

“Bộp!” Thanh âm va đập rất lớn.

Sasar nằm im trên boong tàu, cái trán bị đập mạnh xuống sàn, nước mắt đã chực chảy xuống.

Tên thủ lĩnh hải tặc cả người bốc mùi tiến tới ngồi trên thân thể mềm mại của công chúa, sức nặng cùng mùi hôi của cơ thể ào ạt xông vào mũi cô khiến cô cảm thấy hoảng sợ, ra sức giãy giụa thét chói tai. Hắn vươn tay nắm lấy mái tóc quăn dài màu nâu của công chúa, hơi cúi đầu tát thật mạnh một cái. Khuôn mặt nhỏ nhắn của công chúa bị lực đẩy đập mạnh xuống sàn, tưởng như một bên má đã mất cảm giác.

Một lũ hải tặc khác đứng xung quanh công chúa, ha ha cười lớn không ngừng.

Tình hình Tiểu Thỏ ở bên kia cũng không khá hơn công chúa Sasar là mấy.

Vài tên đàn ông cao lớn xúm lại gần cô, những đôi mắt đáng sợ hau háu nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ khiến đôi bàn tay nhỏ bé run lẩy bẩy không ngừng.

“Đừng, đừng tới đây...” Tiểu Thỏ dùng sức vung tay, trông thấy có hai người đàn ông đang vội vã muốn bắt lấy cô, còn chưa biết nên làm thế nào, cả người Tiểu Thỏ liền ngửa ra đằng sau, nhẹ bẫng, rơi xuống dưới.

“Irenaeus...” Tiểu Thỏ kêu lớn, đôi mắt to tròn trong veo ngập tràn sợ hãi.

Trong lòng chọt dâng lên một nỗi thất vọng nặng nề.

Xong rồi!

Cô không biết bơi...

“Bùm!” Một tiếng động lớn vang lên.

Nước biển lạnh lẽo từ bốn phía dần dần xâm nhập vào tai, mắt, mũi, miệng Tiểu Thỏ.

Đầu óc choáng váng nặng nề, trước mắt đột nhiên trở nên tối đen như mực, mất đi ý thức, cả người Tiểu Thỏ dần dần chìm xuống, chìm xuống...

*****

Trái tim đột nhiên nhói lên đau đớn, cứ như bị vật gì đó cứa vào, xé rách. Từng hồi, từng hồi, trong đầu liên tiếp vang lên những thanh âm gào thét thê lương.

Văn Trạc bất chợt nhíu mày.

“Xoảng!”

Chức cốc thủy tinh trong tay đột nhiên vỡ vụn, nước chảy lênh láng lên văn kiện trên bàn.

Tô Lợi Văn đứng ở một bên đang báo cáo công việc vội vàng gọi người hầu vào dọn dẹp mọi thứ.

Mạc Tư bước lại gần nhìn cốc nước, do dự lên tiếng, “Đang yên đang lành sao lại vỡ được?”

Văn Trạc vội vàng đứng lên, nhận lấy chiếc khăn Tô Lợi Văn đang cầm trên tay lau vệt nước bắn trên áo, “Tô Lợi Văn.”

“Bệ hạ có việc phân phó?”

“Gọi điện thoại cho Tiểu Thỏ đi!”

“Bây giờ sao?”

“Ừ.” Văn Trạc dứt khoát cởi áo khoác, ném lên ghế dựa.

Tô Lợi Văn đã gọi được vào điện thoại của Tiểu Thỏ.

“Tút – tut – tut – tut.”

“Không có người nhắc máy sao?” Về mặt Văn Trạc không được vui. Ngay từ khi Tiểu Thỏ bước ra khỏi cửa hán đã nhắc nhở cô, di động phải mở máy 24/24 giờ, lúc nào cũng phải để nó ở bên cạnh mình, khi thấy hán gọi điện thoại đến, mặc kệ là đang làm việc gì cũng phải lập tức bắt máy...

Cô gái nhỏ đang làm gì vậy?

“Tiếp tục gọi! Gọi cho đến khi nào cô ấy nhắc máy mới thôi!”

*****

“A... a... a... a...” Sasar thét lớn từng tiếng, phần hận khi bản thân đang ở trong tư thế khuất nhục quỳ rạp trên mặt đất, hai tay gắt gao bầu vú lấy khe hở trên sàn tàu bằng gỗ, không ngừng lắc đầu, lả chã rơi lệ.

Trái tim cô đã sớm bị một con quái vật có tên ‘sợ hãi’ nuốt trọn rồi.

Cô không thể phản kháng lại, người đàn ông này khỏe như trâu, hán đè nặng lên người cô, có cảm giác như không khí đang dần thoát li ra khỏi người mình.

Không! Không! Không! Không muốn! Không được! Cô không muốn! Bị tên quái vật xấu xí này lăng nhục, thà để cô chết đi còn hơn!

Chỉ trong nháy mắt, tên đàn ông đã xé tan bộ váy của công chúa, ánh mắt tham lam nhìn chăm chăm vào đôi chân dài trắng nõn, hán nuốt nước miếng “ực” một cái.

Dùng sức kéo thật mạnh, đem tất cả những gì còn sót lại trên người công chúa xé tan thành từng mảnh.

Công chúa thét chói tai đập chân tán loạn khắp nơi, trúng ngay giữa trán của tên hải tặc. Đầu cô đập mạnh xuống sàn, trước mắt đột nhiên tối mịt, công chúa ngất lịm đi.

Tên thủ lĩnh vừa lòng nhìn cô gái đã ngoan ngoãn, kéo cô lại gần, bàn tay thô ráp vuốt ve thân hình trắng nõn, trong mắt hiện lên từng ngọn lửa hừng hực cháy.

Hán muốn thưởng thức thân thể xinh đẹp này.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên.

Màu máu đỏ tươi vẩy quanh lấy đầu tên thủ lĩnh, ánh mắt ngập tràn giận dữ dần dần mất đi linh hồn, cả người hán đổ ập xuống đất.

Lũ hải tặc kinh hãi, xoay người cầm lấy vũ khí, còn chưa kịp bóp cò súng, một tia sáng bạc mỏng manh như cánh ve đã lướt qua, con dao nhỏ ánh lên lấp lánh, nhẹ nhàng bay trên không trung, giống như một vật có sự sống đang chuyển động.

Thanh âm trong vắt vang lên, súng của mấy tên hải tặc đều bị rơi xuống đất, trên cổ tay chúng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết máu dài.

Bọn họ hoảng sợ quay sang nhìn.

Chỉ thấy một chiếc du thuyền trắng tinh khiết đang từ từ tiến lại gần. Phía trước mũi tàu là một đám người trẻ tuổi mạnh mẽ cường tráng, trong tay ai nấy đều mang theo một khẩu súng tự động, nhắm thẳng về phía đám hải tặc.

Lũ hải tặc ngay lập tức giơ tay đầu hàng.

Chiếc du thuyền màu trắng tới gần con tàu của công chúa. Hạ xuống con xuống dưới, một tốp lính nhảy xuống đi sang bên kia, dùng súng chỉ vào đầu bọn hải tặc, cưỡng chế chúng giơ tay ngồi thành vòng tròn.

Một người đàn ông mặc bộ quần áo màu đen chậm rãi tiến lại gần, mái tóc vàng khẽ bay theo gió, đôi môi mỏng nhẹ nhàng cong thành một nụ cười yếu ớt, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua một đồng hồ loạn trên boong tàu, màu quang châm chọc chọt lóe lên khi dừng lại trên người cô gái không một mảnh vải che thân đang bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Tà Hoàng (2)

Lũ hải tặc quỳ thành vòng tròn, ôm đầu run rẩy ngồi sát vào nhau.

Người đàn ông tóc vàng xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người đám hải tặc, “Bọn chúng là những kẻ ngu xuẩn đang làm loạn ở biên giới phải không?”

“Vâng, đúng vậy, thưa bệ hạ.” Một người mặc bộ âu phục trắng bước nhanh về phía trước cung kính trả lời.

“Trói tất cả vào một tảng đá, rồi ném xuống biển cho cá ăn.” Hắn hơi nheo mắt, nở nụ cười tàn nhẫn.

Lũ hải tặc nhất thời hỗn loạn, có vài kẻ vừa nghe thấy bản thân sẽ phải chết, liền vùng dậy muốn cướp lấy khẩu súng của mấy tên lính đang đứng bên cạnh.

Ngay lập tức, tên kia liền bị quất một roi chảy máu đầm đìa, ngay sau đó là liên tiếp những trận đòn tàn khốc, cả người hắn lăn lộn trên mặt đất, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Từng trận gió khẽ lướt qua khiến mái tóc vàng rục rờ khiến chúng nhẹ nhàng lay động. Dưới trận mưa roi của hắn, chẳng mấy chốc, khắp người lũ hải tặc chằng chịt những vết thương, chúng quỳ rạp trên mặt đất kêu gào cầu cứu.

Trên môi người đàn ông thoáng hiện lên ý cười, “Trên thế giới này, không ai có thể chống lại ta.”

“Tiểu Thỏ Con ngoan ngoãn, mau mở máy ra...” Tiếng chuông di động ngân thơ vang lên, giọng nói trẻ con non nớt trong trẻo đột nhiên xuất hiện trong không gian nhỏ hẹp ngập tràn mùi máu tanh như thế này khiến người ta cảm thấy có chút buồn cười.

Đoạn nhạc chuông này là do Tiểu Thỏ tự ghi âm, lúc đó cô nhóc kia ngồi mỳ mò chiếc di động mới của mình hơn nửa ngày mới phát hiện ra nó còn có chức năng này, xuyết xoa cả buổi. Vì thế đoạn nhạc chuông này ra đời.

Người đàn ông tóc vàng khẽ nheo mắt nhìn xung quanh.

Tên hải tặc đang nằm sấp gần đó vươn tay nhặt lên một chiếc di động màu hồng nhạt. Người đàn ông tóc vàng quất chiếc roi qua hất roi chiếc điện thoại xuống đất. Đúng lúc đó, một tên hải tặc khác đột nhiên lao tới, tức giận đoạt lấy cây roi trong tay người đàn ông, bàn chân hắn ta giẫm lên chiếc di động màu hồng khiến nó vỡ tan, thanh âm cũng theo đó mà im bật.

Người đàn ông tóc vàng quất một roi lên mặt tên hải tặc, trong đôi mắt đen láy lạnh lẽo toát lên sự hưng phấn lạ thường. Hắn tiến lên vài bước, dùng roi quần lấy cổ tên kia, thắt chặt lại, kéo lê kẻ đó tới sát chỗ lan can. Chiếc di động màu hồng nhạt bị đá văng về phía khe hở trên tàu, rơi xuống biển.

“A!” Tên hải tặc bị kéo ra mép lan can sợ hãi kêu lên, cả người hắn treo lơ lửng giữa không trung, hai chân cố gắng giãy giụa trong không khí.

Mấy tên hải tặc ở gần đó định tranh thủ bỏ chạy lần trốn đều bị đám lính dùng báng súng đập vào đầu, từng người nối tiếp nhau ngã xuống.

Người đàn ông tóc vàng thắt chặt chiếc roi trong tay, khẽ nhếch miệng nhìn tên hải tặc trước mặt, chờ đợi hắn chậm rãi tắt thở. Trong mắt hắn hiện rõ ý cười sâu sắc.

Chiếc roi đột nhiên bị thu lại, tên hải tặc kia không có vật gì níu giữ, cả người cứ thế lao thẳng xuống biển. Những tên còn lại kinh hãi la lớn, ra sức gây dũa.

Người đàn ông tóc vàng liếc mắt nhìn bọn họ, bên môi lướt qua một nụ cười đầy ẩn ý, “Mang hết những tên này về phòng thí nghiệm.”

“Vâng, thưa bề hạ.”

“Bề hạ, công chúa Sasar nên xử lý thế nào ạ?”

“Sasar?” Người đàn ông khẽ nghiêng đầu lặp lại cái tên này, “Nghe nói là vị hôn thê của Irenaeus, tin này có chính xác không?”

Trợ lý Carlin gật đầu, “Nghe nói nữ vương nước Y đối với Diễm Hoàng rất hài lòng, vẫn luôn dự định xúc tiến hai bên làm đám cưới, cách đây không lâu còn đưa công chúa Sasar tới học tại học viện hoàng gia Diễm Đế, hẳn là bà ta muốn tạo cơ hội cho công chúa được gặp gỡ với bề hạ Irenaeus.”

Ánh mắt ngả ngón của người đàn ông chậm rãi di chuyển trên thân thể mềm mại của công chúa Sasar, khóe miệng khẽ nhếch, “Đường như... Cũng không tệ lắm. Có điều, không biết Irenaeus đã thương thức qua chưa? Trước hết, cứ đem về đã!”

“Vâng, bề hạ.”

*****

“Tỉnh! Tỉnh! Cô bé, mau tỉnh lại!”

Khuôn mặt Tiểu Thỏ khẽ bị vỗ vỗ một chút, hai hàng lông mi cong vút động động vài cái, thật vất vả dùng hết sức mới miễn cưỡng mở được đôi mắt, cô mê mẫn nhìn vào người đang đứng trước mặt.

Người phụ nữ phúc hậu giúp cô ngồi dậy, đưa cho cô một cốc nước, “Cô bé mau uống nước đi, cháu có biết mạng cháu lớn lắm hay không, nếu như cháu không nổi lên thì có lẽ chẳng ai có thể phát hiện cháu đang lênh đênh giữa biển nước rộng lớn.”

“Nổi lên?” Tiểu Thỏ mờ mịt nhìn người phụ nữ.

Đột nhiên, những hình ảnh mình bị rơi xuống nước chợt ủa ra trong đầu, cô nhớ rõ là bản thân còn bị mấy người đàn ông cao lớn thô kệch đuổi theo phía sau.

Ngay lập tức, Tiểu Thỏ bật phất dậy từ trong chấn, quay qua quay lại tìm kiếm di động của mình.

Lúc hai mắt nhìn vào chiếc gương bên cạnh, cô bỗng ngây ngẩn cả người.

Vì sao? Mình lại mang hình dáng của một đứa trẻ 5, 6 tuổi?

Tiểu Thỏ giờ nắm ngón tay bé nhỏ lên nhìn, chẳng lẽ trong lúc vô ý thức, cô đã sử dụng dị năng để bảo vệ chính mình?

Có lẽ là như vậy. Tiểu Thỏ trầm ngâm suy nghĩ, nếu không có năng lực đặc biệt này giúp đỡ, có lẽ lúc này cô đã bỏ mạng dưới biển sâu từ lúc nào rồi.

Tiểu Thỏ nhìn lướt qua nơi mình đang ở – một căn phòng sạch sẽ, gọn gàng.

“Xin hỏi, đây là chỗ nào?”

“Đây là du thuyền riêng của bề hạ Agger Las. Cô bé, cháu rất may mắn đấy!” Người phụ nữ vươn tay khẽ xoa đầu Tiểu Thỏ, “Cháu muốn ăn chút gì không? Có lẽ bụng đã đói rồi.”

“Có thể ăn ạ?” Đôi mắt trong suốt của Tiểu Thỏ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ.

Người phụ nữ gật đầu, “Một ly sữa, hai chiếc bánh mì mút hoa quả, được không? Bây giờ còn chưa tới giờ ăn cơm.”

“Được ạ! Được ạ!” Tiểu Thỏ gật đầu lia lịa, yêu cầu của cô cũng không cao, chỉ cần có thể no cái bụng là tốt rồi.

“À, cái này... Bác có thấy điện thoại của cháu đâu không?”

“Di động? Không có.” Người phụ nữ nở nụ cười hiền từ, xoay người bước về phía cửa, “Cháu chờ ở đây, nhớ đừng có đi lung tung nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tà Hoang (3)

Từng luồng nhiệt nóng bỏng dội thẳng vào sâu trong cơ thể khiến Sasar bừng tỉnh, từ miệng cô phát ra những thanh âm rên rỉ đứt quãng khiến ngay cả bản thân cô nghe thấy cũng phải đỏ mặt. Tiếng thét chói tai thoát ra theo từng trận khoái cảm dâng trào, cả thân mình run rẩy liên hồi.

Da thịt thân cận, những sợi tóc vàng mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống ngực Sasar, khiến cô không kiềm chế được rung mình.

Ánh mắt Sasar dừng lại trên gương mặt tuấn tú ở phía trước, đôi mắt đen sâu hun hút tràn đầy mị hoặc hấp dẫn, khiến cho người ta không thể cưỡng lại mà đắm chìm trong đó.

Mùi hương mê loạn tràn ngập căn phòng ngủ hoa lệ.

Chiếc áo sơ mi có chút xộc xệch, cổ áo hơi rộng mở, lộ ra những cơ ngực rắn chắc.

Nhìn gương mặt yêu nghiệt đẹp đẽ như được điêu khắc một cách tỉ mỉ, trong lòng Sasar chợt nổi lên từng gợn sóng.

Đột nhiên, cô cảm thấy căm ghét cơ thể trần cảm của chính mình, dưới sự trêu đùa của hắn, lại hoàn toàn thần phục.

Trông đôi mắt hắn ngập tràn sự mỉa mai, không chút nào che giấu trước mặt công chúa khiến Sasar cảm thấy giống như có hàng ngàn cây kim đang đâm vào lòng mình.

Tay hắn nắm lấy nơi nhô cao mềm mại của cô, bên môi hiện lên một nụ cười châm chọc, “Không ngờ tôi còn có niềm vinh dự này, có thể trở thành người đàn ông đầu tiên của công chúa.”

Sasar khẽ rên một tiếng, bàn tay run rẩy bắt lấy cánh tay của hắn, muốn ôm lấy, lại bị hắn hất ra không thương tiếc.

Hắn tức giận vuron tay nắm chặt lấy cổ cô, đáy mắt hiện lên sự giễu cợt, “Công chúa đừng tự tiện như thế, từ năm ta mười hai tuổi, chưa từng cho phép bất kì kẻ nào ôm ta, cô cũng không ngoại lệ.”

Sasar ngậy ngẩn nhìn người đàn ông thoáng chốc bỗng trở nên lạnh lùng trước mặt.

“Giữ gìn lần đầu tiên, hắn là muốn dành cho Irenaeus, chỉ tiếc, thiên ý trêu người.” Người đàn ông cười khẽ nắm lấy cổ cô, “Thế nào, ta không làm cô thất vọng chứ? Trông đáng vẻ của công chúa, hắn cũng không đến mức tam trinh cứu liệt [1], vụng trộm yêu đương sau lưng Irenaeus chắc cũng không vấn đề gì.”

Cả người Sasar đột nhiên run bần bật, cô vung tay lên muốn tát vào mặt người đàn ông này cho hả giận. Tên đàn ông đáng ghét, cứ như thế cướp đi sự trong sạch mà cô gìn giữ suốt mười tám năm, không những vậy lại còn làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Cô cảm thấy căm ghét chính bản thân mình! Tại sao lại ở dưới thân người đàn ông này mà rên rỉ, tại sao lại rung động trước hắn, thật đáng xấu hổ! Đây là kẻ đã cưỡng gian cô, tại sao...

Người đàn ông đứng dậy, thản nhiên nhìn cô một cái, sau đó ung dung hướng về phía phòng tắm.

Trong căn phòng ngập tràn tiếng nước chảy ào ào.

Sasar cố gắng ngồi dậy, với lấy chiếc chăn màu trắng rơi trên mặt đất, bao quanh thân mình.

Một lúc sau, người đàn ông bước ra, khăn tắm quấn bên hông, những đường cong quyến rũ lộ ra ngoài không khí, vài giọt nước còn đọng lại trên mái tóc vàng.

Bên tai Sasar giống như có tiếng sấm vang động, trái tim cô như có một luồng điện chạy qua khiến cả người tê dại, đôi mắt đắm đắm nhìn theo từng bước chân chậm rãi của hắn, bàn tay dùng sức nắm chặt tấm chăn trên người.

Người đó đi thẳng một đường ra bên ngoài, không hề quay đầu lại nhìn cô lấy một lần.

“Cô nhóc này là ai?” Người đàn ông lấy chai nước trong tủ lạnh, xoay người lại liền nhìn thấy một cô bé mặc váy trắng đang trốn sau cánh cửa, bàn tay còn cầm chiếc bánh bao.

Nghe thấy động tĩnh, cô bé giật mình, vội vàng buông chiếc bánh bao trong tay ra, chạy về phía cửa.

“Rầm!” Cửa phòng ngay lập tức bị đóng lại một cách thô bạo.

Cô bé đập đầu vào cánh cửa, khẽ kêu một tiếng, gờ tay xoa xoa cái trán, đột nhiên cả bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Người đàn ông nắm lấy tóc của cô bé, kéo người cô lại gần phía mình.

Giương mặt cô nhóc trắng trẻo, tinh xảo giống như búp bê sứ, đôi mắt to tròn, ngập nước ướt át lúc này đang nhìn chăm chú vào hấn, biểu tình vô cùng đáng thương.

“Ai cho phép ngươi lén lút đi vào phòng của ta?” Người đàn ông nhíu mày, nhìn chằm chằm vào đôi mắt to đáng yêu trong suốt của Tiểu Thỏ, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Hấn là kẻ thích bóng tối, bất chợt nhìn thấy Tiểu Thỏ giống như ánh mặt trời rực rỡ, cả người không nhận được mà nảy sinh căm ghét.

“Ông anh, tôi đói bụng, vào đây chỉ là tìm chút đồ ăn.” Tiểu Thỏ oan ức kêu lên, ai mà biết được bác gì đó trông có vẻ tốt bụng như vậy lại lừa người đâu, nói là đi một lúc sẽ quay lại mang đồ ăn cho mình, kết quả làm cho Tiểu Thỏ đợi vài tiếng đồng hồ, ngay cả cái bóng cũng chưa thấy đâu.

Tiểu Thỏ tự mò lên khoang hạng nhất, trông thấy cánh cửa phòng này khép hờ, lại nhanh mắt nhìn thấy trên bàn có đồ ăn, liền đánh bạo đẩy cửa đi vào.

Tiểu Thỏ lớn như vậy, cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng làm quá kẻ trộm.

Thật ra, cô cảm thấy khó chịu hơn bất kì ai.

Người có tóc ai lại muốn biến thành hói đầu đầu, chẳng qua là cô đói quá không chịu nổi thôi.

“Trộm đồ là phải ngồi tù.” Người đàn ông ‘hừ’ một tiếng, vung mạnh tay ném Tiểu Thỏ xuống đất.

Tiểu Thỏ ngã đau, có điều cô cố gắng không để nước mắt rơi ra ngoài.

“Mose.” Người đàn ông mở cửa, hướng về phía hành lang hết lớn.

“Bệ hạ.” Một người phụ nữ hiền lành tiến lại gần, đột nhiên trông thấy Tiểu Thỏ, liền tập tức kêu lên, “Sao cô bé lại ở chỗ này, ta đang đi tìm con đâu, không phải ta đã bảo con ở yên trong phòng hay sao?”

“Mose, có chuyện gì vậy?”

“Dạ, bệ hạ, đứa nhỏ này là thần phát hiện được ở trên mặt biển, không biết vì sao lại trôi dạt đến đây, có thể là liên quan đến đám hải tặc lúc trước...”

“Được rồi, Mose, đem thứ này nhốt vào lồng sắt, bỏ đói ba ngày ba đêm.” Hấn chán ghét đôi mắt trong veo sạch sẽ kia, vô cùng chán ghét! Không được phép nhìn hấn như vậy!

“Bệ hạ...” Mose tròn tròn mắt, có chút không đành lòng nhìn Tiểu Thỏ.

“Ta sẽ cho ngươi biết, trộm cắp là hành động ngu xuẩn đến mức nào.” Người đàn ông lạnh lùng nhìn Tiểu Thỏ nói nhỏ, sau đó quay về hướng Mose, “Thuận tiện đuổi thứ phiền phức ở bên trong kia về phòng khách đi, rồi thay mới toàn bộ đồ dùng ở trên giường ta.”

“Vâng, bệ hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Không Đội Trời Chung (1)

Phòng làm việc mang đậm phong cách Châu Âu, bức tường cùng những giá sách đều là màu trắng. Một hàng dài cửa sổ sát đất được mở rộng, sáng ngời, chiếc rèm bằng vải sa tanh ở hai bên nhẹ nhàng rủ xuống mặt đất, chiếc chuông gió khẽ lay động, phát ra những âm thanh trong trẻo.

Văn Trạc ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu, một tay cầm tấm ảnh, một lúc lâu vẫn không thấy lên tiếng.

Trên chiếc bàn màu kem xếp hai chồng văn kiện cao ngất ở hai bên, chính giữa là vô số ảnh chụp ở đủ các góc độ đang nằm tán loạn.

Hình ảnh bên trong là ở trên mặt biển, chiếc du thuyền đã bị thiêu hủy, giờ chỉ còn lại vài cái xác chết.

Một quân nhân trung niên đứng nghiêm trước mặt Văn Trạc, báo cáo chi tiết về cuộc tìm kiếm trên biển, sau mười mấy tiếng đồng hồ lặn vớt, vẫn không lần ra được dấu vết của Tiểu Thỏ tiểu thư, cũng không phát hiện thấy công chúa Sasar.

Tâm trạng Văn Trạc vô cùng không tốt.

Từ hôm qua đến giờ, hắn đã không nhắm mắt mười mấy giờ, cà phê cứ một tách lại nổi tiếp một tách, làm sao có thể ngủ được?

Hễ cứ nghĩ đến Tiểu Thỏ đang không biết tung tích ở nơi nào, hắn lại cảm thấy sốt ruột, không thể ngồi yên một chỗ.

Sao Sasar lại có thể thay đổi hành trình của du thuyền, đưa Tiểu Thỏ đến đảo Mạc Lý chứ?

Phía nam đảo là lãnh thổ của Đế quốc, phía bắc lại thuộc quyền sở hữu của Băng thành. Nơi đó từ trước đến giờ vẫn luôn không yên ổn, khu vực trung gian giữa hai đất nước lại tồn tại một vùng biển lớn không người quản lý, cho nên lũ hải tặc thường xuyên lui tới.

Trước đó công chúa Sasar đã chuẩn bị tốt mọi thứ, hay tất cả chỉ là tai nạn?

Văn Trạc day day trán, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Cứ nghĩ tới việc Tiểu Thỏ đáng thương đã bị bọn hải tặc bắt được, sống chết chưa rõ, trong lòng giống như có hàng ngàn mũi kim đâm thẳng vào, đau đớn vô cùng.

Đã điều động một đội quân tìm kiếm mười mấy tiếng đồng hồ ở vùng biển đó mà vẫn không thu hoạch được kết quả gì, Văn Trạc lúc này giống như chim sợ cành cong, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến hắn phát điên.

Hắn hồi hận hối hận hối hận muốn chết!

Không nên để cô ấy ra đi! Tuyệt đối không cho! Ở lại bên cạnh mình, chắc chắn sẽ không có việc gì xảy ra.

“Tin tức công chúa Sasar mất tích phải phong tỏa hoàn toàn, xử lý vụ này như việc tối cơ mật của quốc gia.” Văn Trạc nhu nhu thái dương, chậm rãi vắt chéo đôi chân thon dài.

“Vâng, bệ hạ.”

“Cộc cộc.” Marianna bê bữa sáng tiến lại gần, vẻ mặt lo lắng nhìn Văn Trạc, hành lễ rồi nói, “Bệ hạ nên dùng một chút bữa sáng, người đã không nghỉ ngơi cũng không ăn uống gì suốt hơn mười sáu tiếng đồng hồ rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể của ngài sẽ không chống đỡ nổi mất.”

“Đề ở một bên đi, hiện tại ta không muốn ăn.” Văn Trạc một mồm phát tay, ý bảo bà lui ra.

Từ xa, Alvin và Chapelle cùng nhau đi tới. Văn Trạc liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó quay về phía người sĩ quan trung niên nói, “Đới Duy, tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, có bất kì tình huống nào phát sinh phải trực tiếp báo cáo cho ta.”

“Vâng, bệ hạ.” Người đàn ông trung niên đứng nghiêm thi lễ, xoay người bước ra ngoài.

Alvin cúi chân đạp vào cánh cửa khiến nó khép lại. Chapelle vội vàng đi đến trước mặt Văn Trạc, mở ra bản đồ vùng biển, đặt ngay ngắn trên bàn.

“Các thiết bị đã đo được nha đầu kia biến mất ở khoảng cách cách mặt biển gần ba thước, sau đó máy định vị gắn trên người cô ấy liền ngừng hoạt động. Miceli nói, chắc là do rơi xuống nước nên nó mới bị mất tín hiệu.”

“Ý cậu là cô ấy bị rơi xuống biển?” Văn Trạc nắm chặt bàn tay.

“Đúng.” Chapelle nghiêm túc gật đầu.

“Yên tâm đi, nha đầu kia rất kì lạ, chắc chắn không thể nào đoán mệnh đâu.” Alvin nghiêng người ngồi vào bên cạnh Văn Trạc, vỗ vai hắn.

Văn Trạc vươn hai tay che mặt, hít sâu, trong thanh âm lộ ra vẻ mệt mỏi, “Chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy ở trong tay bọn hải tặc hung tợn, ta... ta cảm thấy mình sắp điên rồi.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Alvin xẹt qua một tia lo lắng, “Tuyệt đối sẽ không! Kẻ nào dám động đến một sợi tóc của cô ấy, chúng ta sẽ không tha cho hắn!”

“Alvin...” Văn Trạc vô lực kêu lên.

“Irenaeus, cậu phải ăn một chút, bổ sung thể lực.” Chapelle tiến lên ôm bờ vai của hắn, nhỏ giọng an ủi, “Nhiều năm như vậy, bao nhiêu sóng to gió lớn chúng ta đều đã trải qua, lẽ nào lại chịu thua trước khó khăn còn con này? Không có việc gì đâu, tuyệt đối sẽ không có việc gì, sẽ mau chóng tìm được nha đầu kia về, sẽ sớm thôi...”

Lúc nói những lời này, trong ánh mắt Chapelle hơi lộ ra vẻ lo lắng.

“Lại đây ăn một chút.” Alvin kéo Văn Trạc đứng dậy, “Tôi cảnh cáo cậu, nếu như cậu dám ngã xuống lúc này, cậu chết chắc rồi! Qua đây ăn xong mấy thứ này, chúng ta lại bàn bạc tiếp. Tôi không tin, năm cái đầu thông minh hơn người của chúng ta mà không thể tìm được tiểu nha đầu kia.”

****

Cách đảo Mạc Lý khoảng ba ngàn mét, trong khu vực không thuộc về quản lý của bất kì ai, có một hòn đảo tư nhân. Hòn đảo đó là do Agger Las lấy danh nghĩa phía đối tác là Dịch Gia để mua lại, không một ai biết vùng đất rộng hơn một vạn thước vuông này thuộc về quyền sở hữu của Tà Hoàng.

Tất cả những người có liên quan đến sự việc này, bao gồm cả Dịch Gia, đều đã bị bệ hạ làm cho im lặng mãi mãi.

Xung quanh hòn đảo, bốn phía đều là nước, xanh biếc sâu thẳm.

Cây cối trên đảo rất nhiều, thực vật tươi tốt, các phương tiện hiện đại đều đầy đủ. Agger Las thích không khí yên tĩnh tự nhiên của nơi này, cho nên thi thoảng sẽ tới đây nghỉ ngơi.

“Chíp chíp, chíp chíp.” Trên cành cây chim chóc vui đùa rộn rã, cái đầu nhơ hết nhìn đông lại nhìn tây, nhảy nhót không ngừng, say sưa cất tiếng hót véo von.

Trước rừng cây có một chiếc đình nghỉ mát được xây bằng đá cẩm thạch, xung quanh là hành lang uốn lượn kiểu cách, nước suối róc rách, những cây tùng bách xanh ngắt lặng lẽ đứng thẳng hai bên, ngay cạnh những hòn đá nhỏ.

Ở góc đình có đặt một chiếc lồng sắt lớn, Tiểu Thổ lạnh lẽo đói khát cuộn mình ngủ trong đó cả đêm.

Ban đêm, thời tiết trên đảo rất lạnh, lúc Tiểu Thổ tỉnh lại, cả người đều tê dại cứng ngắc.

Cô bị mùi thơm của trà cùng bánh bao gọi tỉnh dậy. Cái bụng nhỏ cũng không chịu thua kém kêu vài tiếng rõ to.

Đôi mắt to tròn nhìn về phía trước, đúng là người đàn ông ngày hôm qua đang ngồi bên chiếc bàn thưởng thức bữa sáng.

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao màu trắng, có vẻ như đêm qua hắn ngủ rất ngon, tinh thần thoát nhìn vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Không Đội Trời Chung (2)

Tiểu Thổ dùng ánh mắt đáng sợ như muốn bắn chết đồ chết tiệt đang ngồi phía đối diện kia.

Tên vô lại đáng ghét!

Sao hắn có thể nhẫn tâm nhốt Tiểu Thổ vào lồng sắt, đã không cho ăn cơm lại còn bắt ngủ bên ngoài, để cô đói khát cả một đêm chứ?

Đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt thanh sắt, mạnh mẽ lay động, “Này, mau thả tôi ra! Thả tôi ra!”

“Agger Las...” Thân ảnh uyển chuyển của một người phụ nữ từ phía con đường mòn tiến lại gần, váy ngắn trễ ngực đỏ rực màu lửa để lộ ra dáng người hoàn mỹ.

Tiểu Thổ đột nhiên trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào Sasar đang đi theo đằng sau người phụ nữ kia.

Tiểu Thổ kích động vươn bàn tay xua mạnh về hướng công chúa Sasar.

Đáng tiếc, Sasar không hề liếc nhìn cô lấy một lần, chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào Agger Las, ánh mắt ngập tràn ghen ghét bắn thẳng về phía người phụ nữ đang để lộ đôi chân dài trắng nõn ngồi trên đùi hắn, trong lòng thầm nghĩ “đồ không biết thẹn”.

Sasar biết cô gái này.

Cô ta là gái hồng lâu có tiếng trong nước Y, Kaka Lucy, xuất thân là người mẫu xe hơi, nhờ vào may mắn mà trèo lên được xã hội thượng lưu. Cô ta vốn là người phụ nữ ti tiện vô cùng, dùng một từ ‘hạ lưu’ để hình dung con người của cô ta cũng không hề sai.

Nói thẳng ra, cô ta chẳng qua cũng chỉ là một loại gái gọi cao cấp, hấp dẫn một đám ong bướm vây quanh, chỉ cần có tiền, bất cứ một người đàn ông nào cũng được chào đón.

Có điều, không hiểu người phụ nữ này đã dùng cách nào lại có thể hấp dẫn được sự chú ý của bệ hạ Agger Las. Người muốn cô gái nào mà chẳng được, sao lại có thể ở cùng một chỗ với loại người thế này.

“Bệ hạ.” Kaka Lucy cúi tay khẽ vuốt những sợi tóc vàng rực rỡ của hân, đem mặt dán sát vào lồng ngực rộng lớn, nhẹ nhàng vuốt ve hỏi, “Ngài thật khiến cho người ta tan nát cõi lòng a, có phải đã tìm được niềm vui mới phải không?”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt khiêu khích của Kaka Lucy liếc nhìn về phía công chúa Sasar đang đứng một bên cắn chặt môi, biểu tình vô cùng cứng nhắc.

Cô mặc kệ cô ta có là công chúa hay không. Chỉ cần là kẻ dám mơ ước đến người đàn ông của cô, tất cả đều không phải là thứ gì tốt, hết thấy đều là kẻ địch của Kaka Lucy, cô sẽ không từ mọi thủ đoạn độc ác hất cẳng kẻ đó ra ngoài. Quyết không cho phép bất kì ai có ý đồ cướp đi Agger Las của cô.

Cô chỉ vì duy nhất người đàn ông trước mắt này mà mê muội, cho dù mất đi chỉ là một giây, cũng có cảm giác như đang ở tận thế.

Trên môi Agger Las hiện lên một tia cười mỉa mai, vươn tay nâng cằm Lucy, nhẹ nhàng tặng cho cô một nụ hôn an ủi, gương mặt ghé sát vào mái tóc cô, ở bên tai khẽ cười nói, “Sao lại có việc đó đâu Kaka Lucy, cô là nữ thần của lòng ta mà, ai ta cũng có thể buông tha, chỉ trừ cô, ta là của cô, điều này hân là trong lòng cô hiểu rõ hơn bất kì ai chứ.”

Bàn tay như ngọc của hân, khẽ nắm lấy rất tròn mềm mại của cô, vuốt ve, cười nhẹ.

Cả người Lucy tê dại, trong lòng đặc ý cùng say mê, cả thân mình mềm nhũn dựa vào trong lòng Agger Las, ngón tay giống như móng vuốt con mèo nhỏ khẽ di chuyển trước ngực hân, thanh âm êm dịu nhỏ nhẹ, “Thế thì, đêm nay bệ hạ nhất định phải tới phòng của em, hết lòng an ủi người ta, người ta liền tha thứ cho đồ háo sắc ngài...”

“Được.” Agger Las cười híp mắt, thoải mái gật đầu.

Kaka Lucy giơ lên nụ cười đắc thắng, nhìn lướt qua khuôn mặt xám như tro tàn của công chúa Sasar, khẽ hừ một tiếng: Đừng tưởng rằng cô là công chúa thì cao hơn ta một bậc, trước mặt Agger Las, loại phụ nữ nào chẳng giống nhau!

Agger Las cười nói với Lucy, “Về sau, Lucy phải chung sống tốt với công chúa, được không?”

“Ừm, nhưng bệ hạ nhất định phải thương người ta nhiều nhiều một chút nha.” Lucy giương đôi môi đỏ au khẽ hôn.

“Ha ha, tiểu mèo hoang này.” Agger Las thỏa mãn nụ hôn của cô, sau đó quay đầu nhìn về phía Sasar đang đứng ngẩn ngơ một chỗ, mỉm cười vẫy vẫy tay, “Sasar, lại đây ngồi, cô đứng ở bên kia làm gì vậy?”

“Bệ hạ bằng lòng tự hạ thấp mình, không có nghĩa là ta cũng nguyện ý ngồi cùng một chỗ với á kĩ nữ cao cấp này.”

“Không thú vị.” Đôi mắt Agger Las trầm xuống.

“Cô nói ai là kĩ nữ?” Kaka Lucy nổi giận đứng thẳng dậy, đi tới trước mặt Sasar, giơ tay lên cao.

Sasar giữ lấy tay cô ta, nhanh chóng vung một cái bạt tai, “Chính là nói cô! Đê tiện! Đừng tưởng rằng bán thân cho người trong xã hội thượng lưu thì có thể dễ dàng biến thành kẻ cao quý, cô không xứng! Cút xa một chút, đánh cô thật đúng là làm bẩn tay của ta.”

“Cô!” Kaka Lucy tức giận cười lớn, “Công chúa cao quý coi thường tôi? Chẳng lẽ cô không hiểu ý của bệ hạ sao? Trong mắt người, thân phận của ta và cô đều giống nhau cả thôi.”

“Nói xằng bậy!” Sasar bức bối hét lớn, “Ta là công chúa tôn quý của nước Y, người là cái gì? Đừng có đem mình tự so sánh với ta, đừng có tự dát vàng lên mặt mình! Người chẳng qua chỉ là một á kĩ nữ cao cấp, không hơn không kém. Chỉ cần có tiền, bất kì người đàn ông nào cũng đều có thể cùng người vui vẻ một lần!”

“Cô cho rằng bản thân mình rất cao quý sao?” Kaka Lucy cất cao thanh âm hét chói tai, xông lên phía trước dùng sức giật tóc công chúa, “Đồ phụ nữ bảo thủ xấu xa ghê tởm, đừng ở đây mà giả vờ thanh cao, không biết ai nào hôm qua mới là kẻ đê tiện, ở trong phòng ngủ của bệ hạ gào thét điên loạn không ngừng! Cô không hạ sao, không tiện sao? Đáng khinh! Giả vờ nghiêm trang cái gì chứ?”

Sasar tức giận tới mức khuôn mặt trở nên tái nhợt, ra sức hét lớn phản kháng lại Kaka Lucy đang nổi điên, cô cảm giác như da đầu mình sắp bị vỡ vụn ra hàng ngàn mảnh.

Tiểu Thỏ trở mặt nhìn hai người đánh nhau đằng trước, dùng sức đập vào lồng sắt, hai mắt như muốn phát hỏa nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ngồi một chỗ, “Anh còn ngồi đó làm gì? Mau đi ngăn họ lại!”

Người đàn ông đáng ghét này thế nhưng lại vươn một tay chống cằm, đôi mắt vui vẻ dõi theo hai người phụ nữ đang xâu xé nhau. Có lẽ hân còn cảm thấy vô cùng thú vị, cho nên không có nửa điểm ý định nhúng tay can thiệp.

Tiểu Thỏ đập mạnh vào lồng sắt, chỉ hận không thể mọc cánh bay ra khỏi thứ quái quỷ này, sau đó hung hăng lấy đầu của người đàn ông kia làm bóng đá cho đỡ tức!

Cho tới tận bây giờ, cô chưa hề gặp qua người đàn ông nào độc ác đến ghê sợ thế này!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Không Đội Trời Chung (3)

Trong hoa viên, có hai cô gái đang đánh nhau.

Một người từ trước đến nay vẫn luôn tao nhã như Sasar hiển nhiên không phải là đối thủ của Kaka Lucy, rất nhanh, cô liền bị đối phương tát trúng mặt, ngã xuống đất.

Kaka Lucy tiến lại gần giật mạnh tóc công chúa, bồi thêm hai cái tát nữa, “Tôi nói cho cô biết, đây không phải là ở nước Y của các người, không phải ai nấy đều nâng niu che chở công chúa trong lòng bàn tay mình đâu. Ở đây là Băng quốc, cô và tôi đều là người của bộ hạ, địa vị ngang hàng, không phân biệt cao thấp, tốt nhất cô nên hiểu rõ điều này!”

“A – “ Trên mặt Sasar truyền đến từng trận đau đớn, bàn tay ôm lấy hai má đã nóng rát, ánh mắt ảm chứa oán hận bắn thẳng về phía trước như muốn hung hăng đâm thủng Kaka Lucy ra hàng trăm mảnh.

“Không thú vị.” Agger Las bữu môi, chậm rãi bước về phía Kaka Lucy, vươn tay ôm thân hình quyến rũ của cô ta vào lòng, lạnh lùng liếc nhìn Sasar một cái, “Nếu như tính cách công chúa không thay đổi, ta khó lòng mà hứng thú được với cô. Người đầu, đưa công chúa trở về phòng dành cho khách, đóng cửa ba ngày, trong ba ngày tới ta không muốn trông thấy người phụ nữ này.”

“Vâng.”

“Không, ngài không thể làm như vậy! Ta muốn trở về, ta muốn trở về!” Sasar bị người hầu khiêng lên, giống như một thứ hàng hóa không hơn không kém, cho dù có giấy dựa thế nào cũng vô dụng.

“Rầm rầm rầm rầm!” Tiểu Thổ tức giận tới mức đầu óc như muốn nổ tung.

“Bộ hạ, cô ta đánh em đau quá.” Kaka Lucy dựa vào lòng Agger Las làm nũng.

“Để ta xem, ừm, hình như có chút đỏ, quay về gọi người dùng khăn nóng chườm một chút đi.”

“Cái kia... Là bắt được ở trên đảo sao?”

“Hừm?” Đôi mắt đen thăm thẳm của người đàn ông hơi nheo lại.

“Em muốn nói tới cô nhóc kia, là kẻ xâm nhập trái phép trên đảo?” Ánh nhìn của Lucy gắt gao quét một lượt từ đầu tới chân cô gái nhỏ.

“Nó?” Người đàn ông khinh thường hừ lạnh, “Chẳng qua chỉ là một tên trộm mà thôi.”

“Tôi không phải kẻ trộm! Là ông thì có!” Tiếng kêu non nớt đột nhiên vang lên.

Lucy tựa vào trong lòng Agger Las bất chợt cảm thấy cả người rét lạnh, đó là hơi thở băng giá phát ra trên người đàn ông này, đây là dấu hiệu khi hắn tức giận.

“Agger...”

Agger Las dùng sức đẩy mạnh Kaka Lucy ra, khiến cô lao đảo, suýt nữa trượt chân ngã xuống vườn hoa.

Đôi mắt bức tức khẽ híp lại, sải bước tiến lại gần chiếc lồng sắt.

“Những người dám cãi lời ta, đều phải trả giá đắt!” Agger Las giống như hung thần nhanh chóng vươn tay vói vào trong lồng bắt lấy Tiểu Thổ.

Tiểu Thổ sợ hãi, vội vàng tránh né. Trong lúc đó, không biết được sức mạnh từ đâu nhảy ra, cô cầm lấy tay trái của hắn, há mồm cắn một nhát thật mạnh. Hầm răng cắm vào tựa hồ muốn nghiền nát mu bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn, một dòng chất lỏng màu đỏ chậm rãi theo khoe miệng chảy xuống.

“Hừ...” Biểu cảm của người đàn ông không chút thay đổi, có điều đáy mắt lại giống như dòng nước chảy xiết cuộn cuộn, mãnh liệt.

Tới tận khi mùi máu tươi tràn ngập cái miệng nhỏ nhắn, Tiểu Thổ lúc này mới kích động thả tay hắn ra, liên tục lùi về phía sau vài bước, lưng dán chặt vào khung sắt, về mặt cảnh giác nhìn chằm chằm người trước mặt.

“Lá gan không nhỏ, lại dám cắn ta.” Ánh mắt tối tăm của Agger Las dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Thổ.

“Bệ hạ, bệ hạ.” Hai người hầu hoảng hốt tiến lại gần, cuống cuồng gọi điện thoại cho bác sĩ mau tới đây băng bó vết thương cho hân.

“Mose.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

“Đi tìm một sợi dây thừng thô lớn xích con nhóc này cho ta! Thích cần người như vậy, thì để nó biến thành chó luôn đi!”

“Ông mới là con chó, chính là ông!” Tiểu Thỏ vừa tức vừa hận đá mạnh vào lòng sắt, “Đồ biến thái! Mau thả tôi ra, nếu không đợi đến khi I... Ừm ừm, ừm ừm...”

Cái miệng nhỏ nhắn kêu gào âm ỉ bị người của Agger Las nhét khăn vào, bịt lại.

Mose liếc mắt nhìn cô như muốn xin lỗi, sau đó ra lệnh cho hai người trẻ tuổi mở cửa lồng sắt, bắt Tiểu Thỏ ra, không chút để ý đến đôi chân bé nhỏ đang gãy dựa, nước mắt lưng tròng, nhanh tay quần dây thừng vào cổ cô.

Sợi dây thô ráp, siết chặt cần cổ bé nhỏ trắng nõn như ngọc, suýt nữa khiến cô không thể hô hấp. Mới đeo vào không được bao lâu, trên cổ Tiểu Thỏ đã xuất hiện vài vết máu.

“Mau, nói lòng một chút, nói lòng một chút.” Mose vội vàng la lớn, bảo người điều chỉnh sợi dây.

Lúc này, bác sĩ đã băng bó xong vết thương cho Agger Las.

Agger Las chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi tới bên cạnh Tiểu Thỏ, dùng sức kéo căng sợi dây thừng trên cổ cô.

Tiểu Thỏ bị sợi dây thít chặt tới mức khuôn mặt bé nhỏ căng cứng, đỏ bừng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt ngập tràn ngạo mạn nhìn chăm chăm vào cô, bạc môi khẽ nhếch, cười lạnh, “Về sau, phải ngoan ngoãn nghe lời, không được phép phản kháng. Chỉ cần vâng theo giống như con chó nhỏ, ta sẽ cho nhóc đồ ăn nước uống...”

Tiểu Thỏ hoàn toàn nổi giận!

Không thể nói được thành tiếng, đôi mắt to tròn ngập nước trong suốt hung hăng nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Agger Las hơi hơi giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ.

Tiểu Thỏ há mồm nhỏ một miếng nước bọt vào quần hân, Agger Las cúi đầu nhìn xuống, sáng mặt thoáng chốc trở nên u ám.

Ánh mắt Tiểu Thỏ nhìn Agger Las giống như đang nhìn một đồng đại diện trước mặt.

Đôi con ngươi ngập tràn căm hận cùng coi rẻ: Tôi khinh thường ông! Vô cùng khinh thường!

Hắn nhìn thấy được những điều cô suy nghĩ trong đôi mắt to tròn trong sáng. Cô dám khinh thường hân? Tiểu súc sinh này, chẳng lẽ chê mệnh mình quá dài? Lửa giận trong lòng Agger Las, giờ phút này hùng hực bốc cháy.

Thân hình bé nhỏ của Tiểu Thỏ bị người hung hăng lôi kéo trở về, bàn tay bị trói chặt.

Trong đời, lần đầu tiên Tiểu Thỏ hận bản thân mình quá nhỏ bé vô lực, cô phẫn nộ thét chói tai, nói không ngừng, “Tôi chưa từng thấy người đàn ông nào biến thái, vô sỉ, ghê tởm như ông! Bất nạt một đứa trẻ con còn gọi gì là anh hùng hảo hán? Thần kinh ông có vấn đề từ nhỏ phải không? Đồ vô liêm sỉ! Tôi không thêm làm chó của ông! Ông mới là đồ con chó! Tôi không thêm đồ ăn của ông! Anh nhất định sẽ cứu tôi, nhất định sẽ!”

Dựa vào cái gì? Thân thể bé nhỏ như vậy, lại còn dám sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu?

Agger Las nhìn Tiểu Thỏ, hai mắt lóe ra ánh sáng hưng phấn kì lạ.

Bao lâu... Đã bao lâu rồi mới có người phản kháng lại với hân như vậy?

Vì cái gì mà đứa nhỏ này lại có can đảm chống lại hân. Còn nữa, trong miệng cô ta, ‘anh’ rốt cuộc là ai, vì sao cô nhóc này lại chắc chắn người kia sẽ đến cứu nó?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Không Đội Trời Chung (4)

Thời gian lại trôi qua thêm tám tiếng đồng hồ nữa, từ khi Tiểu Thỏ mất tích đến lúc này đã hơn hai mươi tư giờ, cứ mỗi một giây bước đi, tình trạng bất vô âm tín càng lúc càng khiến cho Văn Trạc lo lắng tột cùng.

Thời khắc này, cái gì gọi là thông dong bình tĩnh, tự nhiên ung dung thoải mái đều bị hất ném hết ra ngoài không thương tiếc. Hắn đứng ngồi không yên, liên tục đi đi lại lại trong phòng, có cảm giác không khí bây giờ sắp đem bản thân mình bức muốn điên rồi, hắn không thể nào suy nghĩ được gì vào lúc này! May mà Chappelle còn giữ được bình tĩnh, nếu không Văn Trạc hẳn là đã bị hắn đập như đập kiến rồi.

“Irenaeus.” Miceli từ ngoài cửa tiến vào, trong tay cầm một tấm bản đồ hải vực lớn.

“Có phải đã có tin tức của Tiểu Thỏ?”

“Cậu đừng quá căng thẳng, ngồi xuống nghe tôi nói đã.” Miceli đề hắn ngồi vào ghế sofa.

Chappelle, Alvin, Kate cũng xúm vào, nắm cái đầu chụm lại về phía bàn trà, nhìn chăm chăm chiếc bản đồ.

“Tôi hỏi cậu, cậu có biết hòn đảo này là của ai không?”

“Cậu bảo đảo Đức?” Irenaeus lắc đầu, “Vài năm trước, nó đã bị một đại thương nhân mua lại, chỉ là một hòn đảo nhỏ của tư nhân, có liên quan đến chuyện này sao?”

“Tôi nghĩ Tiểu Thỏ ở trên đảo này.”

“Vừa rồi có nhận được một chút tín hiệu, nếu máy định vị vẫn còn ở trên người Tiểu Thỏ thì có thể khẳng định, cô ấy chỉ ở trong phạm vi hòn đảo này.” Miceli nói, “Địa điểm Tiểu Thỏ mất tích cách đảo Mạc Lý không xa, chúng ta đã tìm khắp đảo Mạc Lý một lần cũng không thấy tung tích của cô ấy, cho nên, hòn đảo này có khả năng rất cao, tín hiệu cách nó rất gần...”

“Sao lại có tín hiệu? Lúc trước không phải cậu nói máy định vị không có phản ứng hay sao?”

“Tôi cũng không biết, theo lý thuyết, sau khi tiếp xúc với nước biển, máy móc hẳn là không nhạy mới đúng.”

“Mặc kệ thế nào, cứ đi kiểm tra chi tiết hòn đảo này trước đã.”

“Ừ.”

“Irenaeus, cậu lên giấu máy định vị trên người Tiểu Thỏ giỏi thật đấy.”

Văn Trạc cười không nổi, trong mắt hắn ẩn chứa nồng đậm lo lắng. Một khi xung quanh yên tĩnh lại, hắn sẽ lại mất đi năng lực suy nghĩ, lung tung tưởng tượng tình cảnh lúc này của Tiểu Thỏ, sau đó hoàn toàn làm cho bản thân mình phát điên!

Hiện tại, hắn chỉ có một nguyện vọng bé nhỏ, đó là lập tức đem Tiểu Thỏ an toàn trở về, không thương tổn một cọng tóc, sau đó ôm chặt lấy cô, hung hăng hôn cô, khiến cô ở yên trong lòng mình, không bao giờ cho phép cô rời xa mình nửa bước.....

*****

Đôi.....

Cái bụng nhỏ vẫn luôn âm ỉ phát ra từng hồi tín hiệu.

Bởi vì đã hơn hai mươi tiếng không được ăn uống, Tiểu Thỏ liếm liếm đôi môi khô nứt, ngồi trong lồng sắt, đôi mắt khát vọng nhìn về phía chân trời đang dần tắt nắng.

Vì sao, ông trời không thương cô một chút, cho cô một cơn mưa chứ?

Khát quá...

Nếu ngày lúc này có một chai nước, thật là tốt biết bao.

Mùi canh nấm thịt bò chậm rãi lan tỏa trong không khí, thơm ngào ngạt.

Tiểu Thỏ liếm liếm đôi môi khô ráo, mơ màng mở mắt.

Đập vào mắt là hình ảnh người đàn ông đáng ghét kia đang ngồi ngay trước lồng sắt, ung dung hưởng thụ một bàn đầy ắp đồ ăn ngon. Sắc đỏ của rượu nho chậm rãi lướt qua ly thủy tinh, ánh mắt khó dò của người đàn ông dừng lại trên người Tiểu Thỏ. Hắn nâng chén, nở nụ cười tao nhã, “Muốn ăn sao? Ngoan ngoan cầu xin ta tha thứ, ta sẽ cho nhóc ra.”

“Đi chết đi!” Tiểu Thỏ liếc mắt khinh thường, khẽ nhích từng bước đi tới một góc lồng sắt, yếu ớt ngồi xuống.

Agger Las hơi mím môi, đôi mắt hiện lộ rõ sự tức giận.

Con nhóc đó dựa vào cái gì mà kiêu ngạo đến vậy? Còn không thêm dùng khoe mắt nhìn hấn một cái! Dựa vào cái gì mà khinh thường hấn? Được! Cứ để nó tiếp tục như vậy, sẽ đến lúc nó phải mở miệng cầu xin hấn! Để xem xem nó còn có thể cứng đầu tới khi nào? Cứ đợi đến lúc nó lại đây van nài hấn bố thí...

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Agger Las hiện lên một tia lạnh lùng. Hấn sẽ không cho đứa nhóc thức ăn cùng nước uống, để cho nó biết cái gì gọi là tuyệt vọng! Phản kháng lại hấn sẽ có kết cục như thế nào!

Agger Las ra lệnh cho thuộc hạ di chuyển chiếc lồng sắt đến tầm điện của mình. Bản thân hấn ung dung ngồi trên sofa thưởng thức đồ ăn ngon cùng các loại rượu hảo hạng.

“Cộc cộc cộc!” Thanh âm cẩn trọng, đó là tiếng gõ cửa của thư kí Carlin.

“Tiến vào.” Agger Las mĩa mai liếc mắt nhìn Tiểu Thỏ một cái, lúc này cô đang vô thức há miệng, nhìn chằm chằm vào thứ chất lỏng màu đỏ trong chiếc ly, không ngừng nuốt nước miếng.

Cổ họng giống như đang bốc cháy...

Thật là khó chịu... Thật là khó chịu...

Trong đôi mắt to tròn của Tiểu Thỏ ngập đầy nước mắt, cô chớp chớp vài lần, cố nén không cho chúng chảy xuống.

Cảm giác khi chịu đói không phải trước kia cô chưa trải qua bao giờ, có điều lúc đó không khổ sở như bây giờ, ít ra bụng đói thì vẫn còn được uống nước.

Ở cung Y Lỗ Asim mấy tháng, quả thực giống như sống trong thiên đường giữa nhân gian, không phải lo lắng gì về việc ăn mặc chi phí.

Không được rồi, một khi nhớ tới khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của Irenaeus, nước mắt của Tiểu Thỏ lại không nhịn được muốn rơi xuống, thật đúng là khó có thể không chế được.

Tiểu Thỏ nhỏ giọng khóc thút thít, cúi thấp đầu xuống, cảm xúc có chút trượt dốc. Thật nhớ... Thật nhớ Irenaeus nha, Tiểu Thỏ đã hơn một ngày không được gặp Irenaeus.

Irenaeus đang ở đâu? Lúc này hấn đang làm gì? Hấn có thể tìm được Thỏ Con hay không? Nếu lúc này có thể nhìn thấy hấn, cảm nhận được sự ấm áp trong lòng hấn, thật là tốt biết bao. Tiểu Thỏ thề, về sau sẽ không bao giờ cãi lại Irenaeus nữa, cũng không mắng hấn câu hoàng đế, xấu xa, hỗn đản, Irenaeus mau mau xuất hiện đi, Tiểu Thỏ đau quá...

“Có phải có tin tức gì hay không?” Agger Las lắc lắc ly rượu, đôi chân thon dài vắt chéo, chậm rãi lên tiếng.

“Diễm Hoàng đang ở khu vực xung quanh tìm kiếm cô gái hấn nhận nuôi cách đây không lâu.” Carlin bày ra ảnh chụp trước mặt Agger Las, “Ngược lại, hấn không có chút gì lưu ý đến sự mất tích của công chúa Sasa.”

Agger Las buông ly rượu, cầm lấy một tấm ảnh trên bàn.

Nụ cười rạng rỡ của cô gái giống như những đóa hoa lửa vọt vào ánh mắt của hấn khiến chúng trở nên nhức nhối.

Đôi mắt to tròn, linh động, tràn đầy sức sống, khiến hấn có cảm giác dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Không Đội Trời Chung (5)

Thật muốn phá hủy hoàn toàn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ này.

Bên môi Agger Las hiện lên một đường cong lạnh lẽo.

Tiểu Thỏ nghe thấy hai tiếng ‘Diễm Hoàng’, âm thầm vênh hai cái tai nhỏ nhắn, không hề hé môi.

Thư kí Carlin nghiêm túc nói, “Dường như Diễm Hoàng rất để ý đến sự an nguy của vị tiểu thư Y Tiểu Thỏ này, hấn phái một đội hải quân tinh nhuệ lùng

sục không ngừng trên biển suốt hai mươi tư giờ để tìm kiếm tung tích của cô ta.”

Bàn tay đang cầm chiếc ly của Agger Las hơi sững lại, bên môi hiện lên một nụ cười lạnh, “Thì ra, đây mới là người trong lòng của anh trai.”

Anh ấy đang tìm mình! Anh ấy đang tìm mình! Tiểu Thỏ nghe được tin tức đó, liền vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên khoa tay múa chân liên hồi. Nhưng cô lập tức yên tĩnh trở lại, cái đầu nhỏ lúc này cũng không ngóc đến mức thiếu suy nghĩ như vậy. Cô nhận thấy người tên Agger Las kia hình như không có ý tốt đối với Tiểu Trạc.

Lúc đó, thanh âm lạnh nhạt, ánh mắt bén nhọn, giống như... rất căm thù Tiểu Trạc.

“Hôm ấy, vị tiểu thư Y Tiểu Thỏ này cùng ở trên du thuyền với công chúa Sasar, sau đó liền mất tích.”

“Sasar nói như thế nào?”

“Đã hỏi qua công chúa Sasar, cô ấy nói khi ấy Y Tiểu Thỏ rơi xuống biển sau liền không thấy đâu, có khả năng đã chết đuối.”

“Chết đuối?” Agger Las thất vọng lắm bầm, “Vốn dĩ còn định dùng cô ta để làm mồi nhử, dụ dỗ Irenaeus mắc câu, xem ra không được rồi.”

Tiểu Thỏ âm thầm nắm chặt bàn tay, trong lòng hung hăng mắng to: ‘Đồ hèn hạ biến thái, đi chết đi!’

“Hiện tại hân có động tĩnh gì không?”

“Không biết vì sao Diễm Hoàng bệ hạ lại đột nhiên động thủ điều tra hòn đảo này của chúng ta.”

“Vậy sao?” Agger Las nhũn nhũn mảy, “Chỉ có bấy nhiêu, không có thêm gì khác?”

“Trước mắt chỉ có chừng đó thông tin.”

“Được rồi, tiếp tục điều tra, thuận tiện tìm hiểu xem cô gái tên Y Tiểu Thỏ rốt cuộc đã chết hay chưa, xảy ra tình huống gì, lập tức thông báo cho ta.”

“Vâng, bệ hạ.” Carlin gật đầu, xoay người mở cửa.

Kaka Lucy xuất hiện ở cửa, cả người chỉ khoác áo choàng tắm, đôi chân trắng nõn lộ ra ngoài không khí, vạn phần quyến rũ bước về phía Agger Las.

Agger Las cầm ly rượu, trong đôi mắt hiện lên một tia hứng thú.

Carlin xoay người hơi hơi cúi đầu, định đi ra ngoài.

Agger Las lên tiếng, “Đợi đã, gửi cho văn phòng của nữ vương một phần thông tin về chuyện công chúa Sasar gặp được hải tặc ở đảo Mạc Lý, kèm theo cả ảnh chụp bộ dáng vô cùng thảm hại của công chúa ở trên boong thuyền nữa.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Agger Las cười vui vẻ, nâng chén, “Đây là lúc anh trai nên sút đầu mề trán một phen.”

Tiểu Thỏ gắt gao nắm chặt bàn tay, nếu ánh mắt có thể giết người, Agger Las không biết đã chết bao nhiêu lần.

Kaka Lucy thân nhiên ngồi lên đùi Agger Las, hai tay ôm lấy cổ hân, “Bệ hạ, người thật xấu, buổi sáng nói tới chỗ em, sao tận lúc này vẫn không đến, người muốn em chờ đến chết sao?”

“Không phải ta đang bận việc sao.” Agger Las hơi híp mắt, bàn tay nhéo khuôn mặt mềm mại của cô ta.

“Ừm~~ người ta không cho phép a, rốt cuộc có việc gì bận mà bệ hạ có thể lật lọng, nói chuyện không giữ lời.”

“Đúng là tiểu dân phụ, đều đã chuẩn bị tốt rồi sao?” Bàn tay Agger Las chậm rãi tìm tòi, khoe môi khê nhếch.

Cô gái đã sớm mềm nhũn trong vòng ôm ngập tràn hơi thở mê người.

Agger Las đứng dậy, bế theo Kaka Lucy, sải bước đi về phía giường lớn.

Lucy hét lớn một tiếng, cả người bị hân đè xuống dưới.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ mở lớn, ngơ ngác nhìn bọn họ, họ muốn làm gì? Chẳng lẽ hai người kia không thấy trong này còn có nhi đồng hay sao? Cứ như thế công khai vận động?

Tiểu Thỏ dùng sức bịt lại hai lỗ tai, thế nhưng tiếng hét chói tai đầy hưng phấn của cô gái kia vẫn không ngừng dội vào đầu Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ nhịn không được cảm thấy buồn nôn, ôm chặt lấy cái đầu nhỏ nhắn, cuộn người rúc vào một góc lồng sắt.

Quá ghê tởm!

Vô cùng ghê tởm!

Đồ biến thái! Từ đáy lòng, Tiểu Thỏ hoàn toàn khinh bỉ hắn triệt để!

*****

Điện thoại của nữ vương nước Y dường như muốn khủng bố đường dây liên lạc của Văn Trạc, hắn dứt khoát đứng dậy đi ra bên ngoài hít thở không khí.

Tiểu Thỏ mặt tích đã gần ba mươi sáu giờ, tâm trạng của hắn càng ngày càng nặng nề, hơi đầu mà rảnh rỗi lo chuyện của công chúa Sasar.

“Nghe nói nữ vương nhận được hình ảnh công chúa Sasar bị lãng nhục ở trên du thuyền, chuyện này nên sử lý thế nào, thưa bệ hạ?” Tô Lợi Văn bước theo phía sau hắn, lên tiếng hỏi.

“Tô Lợi Văn, lòng ta lúc này đang rất loạn.”

“Xin bệ hạ bớt đau buồn, người nên chú ý thân thể của mình.”

“Chuyện này không đơn giản như vậy.” Alvin nói, “Khi chúng ta đến đó, trên du thuyền chỉ còn lại vài cái xác, ai có thể chụp được những bức ảnh kia?”

Đôi mắt Tô Lợi Văn chợt lóe sáng, “Ý của Alvin thiếu gia là, người gửi những bức ảnh đó, và người đã bắt công chúa Sasar cùng Tiểu Thỏ tiểu thư là một.”

“Đây chỉ là phán đoán của tôi, cho đến giờ vẫn chưa thể xác thực, hai người này có liên quan đến nhau hay không.”

Mạc Tư cầm một tập văn kiện vội vàng tiến lại gần, “Bệ hạ, chính phủ nước Y gửi công hàm chất vấn, họ tỏ vẻ kháng nghị mạnh mẽ đối với quốc gia chúng ta.”

Văn Trạc phát phát tay, “Tùy bọn họ đi.”

“Không trả lời sao?”

“Không cần.”

“Irenaeus.” Miceli và Chapelle cùng nhau chạy về hướng này, “Có mạnh mẽ.”

“Mau nói!” Văn Trạc kích động cầm lấy tay áo của Miceli.

“Người mua đảo Đức lúc ấy là một thương nhân nước Y, họ Dịch, có điều một năm trước hắn ta đã chết do bị ngã từ trên cao xuống.”

Khuôn mặt vui mừng của Văn Trạc bỗng chốc trở nên buồn bã, “Người đã chết còn biết được gì?”

“Cậu đừng nản lòng.” Chapelle cười nói, “Trong quá trình điều tra, chúng tôi còn phát hiện ra một điều quan trọng. Thì ra người này cùng bệ hạ Agger Las của Băng quốc từng có một thời gian thường xuyên qua lại với nhau.”

“Agger Las?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Không Đội Trời Chung (6)

Mùi cháo nhẹ nhàng di động trong không khí.

Căn phòng ngập tràn hương thơm.

Agger Las “lầm lụng vất vả” cả một đêm không hề chợp mắt, tinh thần tất nhiên vô cùng sáng khoái, sáng sớm liền sai người đem nước đá hắt Tiểu Thỏ tỉnh dậy.

Tiểu Thỏ bị nước đá dội vào người, ngay lập tức nhảy dựng lên.

Sắc mặt cô tái nhợt vô cùng, hai hàm răng va chạm vào nhau lập cập, cả người cuộn tròn trong góc lồng sắt.

Agger Las mặc chiếc áo ngủ màu cà phê, mỉm cười thông thả bước về phía Tiểu Thỏ.

Kaka Lucy nằm bất động trên giường lớn, giống như hôn mê bất tỉnh, cho đến bây giờ cũng chưa phát ra một chút thanh âm nào.

Tiểu Thỏ co rúm lại một chút, hai tay không ngừng sát toàn thân cho ấm lên, đôi mắt to tròn không hề che giấu hận ý nhìn chằm chằm Agger Las, sau đó quay đầu về hướng khác, gất gao mím môi lại, không quan tâm đến hân nữa.

Tâm trạng vui vẻ của Agger Las buổi sáng sớm liền biến mất dưới ánh nhìn đầy khinh bỉ của Tiểu Thỏ.

Hắn tức chết rồi!

Đứa nhỏ này, để nó bụng đói suốt gần bốn mươi tám giờ, cả người suy yếu, sắc mặt tái nhợt, sao lại có thể bướng bỉnh tới mức không thèm mở miệng cầu xin hân đồ ăn thức uống.

Trong cơ thể bé nhỏ này, rốt cuộc cất giấu thứ gì, lại có thể khiến cô nhóc đó kiên cường đến vậy?

Hắn không hiểu Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ tuyệt đối là đứa trẻ chỉ ăn mềm không ăn cứng.

Hắn đánh cô một trăm roi, không bằng khen cô một câu thật lòng.

Tiểu gia hỏa này là người sẽ vì một lời khích lệ mà vui sướng cả ngày, đôi mắt to tròn cong cong, cái miệng nhỏ cười tủm tỉm không ngừng.

Ngược lại, nếu hân cố tình dùng thủ đoạn càng ác liệt để đối phó với cô, trong lòng Tiểu Thỏ sẽ càng ngày càng khinh thường hân, chắc chắn cô sẽ không chịu khuất phục.

Cô là đứa trẻ tâm tư đơn thuần.

Ai đó coi trọng cô, cô sẽ đối xử với họ tốt gấp vạn lần; người nào hại cô, cô sẽ chán ghét người đó gấp bội.

Kì thật, muốn hiểu rõ Tiểu Thỏ, một chút cũng không khó.

Có điều Agger Las làm sao hiểu được Tiểu Thỏ. Hắn căn bản lười đi tìm hiểu đứa trẻ trước mắt này, hiện tại hân càng nghĩ càng tức giận, hận không thể ngay lập tức bóp chết đứa nhỏ trong lồng sắt.

Đôi mắt xinh đẹp kia dám nhìn hân như vậy, thật sự làm cho người ta vô cùng bực bội.

“Cộc cộc cộc.” Thư kí Carlin đứng ở cửa, hơi cúi đầu, “Bệ hạ, tam thiếu gia Kim gia xin được gặp người.”

“Ừ.” Agger Las gật đầu, liếc mắt nhìn về phía cô gái đang co quắp ở trên giường, đôi môi mĩa mai giương lên, “Mose, đưa cô ta về phòng dành cho khách, sau đó thay đổi tất cả đồ dùng trên giường.”

“Vâng, bệ hạ.”

“Đưa lồng sắt di chuyển ra vườn hoa, để ở nơi có gió.” Ánh mắt băng giá của Agger Las quét về phía Tiểu Thỏ, cười lạnh.

*****

“Chiếp chiếp, chiếp chiếp!”

Mấy chú chim Nhệ nhàng rìa lông, đôi mắt lấp ló, đầu cúi thấp xuống, nhìn nhìn chiếc lồng sắt kì quái, sau đó bất chợt bay lên tán cây.

“Hắt xì.....” Tiểu Thỏ vươn tay như cái mũi hồng hồng, cả người co rúm lại ôm chặt chính mình, cuộn tròn ở một góc lồng sắt, đầu óc có chút hỗn loạn, ánh mắt khép hờ.

Cả người thật vô lực a.

Cô vô thức sờ lên trán mình.

Có phải phát sốt không?

Cái trán sao lại nóng như vậy?

Nếu có anh Alvin ở bên cạnh thì tốt biết bao, chỉ cần một viên thuốc nhỏ là có thể khiến cô khỏe lại hoàn toàn.

Ừm, đói quá. Nếu bây giờ có cái bánh bao để cô cắn một miếng thì thật tuyệt vời.

Tiểu Thỏ liếm liếm đôi môi nhỏ nhắn đã sớm khô nứt.

Hóa ra không uống nước bốn mươi tám tiếng thật sự rất khó chịu.

“Ngài Thụy Khắc Tư, tay cậu đã phục hồi như cũ rồi chứ?”

“Nhờ hồng phúc của bệ hạ, hiện tại đã không có vấn đề gì.”

Agger Las cùng tam thiếu gia của Kim gia tươi cười đi về phía vườn hoa.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tán cây, nhẹ nhàng rơi xuống bóng dáng của hai người.

Đôi mắt Ngài Thụy Khắc Tư hơi hơi nheo lại, có chút kinh ngạc nhìn chiếc lồng sắt to lớn ở cuối vườn hoa.

Bên trong đó là một đứa trẻ tầm 5 – 6 tuổi.

Cái đầu bé nhỏ cúi thấp xuống, có vẻ như rất khổ sở, rất mệt mỏi, thân mình cuộn tròn ở một góc, quần áo bám đầy bụi bặm cùng bùn đất, góc áo còn dính một mảnh băng vụn.

Ngài Thụy Khắc Tư ngập ngừng liếc nhìn bệ hạ một cái, không rõ vì sao bệ hạ lại đem đứa nhỏ đáng thương này nhốt vào trong lồng sắt.

“Là kẻ trộm.” Agger Las ‘hừ’ một tiếng, đi thẳng về phía bàn đá, ngồi xuống.

Ánh mắt nghiêm khắc quét Tiểu Thỏ một vòng, phát hiện cô không phản ứng, có chút kinh ngạc, khóe miệng khẽ nhếch.

Không giống phong cách của đứa nhỏ này tẹo nào.

Vốn dĩ nghe thấy hần mắng mình là ‘kẻ trộm’, nhất định cô sẽ ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt trong suốt trừng hần, sau đó phản kháng nói ‘không phải’.

Nhưng, lúc này, một chút phản ứng đều không có.

Đã chịu thua rồi sao?

Nhanh như vậy đã chịu thua, rất không có ý nghĩa. Hần vốn đang định giữ lại một thời gian để chơi đùa đầu.

Agger Las dùng ánh mắt ngầm bảo người đàn ông cao lớn bên cạnh tiến lên kéo đầu đứa nhỏ kia dậy.

Ngài Thụy Khắc Tư liếc mắt nhìn khuôn mặt của đứa trẻ, ngay tức khắc cảm thấy lạnh cả người.

Đây không phải cô bé nằm trên giường của Irenaeus lúc ấy hay sao? Vì sao lại ở chỗ này?

Irenaeus đối xử với cô nhóc chăm sóc như thế nào, dù có là người mù cũng cảm nhận được.

Khóe môi Ngài Thụy Khắc Tư khẽ nhếch, hứng thú vô cùng, chậm chậm bước về phía trước, lại gần chiếc lồng sắt.

Nếu bệ hạ biết mình bắt được đứa nhỏ mà đối thủ không đội trời chung của người vô cùng yêu thương, hần người sẽ rất vui mừng.

Dáng vẻ của đứa trẻ này có chút giống Tiểu Thỏ, là em gái của Tiểu Thỏ sao?

Irenaeus công bố với bên ngoài rằng mình nhận nuôi Tiểu Thỏ, thật ra là nuôi cả hai chị em?

Ngài Thụy Khắc Tư ngẩng đầu đứng trước lồng sắt, nheo mắt nhìn khuôn mặt che kín vết bẩn của đứa trẻ. Đột nhiên, hần quay người sang chỗ khác, mỉm cười nhìn về phía Agger Las đang lộ ra vẻ mặt khó hiểu, “Bệ hạ biết đứa nhỏ này là ai không?”

Agger Las nhú mày, lắc đầu.

“Tôi từng nhìn thấy đứa nhỏ này ở cung Y Lỗ Asim.”

Ánh mắt bình thản của Agger Las đột nhiên sáng rực lên như có hai ngọn lửa nhỏ đang cháy bập bùng, hung tàn thô bạo vô cùng!

Chương 105: Không Đội Trời Chung (7)

Một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt khiến Tiểu Thỏ tỉnh lại, cô dùng sức mở to đôi mắt trong suốt, ngay lập tức thấy Ngải Thụy Khắc Tư đang đứng trước mặt mình.

Tiểu Thỏ cảm động giống như được gặp lại người thân sau một thời gian dài xa cách, đôi mắt ngập nước của cô tràn đầy vui sướng, bật thốt thành tiếng, “Gay ca ca.”

Ngực, dường như bị vật gì đó đập vào thật mạnh.

Ngải Thụy Khắc Tư đột nhiên biến sắc.

Ánh mắt kinh ngạc tỉ mỉ nhìn Tiểu Thỏ từ trên xuống dưới.

Vì sao?

Tiểu gia hỏa này sao lại gọi hần như vậy?

Trong trí nhớ của hần, chỉ có đứa nhỏ không sợ chết như Tiểu Thỏ mới có thể gọi hần thế kia.

Vì sao?

“Gay ca ca, anh tới cứu em sao?” Tiểu Thỏ đáng vẻ tội nghiệp nhìn Ngải Thụy Khắc Tư.

“Ngải Thụy?” Agger Las dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy hần một chút, ngạc nhiên quay sang phía hần, “Hai người quen biết?”

“Là có gặp qua một lần, đêm đó tôi lên vào phòng ngủ của bộ hạ Irenaeus, từng trông thấy cô bé này, có điều từ đầu đến cuối không hề nói một câu, không hiểu sao đứa trẻ này lại nhận ra tôi.” Chẳng lẽ là chị gái Y Tiểu Thỏ nói cho nó?

Đôi mắt ngập nước của Tiểu Thỏ đột nhiên trở nên âm trầm, thân hình nho nhỏ từ từ thu về, chậm rãi đi đến một góc lồng sắt, tiếp tục cuộn người lại.

Đôi mắt to tròn thông minh lanh lợi, giờ phút này ẩn chứa đề phòng, vô thần nhìn hai người đàn ông trước mặt.

Thật khiến cho người ta thất vọng.

Hóa ra Gay ca ca là thuộc hạ của tên biến thái kia.

Cảm xúc thân thiết đối với Gay ca ca, trong nháy mắt liền tiêu tan không còn một mảnh.

Tiểu Thỏ nhìn chằm chằm Agger Las tiến vào trong lồng sắt, vươn tay cầm lấy sợi dây thừng ở trên cổ mình, lôi cả người cô ra khỏi đó.

Tiểu Thỏ bởi vì quá suy yếu, không thể chịu nổi sức mạnh lớn đến vậy.

Cả người đột nhiên bị kéo căng như muốn xé rách, Tiểu Thỏ chỉ có thể đau đớn rên rỉ vài tiếng.

Thân hình bé nhỏ bị người đàn ông dùng sức kéo lê trên mặt đất, hung hăng ném về phía trước.

Xương cốt Tiểu Thỏ giống như muốn gãy rời thành từng mảnh vụn.

Một người đàn ông cầm theo chiếc camera bước theo thư kí Carlin đi tới trước mặt Agger Las, hai chân quỳ xuống đất, dáng vẻ tươi cười, “Bộ hạ tôn kính, xin hỏi ngài có điều gì phân phó?”

“Những hình ảnh kế tiếp người phải quay lại cho ta, thật rõ nét.” Khóe môi Agger Las cong lên. “Rồi làm thành đĩa gửi cho bộ hạ Irenaeus.”

“Vâng, thưa bộ hạ.”

Agger Las hơi gật đầu.

Hai tên thủ hạ thô bạo kéo Tiểu Thỏ sải bước về phía trước.

Tiểu Thỏ bị bọn chúng đối xử như một món đồ chơi quăng tại một góc cây gần đó, cả người bị chúng dùng dây thừng chới chặt vào cành cây.

Dây thừng thô ráp quấn chặt lấy thân hình bé nhỏ khiến Tiểu Thỏ không thể hô hấp, khuôn mặt trắng bệch dần dần bị thay thế bởi một tầng đỏ ửng. Từng thanh âm rên rĩ ngập tràn thống khổ chậm rãi vang lên trong không khí, đôi chân nhỏ nhắn không ngừng giãy giụa, đập vào thân cây liên hồi.

Hắn hỏi hận!

Hối hận vì đã đem sự thật nói cho Agger Las.

Nó chỉ là một đứa nhỏ!

Cho dù giữa bệ hạ và Irenaeus có thù hận lớn đến đâu, người cũng không nên trút giận lên người đứa trẻ vô tội này.

“Bệ hạ, người muốn làm gì?” Câu hỏi của Ngài Thụy Khắc Tư ngay lập tức được làm sáng tỏ khi chiếc roi da nhanh như cắt quất về phía Tiểu Thỏ.

“Bốp!”

Vết thương bỏng rát chậm rãi xuyên thấu qua người Tiểu Thỏ. Con đau đớn như muốn xé nát cơ thể nhanh chóng lan truyền khắp toàn thân!

Irenaeus...

Tiểu Thỏ khẽ mở miệng, cúi đầu kêu một tiếng, đôi mắt trong suốt ngập đầy nước, từng giọt chậm rãi lăn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, rơi xuống đất.

*****

Thỏ Con!

Văn Trạc giật mình, bật dậy.

Trên trán ướt đầm mồ hôi, hắn cúi đầu thở hổn hển.

Vừa nãy... Vừa nãy là ác mộng gì vậy?

Sẽ không... Sẽ không... Không thể để bản thân hù dọa chính mình... Tiểu Thỏ không có việc gì, tuyệt đối sẽ không!

Hắn quay đầu nhìn ra cửa sổ, thì ra trời đã sáng?

Mình thế nhưng lại bất giác ngủ ở sofa?

Văn Trạc nhanh chóng ngồi thẳng dậy, đúng lúc đó Alvin đẩy cửa vào, vẻ mặt nghiêm túc.

“Đã bắt được hai người kia, Irenaeus.”

“Ở đâu?”

“Phòng tra tấn.”

“Chúng ta đi thôi.”

Hai người nói với nhau vài câu ngắn gọn, chân bước không ngừng đi xuống phòng tra tấn.

Thang máy từ đại sảnh đi xuống tầng hầm thứ ba, cả hai xuyên qua một hành lang dài được lát đá cẩm thạch trơn bóng, tiến vào phòng tra tấn.

Hai sĩ quan canh gác bên ngoài cửa đứng nghiêm, hành lễ chào bọn họ.

Văn Trạc hơi gật đầu, cùng Alvin bước vào bên trong.

Tiếng la hét thảm thương quanh quẩn trong không gian u ám nhỏ hẹp. Cửa sắt ở đây cách âm rất tốt, những người đứng bên ngoài không hề nghe thấy một chút động tĩnh gì ở phía trong.

Văn Trạc khẽ hít lại con người, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào một nam một nữ ở trên tường.

Chapelle cầm roi xoay quanh cổ tay của mình.

Sau khi trải qua một hồi tra tấn, một nam một nữ hấp hối nhìn bốn người đàn ông trước mặt, có cảm giác chính mình đang gặp phải ác ma.

“Mau nói ra, người kia có ở trên đảo của các người không?” Miceli mở miệng lần thứ năm hỏi bọn họ.

Kate đứng dựa lưng vào một dãy tủ gỗ, ánh mắt tối tăm nhìn thẳng vào hai người nam nữ, cho dù đánh bọn chúng thế nào, chúng cũng không chịu mở

miệng.

Người của Băng quốc, xương cốt cũng cứng rắn thật!

“Hai người kia là người hầu phụ trách việc mua vật dụng hàng ngày ở đảo Đức, cứ cách một tuần, bọn họ sẽ đến thành Khai Sa mua đồ dùng một lần. Kate thiếu gia bắt được bọn họ ở trung tâm mua sắm, lúc ấy vẫn chưa hề kinh động bất kì kẻ nào.” Tô Lợi Văn báo cáo ngắn gọn với Văn Trạc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Không Đội Trời Chung (8)

“Đã điều tra được nơi ở của người nhà bọn họ, đêm nay có thể động thủ.” Tô Lợi Văn hơi nheo mắt, lật xem tập tài liệu trong tay.

“Không! Các người không được làm phiền những người đó! Bọn họ vô tội!” Cô gái bị bắt trói trên tường kích động thét chói tai, “Các người muốn biết cái gì? Muốn biết cái gì? Đúng vậy! Đúng là như vậy!”

Cô gái cuồng loạn hét lớn, “Tôi đã thấy đứa nhỏ kia, thấy nó ở vườn hoa của bệ hạ, nó...”

“Lộ Sa! Câm miệng! Cô biết phản bội bệ hạ Agger Las, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào!” Người đàn ông ở bên cạnh lo lắng lên tiếng.

“Cộc cộc.” Cửa sắt khẽ vang lên tiếng gõ.

“Bệ hạ.” Mạc Tư cầm bản fax bước vào, đưa cho Irenaeus, vẻ mặt lo lắng, “Có kẻ nặc danh vừa gửi thư này đến, đã sai người đi điều tra địa chỉ.”

Văn Trạc nhận lấy tập tài liệu, cả người đột nhiên lui về phía sau một bước lớn, đôi mắt u ám bất chợt mở to, trong lòng đau đớn run rẩy từng hồi.

“Xử tử hai người kia ngay tại chỗ! Lập tức triệu tập toàn bộ hạm đội hải quân, lùng sục tất cả mọi nơi trên đảo Đức. Nếu trên đảo có phản tử vũ trang kháng cự, không cần xin chỉ thị, giết hết cho ta!” Văn Trạc âm trầm lên tiếng, vò nát tập tài liệu trên tay, vứt xuống mặt đất, đẩy mạnh cửa sắt sai bước ra ngoài.

“Vâng, bệ hạ.” Tô Lợi Văn hoảng sợ, nhìn thoáng qua Alvin thiếu gia, sau đó vội vàng đuổi theo Văn Trạc.

Chapelle xoay người nhặt lên tập tài liệu trên mặt đất, ánh mắt dừng lại ở đồng hình ảnh.

Tiểu tử kia bị người ta trói lên cây, từng nhát roi không ngừng quất lên thân hình gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ vô cùng, đôi mắt đỏ hoe đầm nước, loang lổ hai gò má, rơi xuống đất.

UA hoàn toàn nổi giận.

Mà hậu quả của việc chọc giận bọn họ...

*****

“Dừng! Dừng tay! Dừng lại!” Ngải Thụy Khắc Tư nhìn không được hết lớn, “Bệ hạ, cứ tiếp tục đánh như vậy sẽ chết người mất!”

Tiểu Thỏ nức nở khóc. Cả người bị quất liên hồi, quần áo đã sớm rách nát, thương tích đầy mình, từng cơn đau nhói lên không ngừng, toàn thân tê dại như muốn chết lặng.

Cơ thể bé nhỏ bị ép buộc phải nhận sự tác động quá lớn từ bên ngoài, siêu năng lực cũng vì thế mà bị kích thích, ngay lập tức khởi động chức năng tự bảo vệ.

Một vòng tròn đỏ sẫm nhanh chóng bao trùm lấy cả người Tiểu Thỏ, những vết thương đang rỉ máu dần dần khép lại. Mà bởi vì siêu năng lực bị sử dụng quá giới hạn, thân mình Tiểu Thỏ dần dần thu nhỏ lại, sợi dây thừng quấn quanh người cô chậm rãi bị nói lỏng, cơ thể bé nhỏ rơi xuống đất.

“Dừng tay!” Agger Las đột nhiên hét lớn một tiếng.

Bàn tay người đàn ông đang cầm roi ngừng lại giữa không trung, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt.

Một đứa trẻ khoảng ba tuổi, quần áo rách nát, vẻ mặt hoảng sợ nhìn bọn họ. Đôi mắt to tròn trong suốt ngập đầy nước, từng giọt, từng giọt rơi xuống đất.

Agger Las sai bước về phía Tiểu Thỏ.

Ngài Thụy Khắc Tư cũng trừng lớn mắt, khó tin nhìn đứa nhỏ trước mặt.

Agger Las ôm lấy Tiểu Thỏ, nắm chặt bàn tay mềm mại trắng trẻo không một vết xước, trong đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Siêu... Siêu năng lực?

Siêu năng lực trị thương sao?

Vì sao trước đây mình không phát hiện ra?

“Carlin!”

“Vâng, bệ hạ.”

“Cầm những tấm ảnh kia lại đây.”

Carlin lấy ảnh chụp đưa cho Agger Las.

Người đàn ông dùng tấm ảnh che khuất nửa dưới khuôn mặt nhỏ nhắn, so sánh đôi mắt to tròn ngập nước của đứa trẻ với cô gái trong ảnh, ngay lập tức kêu lớn tiếng như phát hiện ra châu lục mới, “Là cô! Là cô! Ha ha ha! Y Tiểu Thỏ? Đúng không? Tất cả mọi người đều bị Irenaeus lừa. Vốn dĩ không có chị em gì cả! Từ đầu đến cuối Irenaeus chỉ nhận nuôi một cô gái, chính là cô! Y Tiểu Thỏ. Cô có siêu năng lực trị thương, vì sử dụng dị năng quá độ, cho nên mới bị thu nhỏ lại.”

Ngài Thụy Khắc Tư đứng ở bên cạnh như bị sét đánh, chết lặng nhìn cô gái bé nhỏ trong tay Agger Las.

Đây là... Tiểu Thỏ?

Sao lại có thể như thế được?

Ngài Thụy Khắc Tư xoay người, vươn hai tay ôm đầu. Chết tiệt! Hắn đã làm cái gì thế này? Hắn bỏ đá xuống giếng, làm những chuyện tàn nhẫn như vậy đối với Tiểu Thỏ.

Trong lòng Tiểu Thỏ nhất định đang hận chết hắn.

Chẳng trách, chẳng trách câu đầu tiên mà cô ấy nói với hắn là ‘Gay ca ca’

Vì sao ngay từ đầu hắn lại không nghĩ đến việc này chứ?

Tiểu Thỏ giãy giụa trong tay Agger Las, khẽ cắn đôi môi khô nứt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Cô khổng chế không được ngọn lửa đang hùng hục cháy trong lòng, ngay tức khắc há mồm cắn vào tay Agger Las.

“Cắn đi, cắn cho mạnh vào.” Agger Las dùng tay còn lại捏捏o khuôn mặt mềm mại, đắc ý cười, “Ta không ngại để cô lưu lại ấn kí trên người ta, dù sao từ giờ trở đi cô cũng không còn thuộc về Irenaeus nữa. Cô là của ta, tốt nhất nên nhớ kĩ điều này.”

Tiểu Thỏ lần đầu tiên hận một người như vậy. Cô hận không thể uống máu, ăn thịt của hắn. Từ bé đến giờ, cô chưa từng gặp người nào hung hăng chiếm đoạt những thứ không thuộc về mình một cách tàn nhẫn như hắn.

“Anh đừng mơ tưởng!” Tiểu Thỏ hét lớn, thanh âm non nớt.

“Ta nói cho cô biết, trên thế giới này, không ai dám phản kháng ta.” Agger Las nheo lại đôi mắt u ám, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Thỏ, “Kẻ cả cô.”

Tiểu Thỏ kêu la không ngừng, dùng sức đẩy hai bàn tay đang đặt bên má mình xuống.

Agger Las ôm chặt lấy cô, xoay người sang hỏi Carlin, “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Tất cả đã sắp xếp xong, bệ hạ có thể xuất phát ngay lập tức.”

Agger Las lạnh lùng gật đầu, “Ngài Thụy Khắc Tư, đi thôi, về cung Stefano.”

“Bệ hạ.”

“Đừng để ta lặp lại lần thứ hai.” Ánh mắt nghiêm khắc của Agger Las ngay lập tức bắn qua.

Ngài Thụy Khắc Tư hơi hơi cúi đầu xuống.

Người đàn ông ôm Tiểu Thỏ nhanh chóng tiến về hướng sân bay.

Trên đường đi, Tiểu Thỏ giãy giụa hết chói tai không ngừng, “Anh muốn mang tôi đi đâu? Mang tôi đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Không Đội Trời Chung (9)

Máy bay nhanh chóng lướt qua từng tầng mây dày, vượt lên những tòa nhà cao lớn trên đảo, “xẹt” một cái liềm mắt dẩu trên bầu trời xanh thẳm.

Irenaeus...

Ta thay đổi ý định!

Agger Las ngồi trên chiếc sofa mềm mại rộng lớn, bàn tay vươn ra, đặt tách cà phê xuống, đôi mắt yêu diễm hơi nheo lại, trong con ngươi chậm rãi hiện lên một tia thích thú: Nguyên bản định để người tự mình đặt chân lên đảo nhật xác nhóc con kia, nhưng bây giờ, ta phát hiện ra còn có cách tốt hơn tra tấn người...

Agger Las nhận lấy di động Carlin đưa cho mình, tao nhã bắt chéo đôi chân dài, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào Tiểu Thỏ ngồi bên cạnh đang giãy giụa không ngừng.

Tiểu Thỏ ngồi trên ghế, bàn tay trắng trẻo liên tục lôi kéo dây an toàn đang thắt chặt người mình, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Điện thoại đã được thông suốt. Agger Las hưng phấn trông đợi nghe thấy thanh âm tức giận ở đầu dây bên kia. Có điều, sự thật không được như hắn mong muốn.

“Anh trai, giọng nói thật bình tĩnh!” Agger Las khẽ nhếch môi, cười giễu cợt, “Thế nào? Chơi đùa ở hòn đảo tư nhân của ta có vui không? Bộ đội đặc chủng mai phục ở đó, đều là do ta mua được ở biên giới, tất cả đều sẽ chết trung thành với ta đấy!”

Ngay lập tức, ở một nơi khác trong điện thoại liên truyền đến tiếng súng “đoàng đoàng đoàng đoàng”.

“Chắc chắc chắc chắc” Agger Las khẽ chép miệng, “Thật đúng là vô dụng, nhanh như vậy đều bị anh trai giải quyết hết rồi sao? Hại ta phí phạm nhiều tiền đến thế. Lãng phí!”

“Anh trai, có muốn nghe thấy tiếng kêu từ phía bảo bối của mình không?” Agger Las khẽ nghiêng người, hung ác nắm chặt lấy mái tóc Tiểu Thỏ.

“A...” Tiểu Thỏ gợn tay ôm đỉnh đầu, phát ra tiếng thét chói tai ngập tràn đau đớn, cô cảm giác da đầu của mình sắp bị tên biến thái kia xé rách thành từng mảnh.

Irenaeus vươn chân đá mạnh vào tên bộ đội đặc chủng đang bị trói chặt trên mặt đất, trong lòng chợt nhói lên từng cơn đau âm ỉ, hét lớn vào trong điện thoại, “Agger Las, người rốt cuộc muốn làm gì? Đừng có tra tấn cô ấy! Có gì bất mãn cứ tìm đến ta! Người muốn đưa cô ấy đi đâu? Mau trả lời đi!”

“Chắc chắc.” Agger Las nhẹ nhàng cười nói, “Thì ra, sự bình tĩnh của anh trai đều là giả vờ sao? Chỉ cần hơi hơi thử một chút, liền đã bại lộ mất rồi! Người cứ yên tâm, vật nhỏ thú vị như thể này, làm sao ta để cho nó chết được?”

“Irenaeus, Irenaeus!” Hai cánh tay nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ vươn cao, muốn bắt lấy chiếc điện thoại trong tay Agger Las.

Trong đôi mắt to tròn, từng giọt nước trong suốt rơi xuống không ngừng.

“Irenaeus...” Để cho cô nghe thấy giọng nói của Irenaeus một chút được không, cô rất nhớ Irenaeus.

“Agger Las, rốt cuộc người muốn làm gì?” Văn Trạc ở phía đầu dây bên kia hét lớn, “Đưa điện thoại cho cô ấy, để ta nói với cô ấy mấy câu.”

“Không không không, anh trai.” Agger Las liên tục lắc đầu, “Nghe thấy đứa nhỏ kia đang gọi tên anh chứ? Nếu như anh nhìn thấy bộ dạng của nó lúc này, nhất định sẽ thương tiếc vô cùng. Đôi mắt to tròn ngập đầy nước, hai tay mở rộng giống như đang hi vọng được anh trai ôm lấy đầu, thân hình nhỏ nhỏ thật đúng là đáng yêu mà!”

“Agger Las!”

“Hừm? Đừng tức giận a, anh trai, viên kim cương mà anh cướp mất của ta trị giá hơn trăm triệu đâu, ta tổn thất nhiều tiền như vậy cũng không tức giận đến thế! Thật chẳng giống con người thường ngày của anh gì cả, anh trai của ta hẳn là vị hoàng đế lúc nào cũng trầm ổn tao nhã a.”

Đôi mắt phượng của Irenaeus hơi trầm xuống, cầm điện thoại đi đi lại lại trên thảm cỏ, “Agger Las, ta sẽ lập tức đem tiền trả lại cho người, người muốn thế nào mới bằng lòng thả cô ấy ra?”

Agger Las bật cười, “Nhanh như vậy? Anh trai, đến hôm nay, Agger Las mới biết được vì sao anh lại muốn nhận nuôi đứa nhỏ này. Thì ra cô ta là viên kim cương độc nhất vô nhị có thể chữa lành vết thương trong giới dị năng chúng ta. Bảo bối quý giá như vậy, làm sao ta đem trả lại cho người được?”

“Agger Las.”

“Anh trai hẳn là có tư tâm đi, che giấu thân thế thực sự cùng năng lực của cô ta, giữ lại ở bên người mình. Việc này nếu khiến cho cả giới dị năng biết được, anh đoán xem, hẳn là chấn động đến mức nào a.”

“Agger Las.” Thanh âm của Irenaeus hơi run rẩy, “Cậu đừng gây khó dễ cho cô ấy, coi như tôi cầu xin cậu!”

Agger Las cười lớn cúp điện thoại, cắt đứt cuộc đối thoại giữa hắn và Irenaeus.

Thật đúng là hả được con giận, Irenaeus lại có thể vì đứa nhỏ này mà mở miệng cầu hắn sao?

Đôi tay Tiểu Thỏ dừng lại giữa không trung, trong đôi mắt to tròn ngập tràn sóng nước, từng tia nhìn đầy hận ý bắn thẳng về phía Agger Las.

Không rõ vì sao, nỗi oán hận của Tiểu Thỏ lại khiến trái tim hắn co rút lại, đau đớn. Hắn tức giận nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hung dữ trừng lớn đôi mắt to ngập nước ở phía đối diện, “Ta cảnh cáo cô, nếu như còn dám dùng ánh mắt như vậy nhìn ta một lần nữa, ta sẽ khoét nó ra ngay lập tức. Ta thật muốn thử xem, năng lực của cô có mạnh mẽ đến mức, ngay cả đôi mắt của mình bị lấy ra cũng có thể chữa khỏi trở lại như ban đầu được không?”

Tiểu Thỏ co rúm người lại, cuộn tròn thân mình bé nhỏ lại trên sô pha, khóc thút thít.

Irenaeus...

Bàn tay trắng nõn nhanh chóng lau đi từng giọt nước mắt đang không ngừng rơi xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn lem nhem, đôi mắt ngập nước hồng hồng, trông giống như một chú thỏ con yếu ớt.

Biểu tình của Tiểu Thỏ lúc này trông giống như con thú bé nhỏ đang liếm vết thương tự an ủi, ngay lập tức lại khiến trái tim của bệ hạ Agger Las đau đớn.

Không hiểu vì sao, ngọn lửa giận dữ đột nhiên bùng hực bốc cháy trong lòng Agger Las.

“Khóc cái gì mà khóc?” Hắn hét lớn một tiếng, dùng sức chụp lấy bàn tay Tiểu Thỏ đang dụi mắt, “Bản như vậy còn dụi mắt, sẽ mù đấy! Không cho phép nhóc con nhìn ta như vậy, có nghe hay không?”

Tiểu Thỏ oan ức khề cán phiến môi dưới đã sớm khô nứt, để mặc cho nước mắt không tiếng động chậm rãi lướt qua gò má.

“Đi theo ra rất uất ức hay sao?” Agger Las thô bạo nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Nhớ tên kia đến như vậy? Hẳn chẳng qua cũng chỉ là một tên dối trá, nhận nuôi cô là có mục đích riêng. Cô cho rằng hắn ta thực lòng thích cô sao? Căn bản là nhìn trúng năng lực của cô mà thôi!”

“Tuổi thật của Tiểu Thỏ là mười sáu phải không?” Agger Las hí mắt cười lạnh, “Thời kì mơ mộng của các cô gái? À, đương nhiên là không chống lại được sức quyến rũ của Irenaeus, đã yêu Irenaeus bệ hạ, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Không Đội Trời Chung (10)

“Nhóc con thu hồi nước mắt lại ngay lập tức.” Agger Las mạnh mẽ nắm chặt lấy cằm Tiểu Thỏ, nheo mắt uy hiếp, “Lại để ta trông thấy một giọt nào nữa, ta thề, cả đời này, cô vĩnh viễn đứng hồng hồng nhìn thấy Irenaeus.”

Tiểu Thỏ vội vã cắn chặt môi, dùng sức kim nén nước mắt đang muốn chảy ra ngoài. Đôi mắt to tròn ngập nước cứ như vậy len lén nhìn về phía Agger Las.

Agger Las bắt mắt nhìn cô.

“Vừa mới nói vĩnh viễn không được nhìn thấy Irenaeus, liền trở nên ngoan ngoãn?” Hắn hừ lạnh, vươn tay búng ‘tách’ một tiếng.

Ngay lập tức người phục vụ đẩy một bàn ngập tràn đồ ăn cùng thức uống đi vào.

Tiểu Thỏ nhìn chằm chằm vào bàn ăn, cái bụng nhỏ kêu lớn từng hồi như muốn tạo phản.

Cô dùng sức mím chặt môi, không lên tiếng.

Đôi mắt thâm thúy của Agger Las chặt chẽ theo đôi khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, trong lòng một lần nữa lại thảm chán ghét tính cách quật cường của cô.

Nha đầu kia rõ ràng vừa đói lại vừa khát, thế mà lúc nào cũng sống chết không chịu nhận thua.

Hắn vươn tay lấy một cốc sữa đưa tới trước mặt Tiểu Thỏ, nhìn thẳng vào khuôn mặt ngập tràn kinh ngạc ở phía trước, lạnh giọng lên tiếng, “Nhân lúc ta còn chưa thay đổi quyết định, uống nó ngay lập tức.”

Tiểu Thỏ vội vàng giơ bàn tay gầy gò bé nhỏ nhận lấy chiếc cốc thủy tinh nặng nề, nhanh chóng uống hết.

Ừng ực ừng ực ừng ực...

“Khụ khụ khụ.” Bởi vì uống quá nhanh, Tiểu Thỏ liền bị sặc, ho khan không ngừng.

Agger Las nhíu mày, “Đã nói cho cô uống thì sẽ không cướp đi, vội vã như vậy làm gì?”

Hắn đương nhiên không hiểu được cảm giác của một người bị bỏ khát gần năm mươi tiếng đồng hồ, đây chẳng qua chỉ là một loại phản ứng vô cùng bình thường mà thôi.

Ừng ực ừng ực ừng ực...

Tiểu Thỏ một hơi uống hết sạch cốc sữa, liếm liếm đôi môi khô nứt, quay đầu sợ sệt đưa cái cốc trả lại cho Agger Las. Ánh mắt lại vụng trộm nhìn về phía chiếc bàn tràn đầy đồ ăn thơm ngon tới mức có thể khiến cho các mạch máu trong cơ thể sôi trào.

Uống xong một cốc sữa, cái bụng nhỏ càng cảm thấy đói khát.

Agger Las vươn tay tháo dây an toàn của Tiểu Thỏ, nhắc cô lên, gọi lớn, “Mose.”

“Vâng, bệ hạ.”

“Đưa cô nhóc này đi tắm rửa.”

“Vâng.”

Nửa tiếng sau, tắm rửa xong, Tiểu Thỏ thay một bộ quần áo đáng yêu được Mose bế quay lại.

Agger Las ôm cô đặt trên đùi, ánh mắt mang ý cười, “Vừa rồi, không có nhân cơ hội tắm rửa mà uống thêm nước chứ?”

Tiểu Thỏ tròn tròn mắt, mạnh mẽ lắc lắc đầu.

Agger Las đột nhiên cười lớn.

Tiếng cười vô cùng thoải mái, làm cho Mose, Carlin hết sức sững sốt, tất cả không hẹn mà cùng trừng mắt nhìn về hướng Tiểu Thỏ.

Thật kỳ lạ!

Bệ hạ lại có thể phát ra tiếng cười đầy sáng khoái như vậy?

Dường như trên người tiểu nha đầu này có một thứ ma lực, khiến người ta không kim lòng được muốn tiến lại gần.

Mose thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn thấy cô bé đáng yêu kia bị bệ hạ tra tấn, lại không thể mở miệng nói điều gì, kỳ thật trong lòng bà vẫn vô cùng đau đớn.

Một đứa trẻ trong sáng lương thiện như vậy, bệ hạ sao có thể nhẫn tâm thẳng tay đến thế chứ?

May là hiện tại đã không có việc gì.

*****

Buổi tối ngày đầu tiên trở lại cung điện Irefano, Tiểu Thỏ được phép tự do ở một mình trong căn phòng ngủ màu hồng nhạt.

Không biết vì sao, Agger Las đột nhiên buông lỏng cảnh giác đối với cô.

Chẳng lẽ là bởi vì đã về đến thủ đô, nên hắn cảm thấy cô căn bản không thể chạy trốn được?

Hôm nay được bổ sung đồ ăn, thân thể Tiểu Thỏ đã dần hồi phục lại, trở về với dáng vẻ một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Đêm khuya thanh vắng.

Tiểu Thỏ giờ cao bàn tay nhỏ bé, cố gắng mở cửa ra.

Cô căng thẳng vươn cái đầu nhỏ ra ngo ngiêng xung quanh một chút, sau một hồi nhìn kĩ vẫn không thấy có người mới rón rén bước ra ngoài, dáng vẻ vô cùng cẩn thận.

Trong bóng đêm, cả toàn cung điện giống như một con quái thú đang giương nanh múa vuốt, chỉ chờ thời cơ đem Tiểu Thỏ cắn nuốt vào trong bụng.

Tiểu Thỏ thật vất vả mới mở được cánh cửa to lớn trong tấm điện, đành định bước ra, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên ở sau lưng.

“Muốn đi đâu?”

Cả người Tiểu Thỏ cứng đờ, ngay lập tức đẩy ra cánh cửa nặng trĩu, phóng ra bên ngoài.

Thân ảnh cao lớn chậm rãi hiện rõ trước mặt Tiểu Thỏ khiến cô hoảng hốt, đâm sầm vào ngực Agger Las.

Thân hình bé nhỏ bị hấn nắm chặt lấy, giờ lên cao.

Đôi chân Tiểu Thỏ giãy giụa không ngừng, hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt, “Buông ra! Mau thả tôi ra! Đồ biến thái! Đại biến thái!”

Trong lòng Agger Las chợt xẹt qua một tia đau đớn.

Con nhóc xấu xa không biết điều này! Mình đã mở lòng từ bi đối tốt với cô ta, vậy mà một chút cũng không biết cảm kích, còn vọng tưởng muốn chạy trốn khỏi cung điện Irefano?

Đúng là trò cười.

Nếu như thích rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy hẳn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cô!

Hắn vươn tay nắm chặt lấy mái tóc của đứa trẻ, sải bước nhanh về phía trước, quát lớn, “Người đâu, lại dùng dây thừng trói nha đầu này lại, nhốt vào trong lồng sắt!”

“A! Đại biến thái! Phi!”

Agger Las cảm tức niết chặt khuôn mặt Tiểu Thỏ, hung tợn nói nhỏ, “Ta sẽ cho cô biết, phản bội ta, sẽ có kết cục như thế nào.”

*****

“Bệ hạ nói, trong ngày hôm nay, phải lau sạch toàn bộ sàn nhà lát đá cẩm thạch này.” Trông thấy đứa trẻ bé nhỏ vô tội nhìn mình, Mose cảm thấy áy náy, thấp giọng nói chuyện, trong đôi mắt ngập tràn không đành lòng.

“Di Mose, di không cần phải cảm thấy khổ sở, cháu không sao.” Tiểu Thỏ nhận lấy chiếc khăn to lớn trong tay bà, nhìn nhìn chậu nước cao ngang bằng thân mình, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Vậy... Tiểu Thỏ vất vả, ta đi làm việc đây.”

Cô gật đầu, dõi theo hướng Mose rời đi.

Tiểu Thỏ quay lại nhìn chằm chằm chậu nước to lớn, sử dụng toàn bộ sức lực đẩy ngã nó.

‘Rầm!’

‘Ào ào—’

Sau một chuỗi tiếng vang lớn, từng dòng nước bắn tung tóe, dần dần lan tràn ra khắp sàn nhà.

Tiểu Thỏ kéo sợi dây thừng tiến về nơi lênh láng nước ở trước mặt, chuyên tâm lau sạch đá cẩm thạch.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Người Lao Động Nhỏ Mạnh Mẽ (1)

Lau thì lau, Agger Las cho rằng cô là tiểu thư sống an nhàn sung sướng từ nhỏ ư, nhầm rồi!

Làm việc nhà chính là sở trường số một của Tiểu Thỏ. Ban đầu, lúc mới tới Đế Quốc, có một thời gian, Irenaeus còn ép buộc không cho phép cô đụng tay vào những công việc vất vả, khiến cô khó mà tự không chế được.

Irenaeus tốn bao công sức mới khiến cho bàn tay thô ráp của Tiểu Thỏ dường thành trắng trẻo mềm mại, hẳn vẫn luôn cảm thấy khâm phục chính mình đâu. Đôi mắt sáng ngời của cô khẽ cong lên, vừa lau nhà vừa suy nghĩ đến vài chuyện vui vẻ trước đây.

“Rầm!”

“A – “

Trong đại sảnh chợt vang lên một tiếng thét chói tai.

Tiểu Thỏ bò đi qua, cái đầu nhỏ quay lại, đập vào ánh mắt là hình ảnh tiểu thư Kaka Lucy ngã chổng vó ngay trước cửa, ngay cả chiếc quần nhỏ màu phấn hồng cũng lộ ra.

Một đàn quạ đen bay qua đầu Tiểu Thỏ, cô sững người nhìn chăm chăm Lucy.

Cô ta vừa lảo đảo xoa xoa thắt lưng, vừa vất vả đứng thẳng dậy, nhú mảy, hét chói tai vấy ra những giọt nước đang bám trên người, ánh nhìn đầy hung tợn thẳng tắp bắn về phía Tiểu Thỏ đang tròn tròn mắt ngồi bất động.

“Tiểu súc sinh!” Cô ta bước nhanh vọt về phía Tiểu Thỏ.

“A!” Tiểu Thỏ hét lên một tiếng, cuống quýt bỏ xuống chiếc khăn lau nhà, xoay người bỏ chạy.

Có điều, cô lại quên mất mình đang bị sợi dây thừng buộc chặt vào chiếc cột ở một góc đại sảnh, cho nên chẳng mấy chốc liền bị Kaka Lucy khập khiễng đuổi kịp, hung hăng giật lấy tóc cô.

Kaka Lucy tức giận giơ tay đánh mạnh vào đầu Tiểu Thỏ, “Là cố ý phải không? Đổ nhiều nước trong đại sảnh như vậy? Nhìn cô cũng có vẻ đơn thuần đáng yêu, ai ngờ tâm tư lại ác độc đến thế, muốn ta ngã chết sao?”

“A!” Tiểu Thỏ vuron hai tay vội vàng che đầu của mình, khuôn mặt nhỏ nhấn đỏ bừng.

Trong lúc xoay người sang hướng khác, Tiểu Thỏ liền nhìn thấy bóng dáng thon dài cao ngất của Agger Las ở chỗ rẽ cầu thang đang thông thả đi xuống.

Hắn cứ như vậy, dừng bước, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy tay vịn, từ trên cao chăm chú nhìn xuống dáng vẻ chật vật vô cùng của Tiểu Thỏ.

Ánh nhìn lạnh lẽo mà sắc bén bắt được đôi mắt ngập nước của cô, phát ra tín hiệu nguy hiểm: ‘Cầu xin ta! Ngay lập tức cầu xin ta! Ta sẽ giúp cô!’

Tiểu Thỏ hung tợn trừng trở lại: ‘Đừng có nằm mơ! Có chết tôi cũng không cần đồ biến thái như anh hỗ trợ!’

“A...” Sợi dây thừng trên cổ bị Kaka Lucy siết chặt, trong người Tiểu Thỏ chợt dâng lên một trận buồn nôn, cô vội vã ôm lấy cổ họng ho khan liên tục.

Agger Las nhú mảy, tức giận trừng mắt Tiểu Thỏ không biết điều, thật muốn khiến cho cô ta bị như vậy, ném thứ đau khổ nhiều một chút. Sao lại có thể cho dù chết cũng không chịu mở miệng cầu xin hắn? Chẳng lẽ van nài một câu sẽ mất mạng sao?

“Đủ rồi!” Chỉ vài bước, Agger Las đã lao xuống ngăn lại bàn tay của Kaka Lucy, dùng sức hất sang một bên.

Cả người Lucy lão đảo, không cam lòng quay ngoắt lại, dấn sát vào thân mình Agger Las, nũng nịu kêu lên, “Bệ hạ, tiểu súc sinh này làm cho khắp nơi đều là nước, hại em ngã một cái thật đau! Xương cốt sắp nứt ra hết rồi!”

Agger Las hơi cúi đầu nhìn cô một cái.

Kaka Lucy lập tức thức thời im miệng.

“Trước bữa tối phải dọn dẹp đại sảnh sạch sẽ, nếu như còn có chút nước nào ở trên sàn, tối nay cô đừng hòng ăn cơm.”

“A!” Kaka Lucy bị Agger Las ôm ngang người lên, sợ hãi kêu lớn một tiếng.

Cô ta hòn dỗi khề quơ bàn tay mềm mại, “Bệ hạ, người thật là xấu a...”

“Oe ~~~~” Tiểu Thỏ thè lưỡi hướng về phía đôi cầu nam nữ kia.

Ai ngờ Agger Las đột nhiên quay đầu lại, vì thế Tiểu Thỏ trừng lớn mắt, đầu lưỡi hồng hồng không biết nên thu lại hay vẫn cứ tiếp tục để như thế...

Agger Las khiêng Lucy đang cười khúc khích trong lòng bước thẳng lên lầu.

Tiểu Thỏ nghiêng đầu nhìn theo chỗ cầu thang, liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó liền làm một cái mặt quỷ, hướng nơi bọn họ rời đi phun mấy ngụm nước miếng.

“Tốt nhất là để cho đôi cậu nam nữ kia chết ở trên giường đi!”

Tiểu Thỏ quỳ trên mặt đất lau nhà, không quên nguyên rửa họ như vậy!

*****

Sau một hồi mây mưa, Kaka Lucy thỏa mãn cuộn tròn trên giường lớn, đôi mắt mê luyến di động heo từng bước chân của Agger Las.

“Cộc cộc cộc!” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Agger Las đang đứng rót rượu, nghe thấy vậy liền quay đầu ra.

“Cạch!” Nắm đấm cửa nhẹ nhàng bị người xoay mở.

Mái tóc xoắn dài màu nâu thấp thoáng xuất hiện sau cánh cửa.

Đôi môi Agger Las chậm rãi nở lên nụ cười thập phần hứng thú, nhìn chăm chăm cánh cửa đang chậm rãi mở ra, cuối cùng đem ánh mắt sâu thẳm như ngọc dừng lại trên người Sasar.

Công chúa mặc chiếc váy ngủ màu đỏ, cổ áo thiết kế chữ V đầy gợi cảm, để lộ ra khe rãnh sâu hút mê người.

Công chúa cúi đầu, trên mặt hiện lên một mảng đỏ ửng, bất cứ người đàn ông nào khi nhìn thấy cảnh tượng lúc này cũng đều tình nguyện đắm chìm trong đó.

Agger Las cười khế, tiến về hướng sofa, bắt chéo chân, vươn tay hướng về phía công chúa đang đứng ở cửa phòng nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Công chúa cúi đầu tiến vào phòng, từng bước một đi đến bên cạnh Agger Las.

Agger Las vươn ra cánh tay phải sáng bóng như ngọc.

Công chúa ngay lập tức đổ nhào lên người Agger Las, nắm chặt tay hắn, hôn lên đôi môi gợi cảm trước mặt.

Nhìn thấy công chúa nhu thuận nghe lời như vậy, Agger Las vừa lòng giờ tay nâng cằm cô lên.

Công chúa giang hai tay ôm chặt hắn, khiến cho hơi thở đặc trưng mê người của hắn bao phủ lấy chính mình...

Cô biết cô điên rồi.

Từ ngày lần đầu tiên gặp nhau, cô đã điên cuồng vì người đàn ông này...

Mấy ngày qua, thanh âm rên rỉ của Kaka Lucy quả thực đã bức công chúa muốn phát cuồng.

Cuối cùng cô cũng quyết định bỏ đi cái gì gọi là rụt rè, cái gì gọi là kiều ngạo, cô thậm chí bị người đàn ông này giữ lấy thật chặt, ngoài việc đó ra, tất cả những thứ khác cô đều không muốn.

Vì hắn, cô tình nguyện vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ tất cả, dù chỉ một phần một giây cũng không muốn rời khỏi...

Công chúa biết.

Giờ khắc này...

Cô đã đắm chìm quá sâu, không bao giờ có thể quay đầu lại được.

*****

Niềm hạnh phúc ngọt ngào khi được bệ hạ ôm trong ngực, khiến công chúa tạm thời quên đi bên cạnh còn có một người đàn bà chương mắt đang tồn tại – Kaka Lucy.

Cô thẳng thừng bỏ qua ánh nhìn đầy ghen tỵ của Lucy, táo nhả bước theo Agger Las đi xuống lầu.

“Thế nào? Cũng đến lúc nên đi nhìn xem con chó nhỏ kia đã làm xong hết mọi việc chưa.”

“Vâng, thưa bề hạ.” Người quản gia mập mạp hơi mím môi, hồ hởi đổ ra như tắm, “Tiểu Thỏ tiểu thư thực sự là rất có tài năng, ách, bề hạ hẳn là nên tự mình đi nhìn một chút, dường như Tiểu Thỏ tiểu thư một chút cũng không cho rằng đây là một loại tra tấn, ngược lại còn... còn... Ách, rất thích thú khi làm việc đó...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Người Lao Động Nhỏ Mạnh Mẽ (2)

Không có khả năng!

Lau chùi đại sảnh lớn đến thế, ngay cả người lớn làm đều khó khăn, huống hồ là một cô bé mềm mại yếu ớt như vậy?

Hừ!

Không đến cầu xin hẳn sao? Vậy cô cứ tiếp tục chịu khổ đi! Vất vả sẽ càng ngày càng nhiều, theo từng giờ chồng chất không ngừng! Cho đến khi cô chịu lại đây cầu xin hẳn tha thứ! Agger Las tức giận thầm nghĩ, bàn tay đang ôm lấy thắt lưng công chúa Sasar bắt chợt buông ra, dưới ánh mắt ngập tràn mắt mát của công chúa, hẳn nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

Ngay sau đó, bề hạ Agger Las liền nhìn thấy một cảnh tượng kì dị.

Thân hình bé nhỏ kia đứng giữa đại sảnh rộng lớn sáng ngời, đưa lưng về phía mọi người, lúc thì ngồi xuống lau sàn nhà, lúc lại đứng lên vắt khô khăn, bàn tay nắm chặt thành hình chiếc micro, cao giọng ngân nga bài hát không biết tên. Cái đầu nhỏ còn thoải mái lắc lư không ngừng, làm ra đủ loại động tác cổ quái.

Dường như... Rất thích thú.

Agger Las tiến lại phía sau lưng Tiểu Thỏ, lúc này cô đang lắc lắc cái eo thon nhỏ xoay người lại, suýt nữa đâm vào hẳn.

Vội vàng dừng mọi động tác, đứng nghiêm thân mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện một chút xấu hổ, “Anh... Anh sao lại đứng ở phía sau người khác như quý thế?”

Ánh mắt ngập tràn soi mói của Agger Las quét một vòng đại sảnh.

Tức muốn nghẹn chết!

Nha đầu kia có phải là người không vậy?

Chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi lại có thể khiến cho đại sảnh sáng tron bóng loáng đến thế, người bước đi trên đó còn có thể soi thấy bóng dáng của chính mình. Chẳng trách quản gia nói ‘Tiểu Thỏ tiểu thư thực sự rất có tài năng...’.

Agger Las không gây khó dễ được Tiểu Thỏ, tức giận muốn học máu.

Sắc mặt hẳn vô cùng khó coi trừng mắt liếc nhìn Tiểu Thỏ một cái, sau đó lập tức xoay người bước đi.

Tiểu Thỏ nhin không được lớn tiếng kêu lên, “Này, anh đừng có nuốt lời đấy, hôm nay tôi phải được ăn cơm chiều.”

Agger Las ôm khuôn mặt tối tăm ra khỏi đại sảnh.

Ông quản gia mập mạp vội vàng chạy đằng sau, Sasar và Kaka Lucy cũng theo sát cùng nhau rời đi.

Hai giờ sau, cái bụng nhỏ của Tiểu Thỏ nhanh chóng lên tiếng biểu tình, vị quản gia to béo cầm cái bát ăn cơm dành cho chó đưa tới trước mặt cô.

Tiểu Thỏ tức giận gờ tay kháng nghị, “Tôi không phải là chó!”

“Bề hạ nói, tiểu thư có đồ ăn thì mau ăn đi, mười phút sau những thứ này sẽ được thu lại!”

“Bảo hẳn đi chết đi!” Tiểu Thỏ liếc mắt nhìn đồng đồ ăn, vội vàng cầm lấy một cái đùi gà, hung hăng cắn một miếng, ngay sau đó liền “phi phi phi” phun ra mấy ngụm muối.

“Sao lại mẶn thế này?”

“À, bệ hạ nói, những món này đều dựa theo khẩu vị của con chó nhỏ mà nấu...” Quân gia khẽ lau mồ hôi, nhìn ánh mắt Tiểu Thỏ lúc này như muốn trừng chết người, bắt đắc dĩ buông tay, hẳn cũng không muốn như thế này a, bệ hạ làm như vậy cũng thật đúng là... Quá trẻ con! Cái gì mà khẩu vị của con chó nhỏ, chẳng qua là lấy cớ muốn chinh Tiểu Thỏ tiểu thư mà thôi...

Tiểu Thỏ dùng sức ném bát com về phía quân gia.

Quân gia cuống quýt giơ chân né tránh, cúi đầu nhìn đồng thức ăn vương vãi, tiếp tục lau mồ hôi nói, “Ách, phản ứng của Tiểu Thỏ tiểu thư quả thật đúng như bệ hạ dự đoán. Bệ hạ ra lệnh, cả đêm nay cô phải dọn dẹp sạch sẽ chỗ này, trước sáng sớm ngày mai phải khiến cho đại sảnh khôi phục nguyên trạng ban đầu.”

Quân gia nhìn thấy Tiểu Thỏ cắn môi dưới, bộ dáng oan ức đáng thương đầy yếu ớt, có chút không đành lòng, vội vàng tiến lên nói, “Nhân lúc bệ hạ còn chưa trở về, ta tìm hai người đến giúp cô, động tác phải nhanh a.”

“Đừng mơ tưởng. Nhận tiền lương của ta mà lại đi giúp người ngoài làm việc, cẩn thận kéo ta sẽ khiến người hối hận.” Thanh âm lạnh như băng từ ngoài cửa đột nhiên truyền vào.

Quân gia như bị sét đánh, cả người cứng ngắc, vội vàng lên tiếng, “Vâng, vâng, tôi sẽ đi làm việc của mình ngay bây giờ.”

Agger Las sai bước đi tới trước mặt Tiểu Thỏ, ngạo mạn nhìn cô, “Hiện tại cầu xin ta tha thứ còn kịp, chỉ cần cô chịu cầu xin ta...”

Tiểu Thỏ khinh thường không thèm nhìn tới hắn.

Agger Las bực mình rống giận, “Vĩnh viễn cũng không học được nghe lời! Được rồi, cô cứ ở đây cả đêm đi, lau chỗ này cẩn thận vào, sáng sớm mai ta phải nhìn thấy đại sảnh sạch sẽ. Nếu không, cô đừng hòng được ăn bữa sáng.”

‘Không ăn thì không ăn, ai thèm đồ của anh chứ!’ Tiểu Thỏ khẽ động cái miệng nhỏ nhắn, thì thào nói nhỏ.

Agger Las đột nhiên quay đầu lại, tức giận trừng mắt.

Tiểu Thỏ vội vàng giơ tay che cái miệng nhỏ lại, khiêu khích liếc nhìn hắn một cái. ‘Mất anh to thật nha!’

Kaka Lucy có chút bất mãn bệ hạ quá chú ý đến Tiểu Thỏ, mấy ngày qua, sự quan tâm của bệ hạ đối với đứa nhỏ này tựa hồ vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Kaka Lucy lắc mông tiến về phía trước, giữ chặt tay bệ hạ làm nũng, “Bệ hạ vì sao cứ dây dưa với tiểu súc sinh này mãi không dứt đầu? Tốt nhất vẫn nên đuổi nó ra ngoài! Bằng không chỉ cần nhìn qua cũng khiến người ta tức giận.”

“Cô câm miệng lại.” Agger Las giận giữ liếc nhìn Kaka Lucy một cái, hất tay cô ra, xoay người trở về phòng, để lại Kaka Lucy mặt lúc xanh lúc hồng đứng một mình, ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của hắn, sau đó liền quay đầu hung hăng trừng mắt với Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ sợ hãi nhìn cô gái giống như đang nổi cơn điên trước mặt.

Kaka Lucy nhắc đôi giày cao gót ‘cộp cộp cộp cộp’ tức giận rời đi.

Lau thì lau, trước kia cũng không phải chưa lau bao giờ, có gì đặc biệt đâu, không phải chỉ là vận động rèn luyện thể lực một chút thôi, chút chuyện này sao có thể làm khó Tiểu Thỏ được.

Tiểu Thỏ thì thầm ngồi xuống làm việc, hai tay nắm chặt khăn lau ‘xoẹt xoẹt xoẹt’ đi qua đi lại.

Bóng đêm ngày càng dày đặc, cả đại sảnh giống như bị màu đen sâu thẳm nuốt chửng. Ngoài cửa sổ, ánh trăng đã lên cao, một vài tia sáng mỏng manh nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Tiểu Thỏ không biết mình đã lau bao lâu, bụng đói cồn cào, cả người mệt mỏi rã rời, đặt mông ngồi bệt xuống sàn nhà.

Cô chán nản vuốt ve cái bụng trống rỗng, tức giận mắng: “Muốn người ta làm việc mà lại không cho ăn, đúng là không phải người mà!”

“Có cho cô đồ ăn, chẳng qua là tự cô lười phí thôi.”

“A?” Tiểu Thỏ nhảy dựng lên như bị điện giật, cái đầu nhỏ quay loạn khắp nơi, mãi mới nhìn thấy một bóng dáng cao to chậm rãi bước ra khỏi bóng đêm.

“Anh... Anh... Anh... Anh là quý a? Lúc nào cũng lặng lẽ xuất hiện ở phía sau người ta.” Tiểu Thỏ dùng sức vỗ vỗ trái tim đang bùm bùm nhảy loạn, giận dữ mắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Cảm Giác Tim Đập (1)

“Làm gì vậy?” Tiểu Thỏ đá loạn hai chân ngấn gối, hò hét không ngừng.

“Câm miệng. Ông muốn chết!” Agger Las ôm lấy Tiểu Thỏ quay trở lại phòng, ném cô vào trong phòng tắm, “Đi tắm rửa.”

Tiểu Thỏ vừa định lên tiếng, một cái khăn tắm siêu lớn liền trùm lên đầu cô.

“Rầm!” Cửa phòng tắm bị đá một cước, đóng sầm lại ngay trước khuôn mặt tỉnh táo của Tiểu Thỏ.

“Đồ thần kinh! Ngủ đến nửa đêm lại đi tức giận với mình là sao!” Tiểu Thỏ lảo nhào đi tới bồn tắm rộng lớn trước mặt, cái miệng tràn đầy oán giận ngay lập tức im lặng khi nhìn thấy nước đang ào ào chảy.

Một ngày bất làm nhiều việc như vậy, lại không cho người ta tắm rửa quả thật là vô nhân đạo.

Tiểu Thỏ giơ lên cánh tay nhỏ nhắn ngửi trên người dưới, vươn tay phẩy phẩy trước chớp mũi.

Trên người cô bốc lên mùi mồ hôi ngai ngái, hôi rình, chẳng trách hẳn bắt cô đi tắm rửa, thì ra là không chịu được cái mùi này.

Tiểu Thỏ thả lỏng toàn thân, ngâm cả người mình trong làn nước áp áp, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Một lát sau, cô lại không an phận nằm úp sấp bên bồn tắm, liếc mắt nhìn quanh một vòng, cười tủm tỉm tưởng tượng lúc này đang tắm rửa trong phòng của mình ở cung Y Lỗ Asim, chờ đợi chút nữa sẽ được ăn điểm tâm thật ngon miệng.

Bất tri bất giác, bàn tay nhỏ bé đang khoát lên bồn tắm dần dần biến dài ra, chậm rãi khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Cô cúi đầu, vươn vai, cái miệng nhỏ ngáp thành hình chữ O.

Đúng lúc đó, Agger Las đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một cái váy đáng yêu, vừa đi vừa lảo nhào, “Không tìm thấy trang phục cho trẻ em, đêm nay chịu khó một chút, mặc cái này...”

“A...” Tiểu Thỏ hét lên một tiếng chói tai, nhanh chóng cuộn mình xuống dưới làn nước, chỉ lộ cái đầu nhỏ ra bên ngoài, ánh mắt trừng lớn tóe ra lửa như muốn thiêu chết Agger Las đang đứng bất động ở cửa.

Này... Này... Này... Đây là kiểu người gì vậy nha?

Sinh hoạt cá nhân của chính hắn muốn hỗn loạn thì cứ việc, sao lại có thể nghĩ người khác cũng tùy tiện như thế chứ? Ghê tởm! Đáng ghét! Biến thái!

Trong lúc con gái đang tắm rửa, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện liền xông vào như vậy?

Một chút lễ tiết cơ bản đều không có, đọc sách nhiều năm đến thế đúng là lãng phí mà!

Agger Las nào có biết rằng đêm nay Tiểu Thỏ lại đột nhiên biến lớn đâu...

Hắn cũng rất khó chịu.

Trẻ con tắm rửa thì có cái gì mà nhìn, hẳn là có lòng tốt muốn tìm một bộ quần áo sạch sẽ đưa tới cho cô, tâm hồn hẳn lúc ấy thực thuần khiết, ai ngờ lại bị cô dùng ánh mắt ngập tràn khinh bỉ nhìn chằm.

Tức chết đi được!

Nếu cô khinh bỉ hắn, vậy thì cứ để cô tiếp tục khinh bỉ đi, sau đó Agger Las liền đứng bất động ở cửa thoải mái đánh giá cô nhóc chỉ lộ ra bên ngoài cái đầu nhỏ kia.

“Kì thật, đứng ở góc độ này của ta, chỉ có thể nhìn thấy đầu cô.” Hắn dựa vào cửa, chăm chú quét một vòng.

“Anh... Anh... Anh! Anh còn không đi ra ngoài! Anh muốn nhìn cái gì?” Tiểu Thỏ lấp bấp kêu lên, “Đi ra~~~”

“Hừ!” Agger Las thờ phỉ phỉ nói, “Thiếu gia ta hiện tại không có hứng đi ra, có bản lĩnh thì tự cô ra đây đuổi ta đi!”

“Anh!” Người này chẳng lẽ không biết cái gì gọi là ngượng sao? Tiểu Thỏ tức giận giơ tay lên, “Tôi cảnh cáo anh, nếu anh không đi tôi sẽ la lớn. Đường đường là vua một nước, truyền ra ngoài hẳn sẽ hủy hoại hết thanh danh của anh!”

Agger Las khẽ nhếch môi, cười khẽ, chậm rãi thong thả bước tới gần bồn tắm, “Cô cứ kêu đi, các cô gái ở trong phòng ta kêu to, bình thường cũng chỉ có một loại tình huống, cho nên người bên ngoài cũng không cảm thấy bất ngờ.”

“Anh... Anh!” Tiểu Thỏ vội vàng dán sát vào bồn tắm, sợ cả người mình sẽ bị bại lộ. Trong đôi mắt to tròn ngập nước tràn đầy uất ức, tội nghiệp nhìn hấn.

Agger Las cách bồn tắm, ngồi xuống phía trước Tiểu Thỏ, cúi sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng vì khổ sở, mỉm cười nói, “Cầu xin ta, chỉ cần cô mở miệng cầu xin ta, ta sẽ đi ra ngoài ngay lập tức.”

“Anh! Anh!” Tiểu Thỏ tức giận kêu to, “Chẳng lẽ anh bị bệnh sao, thích tôi cầu xin đến vậy!”

“Không cầu xin?” Agger Las nguy hiểm hip lại mắt, vươn tay bắt lấy bàn tay trắng nõn mềm mại của Tiểu Thỏ, nhẹ nhàng lôi kéo.

“A... a...” Tiểu Thỏ bỏ nhào về phía trước, chớp mũi của hai người chạm vào nhau khiến cả người cô đột nhiên cứng đờ.

Hương thơm ngào ngạt đặc hữu của cô gái nhỏ nhẹ nhàng lan tỏa trên mặt Agger Las, ngay lập tức khiến hấn choáng váng đầu, hoa mắt chóng mặt.

Một thứ cảm giác tim đập chết lặng đã lâu, nay lại đột nhiên sống lại, rộn rã như trống đánh, hòa thành một bản nhạc sống động.

Agger Las có chút mê muội thứ hương vị này.

Cho dù là mùi hương đặc hữu thuần túy trên người cô gái, hay là mùi dầu gội trẻ em còn vương vấn trên tóc cô, đều khiến cho trái tim của hấn không kìm được mà nhanh chóng đập mạnh.

Đôi mắt to xinh đẹp ngập nước trong suốt, giống như ẩn chứa vô số ma lực hấp dẫn hấn, khiến hấn cam tâm tình nguyện rơi xuống vực sâu, không chút kháng cự.

Ánh mắt của cô thật xinh đẹp.

Bàn tay, bắt tri bắt giác khẽ chạm vào đôi mắt to tròn của Tiểu Thỏ.

Có điều, cô không nên dùng ánh mắt đơn thuần trong vắt này nhìn chằm chằm vào một người đàn ông.

Rất nguy hiểm.

Hấn chợt có một loại xúc động, muốn hôn cô, nhưng cuối cùng lại sợ hù dọa đến con Thỏ Con trước mặt, chỉ có thể âm thầm ảo tưởng một chút ở trong lòng.

Tiểu Thỏ đã căng thẳng tới mức tay chân như muốn nhũn ra, vội vã kêu lên, “Cầu... Cầu anh... Cầu xin anh! Anh... Anh... Anh đi ra ngoài đi!”

Agger Las có chút khó khăn đứng dậy, quay đầu lại, thanh âm khàn khàn vang lên, “Quần áo ở bên cạnh, mặc vào rồi đi ra!”

“Không cần! Tôi không muốn mặc quần áo đã có người khác mặc qua!”

Agger Las hơi nghiêng đầu, bên môi thoáng hiện lên ý cười, “Biết rồi, tôi gọi người chuẩn bị cho cô.”

Cô gái nhỏ này, không biết biểu bình khi nói chuyện vừa rồi, giống cô vợ nhỏ đang oán giận ông chồng trăng hoa của mình tới cỡ nào a.

“Rầm!”

Cửa phòng tắm gát gao đóng lại. Tiểu Thỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn nhấc chân bước ra khỏi bồn tắm, ai ngờ Agger Las lại xoay cửa thò đầu vào, cười lớn nói, “Lần này là ta có ý.”

”A – “ Tiểu Thỏ nhanh chóng rút người lại, tức giận nhìn hấn.

Cửa phòng tắm lại bị đóng lại một lần nữa, bên ngoài truyền tới tiếng cười đầy sáng khoái của người nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Cảm Giác Tim Đập (2)

Người này thật đúng là thần kinh có vấn đề, lúc nào cũng thích có người cầu xin hắn, chẳng lẽ chỉ cần cầu xin một lần hắn sẽ nhiều thêm một miếng thịt sao?

Tật xấu a tật xấu!

Tiểu Thỏ đứng trước tấm gương lớn nhìn ngang nhìn dọc. Chiếc váy cô đang mặc màu phấn hồng, hai đầu vai lộ ra ngoài không khí, độ dài đúng là không thể ngắn hơn được nữa, khiến đôi chân trắng mịn cứ thể hiện rõ mồn một, cả người không được tự nhiên.

Cô nhẹ nhàng xoay mở cửa, cái đầu nhỏ ló ra bên ngoài, dò xét một vòng, thấy trong phòng không có ai, mới nhẹ nhàng thở ra, rón ra rón rén rời khỏi phòng tắm, định chuẩn khỏi chỗ này.

“Lén lút đi đâu?” Đứng sau ghế sofa chợt lộ ra một cái đầu.

Thì ra không phải là hắn không có ở đây, mà do cả người bị che khuất dưới chiếc ghế, nên vừa rồi Tiểu Thỏ mới không nhìn thấy.

“Tôi... Tôi đi đâu, sao phải nói với anh a?” Tiểu Thỏ to gan cãi lại hắn một câu, sau đó tiếp tục làm như không có việc gì bình tĩnh đi ra ngoài.

“Rầm!” Cửa phòng bị hắn dùng một tay đóng lại.

“A!” Tiểu Thỏ hét lên một tiếng, liền bị hắn ôm ngang lấy eo nhấc bổng lên.

Hai bàn chân bé nhỏ quơ loạn không ngừng, cô hét lớn, “Anh... Anh... Anh muốn làm gì?”

“Ăn chút điểm tâm.” Agger Las ngả ngón liếc nhìn cô một cái, cười nói, “Không ngờ nhìn cô gầy tong teo như vậy, mà những nơi nên có thịt cũng không hề nhỏ chút nào, ừm, coi như có thể khiến đàn ông vừa lòng.”

“Cái gì? Cái gì? Cái gì?” Tiểu Thỏ căng thẳng, lấp bắp nhìn thẳng vào khuôn mặt của hắn, hét lớn, “Buông ra! Tôi không phải là điểm tâm của anh!”

“Phi.” Hắn không nhịn được nở nụ cười.

Ôm cô quay trở lại ghế sofa ngồi xuống, không quan tâm đến cô gái nhỏ đang giãy dụa kháng cự trong lòng, để cô ngồi trên đùi mình, Agger Las vươn tay chỉ đồng điểm tâm trên bàn trà, “Cô nếm thử xem, những thứ này đều do đầu bếp nước F tốn biết bao công sức mới làm được đấy, không biết có hợp khẩu vị của cô không?”

Đột nhiên tốt như vậy cho cô ăn mấy thứ này, không biết trong đấy có thả độc hay không?

Hắn đưa cho cô một đĩa nhỏ bánh ngọt, mỉm cười nhìn cô, “Ăn nhanh lên, ăn xong đến lượt ta ăn.”

“Cái gì?” Tiểu Thỏ thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Nhìn dáng vẻ lúng túng của cô gái bé nhỏ đáng yêu vô cùng, hắn không nhịn được cười lớn, cúi đầu hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt phấn hồng. Quả nhiên hương vị rất tuyệt.

Tiểu Thỏ kinh hãi thiếu chút nữa ném cả cái đĩa vào mặt Agger Las, vội vàng đẩy hắn ra, vươn tay chùi mặt mình thật mạnh, tức giận kêu lên, “Anh làm cái gì?”

Sao lại có người tùy tiện đến vậy, nhìn thấy con gái liền ôm hôn một cái? Đáng ghét!

“Lau cái gì mà lau! Không được lau!” Agger Las bắt lấy bàn tay nhỏ bé, nguy hiểm nheo mắt lại.

“Anh dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi. Lau hay không là quyền của tôi, trừ phi anh chặt đứt tay chân tôi, còn không thì đừng hòng!” Tiểu Thỏ tức giận kêu lên, “Buông ra! Đồ thần kinh! Tôi muốn trở về!”

Agger Las cũng lập tức phát hỏa, một tay giữ chặt lấy cằm cô, “Ta nói không được lau là không được lau!”

“Thần kinh... A!” Cái miệng nhỏ ồ ào không ngừng bị hắn hung hăng che kín lại.

Tiếng kêu thất thanh đầy sợ hãi của Tiểu Thỏ ngay tức khắc biến mất trong miệng Agger Las.

Cô ra sức vùng vẫy, muốn thoát khỏi cánh tay như kim sắt của hắn, lại không thể kháng cự được sức mạnh kinh người kia.

Kết quả của việc Tiểu Thỏ giãy dụa không ngừng sau một hồi lâu là trực tiếp đẩy Agger Las đang trong cơn phấn nộ ngã ngồi lên ghế sofa.

Sự kiêu ngạo của đế vương khiến hắn không thể tha thứ cho việc Tiểu Thỏ cự tuyệt, phản kháng lại hắn.

Agger Las dùng một tay giữ chặt hai tay Tiểu Thỏ, cố định trên đỉnh đầu, hung hăng cạy mở cái miệng nhỏ nhắn, ép buộc cô tiếp nhận hắn, ép buộc cô phối hợp hắn, không cho phép cô kháng cự.

Nụ hôn cường ngạnh như vậy khiến thần kinh Tiểu Thỏ căng thẳng, hai bàn tay nhỏ nắm lại thật chặt, đôi mắt mở to, chẳng mấy chốc trên gương mặt nhanh chóng che kín nước mắt.

Thân thể nặng nề của hắn đè lên người cô, sức lực lớn đến mức khó có thể phản kháng, khiến Tiểu Thỏ khiếp sợ vô cùng.

“Cứu mạng...” Tiếng kêu yếu ớt của Tiểu Thỏ vang lên, như muốn vỡ vụn, “Cứu mạng... Ô... ô... ô... Irenaeus...”

Agger Las bị tiếng gọi ‘Irenaeus’ của cô hung hăng đâm vào lòng đau đốn, nhanh chóng đứng dậy, trong đôi con ngươi ngập tràn u ám, “Irenaeus rất dịu dàng sao? Hành động rất khác biệt sao? Có phải cô rất nhớ hắn? Cô cứ yên tâm! Đời này cô cũng chỉ có thể chìm đắm trong những kỉ ức đã qua đó thôi. Ta thế, cả đời này, vĩnh viễn cô đừng có mơ tưởng rời khỏi ta, cũng vĩnh viễn đừng mong lại được nhìn thấy hắn.”

Nói xong, hắn không để ý đến Tiểu Thỏ không bằng lòng liều chết giãy dụa, lại một lần nữa thô bạo cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Hung hăng, hung hăng lau đi hương vị của Irenaeus ở chỗ này.

Agger Las không hiểu vì sao trong lòng lại đột nhiên cảm thấy đau đốn vô cùng.

Những thứ của hắn, ai cũng không thể cướp đi! Cho tới bây giờ, chỉ có hắn lấy của người khác, người khác đừng hòng nhòm ngó của hắn! Cho dù có phải chiếm đoạt, hắn cũng nhất định giữ bằng được những gì mình thích ở bên cạnh, vĩnh viễn sẽ không buông tay...

“Oa... Ô ô ô ô... Oa a a...” Tiếng khóc thét kinh thiên động địa tràn ngập hai tai Agger Las, khiến hắn khó chịu vô cùng.

“Đừng khóc nữa!” Thích cô mới hôn cô, cô khó tiếp nhận nụ hôn này đến vậy sao?

Tiểu Thỏ tội nghiệp cắn mạnh môi dưới, gát gao từ từ nhắm hai mắt, không dám mở to nhìn khuôn mặt đáng sợ của hắn. Có điều thân thể vẫn không kìm chế được run rẩy liên hồi, hình ảnh này lọt vào đôi mắt của Agger Las khiến hắn đau lòng.

Hắn ảo não xoay người ngồi dậy, thảm máng bản thân đúng là điên rồi.

Chính mình lại sao lại trở nên mất kiểm soát đến mức đi bắt ép một cô gái?

Tiểu Thỏ thật đúng là lợi hại, chỉ cần một ánh mắt khinh bỉ, một hành động cự tuyệt, ngay tức khắc liền có thể làm xáo trộn tâm hồn tĩnh lặng của hắn, khiến hắn phát điên tới mức không chống chế được.

Agger Las kéo cô ngồi dậy, nhìn thấy Tiểu Thỏ khóc thê thảm như vậy, trong lòng nhanh chóng ngập tràn áy náy.

“Được rồi, ta không ép cô.” Hắn giúp cô vuốt thẳng váy áo hỗn độn, vươn tay lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, “Được rồi, đừng khóc! Ăn chút gì đi.”

Tiểu Thỏ lui về phía sau co rúm lại một chút, đôi mắt ngập nước len lén nhìn hắn, ần chứa sợ hãi.

Trong lòng Agger Las có chút khó chịu, một cơn tức giận không hiểu vì sao lại chậm rãi dâng lên, dùng sức kéo cô ngồi sát bên cạnh mình, vươn tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt Tiểu Thỏ, “Ta thực khiến cô sợ hãi sao? Cách xa như vậy làm gì? Đã nói không ép cô thì sẽ không ép cô, ăn đi.”

Tiểu Thỏ làm sao còn có tâm trạng ăn cái gì, nhưng lại không dám kháng cự hắn, chỉ sợ hắn lại làm ra thứ hành động nào đó khác người.

Vì thế Tiểu Thỏ đành cố gắng uể oải nuốt bánh ngọt vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nông Nô Vùng Lên, Nên Hát Mừng

Băng quốc.

Sân bay thủ đô.

Hòa trong dòng người bước ra từ phi trường, Văn Trạc ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xanh ngắt.

Chiếc kính râm to lớn che phần lớn gương mặt tuấn mỹ của hắn, khiến người khác không nhìn thấy được xúc cảm ẩn ở bên dưới. Có điều, đáng người

cao ráo cân đối đã sớm thu hút tầm mắt của nhiều người.

Văn Trạc tiến lại gần một chiếc taxi, “cạch”, đóng cửa lại, sau đó lấy ra chiếc di động ở trong túi áo đang rung không ngừng, “A lô. Ủ. Tôi sẽ tới ngay lập tức.”

“Bác tài, tới khách sạn quốc tế Trung Ích.”

“Vâng.”

Xe tức khắc khởi động, lướt nhanh trên đường cao tốc.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Văn Trạc hiện lên một tia rét lạnh.

Cuối cùng, hắn vẫn là không thể ngồi yên được nữa, phải đi một chuyến, tự tay mang Thỏ Con của hắn quay về.

Từ vài hôm trước, năm người của UA đã chia nhóm lần lượt đặt chân đến thủ đô Băng quốc, bởi vì nếu như tất cả đi cùng nhau sẽ rất gây chú ý, cho nên mới quyết định như thế.

Agger Las...

Văn Trạc hậm hực nhìn chăm chăm phía trước.

“Kết –“

“Rầm!” Văn Trạc thanh toán tiền xe, xoay người bước vào khách sạn, đi thẳng vào thang máy lên phòng, Alvin cùng bốn người khác đã sớm ở đây chờ từ lâu.

Chapelle đang bận rộn làm việc trước máy tính, thấy hắn đi vào, đầu cũng không ngẩng lên lên tiếng, “Sắp hoàn thành xong việc phân tích lỗi đi trong cung điện Irefano rồi, muộn nhất là tối mai có thể hành động.”

“Ừ.”

“Yên tâm đi, Agger Las chắc chắn không thể nghĩ đến việc chúng ta lại có bản lĩnh xâm nhập vào địa bàn của hắn.”

“Nhất định phải cho hắn một bài học nhớ đời.”

“Tôi chỉ muốn cứu Tiểu Thỏ trở về.” Văn Trạc thờ dãi.

“Được rồi, chúng ta sao có thể thất bại được. Đừng căng thẳng quá, chắc chắn không có vấn đề.” Alvin cười an ủi.

“Ừ.”

*****

Mới sáng ra, Tiểu Thỏ liền gây tai họa nho nhỏ.

Vốn là Tiểu Thỏ dậy sớm, trông thấy di Moses đang bận rộn trong hoa viên, liền muốn đi tới giúp đỡ.

Ai biết được, tưới hoa lại biến thành tưới người.

Là do chiếc bình phun kia không có mắt, đổ hết toàn bộ lên người bệ hạ Agger Las!

Bộ âu phục sang trọng của bệ hạ nháy mắt liền dính đầy nước, nhăn nhúm, mái tóc vàng rực rỡ rồi xù ưt nhẹp, trông vô cùng buồn cười.

Có điều, ngoài dự đoán của mọi người, hắn không hề phát hỏa cũng không lao về phía cô gắm rú, chỉ là theo bản năng run rẩy khóc môi, sau đó liền quay đầu về tắm diện tắm rửa.

Tuy vậy, hai cô gái bên cạnh hắn lại hung tợn nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ như muốn bắn chết người...

Lúc ăn sáng

Tiểu Thỏ cúi đầu cắn bánh mì, không dám nhìn vào ánh mắt sắc bén của công chúa Sasar.

Lại nữa rồi...

Vì cái gì nha?

Lần nào ăn uống cũng không được yên tĩnh.

Cô há lớn miệng nhai hết miếng bánh mì, vô cùng không tao nhã ‘ừng ực ừng ực’ uống hơn nửa cốc sữa, thậm chí mau chóng ăn cho xong, rồi nhanh nhanh biến mất khỏi tầm nhìn của hai cô gái đang muốn giết người này.

“Ăn nhanh như vậy làm gì?” Agger Las tức giận đoạt lấy cốc sữa của Tiểu Thỏ, “Không có ai tranh giành với cô.”

“Tôi...”

“Lớn vậy rồi mà ăn uống còn giống như đứa trẻ, trên mặt toàn là vụn bánh.” Agger Las bắt chéo chân, thuận tay với lấy chiếc khăn, nghiêng người lau sạch cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ.

“A, tôi có thể tự...” Thanh âm sợ hãi ngay lập tức biến mất dưới cái trừng mắt của hắn, Tiểu Thỏ hiểu được hành động này, chính là ‘không cho phép cự tuyệt, không cho phép nói không được’.

Tiểu Thỏ như đang ngồi trên đồng lửa, quần bách vô cùng. Cô vụng trộm liếc nhìn về phía công chúa Sasar mặt đen sì, trong lòng không ngừng kêu oan cho chính mình.

Cô cũng không muốn như vậy có được hay không!!!

Ai biết được thần kinh người này tự nhiên lại chấp mạch chỗ nào rồi, mới sáng sớm không chỉ đưa cô đi dùng bữa sáng, lại còn cư xử ân cần vô cùng.

Vốn dĩ nông nô vùng lên thành công, nên hát mừng mới đúng.

Nhưng mà, hiện tại, Tiểu Thỏ chẳng thấy vui sướng tạo nào, so với việc dịu dàng với cô như thế này thì thà hắn làm giống lúc trước còn hơn.

Cô lại không chờ mong hắn đối tốt với mình a!

Bệ hạ Agger Las làm thế, càng khiến cô bất an không yên, lúc nào cũng thấp thòm, không biết lúc nào hắn sẽ lại giống như núi lửa bùng nổ đây...

“Nghĩ gì vậy?” Agger Las vươn tay nâng cằm Tiểu Thỏ quay lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt thất thần của cô, nhẹ giọng hỏi.

Sasar bắt giác nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt cũng không cảm thấy đau đớn.

“Không... Không nghĩ gì cả.” Tiểu Thỏ vội vàng cúi đầu, lại cầm bánh mì lên cắn.

Kaka Lucy ngồi phía đối diện, tâm trạng dường như còn khó chịu hơn Sasar rất nhiều.

Ở vị trí này, cô có thể nhìn thấy rõ ràng ánh nhìn dịu dàng tràn đầy trong đáy mắt bệ hạ. Trong trí nhớ của cô, bệ hạ chưa từng dùng thứ ánh mắt này nhìn bất kỳ một người con gái nào, thế nhưng hiện tại lại có thể có ngoại lệ? Bảo sao không khiến người khác ghen ghét?

Cô gái trước mặt căn bản vẫn là con nít chưa hoàn toàn trưởng thành mà thôi! Dựa vào cái gì mà nhận được sự sủng ái của bệ hạ?

Khuôn mặt cũng không phải vô cùng kiều diễm, chẳng qua là đáng yêu một chút, lại may mắn có được một đôi mắt trong veo như nước có thể khiến người ta nhanh chóng bị mê hoặc trong đó! Cô ghét nhất những người hay giả vờ đáng thương, nhất định nội tâm cũng không tốt đẹp gì.

Cô nghĩ không ra, cái loại đáng người bí đao thấp lùn này, có lực hấp dẫn gì đặc biệt chứ?

Kaka Lucy càng nghĩ, càng cảm thấy cô nít này bình thường đến mức một chút ưu điểm cũng không có, so với cô, ngay cả rách giầy cũng không xứng.

Công chúa Sasar mạnh mẽ kìm nén trong lòng khó chịu, khuôn mặt xinh đẹp đông cứng đã lâu lộ ra một tia mỉm cười, “Bạn học Y Tiểu Thỏ, không phải là cô rơi xuống biển sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Sasar và Kaka Lucy hoàn toàn không biết Tiểu Thỏ chính là đứa nhỏ họ nhìn thấy hai ngày trước. Nếu như bọn họ biết sự thật, biểu tình hẳn sẽ vô cùng đặc sắc.

Những người hầu cận bên cạnh Agger Las đều biết điều kín miệng, đương nhiên sẽ không tự tiện tiết lộ việc mà bệ hạ không muốn cho người ngoài biết.

“Tôi... Tôi bị rơi xuống nước, nhưng mà lại được bệ hạ Agger Las cứu lên. Tôi... tôi rất biết ơn bệ hạ...” (phì, một chút cũng không biết ơn!) Tiểu Thỏ sợ hãi liếc nhìn người nào đó một cái, dưới ánh mắt uy hiếp của hắn, chậm rãi phun ra lý do đã sớm chuẩn bị từ trước.

Agger Las vừa lòng giương môi thành một cái độ cong duyên dáng.

Tiểu Thỏ cúi đầu, vươn tay lấy chai sốt cà chua, nghịch ngợm qua lại trong lòng bàn tay.

Ai ngờ sốt cà chua lại không hề hợp tác với cô một chút nào, ‘phụt’ một tiếng, một dòng nước sốt cứ thế bắn thẳng vào mặt tiểu thư Kaka Lucy...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Tôi Nhớ Anh (1)

“A!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ mở lớn, kinh ngạc nhìn Kaka Lucy.

“A –“ Ngay sau đó, Kaka Lucy phát ra một tiếng thét chói tai, cô lập tức nhận lại được ánh nhìn đầy khinh bỉ từ phía công chúa Sasar.

Tiểu Thỏ vội vàng chấp hai tay, bày ra dáng vẻ lấy lòng, “Thật xin lỗi... Thật xin lỗi, tiểu thư Kaka Lucy. Tôi... Tôi lau giúp cô!”

Dứt lời, Tiểu Thỏ liền nhanh chóng lấy khăn giấy tiến lại gần lau mặt giúp Kaka Lucy.

Nhưng Kaka Lucy làm sao có thể chấp nhận việc như vậy.

“Bốp!”

Kaka Lucy hung hăng đập thật mạnh vào tay Tiểu Thỏ, phần nộ hết lớn, “Cô cố ý có đúng không? Cố ý làm xấu mặt ta trước mặt bệ hạ!”

“Không có... Không có... Không có... Tuyệt đối không có.” Tiểu Thỏ vội vàng chuyển động hai tay đưa đến trước mặt Kaka Lucy, một lần nữa lấy khăn giấy tiến lại gần, “Tiểu thư Kaka Lucy, tôi lau giúp cô, nhất định sẽ lau thật sạch, sẽ khiến cho khuôn mặt cô còn đẹp hơn ban đầu.”

“Cô có ý gì? Cô đang nói dáng vẻ của ta bình thường rất xấu sao?” Kaka Lucy hét lớn một tiếng, khuôn mặt kiêu diễm vặn vẹo, trên má còn dính vài vết trấu cà chua hồng hồng khiến cô trông càng thêm buồn cười.

Agger Las nhìn Tiểu Thỏ vốn muốn giảng hòa lại càng lúc càng khiến cho không khí thêm căng thẳng, nhìn không được bật cười ‘phụt’ một tiếng, giờ tay chống trên trán.

Kaka Lucy vì thế càng thêm tức giận, vươn tay nắm lấy cổ áo Tiểu Thỏ, nhìn chăm chăm vào mặt cô, “Không ngờ trông cô bề ngoài ngoan hiền mà trong lòng xấu xa đến vậy!”

“Tôi... Tôi... Tiểu thư Kaka Lucy, cô hiểu lầm rồi, không giống như những gì cô nghĩ đâu! Tôi... Không phải tôi cố ý.” Tiểu Thỏ vội vàng giơ cao bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, ra sức muốn đối phương hiểu rằng thật sự chỉ là do bản thân mình không cẩn thận.

“Muốn khiến ta tin tưởng cũng được thôi.” Kaka Lucy vươn tay cầm lấy cốc trà sữa, chuẩn bị đổ xuống đầu Tiểu Thỏ.

“Kaka Lucy!” Agger Las đột nhiên đứng bật dậy, nhanh chóng ngăn lại tay cô, dùng sức khiến cô thả chiếc cốc ra, “Đủ rồi, chẳng qua chỉ là chút việc vặt, về phòng rửa mặt là được.”

“Bệ hạ!” Kaka Lucy chậm rãi bước qua làm nũng.

“Đừng để ta lặp lại lần thứ hai!” Agger Las quay đầu lại, nghiêm khắc trừng mắt nhìn cô.

Kaka Lucy tức giận rời khỏi bàn ăn, trước khi đi còn không quên hung hăng tặng cho Tiểu Thỏ một ánh mắt sắc bén.

Khuôn mặt Tiểu Thỏ ngập tràn sự xấu hổ, “Tiểu thư Kaka Lucy dường như rất tức giận, cứ mặc kệ cô ấy như vậy có được không?”

“Ăn cái này đi.” Agger Las kéo Tiểu Thỏ ngồi xuống, giúp cô phết mứt hoa quả lên bánh mì rồi đưa cho cô.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ cắn một miếng bánh, Agger Las ngồi bên cạnh chống cằm, chăm chú nhìn cô, bên môi hiện lên một tia mỉm cười.

Sasar nhìn hình ảnh trước mặt, trong lòng không ngừng thét chói tai: ‘Y Tiểu Thỏ! Vì sao lúc rơi xuống biển cô không chết luôn đi? Vì sao lại quay về? vì sao những người đàn ông tôi thích, cô đều chen vào phá đám? Vì sao?’

Sasar hơi hất cằm, dùng giọng điệu kiêu ngạo che lấp sự phần nộ trong lòng, “Bạn học Y Tiểu Thỏ, cô định khi nào thì về nước? Hẳn là bệ hạ Irenaeus không biết cô đang ở đây phải không, nếu như cô không quay về, sẽ khiến bệ hạ lo lắng.”

Đôi mắt ngập nước của Tiểu Thỏ đột nhiên mở to, vô cùng vui vẻ hỏi, “Tôi có thể sao? Công chúa, tôi có thể trở về sao?”

“Đương nhiên...”

“Không được!” Agger Las cắt ngang câu nói của công chúa.

Nụ cười sáng rực trên mặt Tiểu Thỏ nháy mắt biến mất, sự buồn bã chậm rãi thay thế.

Agger Las nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chán nản như bánh đa ngâm nước, trong lòng ngập tràn khó chịu.

Hắn vươn tay nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Tiểu Thỏ, dùng lực kéo cô đứng dậy, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Sasar, “Lần sau ở trước mặt ta, mong công chúa đừng nhắc đến người tên Irenaeus thêm một lần nào nữa, tôi không muốn lúc ăn cơm nghe thấy tên của người này, thật đúng là khiến người ta buồn nôn!”

“Nhìn thấy anh mới khiến tôi buồn nôn! Irenaeus! Irenaeus! Irenaeus! Ừm! Ừm~~~~” Tiểu Thỏ bị tay hắn bịt kín miệng, ôm ngang người nhắc bổng lên, vô lực phản kháng.

“Ừm! Ừm!” Hai chân Tiểu Thỏ quơ loạn, khuôn mặt ngẹn đỏ bừng, gất gao trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tôi có thể thả cô, nhưng từ giờ trở đi, tôi không muốn nghe một tiếng ‘Irenaeus’ nào từ miệng cô nữa! Có thể làm được không?” Agger Las ôm cô đến chỗ một gốc cây to lớn, đôi mắt nheo lại, nhìn chằm chằm vào Tiểu Thỏ.

Nằm mơ! Tiểu Thỏ phấn nộ trừng lại hắn.

“Tôi có vô số phương pháp có thể khiến cô sau này đừng hòng mở miệng nói thêm một chữ nào nữa! Cô có thể chọn lựa thử một chút!” Trong mắt hắn lộ ra một tia tàn nhẫn, hung ác thì thầm.

“Ồ!Ồ!” Tiểu Thỏ sợ hãi nhìn hắn, những giọt nước mắt chực rơi, cô cố nén cảm giác chua xót trong lòng, yên lặng gật đầu.

Hắn có thể không chế miệng của cô, nhưng không thể không chế suy nghĩ trong lòng cô được. Tiểu Thỏ âm thầm nghĩ: ‘Cho dù không nói ra, nhưng cô vẫn có thể gọi cái tên kia ngàn lần vạn lần dưới đáy lòng!’

Tức chết anh ta! Tức chết anh ta! Tức chết anh ta!

Agger Las vừa lòng gật đầu, nhẹ nhàng buông cô ra.

Tiểu Thỏ quay người lại vội vã chạy mất.

Agger Las đuổi theo vài bước, hung hăng tóm lấy, một lần nữa kéo cô trở lại lòng hắn, vươn tay nắm chặt cằm Tiểu Thỏ, để cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt tăm tối của hắn.

“Chạy cái gì mà chạy? Tôi khiến cô sợ hãi đến vậy sao?”

Tiểu Thỏ rất muốn gật đầu, nhưng mà, nhìn thấy biểu tình của hắn lúc này như núi lửa đang trực phun trào, vội vàng lắc lắc.

Cô thật sự không muốn bị hắn bóp chết...

“Thật ra, tôi cũng không muốn hung ác với cô.” Agger Las dang rộng hai tay ôm Tiểu Thỏ vào lòng, đặt cằm lên mái tóc mềm mại của cô, thanh âm rầu rĩ, “Nhưng mà cô không ngoan chút nào, toàn muốn chọc giận tôi. Sau này, chỉ cần cô nghe lời, tôi sẽ không mắng cô nữa, được không?”

Tiểu Thỏ theo bản năng gật gật đầu, kì thật ngay cả một chữ cô cũng không nghe lọt, lúc này cô vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác chết khiếp khi ở trong lòng hắn, không dám lộn xộn dù chỉ là một động tác nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tôi Nhớ Anh (2)

“Những chuyện đã đồng ý với tôi thì phải giữ lời hứa, không thể lừa gạt tôi, cũng không được phép miễn cưỡng.” Agger Las nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn một chút.

Tiểu Thỏ đột nhiên phản ứng giống như bị rắn độc cắn, ngay lập tức rút tay lại.

Hành động này, lại kích thích đến thần kinh của bệ hạ Agger Las.

Một lần nữa hắn dùng sức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đôi mắt bịt kín một tầng mỏng manh tức giận, “Không được phép cự tuyệt! Không cho phép! Vừa này cô còn đồng ý với ta sẽ ngoan ngoãn, như thế nào, thì ra tất cả đều là nói lấy lệ thôi sao?”

Tiểu Thỏ uất ức cắn cái miệng nhỏ nhắn, đôi con ngươi đen lấy kinh hoàng chuyển nhanh như chớp.

“Vì sao cô lại sợ tôi đến vậy? Tôi sẽ không gây tổn thương cho cô!” Agger Las xoay người ghé lại gần cô một chút.

Anh đã làm tổn thương rồi, bệ hạ...

Tiểu Thỏ nín thở một hồi, âm thầm lùi về phía sau một bước, cố gắng khiến cho bản thân mình thoát hình không quá sợ hãi, nhưng thân mình nhỏ nhỏ vẫn không nhịn được run rẩy từng hồi.

Hơn nữa, lúc hắn tới gần cô, thứ áp lực đặc quánh như thế này, khiến cho Tiểu Thỏ cảm thấy kinh khủng vô cùng.

Chỉ một hành động nhỏ kia, cũng khiến cho tâm hồn đang bị tổn thương của Agger Las càng thêm chán nản.

Ban đầu, hắn vốn muốn đối xử tốt với cô, nhưng sau một loạt những hành động vụng về, ngược lại càng khiến cô cảm thấy phản cảm với hắn, làm sao có thể không chán nản cho được?”

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt này.” Hắn thô bạo nắm lấy hai má Tiểu Thỏ, “Cười! Tôi muốn cô cười cho tôi xem!”

“Làm sao cười được?”

“Không cười nổi? Tôi sẽ hôn đến khi nào cô cười được mới thôi...” Hắn ôm lấy thắt lưng Tiểu Thỏ, nhẹ nhàng nâng lên, không để ý đến tiếng thét chói tai kêu cứu của cô, hung hăng phủ lên đôi môi nhỏ nhắn mà mình ngày đêm mong nhớ.

Hắn hiểu rõ, càng thêm mãnh liệt như vậy sẽ khiến cô chán ghét hắn nhiều hơn.

Nhưng thật sự ngoại trừ cách này ra, hắn cũng không biết phải làm như thế nào để tiến lại gần hơn với cô, cho nên chỉ có thể dùng thủ đoạn cứng rắn mà chuyên chế bắt buộc cô phải tiếp nhận hắn.

Dù sao, theo thời gian, cô sẽ dần quen với những hành động chiếm đoạt của hắn, mở rộng lòng tiếp nhận chính mình. Những cô gái phức tạp hơn đều bị thu phục bởi cách này, hắn không tin mình lại bất lực trước cô nhóc nhỏ này.

“Rầm!”

Chiếc va li bằng da nặng nề rơi xuống đất, từng giọt bùn bắn tung tóe khắp xung quanh.

Trên mặt Kim Nhân Nhã giàn giụa đầy nước mắt, hàm răng cắn chặt môi dưới, oán hận nhìn chằm chằm một màn ở phía trước.

Không thể tưởng tượng được, bản thân mình nhân dịp được nghỉ mười ngày đã vội vã sắp xếp ổn thỏa mọi việc, mau chóng bay tới Băng quốc để nhanh chóng được nhìn thấy hắn, thế mà, giờ phút này, hắn lại đang ôm hôn thân thiết một cô gái khác ở đây.

Một cơn tức giận ngay lập tức dâng lên trong lòng Kim Nhân Nhã.

Cái gì gọi là lý trí, cái gì gọi là rụt rè, cái gì gọi là phong thái đều vứt hết đi. Hiện tại, cô chỉ muốn tóm lấy cô gái đang ở trong lòng Agger Las, hung hăng xé xác cô ta thành trăm ngàn mảnh.

Kim Nhân Nhã bước nhanh đi tới, dùng sức giật mạnh tóc Tiểu Thỏ.

“Y Tiểu Thỏ! Sao lại là cô? Sao cô lại ở đây?”

Tiểu Thỏ la lên một tiếng “Oa a” đầy sợ hãi, cái đầu nhỏ bị ngoại lực kéo mạnh như muốn xé rách, cả người đổ về phía sau.

Agger Las vội vàng vươn tay bảo vệ đầu Tiểu Thỏ, sau đó nhanh chóng giữ lấy móng vuốt thô bạo của Kim Nhân Nhã, trợn mắt lên nhìn cô, “Làm gì vậy?”

“Làm gì?” Kim Nhân Nhã phẫn nộ trừng lại hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt che kín hận ý, hướng về phía Agger Las gào lớn, “Sao anh có thể hỏi tôi làm gì? Nhìn thấy vị hôn phu của mình thân thiết với cô gái khác, chẳng lẽ tôi phải tươi cười nói ‘mời hai người tiếp tục’ sao?”

“Đám cưới với nhà họ Kim các cô chẳng qua chỉ là một sự sắp xếp trên phương diện chính trị mà thôi, cô không có quyền quản tôi ở bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, thích thân thiết cùng với bao nhiêu người!” Agger Las khế liếc cô, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Buông ra... Buông ra!” Tiểu Thỏ dùng toàn bộ sức lực, hung hăng đẩy Agger Las ra.

Khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, đôi con ngươi sáng ngời che kín nước mắt, lồng ngực phập phồng không ngừng vì tức giận, nhanh chóng dùng hai tay mạnh mẽ lau miệng, phẫn nộ mắng lớn, “Kim Nhân Nhã, cô bị thần kinh sao? Tự nhiên lao tới giật tóc tôi, bản thân không quản lý tốt người đàn ông của mình, lại thả rông hắn ra bên ngoài cắn người bậy bạ! Cô tưởng rằng tôi thích bị hắn ép buộc hay sao? Tôi đang bị chó cắn đây này!”

“Không được lau!” Agger Las vừa tức vừa sốt ruột, vội nhanh đến bên cạnh Tiểu Thỏ, bắt lấy hai tay cô, gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay mình, đáng vẻ vô cùng đáng sợ, “Cô nói cái gì? Cái gì mà bị chó cắn? Không được lau, cô có nghe thấy không?”

Hắn tức giận kéo hai tay cô xuống, dùng sức nắm chặt, sắc mặt ngay lập tức trở nên xanh mét.

“Anh buông ra! Đồ biến thái! Đồ thần kinh! Anh thích dây dưa với bao nhiêu loại phụ nữ cũng không liên quan tới tôi, tóm lại, mong anh cách xa tôi một chút!”

“Cô đừng hòng mơ mộng hão huyền!” Agger Las phẫn nộ, dùng một tay nắm lấy khuôn mặt Tiểu Thỏ, lạnh giọng thì thầm, “Cô càng chán ghét tôi thân mật, tôi lại càng muốn hôn cô! Biết đâu, một ngày nào đó, cô sẽ yêu tôi.”

“Anh đi chết đi!” Tiểu Thỏ dùng sức hung hăng đá cho hắn một cước, nhân lúc hắn bị đau vội vã xoay người, giật mạnh bàn tay ra khỏi gọng kìm của hắn, nhanh chân chạy như điên, trên đường lao đảo vài lần suýt ngã xuống, sau đó lại nghiêng nghiêng ngã ngã tiếp tục chạy trốn.

“Tiểu Thỏ!” Agger Las bất động nhìn theo bóng dáng của cô đang dần dần biến mất trước mắt mình, trong lòng kích động không ngừng, gấp gáp chạy đuổi theo, lo lắng nếu chậm một bước sẽ để cô trốn thoát mất.

Quyết không để cô rời khỏi chính mình, rời khỏi Irefano, rời khỏi Băng quốc.

“Agger Las!” Kim Nhân Nhã từ sau lưng hắn khàn giọng hét chói tai, “Anh có biết vì sao tôi lại vội vàng chạy tới đây gặp anh không? Anh có biết không?”

Agger Las làm ngơ, khoảng cách giữa hắn và cô càng ngày càng xa dần.

Kim Nhân Nhã suy sụp ngồi hẫ xuống, gào khóc dữ dội, hai tay ôm lấy đầu gối, từng giọt nước mắt rơi tí tách, hòa nhập vào bùn đất.

“Tôi nhớ anh... Agger Las, tôi nhớ anh...”

“Vì sao anh không thèm quay đầu liếc nhìn tôi dù chỉ một lần?”

“Anh biết không? Tôi đã từng tưởng tượng, ít ra anh cũng có thể vì thương hại mà ôm tôi một cái... Agger Las.” Tiếng khóc của Kim Nhân Nhã chậm rãi biến thành những lời lầm bầm vô nghĩa, cô úp mặt vào lòng bàn tay khóc không ngừng, dường như chỉ cần ép nước mắt chảy ra bằng hết sẽ giúp cô giải tỏa những nỗi niềm tích tụ đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lục Soát (1)

Tiểu Thỏ chạy vọt qua cánh cửa to lớn, có điều bóng dáng thoát ần thoát hiện như ma quỷ của Agger Las thoáng chốc đã ở ngay trước mặt cô.

Cô dừng lại không kịp, cả người đâm sầm vào hắn, bị hắn ôm ngang lấy thân mình, nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

“A! Anh thả tôi xuống, đồ tồi tệ đáng ghét!” Đột nhiên lại tự chui đầu vào lưới, Tiểu Thỏ quả thật không biết nên như thế nào, để mặc sự tức giận cứ thế bùng lên, hai chân run run đá loạn không ngừng.

Agger Las mặc kệ cô, ôm Tiểu Thỏ đi thẳng lên lầu.

Carlin đột nhiên tiến nhanh lại gần, xoay người nói, “Bệ hạ, có mặt báo.”

“Ừ. Để ở kia.” Toàn bộ tâm tư của Agger Las lúc này đều đặt trên người Tiểu Thỏ, làm gì còn hứng thú quản nhiều việc.

“Là... Là về bệ hạ Irenaeus.”

“Irenaeus!” Tiểu Thỏ hét lên một tiếng.

Agger Las tức giận nắm chặt cầm cô, hung dữ quát lớn, “Đã nói là cô không được phép gọi tên hắn, không hiểu tiếng người hay sao?”

“Carlin, đến thư phòng chờ ta.” Agger Las tức giận kêu lên.

“Vâng, bệ hạ.”

“Irenaeus, Irenaeus!” Tiểu Thỏ mở lớn cái miệng nhỏ nhắn hô to.

“Chết tiệt! Mose, Mose! Lấy băng dính qua đây che miệng cô ấy lại cho ta!”

“Bệ hạ.” Mose có chút khó xử nhìn Agger Las, có ý tốt khề liếc mắt ý bảo Tiểu Thỏ, “Tiểu thư Tiểu Thỏ, đừng chọc giận bệ hạ nữa!”

“Irenaeus! Irenaeus! Irenaeus!” Tiểu Thỏ quơ hai tay, đẩy cuộn băng dính ra kêu lớn không ngừng.

“Làm cho ta!” Agger Las hung ác trừng mắt nhìn Mose khiến bà vội vàng cầm cuộn băng dính tới, ngay tức khắc đưa lại cho bệ hạ.

“Anh không có quyền làm như vậy! Buông ra, đồ điên! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh! Đồ điên! Đồ thần kinh!”

Agger Las giật lấy băng dính trong tay Mose, dùng sức dán chặt vào miệng Tiểu Thỏ, ngắt đứt âm thanh ồn ào khiến người ta nổi nóng, tức giận quát, “Người đầu, trói chân tay cô ta lại, sau đó nhốt vào phòng, không cho phép ra khỏi đó một bước.”

“Ư... ư... ư... ư! Ư... ư... ư!” Tiểu Thỏ dùng ánh mắt như muốn bám vằm Agger Las thành trăm mảnh, cô căm ghét những người này dùng xích sắt nặng nề trói chặt tay chân cô lại.

Agger Las ôm Tiểu Thỏ quay về phòng của mình, hung hăng ném cô lên giường.

Rầm!

Tiểu Thỏ ngã sõng soài trên chiếc giường lớn, cả người tê rần đau đớn.

Dây xích sắt trải dài trên sàn nhà, chỉ cần khẽ chạm vào một chút liền lên tiếng vang lớn.

Agger Las hít vào một hơi, vẻ mặt tăm tối trừng Tiểu Thỏ, “Ngoan ngoãn ở đây chờ ta, nếu cô còn dám chạy lung tung, chắc chắn hình phạt sẽ còn nặng nề hơn nhiều!”

Tiểu Thỏ dùng ánh mắt ngập tràn hận ý nhìn chằm chằm theo bóng dáng của hắn đang xa dần.

Agger Las tức giận tiến vào thư phòng, đá một cái thật mạnh vào cửa, bực bội ngồi xuống bàn làm việc, “Nói.”

Carlin đứng thẳng trước bàn, cung kính báo cáo, “Đã nhận được tin tức mật báo, bệ hạ Irenaeus cùng những người còn lại trong nhóm UA đã chia thành từng tốp lên vào nước ta, lúc trước họ ở khách sạn Trung Ích, nhưng khi người của chúng ta đến đó lục soát, bọn họ đã kịp thời rời đi trước một bước, giống như cố ý muốn thu hút sự chú ý của chúng ta.”

“Rầm!” Agger Las đập một đập thật mạnh xuống mặt bàn.

“Không biết khi nào thì bọn họ bắt đầu hành động, nhưng bệ hạ cũng nên mau chóng chuẩn bị sẵn sàng.” Carlin có chút lo lắng nhíu mày, “Chắc chắn người của UA sẽ tranh thủ lên vào cung điện Irefano trong vài ngày tới.”

“Một nơi rộng lớn như thế này, bọn họ muốn tìm thì cứ để bọn họ tìm.” Agger Las âm thầm khẽ nhếch khóe miệng.

“Thuộc hạ cảm thấy, bọn họ sẽ không lao vào trận đánh nếu như không nắm chắc phần thắng.” Carlin thấp giọng nói, “Lúc trước, khi ở đảo Đức, người của UA đã dùng tốc độ nhanh bất ngờ mà tìm đến, lần này hẳn cũng không ngoại lệ. Thần nghi ngờ, có khả năng bọn họ gắn trên người tiểu thư Tiểu Thỏ một loại máy theo dõi siêu nhỏ, cho nên mới có thể hết lần này đến lần khác xác định rõ ràng vị trí của cô ấy.”

Trong con ngươi đen láy của Agger Las hiện lên một tia phản nộ, “Cô ấy vẫn luôn lừa gạt ta? Tiểu nha đầu chết tiệt!”

“Cũng không hẳn như vậy, bệ hạ.” Carlin cẩn thận bổ sung thêm, “Theo cá tính của tiểu thư Tiểu Thỏ, có lẽ ngay cả bản thân cô ấy cũng không biết việc này, chắc là bệ hạ Irenaeus tự mình quyết định gắn thứ đó lên người tiểu thư.”

Con tức giận của Agger Las dần nguôi ngoai, nghĩ kỹ cũng không phải vô lý, “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đầu tiên, phải tìm được chiếc máy theo dõi đó trên người tiểu thư Tiểu Thỏ, phá hủy nó, rồi đưa cô ấy đến một nơi an toàn bảo vệ chặt chẽ, sau đó chúng ta mới có thể yên tâm nghĩ cách đối phó với những người trong nhóm UA đó.”

*****

“Rầm!”

Tiếng đập cửa mạnh mẽ khiến Tiểu Thỏ đang mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ giật mình tỉnh dậy, cả người co rúm lại lùi về phía sau, đôi mắt ngập nước tràn đầy sợ hãi, mở to nhìn chằm chằm vào Agger Las đang từng bước tiến lại gần.

“Ư... ư... ư... ư...” [Đừng có lại đây...]

“Nói cho ta biết, máy theo dõi gắn trên người cô ở chỗ nào?” Agger Las bực bội nhìn cô, vươn tay nói rộng cào vạt, chậm rãi bước lại.

“Ư... ư... ư... ư... ư?” [Máy theo dõi gì cơ?]

“Đừng có giả vờ với ta! Trước khi đi, Irenaeus cài đặt cái gì vào người cô mà cô cũng không biết sao?” Hắn dùng lực cởi áo khoác của mình ra, giờ tay xấn tay áo, trên khuôn mặt tuần mỹ nổi lên một tầng u ám.

Tiểu Thỏ bò lê đến đầu giường bên kia, về mặt cảnh giác nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, “Ư... ư... ư... ư? Ư... ư... ư! [Máy theo dõi gì? Tôi không biết!]

“Không chịu nói thật sao? Ta đành phải tự mình kiểm tra người cô vậy!” Agger Las vươn tay với lấy xích chân Tiểu Thỏ, giật mạnh kéo Tiểu Thỏ tới sát bên người mình.

“Ư... ư... ư...” Tiểu Thỏ lắc đầu không ngừng, hoảng sợ nhìn hắn.

Agger Las không chút do dự nắm chặt lấy vai áo của cô, không quan tâm tới sự phản kháng yếu ớt của Tiểu Thỏ, dùng sức xé mạnh chiếc áo váy, hai tay cứ thế tiến vào thăm dò, không ngừng lướt trên da thịt non mềm của cô mà kiểm tra.

Sâu trong con người đen láy của hắn chợt lóe lên một tia tức giận, đôi môi mỏng mím chặt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Lục Soát (2)

Tiểu Thỏ ‘ư ư a a’ không ngừng, trong lòng vô cùng phần uất.

Agger Las mặc kệ sự chống cự yếu ớt của cô, tự ý làm loạn, cởi hết quần áo trên người Tiểu Thỏ, hai tay liên tục di chuyển trên làn da trắng nõn, cau mày lâm bẩm, “Hắn thương cô như vậy, hắn sẽ không cấy thứ đó vào da của cô, vậy thì nó ở đâu?”

“Ư... ư... ư... ư.....” [thực ra là, oa oa oa... *tiếng khóc*]

“Mau nhớ rõ lại cho ta, trước khi đi, Irenaeus có làm việc gì đó đặc biệt đối với cô hay không?” Agger Las kiểm tra xong phía trước, liền lật người Tiểu Thỏ quay lại tiếp tục tìm tòi phía sau, ngón tay kéo chiếc quần lót, không chút chần chừ lục soát, chạy loạn khắp toàn thân của cô..

“Cô có mang theo thứ gì đó bên người không? Mau lấy ra đây!”

“Ư... ư... ư... ư...”

Agger Las lúc này mới nhớ ra cô nhóc kia không thể lên tiếng, vì thế xoay người lại vươn tay xé rách băng dính trên miệng Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ hét lên một tiếng ngấp tràn tức giận, không ngừng đá chân kêu lớn, “Anh buông ra, buông ra! Đồ điên! Tôi làm gì có thứ gì! Từ lúc các người vớt tôi lên, cái gì cũng không có! Về sau, quần áo của tôi mặc đều do các người đưa lại! Buông ra! Đồ xấu xa! Oa a a...”

Agger Las ấn Tiểu Thỏ xuống, không cho phép cô nhúc nhích, hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt dần di chuyển tới chiếc đầu nhỏ, tập trung lại ở chỗ chiếc kẹp thủy tinh hình con bướm màu lam gai trên tóc cô.

“Irenaeus tặng cho cô sao?” Agger Las trầm giọng hỏi, vươn tay giật lấy chiếc kẹp tóc, lật qua lật lại trong tay, chăm chú nhìn kĩ.

“Trả lại cho tôi! Anh trả lại cho tôi!” Tiểu Thỏ quay đầu sợ hãi kêu lớn.

Agger Las buông Tiểu Thỏ ra, cầm chiếc kẹp đi tới bên cửa sổ, đưa nó lên soi dưới ánh mặt trời.

Quả nhiên...

Bên trong có thứ gì đó.

Chính là nhờ thứ này mới có thể phát hiện được vị trí của Tiểu Thỏ sao?

Hừ! Hắn dùng lực ném chiếc kẹp thủy tinh xuống dưới, nhắc chân giẫm nát.

Tiểu Thỏ ôm lấy chiếc chăn quấn quanh người, ngồi trên giường ngoác nhìn hắn, đột nhiên ‘oa’ một tiếng khóc nức nở, về mặt tội nghiệp nhìn chiếc kẹp tóc vỡ nát thành từng mảnh trên sàn nhà, nước mắt không kiềm được lặng lẽ rơi xuống.

Agger Las âm trầm bước về phía cô.

Tiểu Thỏ run rẩy từng hồi, cả người co rúm lại, ôm chặt chần lui về phía sau.

Agger Las vron hai tay, tức giận túm cô lại bên người, ôm chặt vào lòng.

Tiểu Thỏ oa oa khóc lớn, nắm chặt chiếc chần trước ngực, vừa thút thít vừa cầu xin, “Anh thả tôi ra, được không? Về sau tôi nhất định sẽ báo đáp anh! Agger Las, tôi muốn về nhà, tôi rất muốn về nhà.”

Agger Las mím chặt môi, sắc mặt xanh mét, không nói một câu ôm cô ra khỏi tầm điện.

Xuyên qua một dãy hành lang dài tăm tắp, bỏ lại đằng sau vườn hoa với những cây cỏ thụ to lớn, hai người tiến về phía chiếc tháp đồng hồ cũ kĩ.

Tiểu Thỏ nhìn quanh nơi hoang vắng này một vòng, cả người không kim được run lên từng hồi, “Anh... Anh muốn đưa tôi đến nơi này làm gì?”

Agger Las ôm cô leo lên cầu thang, đôi chân vững vàng bước lên từng bậc, đi thẳng tới tầng cao nhất.

Tiểu Thỏ nhìn thấy không gian xung quanh mình đều chìm trong một màu đen sâu thẳm, ngay cả một tia sáng nhỏ cũng không có.

Agger Las ôm Tiểu Thỏ đang run rẩy không ngừng tiến lại gần một chiếc cửa sắt. ‘Cạch’ một tiếng, đập vào mắt cô là một màu vàng dịu ảm áp.

Căn phòng được thiết kế vô cùng lộng lẫy, tất cả đồ dùng đều đầy đủ, có điều những thứ này cũng không thể khiến Tiểu Thỏ vui lên được chút nào.

Nơi này giống như một cái nhà giam trắng lẹ, nếu như đã đi vào, dường như sẽ rất khó có thể ra.

“Agger Las.” Tiểu Thỏ bị hấn nhẹ nhàng đặt xuống trên chiếc giường lớn mềm mại, vội vàng tiến lại ôm lấy tay hấn, “Anh đừng để tôi ở lại chỗ này.”

“Nơi này rất an toàn, hàng ngày, tôi sẽ tới đây với cô.” Agger Las ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thỏ, vron tay ôm lấy cổ cô, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

“Agger Las, anh thả tôi ra! Không phải anh thích nhất được người khác cầu xin hay sao? Tôi xin anh! Tôi cầu xin anh!” Tiểu Thỏ ngẩn ngơ gật gật đầu, lay động cánh tay của hấn không ngừng, “Nếu anh để tôi đi, tôi sẽ cảm kích anh vô cùng.”

“Cô đừng mơ tưởng nữa! Suy nghĩ này cũng nên dập tắt sớm đi.” Agger Las cố nén lửa giận ở trong lòng, một tay nắm chặt lấy cổ Tiểu Thỏ, một tay ấn chặt tay cô lên ngực mình, “Là do cô hại ta cả ngày tâm trí không yên ổn, trong đầu lúc nào cũng ngập tràn hình ảnh của cô. Là do cô đánh thức trái tim của ta, để ta biết rằng bản thân mình thật sự vẫn còn đang sống. Là cô bỏ bùa ta, làm hại ta mê muội, quyến rũ ta thích cô, sau đó lại nhẫn tâm cứ mặc kệ như vậy muốn chạy trốn một mình! Không được!”

“Tôi... Tôi không có! Tôi không làm một chút gì với anh cả.” Tiểu Thỏ cuống quýt xua tay, vội vàng lắc đầu, “Agger Las, anh đã có vị hôn thê, anh về sau sẽ kết hôn với Kim Nhân Nhã, tôi... Tôi chẳng qua chỉ là một đứa quê mùa, cái gì cũng không biết, tôi sẽ không xen vào chuyện tốt của mấy người.”

Hấn đột nhiên vron tay ôm chặt lấy cô, buồn bã gầm nhẹ, “Những lời nói trước kia, chẳng qua chỉ là muốn đuổi Kim Nhân Nhã đi. Ta sẽ không lấy cô ta, trong mắt ta, cô ta chẳng khác gì những cô gái khác. Tiểu Thỏ mới là độc nhất vô nhị trong lòng ta!”

“Ta biết, trước kia, ta đối xử với cô không tốt, còn sai người đánh cô, cô nhất định rất căm ghét ta. Nhưng về sau ta sẽ không bao giờ làm những việc như vậy nữa, ta sẽ bồi thường cho cô gấp bội.” Hấn giữ chặt khuôn mặt Tiểu Thỏ, nhìn thẳng vào mắt cô, “Hiện giờ, cô không thích ta, là vì cô còn chưa nhận thức rõ hết về ta. Chúng ta làm lành đi Tiểu Thỏ, về sau ta sẽ làm cho cô hiểu ta thêm một chút, nhất định dần dần cô sẽ thích ta.”

Tiểu Thỏ mạnh mẽ lắc đầu, giống như muốn đem cái đầu nhỏ quăng xuống đất, “Không được, bệ hạ Agger Las, tôi không thích anh. Tôi... Tôi thực sự không thích anh! Cho nên... anh... anh... anh cũng đừng thích tôi nữa.”

Lửa giận trong lòng Agger Las nhanh chóng bốc lên, nghĩ đến việc bản thân mình đã nhún nhường mềm giọng cầu xin cô, thế mà cô còn không thêm cảm kích, rốt cuộc phải làm thế nào? Cô nói không cần tôi thích có thể khiến tôi không thích được sao? Trái tim của tôi đã bị cô cướp đi rồi, tôi có muốn cũng không thể quay lại được, ngoại trừ nắm chặt lấy cô để lấp đầy khoảng trống trong lòng ra thì làm gì còn cách nào khác?

Xem ra, muốn đối phó với cô, chỉ có thể sử dụng biện pháp cứng rắn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Giam Cầm Tâm Trí

Sáng sớm hôm sau.

Mose mỉm cười nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang say sưa uống sữa, “Tiểu thư Tiểu Thỏ, nếu như bữa sáng không hợp khẩu vị thì cứ nói với tôi.”

“Dì Mose, đêm qua có rất nhiều âm thanh kì lạ từ phía bên kia truyền tới, rất đáng sợ!” Tiểu Thỏ cầm chặt chiếc cốc, tội nghiệp nhìn Mose.

Mose sững sờ một lúc, vội vàng kéo chiếc ghế lại ngồi xuống trước mặt Tiểu Thỏ, lắc lắc tay nói, “Tiểu thư Tiểu Thỏ, cô đừng sợ hãi, cái này... Thật ra cũng không có gì. Bệ hạ sắp xếp rất nhiều người ở xung quanh khu vực này bảo vệ tiểu thư, cô cứ yên tâm.”

“Dì Mose, tại sao bọn họ lại muốn nhốt tôi ở nơi này? Vì sao không cho tôi quay về?” Tiểu Thỏ cúi thấp đầu, cả người tản mát ra nồng đậm bi thương.

Mose thận trọng liếc nhìn về phía sau, vội vàng ghé sát vào người Tiểu Thỏ, thấp giọng nói, “Tôi nghe nói... là... là bệ hạ Irenaeus dẫn theo người, hai ngày sau sẽ tiến vào đây, cho nên bệ hạ có chút căng thẳng.”

“Irenaeus?” Đôi mắt Tiểu Thỏ đột nhiên sáng ngời.

“Suýt!” Mose luống cuống vươn tay che miệng Tiểu Thỏ, dùng ánh mắt ra dấu cho cô, “Nhỏ giọng một chút, bên ngoài có người canh gác.”

Tiểu Thỏ nuốt nước miếng một cái, gật gật đầu, nhanh chóng ghé sát vào người Mose, hạ giọng nói, “Dì Mose, dì có biết không? Irenaeus... khi nào anh ấy sẽ tới?”

“Điều này tôi cũng không rõ. Có điều, đáng về bệ hạ trông rất khẩn trương, vài hôm nay, toàn bộ quân đội đều ở trong tình trạng sẵn sàng, điều tra khắp nơi xung quanh, chắc cũng sắp đến đây rồi. Tôi đoán, nếu như không phải tới nay, hẳn sẽ là tôi mai.”

Trong mắt Tiểu Thỏ chợt bùng lên hi vọng, hai tay đặt trước ngực, vui vẻ khẽ reo lên, “Irenaeus tới cứu tôi! Irenaeus tới cứu tôi!”

“Cộc cộc cộc.”

“Suýt.” Mose vội vàng đưa ngón tay lên miệng, giả vờ lớn tiếng nói, “Tiểu thư Tiểu Thỏ, bữa sáng có hợp khẩu vị không?”

“Dì Mose, điểm tâm ngọt quá!”

Quản gia Batu mỉm cười đẩy cửa bước vào, “Tiểu thư Tiểu Thỏ đang dùng bữa sáng sao? Tâm tình tiểu thư hôm nay dường như rất tốt a!”

Tiểu Thỏ mặc chiếc áo ngủ nhân vật hoạt hình, ngẩng đầu nhìn quản gia Batu, “Bác Mập à, bác tới đây làm gì vậy?”

Quản gia Batu phát tay, ngay lập tức có bốn năm người hầu bước vào, trên tay cầm chiếc khay lớn được phủ khăn đỏ bên trên, tất cả đều tươi cười nhìn chăm chăm Tiểu Thỏ.

Batu lật chiếc khăn lên, bên dưới là một loạt các loại kẹp tóc bằng thủy tinh hiện ra trước mắt Tiểu Thỏ.

Batu vụng trộm vươn tay lau mồ hôi, gượng cười hai tiếng, “Bệ hạ nói hôm qua lỡ tay làm hỏng mất chiếc kẹp tóc của tiểu thư, khiến cô không vui, cho nên người đền cho tiểu thư tất cả những thứ này... ha ha... ha ha!”

Ngoại trừ cười, quản gia Batu cũng không biết nói gì thêm. Hắn quay cuồng cả đêm giống như một tên điên, vội vã triệu tập ban quản lý của tất cả các công ty trong cả nước, lựa chọn những chiếc kẹp tóc này ở khắp mọi nơi, nếu như tiểu thư Tiểu Thỏ không hài lòng với cái nào, có lẽ hắn cũng chỉ còn cách mổ bụng tự sát mất!

Tiểu thư Tiểu Thỏ im lặng không lên tiếng càng khiến cho hắn bồn chồn không yên, đành phải bảo đám người hầu bỏ khay xuống, hai tay nắm chặt, cười tươi như hoa, “Có lẽ tiểu thư Tiểu Thỏ nhất thời bị hoa mắt, không sao, không sao, tiểu thư có thể từ từ lựa chọn, nhất định phải chọn được một cái kẹp tóc thật xinh đẹp cài trên mái tóc mềm mượt của tiểu thư! Cầu xin tiểu thư! Cầu xin tiểu thư a!” Bằng không bệ hạ sẽ lại ra lệnh cường chế tôi tiếp tục đi tìm, tìm tới lúc tôi phát điên mới thôi, ô ô ô ô.....

Batu đứng trước mặt Tiểu Thỏ, để lộ ra dáng vẻ đáng thương như một chú chó nhỏ.

Tiểu Thỏ liếc nhìn hắn một cái, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, dường như không muốn nói chuyện.

Batu bất an lau mồ hôi, chớp mắt cầu xin Mose giúp đỡ.

Mose chán nản nhìn lại hắn, sau đó liền cúi đầu cười với Tiểu Thỏ, “Tiểu thư Tiểu Thỏ, cô cứ coi như vì bác Mập đã vất vả cả đêm, chọn lấy một cái để ông ta còn biết đường báo cáo kết quả công việc được không?”

“A... Ha ha ha, đúng vậy, đúng vậy!” Batu không ngừng lau mồ hôi, cười lớn.

Tiểu Thỏ lê chân bước xuống giường, rầu rĩ liếc nhìn ông quản gia một cái, gượng gượng đi tới trước chiếc khay, vươn tay chọn lựa một cái kẹp.

Quản gia Batu vỗ ngực thờ phào nhẹ nhõm một hơi, hướng về phía Mose vừa cúi người cảm ơn vừa chấp tay cung kính, đáng về trông buồn cười vô cùng.

Mose mỉm môi cười thầm.

Đột nhiên, một tiếng hét chói tai giống như thanh âm bén nhọn của loài dã thú xuyên qua căn phòng tĩnh lặng trên tháp đồng hồ.

Bàn tay Tiểu Thỏ cầm chiếc kẹp tóc hơi run rẩy, rầm rầm chạy về giường, nhào vào trong lòng Mose, hoảng loạn kêu lên, “Dì Mose... lại tới nữa... lại tới nữa... chính là thứ âm thanh đáng sợ này.”

Mose ôm chặt Tiểu Thỏ, trừng mắt nhìn quân gia đang đứng bên cạnh, “Còn không mau đi nhìn xem.”

“A!” Quân gia vội vã chạy về phía cửa.

“Tiểu thư Tiểu Thỏ cứ ở chỗ này, tôi đi rồi sẽ về ngay.” Mose buông Tiểu Thỏ ra, sau đó cũng sai bước đi ra ngoài.

Tiểu Thỏ rón rén hé cánh cửa ra, cái đầu nhỏ vừa ló được một chút, hai tên lính gác liền thẳng người đứng nghiêm, hành lễ với cô, “Bệ hạ đã ra lệnh, tiểu thư không thể bước ra khỏi căn phòng này một bước.”

“Tôi... Tôi đâu có ra.” Tiểu Thỏ bĩu môi, “Tôi chỉ đứng ở chỗ này nhìn xem.”

Cô vươn đầu nhìn chăm chú về phía hành lang tối đen như mực.

Xa xa, một bóng dáng gầy gò bé nhỏ điên cuồng chạy về hướng này, sau đó đột nhiên ngã mạnh xuống đất, rên rỉ một tiếng, dường như bị thương không nhẹ.

Đúng lúc ấy, Mose chậm rãi đi tới, trên tay cầm một ngọn đèn dầu, khiến cho không gian xung quanh dường như cũng bị nhuộm một màu vàng mờ ảo, khuôn mặt tái nhợt của cô bé vừa rồi dần dần hiện rõ.

Cô bé chắc chỉ khoảng tám tuổi, trên mũi có đeo một chiếc kính đen thật to, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng vẻ trông rất đáng thương, đôi bàn tay gầy gò theo bản năng co rúm lại ở một chỗ, cả người run rẩy lên lên liếc về phía Mose đang chăm chú nhìn chính mình.

“Sao cháu lại ở đây? Không phải bệ hạ đã bảo cháu phải chăm sóc người đó thật tốt hay sao? Sao lại chạy tới chỗ này?”

“Cô Mose, mẹ... mẹ điên rồi, mẹ muốn cắn chết tôi. Van cô, đừng bắt tôi phải quay lại nơi đó nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Một Giọt Máu Đào Hơn Ao Nước Lã (1)

“Không được, đây là mệnh lệnh của bệ hạ, cháu không được phép kháng cự.” Mose nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô nhóc, kéo cô sai bước đi về phía hành lang ở hướng đông.

“Dì Mose, dì Mose.” Tiểu Thỏ dùng sức đẩy hai người lính canh đang chặn đường, tức giận kêu lớn, “Tôi ở ngay đây, không đi đâu cả, anh để tôi qua đó xem có chuyện gì xảy ra.”

Tiểu Thỏ ngay lập tức xoay mình lại, nhanh như chớp lọt qua lỗ hổng giữa hai người kia, vội vã chạy tới trước mặt Mose, giữ lấy cô nhóc đang khóc lóc thảm thiết, “Dì Mose, dì muốn dẫn cô ấy đi đâu?”

“Tiểu thư Tiểu Thỏ, chuyện này cô không cần phải nhúng tay vào.” Batu cười ha ha nói, “Chúng tôi sẽ mau chóng xử lý ổn thỏa, trả lại không gian tĩnh lặng cho cô.”

“Chị gái, chị gái!” Cô bé tội nghiệp nắm lấy bàn tay Tiểu Thỏ, ngẩng đầu chăm chú nhìn cô, cầu xin, “Chị có thể nói với tiểu thư Mose, đừng đưa em quay trở lại nơi đáng sợ kia được không?”

“Rốt cuộc mấy người muốn dẫn cô ấy đi đâu?” Tiểu Thỏ gắt gao nắm lấy bàn tay cô bé, không chịu buông ra.

“Bệ hạ!” Bên ngoài hành lang truyền đến thanh âm của quân lính.

Tiểu Thỏ và tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại, ngay lập tức liền trông thấy bóng dáng thon dài của Agger Las dần dần từ trong bóng tối hiện ra, hần đi tới bên cạnh Tiểu Thỏ, cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, ôm vào trong lòng, “Ai cho phép cô đi ra ngoài này một mình?”

“À!” Tiểu Thỏ nhin không được nhỏ giọng kêu lên, cánh tay nhỏ nhắn giãy giụa không ngừng.

“Sao đứa nhóc này lại ở đây?” Agger Las dễ dàng ôm lấy Tiểu Thỏ đang vùng vẫy loạn xạ, ánh mắt sắc bén xuyên qua Mose, bắn về phía cô gái nhỏ.

“Anh, mẹ điên rồi, bà ấy sẽ cắn chết em, cầu xin anh, đừng bắt em quay trở về.” Cô bé sợ hãi gục đầu xuống.

“Điên? Hôm nay cũng không phải là lần đầu tiên bà ta phát điên! Mà chạy đến đây làm gì? Mose, đưa nó quay về!” Agger Las không do dự hạ lệnh.

“Vâng, bệ hạ.”

“Buông ra! Anh thả tôi xuống! Cô gái kia là ai? Anh muốn đưa cô ấy đi đâu?” Tiểu Thỏ gắt gao nắm lấy tay hắn, cả người bị hắn ôm chặt trong lòng ném lên giường.

“Sao cô có thể dễ dàng bị người khác lừa gạt như vậy?” Ngón tay thon dài khẽ ấn vào trán Tiểu Thỏ, “Cô à, tự lo bản thân mình cho tốt đi, xen vào chuyện của người khác nhiều như vậy làm gì? Jiji Radha không đơn giản như cô tưởng tượng đâu. Nó cũng giống mẹ nó thôi, không những dâm dăng mà còn trơ tráo, mưu mô xảo quyệt, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ. Cho nên, không được phép tới gần nó, nghe rõ chưa?”

“Anh... Anh nói cô nhóc 7 – 8 tuổi kia sao?” Tiểu Thỏ kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn.

“Há hốc miệng làm gì? Chẳng lẽ cô đang hi vọng tôi sẽ hôn cô?” Agger Las cúi người, nhanh chóng tiến lại gần, vuron tay vuốt ve đôi môi phàn hồng của Tiểu Thỏ.

Cả người Tiểu Thỏ co rúm lại, dùng sức lắc lắc đầu.

Agger Las hừ một tiếng. Đúng lúc đó, chuông điện thoại vang lên, hắn nghe xong, liền dùng sức nhéo nhéo khuôn mặt mịn màng của Tiểu Thỏ, “Ngoan ngoan ngồi yên ở chỗ này, đợi một lát nữa tôi sẽ lại đến đây với cô.”

Tiểu Thỏ ngồi trên giường, nhìn theo bóng dáng của hắn đang xoay người bước ra cửa, một tay đặt lên ngực, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Buổi trưa, Tiểu Thỏ buồn chán muốn chết, không có việc gì làm, đành lăn ra giường đánh một giấc, lúc cô tỉnh lại cũng mới chỉ có hơn 12 giờ một chút.

Tiểu Thỏ uể oải nằm trên giường chơi xếp hình, bất chợt tiếng gõ cửa vang lên.

Cô cứ nghĩ người hầu mang đồ ăn trưa tới, ai ngờ vừa quay đầu lại liền nhìn thấy tam thiếu gia nhà họ Kim – Ngải Thụy Khắc Tư.

Đúng là tên đáng ghét! Tiểu Thỏ làm sao có thể quên chính người kia đã đẩy cô xuống vực sâu không lối thoát?

Nếu không phải do hắn bỏ đá xuống giếng tiết lộ thân phận thực sự của cô, thì giờ có lẽ cô cũng không đến mức thê thảm như thế này.

Tiểu Thỏ liếc nhìn hắn một cái, ngay sau đó liền quay mặt đi, mím môi tiếp tục chơi xếp hình, coi sự hiện diện của hắn giống như không khí.

“Tiểu Thỏ.” Ngải Thụy Khắc Tư có chút xấu hổ khép cửa lại, bước vào phòng.

Thấy cô không hề để ý tới hắn, Ngải Thụy Khắc Tư chỉ có thể cứng ngắc đứng yên tại chỗ.

Một lúc lâu sau, hắn mới thấp giọng lên tiếng, “Tiểu Thỏ, chuyện lúc trước, tôi muốn xin lỗi em.”

“Xin lỗi có tác dụng sao?” Tiểu Thỏ không nhin được quay đầu về phía hắn hét lớn, “Hiện giờ tôi lâm vào hoàn cảnh này, tất cả đều nhờ phúc của anh, Kim tam thiếu gia.”

“Lúc trước tôi không biết em chính là Tiểu Thỏ, tôi...”

“Tam thiếu gia làm việc cho bệ hạ Agger Las, chắc cũng không phải là người tốt đẹp gì! Ngải đem người ta đẩy xuống hố lừa xong, hà tất lại phải ở trong này giả vờ giả vịt?”

“Tôi...” Ngải Thụy Khắc Tư thờ dãi, tìm một chiếc ghế ngồi xuống trước mặt cô, “Em có thể bình tĩnh lại nghe tôi nói hết được không?”

“Chúng ta có chuyện gì để nói chứ?” Tiểu Thỏ trừng lớn mắt nhìn thẳng vào hắn, “Anh đi đi, dù chỉ là một câu, tôi cũng sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa. Nếu anh tới đây với mục đích thay bệ hạ Agger Las thuyết phục tôi, tôi khuyên anh nên dừng lại, tôi sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình mà ở lại chỗ này, chỉ cần có cơ hội, nhất định tôi sẽ trốn đi!”

“Em đừng xúc động như vậy, nhỏ giọng một chút!” Ngải Thụy Khắc Tư tới gần cô, hạ giọng nói, “Cho dù có rời đi, cũng phải tìm được thời cơ thích hợp, có phải hay không?”

“Anh nói gì?”

“Suyt!” Ngải Thụy Khắc Tư vuron tay che lại cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, áy náy nhìn cô, “Thật ta, tôi đến là vì muốn nói với em, tôi sẽ giúp em...”

“Thật sao?” Tiểu Thỏ đột nhiên mở lớn hai mắt, có chút hoài nghi nhìn Ngải Thụy Khắc Tư.

Ngải Thụy Khắc Tư cười khò gật gật đầu, giơ tay chỉ chỉ vào cái trán trắng nõn trước mặt, “Tôi không lừa trẻ con.”

Tiểu Thỏ vừa định mở miệng, bên ngoài hành lang đột nhiên lại vang lên tiếng thét chói tai cùng với thanh âm kêu cứu thảm thiết của đứa trẻ.

Tiểu Thỏ mở cửa phòng ra, ngay lập tức đập vào mắt cô là hình ảnh một người phụ nữ mặc chiếc áo ngủ thấp cổ hình chữ V màu đỏ thẫm, mái tóc xoăn rối bù xõa ngang vai đang điên cuồng hét lớn chửi rủa, hung hăng đá thật mạnh vào cô gái nhỏ đang lăn lộn trên mặt đất, giống như muốn đá chết đứa trẻ mới thôi.

Tiểu Thỏ vrun tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, cả người lạnh toát.

“Chị ơi... chị ơi... cứu em với chị ơi!” Cô bé đau đớn quằn quại trên mặt đất gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Một Giọt Máu Đào Hơn Ao Nước Lã (2)

“Dừng tay lại, bà đang làm gì thế?” Tiểu Thỏ dùng sức đẩy hai tên lính đang giữ chặt lấy mình, xông ra ngoài, vrun tay kéo cô gái nhỏ ra sau lưng.

Người phụ nữ tóc xoăn ngẩng đầu lên, hung dữ nhe hàm răng trắng hếu về hướng Tiểu Thỏ. Hốc mắt sâu hoắm, lộ ra từng tia tơ máu, cái miệng lệch hẳn về một bên, vết sẹo đỏ sậm hằn rõ trên gương mặt bà ta nhanh chóng lướt qua tầm nhìn của cô. Dáng vẻ hung hãn tàn bạo chỉ hận không thể róc xương uống máu kẻ thù của bà ta dọa Tiểu Thỏ hồn vía bay tán loạn.

Người đàn bà đó gầy đến mức cả người trông cứ như một bộ xương khô đang di động, điên cuồng tiến lại gần về phía Tiểu Thỏ khiến cô sợ tới mức vội vã ôm lấy đứa bé kia, ngã ngồi xuống đất.

Ngải Thụy Khắc Tư vrun tay đặt bên eo Tiểu Thỏ, đỡ cô đứng sang một bên, sau đó ngay tức khắc đi tới trước mặt người đàn bà đó, nắm chặt cổ tay bà ta, “Đưa phu nhân quay về, sao lại để bà ấy chạy tới đây vậy?”

“Ha ha ha ha...” Vị phu nhân tóc xoăn đột nhiên phát ra một tiếng cười điên dại khiến người ta nghe thấy muốn nổi da gà, thân mình vận vẹo như con rắn tới sát bên Ngải Thụy Khắc Tư, bàn tay gầy trơ xương chậm rãi vrun đến vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Ngải Thụy Khắc Tư nhanh chóng hất tay bà ta ra, trong mắt hiện rõ sự chán ghét cùng khinh thường.

“Vâng, tam thiếu.” Hai tên lính canh vội vàng tiến lên giữ lấy người đàn bà điên kia, không quan tâm đến việc bà ta đang kêu la gào rú, dùng sức kéo bà ta đi về phía cuối hành lang.

Tiếng cười man rợ của người đàn bà đó vang vọng khắp tòa tháp, hai chân bà ta giãy giụa đập mạnh xuống sàn nhà, khiến cho hai người lính kia suýt nữa thì không khống chế được.

Sau một hồi vất vả, cánh cửa sắt cuối hành lang vang lên vài tiếng “lạch cạch”, xen lẫn vào đó là thanh âm kêu la gào thét của người đàn bà kia.

Tiểu Thỏ ôm chặt lấy cổ đứa bé, nét mặt kinh hoàng nhìn về phía hành lang tối đen như mực. Dường như ở nơi đó có một con quái vật vô hình đang rình rập, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra cắn chết người.

“Đừng sợ, mọi chuyện đã ổn rồi.” Ngải Thụy Khắc Tư tiến lên cầm lấy tay Tiểu Thỏ, tươi cười an ủi cô.

“Tam thiếu gia.” Tiểu Thỏ ôm lấy đứa nhỏ đang khóc thút thít không ngừng đi theo Ngải Thụy Khắc Tư quay về phòng, “Người đàn bà điên đó là ai vậy?”

“Chị gái, đó là mẹ của em.” Cô bé cúi đầu, đôi mắt ầng ậc nước.

“Sao lại như thế? Vì sao bọn họ lại nhốt mẹ em ở chỗ đó?” Tiểu Thỏ ngồi xuống, ôm lấy cô nhóc đáng thương, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô bé.

“Jiji Radha.” Ngải Thụy Khắc Tư nheo mắt lại, liếc mắt cảnh cáo đứa bé, “Cô nói quá nhiều rồi, đi về ngay đi.”

“Tam thiếu gia, tôi không muốn trở về, tôi... tôi muốn ở cùng với chị ấy. Hôm nay không biết tại sao mẹ lại vẫn luôn phát điên như vậy.” Cô gái nhỏ sợ

hải vịn vẹo ngón tay trắng bệch của mình, len lén giương mắt nhìn về phía Ngải Thụy Khắc Tư.

“Không được! Cô không thể ở lại đây.” Ngải Thụy Khắc Tư ngay lập tức cự tuyệt.

“Mẹ của cô bé này bị bệnh, sao mấy người có thể nhốt nó cùng với một người thần kinh chứ?”

“Chuyện này Tiểu Thỏ không cần phải lo lắng. Cô gái này không đơn giản chút nào, không giống những đứa nhỏ bình thường mà cô hay gặp đâu, tuyệt đối không thể ở lại đây với cô được.” Ngải Thụy Khắc Tư vươn tay túm lấy bàn tay nhỏ bé của Jiji Radha, khiến cô bé “oa” một tiếng khóc nức nở.

“Tam thiếu gia, anh cũng thấy cô bé này đáng thương đến vậy, sao có thể nhẫn tâm được?” Tiểu Thỏ vội vàng ôm lấy cô nhóc kia, vươn tay giúp cô lau nước mắt.

“Tiểu Thỏ.” Ngải Thụy Khắc Tư nhíu mày, “Tôi đồng ý với cô cũng không có tác dụng, bề hạ nhất định sẽ không cho phép cô ta ở lại bên cạnh cô.”

“Chưa thử qua làm sao biết trước được?”

Ngải Thụy Khắc Tư biết không thể lay chuyển được Tiểu Thỏ, vì thế chỉ có thể thờ dài nhìn cô.

Tiền Ngải Thụy Khắc Tư xong, Tiểu Thỏ lấy một cái khăn mặt, đưa cho cô bé lau mặt sạch sẽ, sau đó hai người lấy bánh ngọt ra ăn, nhìn thấy cô nhóc kia dần bình tĩnh lại, Tiểu Thỏ mới bắt đầu hỏi han những điều trong lòng còn tò mò, “Jiji Radha, vì sao bọn họ lại nhốt em và mẹ em ở đây?”

“Anh trai không thích mẹ và em, anh ta nhìn thấy mẹ con em chẳng khác gì nhìn thấy ruồi bọ, sự tồn tại của mẹ con em chỉ khiến anh ta tức giận mà thôi.”

“Anh trai?”

“Anh Agger Las.”

“Ý em là, bề hạ Agger Las nhốt hai mẹ con em ở nơi không có ánh sáng này?”

“Vâng.” Cô gái nhỏ yếu ớt gật đầu.

“Vì sao? Jiji Radha, nhốt người cũng phải có lý do chứ?”

“Anh trai nói, sự tồn tại của em và mẹ sẽ chỉ là vết nhơ của hoàng thất, sẽ khiến cho cả đất nước cảm thấy xấu hổ, chính vì vậy, không thể để cho người khác nhìn thấy.” Cô gái nhỏ cúi đầu, đôi mắt ngập nước, “Chị, em sợ căn phòng tối tăm kia, giường ở đó cứng lắm, ngày nào cũng không được ăn no, lại thường xuyên bị mẹ la mắng...”

“Chỗ đó... Phòng của mẹ con em, không giống thế này sao?” Tiểu Thỏ vươn tay chỉ chỉ căn phòng lộng lẫy.

Jiji Radha dùng sức lắc đầu, “Dĩ nhiên là không giống. Anh trai muốn trừng phạt mẹ, làm sao có thể để mẹ con em ở một nơi thoải mái như thế này đâu?”

Tiểu Thỏ vội vàng kéo cô bé vào lòng, ôm chặt lấy thân hình nhỏ nhỏ, “Jiji Radha, em đừng lo lắng nữa, chị có thể giúp em việc gì sao?”

Đôi mắt Jiji Radha sáng ngời, ngập tràn vui vẻ.

Cô dùng sức gật đầu, khẽ lắc lư cánh tay Tiểu Thỏ, “Chị, chị có thể mang em đi cùng được không? Em biết hai ngày nữa anh Irenaeus sẽ tới đón chị, cho nên anh trang mới tăng cường phòng bị ở chỗ này. Em muốn đi cùng chị, em nhớ anh Irenaeus.”

“A? Em biết anh Irenaeus?”

Cô gái nhỏ gật đầu, đôi mắt sáng ngời cong cong như vầng trăng, “Vâng, anh Irenaeus dịu dàng hơn anh Agger Las rất nhiều, em rất thích anh Irenaeus.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Một Giọt Máu Đào Hơn Ao Nước Lã (3)

Tiểu Thỏ có chút chán nản xoa xoa đầu cô gái nhỏ, “Nhưng chính chị cũng không biết khi nào thì anh ấy sẽ đến.”

“Nếu như anh ấy đến, chị nhất định sẽ mang Jiji Radha đi cùng đúng không?” Cô bé háo hức nhìn Tiểu Thỏ.

Khóe môi Tiểu Thỏ giật giật, cười khẽ, “Hắn... Hắn là như vậy.” Quyền quyết định không nằm trong tay cô, vấn đề này có lẽ vẫn nên hỏi Irenaeus thì tốt hơn.

Cô nhóc ngay lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Tại sao Jiji Radha lại quen biết bệ hạ Irenaeus?”

“Vừa sinh ra liền quen biết a.”

“Hả?” Đôi môi Tiểu Thỏ khẽ giật giật, “Cái này... Lúc Jiji Radha sinh ra, hẳn là bệ hạ Irenaeus mới có mười sáu tuổi phải không?”

“Là mẹ nói cho Jiji Radha biết, em có hai người anh trai vô cùng vĩ đại.”

Tiểu Thỏ “à” một tiếng, gật đầu, đột nhiên cô bắt gặp trùng lớn hai mắt, nắm chặt lấy cô gái nhỏ kêu lớn, “Em vừa nói gì cơ?”

“Jiji Radha có hai anh trai.” Cô nhóc ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Thỏ, “Anh Irenaeus và anh Agger Las đều là hai anh trai cùng mẹ khác cha của Jiji Radha a.”

“A!” Tiểu Thỏ giơ tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, khó tin tròn tròn mắt, “Em... Ý em là.. Bệ hạ Irenaeus và bệ hạ Agger Las... có quan hệ huyết thống?”

Jiji Radha dùng sức gật đầu.

“Sao lại có thể như vậy?” Tiểu Thỏ từ trên giường nhảy dựng lên, đi qua đi lại vòng quanh sô pha, “Irenaeus và Agger Las sao lại có thể là anh em? Trời, thật đúng là khó tin!”

“Nói như vậy...” Tiểu Thỏ chợt hiểu rõ, kêu lớn, “Chẳng lẽ năm Irenaeus năm tuổi, mẹ anh ấy liền đi theo hoàng đế tiền nhiệm của Băng quốc?”

Jiji Radha ủ rũ gật đầu, “Hứng thú của mẹ đối với đàn ông không bao giờ vượt quá ba tháng, cho nên, bà có thể sống cùng cha của anh Irenaeus năm năm, đã là kì tích rồi.”

“A?” Tiểu Thỏ kinh ngạc há hốc miệng, một lúc lâu vẫn nói không nên lời.

“Mẹ của Jiji Radha... Sao... Sao có thể là người như vậy?”

“Vậy... vậy... vậy... em... em chính là em ruột của bệ hạ Agger Las? Vì sao anh ta lại có thể đối xử với em như vậy?”

“Cha em... không phải là cha của anh Agger Las. Ông ấy chỉ là một thị vệ nho nhỏ canh gác hoàng cung mà thôi.” Jiji Radha đáng thương gục đầu xuống, “Lúc còn nhỏ, bọn họ vẫn luôn gọi em là tạp chủng...”

“A???” Tâm trạng của Tiểu Thỏ lúc này quả thật không thể chỉ dùng một từ ‘kinh ngạc’ để hình dung.

Mẹ của Irenaeus đã gây nên những chuyện gì vậy? Đó là việc mà một người mẹ nên làm sao? Chẳng trách Agger Las bệ hạ lại tức giận đến vậy. Đối lại là người khác có lẽ họ cũng sẽ hành động giống thế, một người mẹ như vậy, thật đúng là rất vô trách nhiệm với con cái của mình.

“Cạch.” Cánh cửa khẽ mở ra.

Mái tóc vàng rực rỡ chậm rãi hiện ra sau khe hở.

Tiểu Thỏ quay đầu lại, trông thấy Agger Las đang đẩy cửa đi vào, ánh mắt dõi theo từng bước chân của hắn.

Không biết có phải do những điều mà cô vừa mới biết được hay không, lúc này, cô lại cảm thấy đôi mắt đen sâu thẳm của Agger Las thật sự rất giống Irenaeus.

Dáng vẻ Tiểu Thỏ thất thần nhìn hắn ngay tức khắc rơi vào tầm nhìn của Agger Las khiến hắn vô cùng thích thú. Hắn cố ý nghiêm mặt tiến lại gần, vươn tay捏捏 hai má Tiểu Thỏ, “Nhìn thấy ta liền lắc đầu, lắc cái gì mà lắc?”

Tiểu Thỏ phục hồi tinh thần lại, vội vàng xua tay nói, “Không phải, không phải tôi lắc đầu với anh.”

“Jiji Radha.” Agger Las lạnh lùng nhìn chăm chăm cô gái nhỏ, “Ta biết thủ đoạn của cô không chỉ dừng lại ở những việc này, có điều, nếu cô muốn bày mưu tính kế với Tiểu Thỏ, cô vẫn còn non nớt lắm. Cút về phòng ngay lập tức cho ta, ta không muốn nhìn thấy cô thêm một giây nào nữa!”

“Agger Las, sao anh lại có thể đối xử hung ác với em gái của mình đến vậy? Cô bé vẫn chỉ là một đứa trẻ.” Tiểu Thỏ vươn hai tay ra, ngay lập tức bị Agger Las không thương tình túm lại. Ngón tay thon dài của hắn chọc chọc vào cái trán trắng nõn của Tiểu Thỏ, “Em biết cái gì? Nó đối trả nhiều đến mức trở thành điều luyện rồi, đừng chỉ nhìn thấy tuổi của nó còn nhỏ, trong lòng nó chẳng có gì tốt đẹp cả, em ngốc như vậy, nếu như ở cùng một chỗ với nó, có khi còn bị nó bán lấy tiền đây!”

“Làm sao có thể kinh khủng đến vậy, cô bé chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mà thôi.” Tiểu Thỏ bắt lấy tay hắn, “Agger Las, anh không thể áp đặt thành kiến của mình đối với mẹ lên người Jiji Radha được.”

“Xem ra, con quỷ kia đã khua môi múa mép với em không ít.” Agger Las cười nhạt, ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng về phía Jiji Radha.

Jiji Radha rụt cổ lại, cúi đầu thật thấp.

“Jiji Radha rất ngoan. Sao anh có thể nhìn một đứa trẻ đơn thuần như thế chứ? Cô bé đã nói hết cho tôi rồi. Agger Las, anh là người một nhà với Irenaeus, vì sao lại căm ghét anh ấy đến vậy?”

“Tất cả là do hấn phản bội ta trước, đừng trách ta thủ đoạn tàn nhẫn.”

“Agger Las...”

“Được rồi, chẳng phải tôi đã nói cái miệng nhỏ của em không bao giờ được thốt ra cái tên này nữa hay sao?” Agger Las tức giận ôm cô vào lòng, trừng mắt nhìn Jiji Radha, “Cút ra ngoài! Đừng để ta phải lặp lại lần nữa!”

“Oa...” Jiji Radha khóc lớn, vội vã chạy ra ngoài.

“Anh!” Tiểu Thổ tức giận, không biết nói thêm gì nữa.

“Tôi làm như vậy chẳng qua cũng là muốn tốt cho em, tôi lo em sẽ bị người khác lừa.” Agger Las đưa môi qua, ngay lập tức bị Tiểu Thổ nghiêng đầu tránh né.

Agger Las có chút giận dữ nắm chặt đầu Tiểu Thổ, ép buộc cô mở miệng tiếp nhận hấn, tùy ý xâm chiếm cái miệng nhỏ thom nức...

*****

Bóng đêm sâu thẳm.

Ánh trăng mờ ảo nhẹ nhàng hòa mình cùng những tia sáng từ phía các ngọn đèn.

Khách sạn. Tầng mười chín. Trong căn phòng xa hoa.

Năm người đàn ông cao lớn mặc bộ quần áo màu đen đứng xung quanh chiếc bàn thủy tinh, tất cả đều tập trung vào tấm bản đồ đã được đánh dấu tỉ mỉ.

Sau khi bàn bạc xong, tất cả đều đồng loạt để túi xách trên mặt đất, xoay người lại nhanh chóng lắp ráp súng ống.

“Thời gian hành động của chúng ta chỉ có ba tiếng đồng hồ, trước sáu giờ sáng ngày mai chúng ta nhất định phải về đến thành phố Diễm Đế, nếu không sẽ không kịp họp báo với kí giả.” Chapelle bình tĩnh lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Hành Động Chớp Nhoáng (1)

Văn Trạc hơi cúi đầu, vẻ mặt không chút thay đổi lắp đạn vào súng, bàn tay thành thạo xoay chuyển một chút, nhanh chóng hoàn thành động tác. Nhanh như chớp, hấn cúi xuống với lấy chiếc ba lô đeo lên lưng, quay người lại nhìn mấy người kia, “Vẫn như cũ, tôi và Alvin sẽ đi cứu người, Miceli đảm nhận công việc đánh lạc hướng, hai người còn lại dọn dẹp lối thoát như đã bàn từ trước, chuẩn bị sẵn sàng để rút lui.

Tất cả đồng loạt gật đầu.

Miceli đưa chiếc kính đã được tích hợp bản đồ cung điện Irefano cho mọi người. Bọn họ nhìn nhìn phong cách thiết kế quái dị của chiếc kính một chút, sau đó cùng nhau đeo lên, dùng vài động tác đơn giản điều chỉnh, ngay lập tức, hình ảnh tất cả các con đường trong cung điện liền hiện rõ trước mắt mỗi người.

“Nhớ thường xuyên để ý thời gian.”

Năm người đồng loạt vươn tay trái lên, cúi đầu nhìn đồng hồ, gật đầu.

“Hành động!”

Mười hai giờ đêm.

Màn đêm dày đặc, từng cơn gió lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua.

Irenaeus, Alvin, Miceli đã thuận lợi xâm nhập vào cung điện Irefano. Ba người ra đấu với nhau, ai nấy đều phụ trách tấn công một tên lính canh, nhanh như cắt bịt miệng hắn lại, dùng con dao sáng lóa kề sát cổ hắn.

Thanh âm đã được thanh đổi nhẹ nhàng vang lên, “Nói mau, cô gái bị bệ hạ Agger Las của các người bắt được đang ở đâu?”

“Tầm... tầm điện... bệ... bệ hạ.”

Bàn tay Irenaeus khẽ lướt qua cổ hắn, một dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra, sau đó gờ tay kéo thân hình to lớn của hắn giấu vào lùm cây, vội vã đi tới chỗ Miceli và Alvin.

“Thế nào?”

“Tất cả đều nói ở tầm điện của Agger Las.”

“Cậu tin sao?”

“Nếu không phải do tín hiệu của Tiểu Thổ đột nhiên biến mất, chúng ta có lẽ không cần hành động vội vã đến thế này.” Miceli mím môi, lạnh lùng nói.

“Đi thôi.”

“Irenaeus.” Alvin kéo hắn lại, ẩn mình trong bóng tối, “Nếu đây là cái bẫy, chúng ta sẽ nhảy vào cái hố mà Agger Las đã đào sẵn mất.”

“Cho dù là cái bẫy cũng phải thử.” Irenaeus không nhận được găm nhẹ, “Dù chỉ một phần một giây tôi cũng không thể đợi thêm được nữa! Để tôi đi tìm cô ấy.”

“Suyt, có người!” Miceli ấn hai người ngồi xuống.

Một người đàn ông thấp lùn trông như quả bí ngô di động dẫn theo đám người hầu hùng hục bước về phía trước, vừa đi vừa lăm bằm, “Ta biết mà, bệ hạ sẽ không buông tha dễ dàng như vậy. Hôm trước thì sai ta đi tìm một đồng kẹp tóc đỏ cô gái, hôm nay lại kêu người ta đi tìm mưa tào phớ hoa[1] suốt cả đêm, có trời mới biết tào phớ hoa là cái gì a! Ô ô ô ô, có người quản gia nào mệt mỏi như ta không? Tự bệ hạ làm cho cô nhóc kia khóc mãi không ngừng, lại không dỗ được, chỉ biết làm khô ta thôi...”

Ba người đồng loạt dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau.

Alvin đứng ở ngoài cùng lặng lẽ tiến lại gần đoàn người, âm thầm vươn tay che miệng một tên hầu lại, dưới ánh nhìn đầy hoảng sợ của đối phương, kéo hắn vào trong bóng tối.

Con dao lạnh lẽo của Irenaeus nhanh như cắt đặt trên cổ người nọ, “Mau nói, cô gái mà bệ hạ của các người đang giam giữ giờ đang ở đâu?”

“Ồ... ở... ở... tầm... tầm... tầm điện.” Đôi con ngươi của người nọ nhanh chóng di chuyển, hoảng sợ nhìn lưỡi dao sắc bén đang kề sát vào cổ mình, không nhận được nuốt nước miếng.

“Còn không chịu nói thật, chẳng lẽ lại muốn chết? Có người đã nói cho tao biết, chỗ đó không phải nơi mày chỉ, mày bảo tao nên tin mày hay tin hắn đây?” Alvin hung dữ nắm lấy cổ người kia, dùng sức bóp mạnh, sắc mặt tên người hầu ngay tức thì trắng bệch không còn giọt máu.

“Nói nhanh lên, sự kiên nhẫn của tao có giới hạn.”

“Được... được... được... Tôi... tôi nói, thật ra là ở tòa tháp đồng hồ phía sau vườn hoa...”

“Tháp đồng hồ?” Đôi mắt Irenaeus chợt lóe, tiếp tục ép hỏi, “Vì sao cô gái lại khóc?”

“Không... không... không... tôi không biết gì cả. Tôi... tôi... lúc tôi đi vào đó cùng quản gia đã thấy cô gái kia cuộn mình ngồi ở góc giường khóc thút thít, bệ hạ không biết phải làm thế nào, vô cùng sốt ruột, cho nên mới nghĩ cách dỗ dành...”

“Bộp!” Irenaeus gờ tay đánh mạnh vào người kia, trong mắt chợt lóe một tia hung ác.

Tên Agger Las chết tiệt! Hắn đã làm gì cô ấy? Đồ súc sinh!

Thân ảnh ba người lao vun vút dưới bầu trời đêm, một đường đi thẳng tới vườn hoa.

“Phía trước có hơn hai mươi ám vệ.”

“Tôi sẽ giải quyết bọn họ, hai cậu đi vào từ phía sau.” Miceli vươn ngón cái chỉ chỗ đằng sau.

Alvin và Irenaeus cùng gật đầu, ba người chia nhau hành động.

Lợi dụng bóng tối, hai bóng dáng mờ ảo nhẹ nhàng tới gần tháp đồng hồ.

Irenaeus ra hiệu cho Alvin, hai người nhanh chóng vượt qua trận địa tia hồng ngoại, nấp vào một bụi cỏ.

Tiếng lá cây lay động đột nhiên hấp dẫn sự chú ý của mấy tên lính canh. Bọn chúng cẩn thận tiến lại gần bụi cỏ mà Irenaeus đang trốn, dùng mũi súng kiểm tra khu vực xung quanh.

Đột nhiên, tiếng còi báo động trước tòa tháp đồng hồ bắt đầu vang lên, hai tên lính liếc nhìn nhau một cái, vội vàng chạy theo bọn lính còn lại.

Irenaeus từ trong bụi cỏ chui ra, nhanh tay kéo một tên lính gác ở gần đó, che miệng hắn lại, cắt đứt động mạch cổ, sau đó nhẹ nhàng kéo xác hắn vào một góc khuất.

Cùng lúc đó, Alvin cũng giải quyết xong một tên lính, hai người cùng nhau đi vào tháp đồng hồ, ngẩng đầu nhìn căn phòng vẫn đang sáng đèn ở trên cao, đôi mắt hơi nhú lại.

Irenaeus đặt chiếc ba lô trên vai xuống đất, lấy chiếc móc câu từ bên trong ra quay tròn vài vòng, sau đó quăng lên vách tường tòa tháp, chỉ cách ban công khoảng một thước, đi lên rất tiện.

Irenaeus nhanh chóng nắm chắc dây thừng, linh hoạt leo lên trên.

Chẳng mấy chốc, Irenaeus đã lên tới nơi, nhẹ nhàng vươn tay với lên ban công, hơi hơi dùng lực, cả người liền phi vào trong, lạng lẹ dừng lại trên nền nhà. Hắn dùng mũi dao khe khẽ đẩy cánh cửa sổ sắt đất ra, tạo thành một khe hở, hơi hơi vén tấm rèm ở bên trong lên, nhìn vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Hành Động Chớp Nhoáng (2)

Văn Trạc nhìn qua khe hở tấm rèm, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt khiến hắn tức muốn trào máu.

Cô gái mà mình ngày đêm mong nhớ lúc này đang ngồi trên đùi một người đàn ông khác, bị hắn bắt nạt. Tên súc sinh Agger Las đáng bị băm vằm thành trăm ngàn mảnh kia không thèm quan tâm đến đôi mắt ngập nước đang cầu xin tha thứ của cô gái, thô bạo chiếm hữu cái miệng nhỏ của Tiểu Thỏ.

Irenaeus sắp tức chết rồi!

Thật ra Agger Las cũng rất khó chịu. Lúc hắn nói chuyện nhẹ nhàng với cô thì cô không thèm nghe, cuối cùng vẫn là hắn không kiềm chế được mà dùng cách thức cứng rắn.

Thật vất vả mới ngăn lại được hành động cuồng hôn của mình, Agger Las vươn tay khẽ chạm vào đôi môi sưng đỏ mê người của Tiểu Thỏ, cúi đầu để trán mình dựa vào trán cô, hạ thấp tiếng nói, “Được rồi đừng khóc nữa, tôi thích em nên mới hôn em, em khó chấp nhận việc đó đến vậy sao? Ngoan, cười lên một cái xem nào. Haizz, chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi hứa lần sau sẽ không dùng sức mạnh với em nữa, được không?”

“Cộc cộc.”

“Tiến vào!” Agger Las ôm lấy cô gái nhỏ đang cuộn mình dụi mắt, nhìn về phía cửa.

Carlin nghiêm túc bước vào, “Một vụ hỏa hoạn nhỏ xuất hiện ở tòa tháp phía đông gây hỗn loạn cả khu vực. Hiện giờ đã phái người đi điều tra, không biết có phải do bọn hắn âm thầm lên vào trong này rồi hay không.”

“Đợi đến lúc bọn họ tìm được nơi này rồi nói.” Agger Las phát phát tay, biểu tình không chút quan tâm.

Carlin “vâng” một tiếng, cung kính lui ra ngoài.

Agger Las bắt lấy tay Tiểu Thỏ, “Đừng dụi mắt, thói quen này không tốt chút nào.”

Tiểu Thỏ mở to hai mắt ngập nước, đáng vẻ đáng thương nhìn chằm chằm Agger Las. Đôi con ngươi đen láy của hắn hơi hơi co lại, trong lòng đột nhiên có một tia mềm mại lướt qua, dùng dây ôm Tiểu Thỏ đi về phía chiếc giường.

“Agger Las, anh muốn làm gì?” Tiểu Thỏ cắn môi dưới, nét mặt tội nghiệp nhìn người đàn ông trước mặt.

“Đi ngủ.”

“Anh sẽ ở lại đây?” Tiểu Thỏ kinh hãi hét lớn.

Agger Las ôm cô lên giường, một tay đè lại vai Tiểu Thỏ, cười nói, “Có thể a, chỉ cần em muốn như thế.”

“Tôi... tôi không muốn.” Tiểu Thỏ vội vàng xua tay, cuống quýt lắc đầu.

Agger Las hừ một tiếng, nhẹ nhàng cởi áo khoác của cô vứt trên mặt đất, ánh mắt lưu luyến nơi bờ vai trắng nõn mềm mại của Tiểu Thỏ, trong đôi mắt đen sâu thẳm chợt hiện lên ngọn lửa nóng rực.

Hắn nghiêng người ngồi xuống bên cạnh cô, bắt chéo chân, khẽ vuốt ve cánh tay mịn màng, “Thả lỏng, đừng cứng ngắc như vậy, nếu cứ giữ tư thế này mà ngủ, sáng mai cả người em sẽ đau nhức đấy!”

Tôi... tôi... tôi... tôi căng thẳng... Đôi mắt to tròn của Tiểu Thỏ nhanh chóng di chuyển loạn xạ không ngừng. Cô lặng lẽ vờn bàn tay nhỏ bé với lấy chiếc chăn bên cạnh.

Agger Las giữ chặt lấy tay cô, “Làm gì vậy?”

“Tôi... tôi lạnh.” Tiểu Thỏ nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Lạnh sao?” Agger Las giờ tay men theo đôi vai trần của Tiểu Thỏ, nhẹ nhàng chạm vào xương quai xanh và gáy cô, bàn tay ướt sũng mồ hôi, “Không thể nào, hình như rất nóng mới đúng.”

Hắn nhếch miệng, lộ ra nụ cười nguy hiểm, cúi người xuống, hơi thở nóng rực phả vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ, “Tôi cởi váy ra giúp em, làm gì có ai đi ngủ lại mặc nhiều quần áo đến vậy? Em là quái vật sao?”

“A?” Tiểu Thỏ phần nộ kháng cự, hai bàn tay ngay lập tức bị Agger Las khóa chặt trên đỉnh đầu, vô lực giãy giụa, cô đành giờ mắt nhìn trang phục của mình bị người kia cởi xuống, để lộ ra bộ váy mỏng màu phấn hồng đáng yêu ôm kín lấy người, chỗ đùi còn được thiết kế uốn khúc phòng lên.

Vì thế, hi vọng được mở mang tầm mắt của bệ hạ Agger Las ngay lập tức bị dập tắt khi nhìn thấy hình ảnh này. Agger Las nở nụ cười kì quái, vờn tay chọc chọc vào cái má phấn hồng của Tiểu Thỏ, “Đúng là tiểu yêu tinh, sao lại mặc nhiều quần áo như vậy, chẳng trách em lại nóng, từ sáng em đã đoán được tôi sẽ cởi quần áo của em sao?”

Tiểu Thỏ mở to đôi mắt ngập nước, dùng dằng vẻ khổ sở xen lẫn mong chờ nhìn hắn, “Bệ hạ, anh... anh... bây giờ, không phải anh nên về tắm điện của mình hay sao?”

“À. Tôi nhìn cô ngủ rồi sẽ đi.” Agger Las xoay người hôn cô một cái, tiếp tục công việc cởi đồ Tiểu Thỏ, “Không mặc đồ lúc ngủ sẽ có lợi cho sức khỏe, bảo bối, để tôi giúp em.”

Có điều, thứ khiến hắn buồn bực là, hắn không nghĩ đến việc nha đầu kia lại mặc những mấy bộ váy lót bên trong, ngắn dài, mỏng dày đủ cả, đúng là phục cô, mặc nhiều đồ như thế mà không nóng chết, cứ phải cởi từng cái từng cái ra một như thế này làm Agger Las muốn phát điên.

Agger Las có chút không kiên nhẫn, hắn nhẹ nhàng ôm cô ngồi trên đùi, túm vạt bộ váy của cô kéo lên trên, cởi hết một lần, sau đó thả cô xuống giường.

Cả người Tiểu Thỏ gần như trống trơn nửa nằm trong lòng hắn, hai cánh tay bị hắn giữ chặt, đôi môi mím lại, vô cùng phần uất.

Đúng lúc này.

“Bộp bộp.” Một thanh âm nho nhỏ khe vang lên, ngay sau đó hai quả lựu đạn khói từ bên ngoài cửa sổ bay vào trong phòng, dừng lại bên chân Agger Las.

Cả phòng ngập trong làn khói dày đặc.

Agger Las dùng chân bực kín Tiểu Thỏ lại, vội vàng lui vào sâu trong phòng.

Đột nhiên, từ phía sau truyền đến âm thanh xé gió ‘vù vù’, có người thừa dịp hắn đang phân tâm chen vào, đánh một đòn chí mạng.

Agger Las nhanh chóng phản ứng tránh thoát, ngay sau đó hắn liền cảm thấy trong tay mình trống rỗng, Tiểu Thỏ còn đang bị quần trong chăn đã bị người khác cướp đi rồi.

Trong phòng có hai người.

Là hai người đàn ông phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Irenaeus?

UA?

Bọn họ lặng lẽ xâm nhập vào đây từ khi nào? Chính mình sao có thể không phát hiện ra hơi thở của bọn họ chứ?

Cả người Agger Las ướt đầm mồ hôi lạnh, hấn vron tay chạm vào con dao ở bên hông.

Nhưng người kia vẫn nhanh hơn một bước, hấn dí sát mũi dao vào lưng Agger Las.

Từng lớp khói dày đặc nặng nề bay ra phía bên ngoài, ngay lập tức thu hút sự chú ý của đám lính canh đứng gác cửa.

Tuy cánh cửa sắt này cách âm rất tốt, những người bên ngoài không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, nhưng đám khói dày đặc này thật đúng là không bình thường.

Bọn lính tiến lên gõ cửa, dùng thiết bị liên lạc gọi bên trong, “Bệ hạ, xin hỏi, có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Hành Động Chớp Nhoáng (3)

Thân ảnh mờ ảo của Agger Las nhanh chóng biến mất mỗi khi lưỡi dao sắc bén chuẩn bị đâm vào hấn.

Agger Las di chuyển rất nhanh, có điều Irenaeus còn nhanh hơn hấn một bước.

Irenaeus đập nhẹ vào tay Alvin, cả hai người chạy về phía ban công, nắm lấy dây thừng lần lượt trượt xuống dưới.

Tiểu Thỏ vui mừng mở lớn hai mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc mặt nạ quái dị, “Irenaeus! Irenaeus!”

Cô vron tay ôm lấy thắt lưng của hấn, say mê rúc đầu vào ngực Irenaeus, trong lòng kích động vô cùng.

Đây đúng là hương vị khiến người ta ngày đêm mong nhớ rồi, thật dễ chịu a. Irenaeus của cô! Irenaeus tới cứu cô!

“Nhanh lên, tiêm cho cô ấy một mũi!” Irenaeus ôm Tiểu Thỏ ngồi xuống, gior tay kéo cánh tay của cô đang ở trong chấn ra ngoài.

Thanh âm khàn khàn lướt qua lỗ tai Tiểu Thỏ, khiến cô giật mình một cái, cả người giống như bị hất một xô nước lạnh ướt sũng từ đầu đến chân.

Không phải giọng nói của Irenaeus?

“Anh... Anh là ai?” Tiếng kêu thất thanh của Tiểu Thỏ bị người kia chặn lại trong họng. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn người còn lại lấy từ trong túi ra chiếc kim tiêm đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng đâm vào cánh tay trắng nõn của Tiểu Thỏ.

“A—“

Đau quá!

Tiểu Thỏ gior hai tay loạng loạng vài giây, hai mắt liền nhắm nghiền lại ngay sau đó, cả người chột nặng nề, mê man bất tỉnh.

Trước khi hôn mê, cái miệng nhỏ nhắn còn cố mở lớn, vẽ mặt vô cùng kinh ngạc.

Irenaeus vừa tức giận vừa buồn cười trừng mắt liếc nhìn cô một cái, vron tay khép cái miệng nhỏ lại, đề phòng côn trùng bay lạc vào đó.

Hấn công cô trên lưng, Alvin ở bên cạnh cũng đã sửa soạn xong mọi thứ, đứng yên chờ đợi.

Mọi việc nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, bóng dáng mờ ảo của Agger Las xuất hiện trước mặt Irenaeus.

Irenaeus vội vàng đưa Tiểu Thỏ đang được bọc kín trong chấn cho Alvin, hơi hơi quay đầu lại, thân nhiên lên tiếng, “Đi đi.”

Alvin nhận lấy Tiểu Thỏ lùi về phía sau vài bước, dùng sức gật gật đầu, xoay người đi về hướng con đường thoát thân đã dự kiến từ trước, cả người lao về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Agger Las định lao lên liền bị Irenaeus ngăn lại. Hai người đồng thời rút súng ra cùng một lúc, vừa chạy vừa bóp cò.

Từng viên đạn ‘vút vút vút’ xé gió mà đi, mang theo thanh âm sắc bén hướng về phía đối phương.

Irenaeus thuận chân đá mạnh vào chiếc hòm gỗ bên cạnh khiến nó bay thẳng về phía Agger Las.

Đúng lúc đó, những viên đạn giống như có mắt, lao thẳng vào đầu hai tên lính canh từ phía sau chạy đến khiến bọn chúng không kịp rên một tiếng, đổ sập xuống đất, bỏ mạng.

Irenaeus không có ý định ham chiến, trước khi Agger Las đuổi kịp tới liền nhanh chóng biến mất.

Một lát sau, Irenaeus trông thấy Alvin, ôm lấy Tiểu Thỏ vào lòng, cùng Alvin tăng tốc độ.

Giờ phút này, toàn bộ chuông báo động từ khắp nơi trong cung điện Irefano đều đã vang lên inh ỏi. Từng đoàn binh lính được trang bị súng ống đầy đủ rầm rập chạy trên các hàng lang.

Alvin và Irenaeus rẽ sang một hướng khác, đúng lúc chạm mặt một đám lính đang vội vàng chạy đến.

Cả hai đều không lên tiếng, ngay lập tức giơ súng máy lên nã đạn liên hồi, khiến bọn lính còn đang khiếp sợ chưa kịp phản ứng chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

Irenaeus tiến lên đá vào tên chỉ huy một cái, dùng báng súng đập mạnh vào đầu hắn, người đàn ông còn đang run rẩy nhanh chóng về chiều trời.

Alvin khẽ nhếch khóe miệng, “Cậu đúng là vẫn tàn nhẫn như vậy, nếu vừa nãy không làm Tiểu Thỏ hôn mê, cậu nghĩ xem lúc này cô ấy có khóc ngất đi hay không? Một Irenaeus dịu dàng, đột nhiên biến thành tên sát nhân điên cuồng...”

“Lắm chuyện!” Irenaeus liếc mắt nhìn Alvin một cái, “Đi thôi.”

Hai người lại tiếp tục lên đường. Cũng may, trên đường chạy trốn, lính canh không có nhiều lắm, cho dù gặp phải một hai người, cũng đều có thể giải quyết nhanh gọn.

Cả hai giữ nguyên tốc độ kinh người chạy không ngừng nghỉ. Ở phía xa, hàng trăm binh lính từ khắp mọi phía đều đổ về hướng này.

Đột nhiên, một chiếc ô tô loạng choạng từ trong góc lao ra, xiêu vẹo tiến về phía trước hai người.

Cửa xe bị đá mạnh một cái.

Miceli thò đầu qua cửa kính, vẫy tay với bọn họ, “Lên xe!”

Hai người đồng thời toát mồ hôi lạnh... Tên kia lấy đâu ra một chiếc xe ở chỗ như thế này?

Alvin dứt khoát kéo Miceli ra khỏi ghế lái, “Irenaeus, cậu lái xe.”

“Cái gì?” Miceli bị Alvin ấn vào ghế sau, bất mãn kêu lên.

“Với trình độ lái xe của cậu, nên ngồi ghế sẽ tốt hơn.”

Trong lúc nói chuyện, Irenaeus đã nhanh chóng ngồi vào ghế lái, đưa Tiểu Thỏ cho hai người ở đằng sau.

Irenaeus xoa tay, hưng phấn kêu lên, “Bám chặt vào!”

“Két – “

Bánh xe ma sát với mặt đường, phát ra thanh âm chói tai kinh người.

Irenaeus nhấn mạnh vào chân ga, chiếc xe to lớn ngay tức khắc lao về phía đám người phía trước.

“Năm xuống!” Alvin hét lớn một tiếng, xoay người ôm Tiểu Thỏ cúi đầu xuống.

Đúng lúc đó, cửa kính thủy tinh trên xe bị một loạt đạn bắn vào, vỡ tan thành từng mảnh bắn tung tóe khắp nơi.

Irenaeus lái xe bay qua đám người, phanh gấp trên mặt đất, đột ngột rẽ vào một cánh cửa rộng lớn, bánh xe lại một lần nữa phát ra thanh âm chói tai.

Miceli ngồi bên trong nhảy dựng lên, bất mãn đập vào nóc xe, xoa trán thở phì phì la lớn, “Trình độ lái xe của tên Irenaeus này tốt lắm sao?”

“So với đứa không phân biệt được rẽ trái rẽ phải như cậu, có lẽ là tốt hơn.” Alvin chấp tay trước ngực, đem Tiểu Thỏ suýt nữa rơi xuống mặt đất ôm chặt vào lòng.

Cô gái nhỏ cau mày ngủ say sưa, giống như dù trời có sập xuống cũng chẳng liên quan đến cô.

Alvin nhìn đứa nhỏ kia, không biết nên khóc hay nên cười.

Mấy người bọn họ điên cuồng liều chết vì ai a, thế mà đương sự lại như thế này, giống như tất cả mọi thứ đang xảy ra chẳng phải do cô.

Irenaeus lái xe lao ra cung điện Irefano.

Tiếng còi xe cảnh sát gầm rú liên hồi. Từng chiếc xe nối tiếp nhau đuổi theo bọn họ.

Alvin mở bản đồ ra, hét lớn chỉ vào đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Hành Động Chớp Nhoáng (4)

Cuối cùng, ba người cũng đưa được Tiểu Thỏ đang mê man bất tỉnh nhân sự tới bến cảng.

Trong đêm tối.

Từ xa, một chiếc ca nô rẽ nước nhanh chóng phóng về phía trước, xuất hiện trước mặt ba người.

Irenaeus đưa cô gái nhỏ lên ca nô trước, để Kate ôm chắc lấy cô, sau đó bản thân mới cùng Alvin và Miceli đồng thời nhảy lên đó.

Thời gian được tính toán sít sao, đúng lúc gần hai mươi chiếc xe cảnh sát gào rú ầm ĩ lao tới, ca nô đã nhanh chóng rời bờ.

Agger Las tức giận sai người tra xét đường đi của chiếc ca nô, sau đó dẫn theo năm người lính vội vã đuổi theo.

Kĩ thuật điều khiển ca nô của Kate quả thực vô cùng, vô cùng thâm hiểm, khiến đầu óc mấy người còn lại quay cuồng liên hồi.

“Cậu có biết lái không đấy?” Miceli kháng nghị kêu to. “Cậu làm nó thăng bằng một chút không được sao?”

“Mấy cậu không thấy bọn họ đang đuổi theo sao?” Kate gào lên, “Nếu lát nữa thủy quân của họ cũng tham chiến, tôi nói cho mấy cậu biết, chúng ta chết chắc!”

“Chết cái đầu cậu a!” Miceli ngẩng mặt lên trời than một tiếng sợ hãi.

Irenaeus di chuyển đến đuôi ca nô, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào đám người Agger Las đang bám sát bọn họ không rời, sau đó liền gọi điện cho Agger Las, chờ đợi một lúc lâu, đầu dây bên kia mới có người nghe máy.

“Anh muốn nói việc gì?” Thanh âm lạnh lẽo băng giá của Agger Las truyền vào tai Irenaeus.

“Agger Las, từ trước đến nay, tôi là người sẽ không lâm trận mà không nắm chắc phần thắng, hẳn là cậu biết.” Irenaeus hừ lạnh nhìn chăm chú vào chiếc ca nô đang gắt gao bám theo phía sau. Từng viên đạn của đối phương xé gió ‘vút vút’ lao tới, có điều vì tầm bắn quá xa, tất cả đều đáp xuống mặt nước.

“Chúng ta đã bố trí thuốc nổ bên bờ biển, cũng như trong cung điện của các cậu, nếu cậu không từ bỏ ý định truy đuổi ngay lập tức, toàn bộ cung điện sẽ chìm trong biển lửa, không thể cứu vãn. Về số lượng người thương vong, ta nghĩ không cần phải nói cho cậu biết, tự bệ hạ chắc cũng có thể tính toán rõ ràng.”

“Xâm nhập vào địa bàn của ta, bắt người phụ nữ của ta đi, lại còn bảo ta cứ thế buông tha cho anh sao?” Thanh âm hung dữ ngay lập tức vang lên.

Agger Las giờ một bàn tay lên, dùng khả năng đặc biệt của mình làm cho từng con sóng nổi dậy, cuộn cuộn lao về phía ca nô của đám người Irenaeus.

Irenaeus hơi nheo mắt, vuron tay phải lên, ngay tức khắc trên biển xuất hiện một cột nước cao lớn, hung hăng đập vào những đợt sóng lớn của Agger Las.

“Ầm.” Một tiếng nổ vang lên.

Hai luồng sức mạnh đâm thẳng vào nhau, nước biển nhanh chóng vỡ tan thành từng giọt nhỏ, bắn tung tóe khắp nơi.

Đám người Irenaeus vượt gió dũng cảm đi về phía trước. Còn chiếc ca nô Agger Las lại đột nhiên bị một làn sóng lớn ập vào, nghiêng ngả không ngừng.

Cùng lúc đó.

Xa xa.

Từ phía cung điện Irefano truyền đến tiếng nổ “ầm” một cái, ánh lửa đỏ rực lóe sáng trên bầu trời, từng luồng khói đen sì bốc lên ở nơi thành phố.

“Mấy tên điên kia, chẳng lẽ lại thực sự chôn thuốc nổ ở cung điện Irefano?”

Một khi có người uy hiếp bọn họ, đúng là việc gì họ cũng làm được.

Nếu đám người đó thực sự đồng thời kích nổ tất cả cùng một lúc, vậy thì số lượng dân chúng vô tội thiệt mạng trong chuyện này, hẳn là không thể đếm được...

Agger Las đột nhiên giơ tay lên, ánh mắt phần hện dần dần biến mất theo chiếc ca nô đang ngày một rời xa.

Hắn cảm giác được trái tim mình đang co rút từng hồi, giống như bị người ta khoét trong ngực một lỗ thật to, đau đớn vô cùng.

Đừng cướp đi trái tim của hắn!

Irenaeus! Sao anh có thể khiến tôi hận anh đến tận xương tủy như vậy?

Nắm ngón tay lạng lẽ nắm chặt, sắc mặt Agger Las tái nhợt nhìn đắm đắm về phía chiếc ca nô đang dần biến mất, hắn khẽ cắn môi, lớn tiếng nói, “Thu quân về, tìm chuyên gia gỡ bom mìn về đây!”

“Vù vù vù vù...” Chiếc trực thăng loại nhỏ bay xung quanh bên trên ca nô, chậm rãi thả thang dây xuống.

Alvin nhẹ nhàng đặt Tiểu Thổ còn đang mê man lên lưng Irenaeus, dùng sợi dây da buộc chặt người cô vào thắt lưng hắn.

Irenaeus hơi hơi vỗ nhẹ mõng Tiểu Thổ, quay đầu vuron tay tạo thành một cái chữ V, sau đó nhẹ nhàng bám vào trên thang dây, leo lên chiếc trực thăng.

Alvin, Miceli, Kate cũng thuận lợi nối đuôi nhau đi lên, chen chúc chui vào bên trong.

“Cạch” một tiếng, Alvin đóng cửa máy bay lại, đôi mắt ẩn chứa ý cười nhìn thẳng về phía Chapelle đang ngồi trên ghế điều khiển, giơ ngón cái với hắn.

Trực thăng “vù vù vù” chuyển động, bay về phía chân trời đen kịt.

Miceli khó khăn xoay người lại, lấy tấm bản đồ từ trong ba lô mở ra, “Chapelle a, tôi bảo này, lần sau cậu có thể đổi chiếc trực thăng lớn hơn một chút được không? Cái này rõ ràng dành cho 3 người, thế mà còn muốn nhét năm người chúng tôi vào đây!”

“Không có tiền!” Chapelle thờ phỉ phỉ bác bỏ.

“Irenaeus!”

“Có việc gì thế? Tôi không điếc, sao cậu gọi lớn tiếng như vậy làm gì?”

“Cậu nhìn Chapelle xem, nhìn đi! Rõ ràng siêu siêu có tiền, lại còn ở trước mặt chúng ta than vãn.”

“Lần sau bỏ tiền ra mua một cái lớn chút đi!” Irenaeus đề mặc mấy người bọn họ chen chúc ở phía sau, bụng hắn còn đang bị một con Thổ ngốc đè lên, suýt nữa thì muốn phun ra. Hắn mới là người khổ sở nhất a!

“Nói nhiều muốn chết! Cậu chi tiền, tôi mua ngay lập tức.” Chapelle kêu lên.

“Này, này, này, phía trước hình như có cái gì đen đen, này này, mắt cậu nhìn kiểu gì vậy?”

“A, hình như là một tòa tháp!”

“Phạch phạch – “ Trực thăng bay sát tòa tháp, suýt chút nữa thì gặp nguy hiểm.

Mọi người đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Chapelle, kĩ thuật lái xe của cậu đúng là rất kém!” Miceli phỉ phỉ kháng nghị.

“Đây là xe sao?” Những người khác không hện mà đồng loạt cùng nhau vuron tay đập vào gáy của hắn một cái.

“Thằng nhóc kia, cậu lấy bằng lái máy bay từ khi nào vậy? Sao tôi lại không biết?” Irenaeus tò mò hỏi.

“Ai bảo với cậu tôi có bằng?” Chapelle ‘hừ’ một tiếng.

“Gi?” Bốn người cùng lúc kêu lên đầy sợ hãi.

“Đây là lần đầu tiên tôi lái máy bay a! Làm quen vài lần liền thành thạo!”

“Câu nói cái gì?” Bốn người phía sau nghe xong, suy nghĩ đầu tiên là muốn lao lên bóp chết hắn.

Chapelle cười gượng xua tay, “Cái này... Là nói đùa... Nói đùa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Làm Nũng (1)

“Sáng sớm ngày 10 tháng 5, cung điện Irefano ở Băng quốc bị tập kích bất ngờ, đã xảy ra một vụ nổ lớn. Toàn bộ tất cả nghi ngờ đều đổ dồn về phía tổ chức phản tử khủng bố Ou Rhone, bọn chúng muốn thể hiện rõ sự bất mãn với chính phủ quốc gia nên đã tự trang bị sẵn súng ống QWE050 lên vào cung điện, gây xung đột vũ trang với các binh lính canh gác. Hiện nay, số người tử vong đã lên tới con số 17.

Phản tử khủng bố cài sẵn bom ở ngay trước cửa hoàng cung, sau khi tất cả đồng loạt phát nổ đã gây nên một trận hỏa hoạn không hề nhỏ, rất may lúc ấy là đêm khuya, ti lệ thương vong cũng không lớn lắm.

Sự việc khủng bố lần này đã gây nên làn sóng hoang mang trong lòng phần đông dân chúng. Sáng sớm hôm nay, hàng vạn người dân vương quốc Băng đã tập trung ở trước cửa cung điện Irefano, mong muốn được gặp mặt bệ hạ.

Chín giờ mười lăm phút sáng, bệ hạ Agger Las xuất hiện ở quảng trường phía trước cung điện gặp gỡ các phóng viên cùng hàng ngàn người dân đang thấp thỏm lo lắng, cuộc họp báo này chỉ kéo dài trong ba phút ngắn ngủi. Sắc mặt hoàng đế bệ hạ trông vô cùng mệt mỏi, bác sĩ riêng của ngài lúc nào cũng theo sát bên cạnh, không rời một khắc.

Hoàng đế bệ hạ bày tỏ sự áy náy trước sự khủng hoảng trầm trọng của người dân trong lần tập kích của bọn khủng bố, người cũng cam đoan chính phủ sẽ xử lý tốt những chuyện này trong thời gian ngắn nhất. Chính phủ đã huy động một lượng quân đội lớn để điều tra khắp các góc ngách của hoàng cung, cho đến bây giờ, tạm thời vẫn chưa phát hiện thêm nơi thứ hai có gắn thuốc nổ.

Ngoài ra, sự kiện nổ bom đêm hôm qua đã khiến cho phiên giao dịch đầu tiên của thị trường chứng khoán Ouwei giảm mạnh 8%.

Lãnh đạo các quốc gia khác cũng thay mặt cho đất nước họ bày tỏ nỗi kinh hoàng cùng sự căm phẫn đối với hành động khủng bố phi nhân tính này, đồng thời gửi lời thăm hỏi ân cần tới bệ hạ Agger Las.

Chủ tịch Trương Hùng Thiên của nước Z nói, sẽ luôn sát cánh trên cùng một chiến tuyến với nhân dân Băng quốc, cùng nhau vượt qua quãng thời gian khó khăn này.

Tổng thống nước M Valley Grid mạnh mẽ lên án trận tập kích dung bom lần này của bọn khủng bố, sẵn sàng giúp đỡ về mọi mặt cho Băng quốc.

Thủ tướng nước R, Ichiro gửi lời hỏi thăm ân cần nhất đến toàn bộ dân chúng Băng quốc, đồng thời ngỏ ý sẽ dành sự giúp đỡ đặc biệt cho đất nước trong thời gian tới.

Nguyên thủ quốc gia các nước Y, F đều đã gửi điện thăm hỏi bệ hạ Agger Las, thể hiện sự tiếc thương cùng lời an ủi sâu sắc.

Bệ hạ Hoàng Phủ Văn Trạc của Diễm quốc cũng đã mời các kí giả tới họp báo về sự kiện khủng bố ở Băng quốc vào lúc 9 giờ 30 phút sáng nay, bày tỏ sự kinh hoàng tột độ của chính phủ khi biết được thông tin này, đồng thời lên tiếng chỉ trích nặng nề hành vi đã mạo phạm nhân tính của phản tử khủng bố.

Bệ hạ cũng nói rõ, nhóm khủng bố Ou Rhone từ trước đến nay vẫn luôn tìm cách gây rối nền hòa bình thế giới, đã nhiều lần gây ra những vụ thảm sát đẫm máu, lúc trước người cũng đã từng nhận được thư đe dọa của bọn chúng. Thông qua sự việc lần này, toàn thể dân chúng Đế quốc đều đồng lòng nhất trí giúp đỡ Băng quốc về mọi mặt, mau chóng tiêu diệt tận gốc phản tử khủng bố, trả lại nền hòa bình cho thế giới.

Mặt khác, người cũng trấn an dân chúng nước mình không nên lo lắng, chính phủ sẽ tăng cường công tác bảo an ở khắp nơi, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không làm phụ sự tin nhiệm của người dân.

Cuộc họp báo đã tiến hành được gần một tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, hoàng đế bệ hạ vẫn luôn kiên nhẫn trả lời hết tất cả câu hỏi của cánh phóng viên.

Mười rưỡi, dưới sự hộ tống của nhân viên bảo an, bệ hạ vội vàng rời khỏi hội trường cuộc họp báo.

Tình hình tắc đường lúc này vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều người dân kích động muốn tới gần bắt tay với bệ hạ. Mặc dù đã có hơn ba trăm cảnh sát bảo vệ cùng các nhân viên bảo an giữ gìn trật tự nhưng tình huống lúc đó vẫn có chút hỗn loạn, cho đến tận mười một giờ trưa, hoàng đế bệ hạ mới hoàn toàn

rời khỏi hội trường.

Phóng viên đưa tin từ hiện trường.”

“Choang!”

Ly rượu thủy tinh bị ném mạnh vào màn hình rộng lớn, dòng chất lỏng màu đỏ quanh lan tràn khắp nơi.

Carlin mím chặt môi, cúi đầu đứng ở trước mặt bộ hạ Agger Las, không dám nhìn vào đôi mắt ngập tràn tơ máu của bộ hạ.

Bộ hạ Irenaeus đúng là một người thâm trầm kín đáo, đã tính toán tốt đường lui, đổ hết tội cho mấy kẻ tội nghiệp kia, đúng là oan uổng cho mấy tên khủng bố Ou Rhone.

“Carlin, nối điện thoại với anh trai cho ta.” Agger Las lạnh giọng mở miệng.

*****

“Bộ hạ, bộ trưởng bộ quốc phòng đã chờ người ở trong phòng làm việc được một lúc lâu rồi.”

“Bây giờ ta không có thời gian.”

“Bộ hạ...” Mạc Tư cầm điện thoại chạy tới, “Điện thoại của Nghiêm lão, Đồ lão.”

Irenaeus vươn tay cản lại, “Làm gì có chuyện gì nữa đây, chắc chắn lại là mấy câu dong dài vô nghĩa, nói là ta không ở đây.”

Hắn xoay người không quay đầu lại, lập tức đi về phía tấm điện của mình.

Lòng hần nóng như lửa đốt, vội vã chạy về phòng, trực tiếp hỏi Alvin, “Vừa nãy cậu nói gì với tôi trong điện thoại? Sao lại nổi mẩn đỏ?”

Alvin ngồi ở bên giường bĩu môi, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Thỏ đang nằm trên giường, “Cơ thể của cô nhóc kia là lạ, sau khi tiêm thuốc an thần xong vẫn chưa tỉnh lại, trên người còn nổi mẩn đỏ, chắc là do dị ứng với thuốc.”

Irenaeus vội vàng đi tới bên giường, cúi người xuống kiểm tra.

Quả nhiên, trên cánh tay và trên cổ của cô gái nhỏ xuất hiện không ít nốt đỏ.

“Vậy nên làm thế nào?”

“Không có cách nào khác, cứ tạm thời dùng thuốc hai ngày đã, xem xét tình hình rồi tính tiếp.” Alvin buông chân trái xuống, đứng lên, đưa cho Văn Trạc một túi thuốc nhỏ, “Mỗi sáng, trưa, tối uống một lần, nếu như biến chuyển tốt, hẳn là đến tối các nốt đỏ sẽ biến mất.”

Alvin đứng dậy bước ra cửa, Văn Trạc vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Thỏ, nhẹ nhàng quan sát kĩ cổ của cô, chạm rai nhú mảy.

Hắn rót một cốc nước, sau đó nâng cô ngồi dậy trong lòng, lấy ra một viên thuốc màu trắng để vào trong miệng cô, từ từ nghiêng cốc để cô uống.

Tiểu Thỏ cảm giác được có người cho mình uống nước, mồm mọt mở đôi mắt mù sương, khuôn mặt lo âu của Irenaeus thấp thoáng hiện lên ở đằng trước.

“Irenaeus.” Cô cuống quýt vươn hai tay, cố sức rướn người về phía hắn.

Irenaeus vội vàng nắm lấy tay Tiểu Thỏ, ôm chặt cô vào lòng, cau mày khẽ vuốt ve cổ cô, cắn cắn cái tai nhỏ, thấp giọng, “Mau nuốt thuốc vào.”

Tiểu Thỏ mê man nuốt một ngụm, sau đó đột nhiên kêu lớn, “Irenaeus... Irenaeus...”

“Anh ở đây, anh ở đây.” Hắn vội vã hôn lên bàn tay nhỏ của cô đang vẫy loạn không ngừng, “Không sao, không sao, chúng ta quay về rồi.”

“Irenaeus...” Tiểu Thỏ nói không ra hơi, đầu óc choáng váng ngã vào trong lòng Irenaeus, khuôn mặt nhỏ nhỏ khổ sở co rúm lại, cắn chặt môi.

Irenaeus chỉnh lại giọng nói, vươn tay vuốt nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, quay đầu về phía Tô Lợi Văn vừa mới gõ cửa đi vào, “Có chuyện gì?”

“Bộ hạ, điện thoại của bộ hạ Agger Las.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Làm Nũng (2)

“Giọng nói của anh trai đúng là vẫn luôn bình tĩnh như trước.” Thanh âm lạnh lẽo của Agder Las truyền đến từ đầu dây bên kia, “Anh trai hành động cũng hoàn hảo thật đấy, khiến ta lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là mùi vị thất bại.”

“Anh nói ở cung điện có 8 vị trí đặt bom, hẳn là lừa ta.”

“Theo như tính cách lương thiện của anh trai, làm sao có thể làm ra những chuyện như thế này được?”

“Ta đúng là ngu, tới tận bây giờ mới nghĩ ra điều này...”

“Agger Las, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì, không cần phải quanh co lòng vòng.” Văn Trạc đi tới gần cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn về phía xa, dừng lại ở vầng sáng rực rỡ nơi bể bơi.

“Ta muốn nói với anh trai một câu, tốt nhất anh nên giám sát bảo bối nhà mình chặt chẽ một chút, cẩn thận một ngày nào đó lại bị ta đoạt mất. Tốt nhất anh trai nên lấy sợi dây xích sắt buộc chặt cô ấy lại, vĩnh viễn đừng để cô ấy rời khỏi phạm vi mà anh nhìn thấy...”

“Agger Las, cậu còn chưa hiểu sao? Tôi không phải là cậu! Tôi sẽ không trói buộc tự do của bất cứ người nào. Tôi thích cô ấy, nhưng sẽ không giam cầm tự do của cô ấy, mà sẽ khiến cô ấy trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.”

“Dối trá!” Agger Las khẽ cười giễu một tiếng. “Dòng máu đang chảy trong người anh trai có một nửa cũng giống của ta, dục vọng muốn giữ lấy này là do trời sinh. Bây giờ anh có thể phủ nhận, về sau anh sẽ hiểu rõ. Trừ phi sự cố chấp của anh đối với một thứ nào đó vẫn chưa đủ, nếu anh quyết tâm muốn có được cô ấy, nhất định sẽ không từ thủ đoạn.”

“Agger Las, khúc mắc giữa tôi và cậu, đừng làm liên lụy đến những người khác, tôi hi vọng cậu hiểu được điều này.”

“Một ngày nào đó, ta sẽ khiến anh trai trải nghiệm nỗi đau đớn tận xương tủy của ta lúc này. Tất cả những gì anh đã làm với ta, về sau... ta sẽ trả lại cho anh đầy đủ...”

“Agger Las!”

“Hôm nay, ta chính thức tuyên chiến với anh! Về sau, cho dù có phải sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu nhất, ta cũng sẽ cướp cho bằng được những thứ là anh quý trọng...”

“Agger Las!”

“Cạch!” Điện thoại bị cắt đứt.

Irenaeus cúi đầu, đắm chiều nhìn chằm chằm vào di động, nhắm mắt lại, quay đầu nhìn về phía Tiểu Thỏ đang ngủ không yên trên giường.

Ánh mắt, lông mày của cô gái nhỏ co rúm lại, bàn tay nắm chặt. Bên khóe mắt ẩn hiện vài giọt nước mắt trong suốt, trông vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Irenaeus tiến lại gần, nghiêng người ngồi xuống bên giường, vươn tay ôm chặt cô vào lòng, vỗ về tấm lưng nhỏ gầy.

Lòng hẳn có chút không yên.

Những lời nói vừa rồi của Agger Las giống như thả một quả bom nổ chậm vào tim hẳn, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Đúng vậy sao?

Đúng vậy sao?

Bản thân mình chẳng khác gì Agger Las?

Không đúng.

Hắn mạnh mẽ lắc đầu, miên man suy nghĩ: Hẳn sẽ không nhốt Tiểu Thỏ vào tòa tháp, sẽ không trói buộc sự tự do của Tiểu Thỏ, sẽ làm cho nụ cười luôn nở rộ trên môi cô.

Nhưng...

Nếu hẳn đứng ở vị thế của Agger Las.

Hắn thực không dám khẳng định, bản thân mình có thể giống Agger Las như vậy không, sẽ làm ra những việc điên cuồng mà chính hắn cũng không tưởng tượng nổi.

Tiểu Thỏ ý lại hần như vậy, chắc cô ấy sẽ không nở rời ra hần, phải không?

Hần hoang mang hỏi chính mình một tiếng, gục đầu xuống, áp sát vào trán Tiểu Thỏ, nói khẽ, “Thỏ Thỏ, phải làm như thế nào mới không để em phải chịu tổn thương dù chỉ một chút đây?”

Hần cup mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, nâng tay xoa nhẹ, “Về sau không thể lại rời khỏi anh.”

Cô không trả lời, coi như đồng ý.

Nặng nề hạ xuống một nụ hôn trên mặt cô, cảm giác mệt mỏi tích tụ từ nhiều ngày nay đột nhiên ùa về.

Irenaeus nhanh chóng cời gối, trong chốc lát đã leo lên giường nằm cùng Tiểu Thỏ.

Hần cũng không ngờ, giấc ngủ này lại sâu đến thế, ngay cả khi Tô Lợi Văn chạy tới gõ cửa ba lần cũng không nghe thấy.

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, Tiểu Thỏ liền bị sự có mặt của Irenaeus hù dọa một hồi.

Thì ra nha đầu kia đã tỉnh lại từ sớm.

Giờ phút này, cô hái nhỏ đang tròn tròn mắt nhìn chăm chăm hần, không một tiếng động, đáng vẻ vô cùng đáng yêu.

“Sao lại như thế?” Về mặt đúng là quyến rũ người mà.

Trái tim Irenaeus không nhịn được mà xao động, vươn tay ôm chầm lấy Tiểu Thỏ, hôn thật mạnh một cái lên cái miệng đang há hốc, cười hi hi lộ ra hàm răng trắng, lẩm bẩm nói, “Hôm nay vẫn còn chưa đánh răng nha.”

Tiểu Thỏ hoàn toàn ngây ngốc.

Ánh mắt mơ màng một lúc lâu, vất vả lẩm mới tìm lại được tiêu cự, dừng lại trên mặt hần.

Đột nhiên cô vươn cánh tay nhỏ bé, hấp tấp véo mạnh khuôn mặt của hần.

Irenaeus không biết nên khóc hay nên cười nắm lấy tay cô, xoa xoa cái má bị cô bấu đầu, “Sao thế, không phải đang nằm mơ, đau quá!”

“Irenaeus?” Đôi mắt to tròn của Tiểu Thỏ quay tròn một vòng.

“Ừ.” Irenaeus gật gật đầu.

“Irenaeus?”

“Ừ...”

“Irenaeus Irenaeus?”

“Ừ ừ!” Hần mạnh mẽ gật đầu, vươn tay ôm chặt cô gái nhỏ còn đang ngây ngốc vào trong lòng, xoa xoa mái tóc rối bù của cô, “Đừng gọi nữa, em không có nhìn nhầm, là anh, anh ở ngay trước mắt em, anh đang ôm em, về sau sẽ không bao giờ buông tay ra nữa.”

“Irenaeus!” Tiểu Thỏ ngay lập tức vươn tay về phía hần, ôm chầm lấy người trước mặt.

Irenaeus ôm lại thân thể mềm mại của cô gái nhỏ, trong lòng âm thầm vui mừng trước sự nhiệt tình bất ngờ này.

Tiểu Thỏ chui vào lòng hần, cầm tay hần mãi không chịu buông ra.

Irenaeus không nghĩ tới, xa cách một thời gian ngắn, cô nhóc còn ý lại hần nhiều hơn so với lúc trước, thật đúng là hần cầu còn không được. Hần vươn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, nhẹ giọng nói bằng thứ âm thanh dịu dàng nhất, “Lần này ở bên ngoài, em phải chịu không ít thiệt thòi, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Làm Nũng (3)

“Irenaeus!” Tiểu Thỏ sợ hãi kêu lên một tiếng, cái đầu nhỏ chui tọt vào lòng hần, dường như trong cô đã hình thành một sự kháng cự vô hình với những chuyện đã xảy ra vài ngày trước.

“A.” Irenaeus ôm cô nhóc đứng dậy, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Em không muốn nói thì đừng nói.”

Dù thế nào thì hấn cũng sẽ giải quyết triệt để tất cả những việc đã xảy ra với cô.

Đôi mắt Irenaeus vụt sáng, bàn tay đang đặt bên hông Tiểu Thỏ chợt buông ra, xoay người bước về phía toilet.

Đột nhiên, Tiểu Thỏ kêu lớn một tiếng ngập tràn sợ hãi “Irenaeus”, sau đó vội vàng giật mạnh tóc hấn lại...

Irenaeus suýt chút nữa trượt chân ngã nhào xuống đất.

Hấn hồn hển quay đầu lại, những lời đang chuẩn bị nói ra bất chợt biến mất không còn tung tích khi trông thấy ánh mắt ngập nước của Tiểu Thỏ.

Con Thỏ con này đúng là bị Agger Las làm cho sợ hãi.

Hình như cô nhóc này định một bước cũng không chịu rời khỏi hấn!

Irenaeus cười tiến lên ôm lấy cô, hôn liên hồi, sau đó cần lấy cánh tay mảnh khảnh nhắc ra khỏi người mình, “Ngoan, bây giờ anh phải vào toilet, em chờ ở đây.”

“Ư~~~~” Hai hàng lông mày của Tiểu Thỏ nhíu chặt lại, cổ chấp lắc đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt hấn không buông.

Irenaeus không biết nói gì thêm, vươn tay vỗ vỗ lưng của cô, “Đừng sợ, bây giờ đã về nhà rồi, ai cũng không bắt nạt Thỏ Con được, em có tin anh hay không?”

Tiểu Thỏ gật gật đầu, đôi mắt lóe sáng nhìn Irenaeus.

Đúng là tiểu ma nữ câu hồn người.

Irenaeus xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một lần nữa thử tách từng ngón tay Tiểu Thỏ đang bấu chặt lấy cánh tay của mình.

Vất vả một lúc lâu sau, Văn Trạc mới thuận lợi nắm được tay Tiểu Thỏ xuống lầu, khiến cho mấy người UA còn lại đang chờ ở phòng khách sốt ruột vô cùng.

“Thỏ Con, lại đây.” Alvin ngoắc ngoắc Tiểu Thỏ đang theo sát bên cạnh Irenaeus.

Tiểu Thỏ chạy về phía trước, ngồi xuống bên cạnh Alvin.

Alvin nhìn kĩ cánh tay cùng với cổ của cô một lúc lâu, gật gật đầu, “Tốt rồi, mẩn đồ đều đã lặn hết, xem ra thuốc kia có công hiệu.”

Mẩn đồ gì?

Tiểu Thỏ nghi hoặc nhìn về phía Alvin.

Alvin giơ tay búng một cái vào trán cô, “Lần này thật đúng là dọa bọn anh suýt chết. Vì chuyện của em, bao nhiêu ngày nay, Irenaeus ăn không ngon ngủ không yên, người ngòm gầy rộc hấn đi.”

Tiểu Thỏ gật gật đầu, tròn mắt nhìn hấn, “Vì sao em lại về được đây?”

Kí ức của cô lúc trước dường như có chút mơ hồ.

Cô chỉ nhớ được, bản thân mình bị bệ hạ Agger Las ôm lên giường, sau đó...

“Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, những thứ cần nhớ lại cũng không vui về gì.” Irenaeus đi đến bên cạnh Tiểu Thỏ, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô.

“Đúng rồi, anh Alvin, chiếc di động lần trước anh mua cho em bị rơi xuống biển mất rồi!”

“Vậy thì mua cái khác là được.” Alvin cười nói.

“Irenaeus, hôm nay cậu không đi bàn công chuyện hay sao?”

“Không đi.” Hấn lắc đầu, mỉm cười nhìn Tiểu Thỏ, “Hôm nay ở nhà với Tiểu Thỏ, em muốn làm gì?”

Đôi mắt Tiểu Thỏ vụt sáng, bàn tay nhỏ bé giơ cao hoan hô, “Tiểu Thỏ muốn đi công viên chơi trò chơi.”

“Trẻ con!” Mấy người không hẹn mà cùng vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của cô.

Sau khi dùng bữa sang xong, sáu người chuẩn bị đồ đạc, sắp xếp xong xuôi, đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa, đột nhiên, từ phía bên kia cánh đồng cỏ

truyền đến những tiếng cãi nhau âm ỹ.

Irenaeus cúi đầu đội mũ giúp Tiểu Thỏ, nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên.

Tô Lợi Văn vội vàng vàng chạy lại gần, mồ hôi chảy ròng ròng, “Phu nhân Tháp Lệ và tiểu thư Margaret đang ồn ào đòi vào đây.”

“Làm loạn gì vậy?” Irenaeus lười biếng lên tiếng.

“Bệ hạ có cảm thấy bản thân mình rất quá đáng hay không?” Đôi gầy cao gót nhọn hoắt của phu nhân Tháp Lệ nện từng tiếng ‘cộp cộp cộp’ trên sàn nhà, bà ta ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào đại sảnh.

Cô con gái của bà ta theo sát ở đằng sau, vẻ mặt phần nộ giống y như mẹ.

“Sao hôm nay kẻ mẩu có thời gian nhàn hạ mà tới chỗ này?” Irenaeus mắt một lúc lâu mới đội xong cho Tiểu Thỏ chiếc mũ đính hạt, khóc môi khẽ nhếch, “Đầu to đội mũ nhỏ.”

“Hừ.” Tiểu Thỏ bĩu môi, “Lúc mua vải đội được, ai biết được giặt xong nó lại co lại, tốn biết bao nhiêu tiền, không đội thật đúng là quá lãng phí.”

“Phụt!” Mấy tên còn lại khẽ bật cười thành tiếng.

“Em thích mũ đến thế thì cứ gọi người đem một loạt đến, từ từ lựa chọn không phải là được rồi sao?”

Tiểu Thỏ làm mặt quỷ quay về phía Irenaeus, “Anh đúng là không hiểu thú vui dạo phố của con gái gì cả.”

“Ách... Đúng thật là không hiểu mấy.” Irenaeus cười cười cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo lại sát bên cạnh.

Phu nhân Tháp Lệ thấy bọn họ tự nhiên nói nói cười cười, gạt bản thân mình sang một bên, vô cùng tức giận vồ vồ lên tay vịn sofa, “Ý của bệ hạ là sao?”

“Kể mẩu không nói rõ ràng, làm sao ta biết người muốn nói gì?”

“Vì sao bệ hạ lại khóa thẻ tín dụng của chúng ta?”

“Có việc đó sao?” Irenaeus mờ mịt liếc nhìn về phía Tô Lợi Văn một cái, “Sao lại thế này, Tô Lợi Văn?”

Tô Lợi Văn lau mồ hôi, “Chuyện là như thế này, thưa bệ hạ, số tiền phu nhân Tháp Lệ và tiểu thư Margaret sử dụng vượt quá mức chi tiêu giới hạn hàng tháng.”

“Kể mẩu nghe thấy rồi đấy.” Irenaeus liếc nhìn phu nhân Tháp Lệ một cái. “Không phải trước đây chúng ta đã thống nhất rồi sao? Kẻ mẩu, Gia Đức, Margaret, tiền tiêu vật một tháng của mỗi người là năm trăm vạn. Một tháng cho ba người một ngàn năm trăm vạn còn chưa đủ hay sao?”

Tiểu Thỏ vốn nghĩ chuyện này chỉ như những chuyện phiếm nói hàng ngày, đột nhiên tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm mấy người nhà phu nhân Tháp Lệ từ trên xuống dưới. Một tháng cần phải dùng nhiều tiền đến như vậy sao? Tiêu thế nào vậy?

“Chùng ấy sao đủ?” Phu nhân Tháp Lệ tức giận kêu lên, “Tháng này mua một chiếc xe thể thao đã tốn vài trăm vạn.”

“Kể mẩu, ta nhớ rõ, son trang Đức Phi Tư của người đã có hơn mười chiếc xe.”

“Tiền quyền góp từ thiện tháng trước thiếu những hai nghìn vạn!”

“Cái này đã báo cáo lại chưa? Tô Lợi Văn?”

“Đã báo lại, thưa bệ hạ.” Tô Lợi Văn lau mồ hôi.

“Có muốn xem biên lai không? Kẻ mẩu.”

Sắc mặt phu nhân Tháp Lệ chuyển hết từ xanh sang tím, nổi giận đùng đùng trừng mắt với Irenaeus, “Bệ hạ tính toán rõ ràng với kẻ mẩu của mình đến vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Thỏ Con Vô Tội

“Vẫn là tính toán rõ ràng thì tốt hơn.” Văn Trạc cười liếc mắt nhìn bà một cái, “Thật ra gần đây chính phủ quyết định giảm bớt các khoản chi, kể mẫu đến thật đúng lúc, vừa hay ta có chuyện muốn thương lượng với người.”

“Bắt đầu từ tháng sau, ta định sẽ cắt giảm một nửa tiền tiêu vặt của hai người, kể mẫu thấy có được không?”

“Cái gì?” Phu nhân Tháp Lệ vốn đang tức giận bùng bùng đến đây để hỏi tội, bây giờ lại bị chọc đến mặt mũi méo lệch.

Bà thật không ngờ Hoàng Phủ Văn Trạc lại tuyệt tình đến thế.

Theo lý mà nói không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật.

Niệm tình người cha đã mất của Hoàng Phủ Văn Trạc, hẳn ít nhất cũng phải đối tốt với người mẹ kế này chứ.

Bên ngoài ngàn vạn ánh mắt đều đang đổ dồn về chỗ này. Hẳn dám không hiểu thuận sao?

Phu nhân Tháp Lệ nở một nụ cười lạnh, “Bệ hạ làm như vậy, có phải cho rằng cô nhi quả phụ chúng tôi dễ bị ức hiếp lắm đúng không?”

“Tuyệt đối không phải như thế đâu, kể mẫu.” Bộ dáng Hoàng Phủ Văn Trạc vô cùng đứng đắn, nghiêm túc nói, “Thật sự ta cũng không có cách gì khác. Kể mẫu, người có biết, đám trưởng lão kia ngày nào cũng soi mói chúng ta, chỉ cần chúng ta làm sai dù chỉ là một chút bọn họ sẽ ngay lập tức chỉ trích phê bình.”

“Ta cũng rất muốn để kể mẫu hưởng thụ một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn đó chứ.” Văn Trạc thờ dài, “Nhưng mà những lão già trong hội trưởng lão kia ngày ngày đều hô hào tăng thu giảm chi. Tất cả các ban ngành đều bị giảm bớt chi phí, ta và người là thành viên của hoàng thất, nhất là kể mẫu người lại có thói quen tiêu tiền như nước, đây có phải là gương xấu không?”

“Người phải biết dân chúng đều nhìn chúng ta, đến việc nhỏ này người cũng không đồng ý thì làm sao vạn dân phục người?”

“Cậu!” Tháp Lệ phu nhân bị hắn nói một tràng nửa chữ cũng không phản bác được, chỉ có thể nén giận chịu đựng.

Margaret ở bên cạnh nhìn không được xen mồm vào nói, “Nếu muốn tăng thu giảm chi vậy tốt nhất bệ hạ tự bản thân nên lấy mình làm gương, đưa cô ta vào cô nhi viện để nuôi dưỡng, giữ cô ta ở bên cạnh cũng chỉ tốn tiền tài và thời gian mà thôi.”

“Học phí một năm của học viện hoàng gia chắc cũng không ít nhỉ?” Ánh mắt châm chọc của Margaret dừng trên người kẻ vô tội bỗng nhiên thành vật hi sinh là Tiểu Thỏ, “Huống chi còn có ăn mặc đi lại, thứ nào không tốn tiền chứ?”

“Tiểu Thỏ không phải cô nhi.” Tiểu Thỏ thờ hồng học vung loạn nắm tay nhỏ bé của mình.

Thấy ánh mắt sắc bén của Margaret trừng mình, Tiểu Thỏ hoảng sợ vội vàng chui vào lòng Irenaeus tìm kiếm sự che chở.

“Chi tiêu trong một năm của kể mẫu, con có thể nuôi ít nhất một vạn người như Tiểu Thỏ.” Irenaeus cười hì hì gợn tay nhéo nhéo hai má Tiểu Thỏ, “Huống chi tình huống của chúng ta làm sao có thể đánh đồng? Tiền mà kể mẫu và Margaret sử dụng là tiền của chính phủ, còn tiền ta sử dụng chính là tiền của bản thân, hai điều này có thể so sánh sao?”

Tiểu Thỏ bức bối đẩy bàn tay đang vuốt ve má mình ra.

Tháp Lệ phu nhân tức giận đến đầu muốn bốc khói, “Ta tuyệt đối không đồng ý bệ hạ làm như vậy.”

“Đến bây giờ kể mẫu vẫn còn chưa hiểu rõ cách làm việc của ta sao?” Khuôn mặt Irenaeus tràn ngập ý cười thần nhiên liếc nhìn bà một cái, “Nếu con đã nói với người chuyện này thì không phải là hỏi ý kiến người mà chỉ mang tính chất thông báo với kể mẫu một tiếng, kể từ tháng sau trở đi, ta sẽ làm đúng như vậy.”

“Cậu!” Đối với thái độ cứng rắn của Irenaeus Tháp Lệ phu nhân hoàn toàn không có biện pháp giải quyết.

Từ sau khi bệ hạ mười sáu tuổi, Tháp Lệ phu nhân đã chẳng bao giờ có thể thắng nổi hắn.

Mỗi lần đều là hắn tự ý quyết định, chưa bao giờ hỏi ý kiến của người khác, mỗi một mệnh lệnh mà hắn ban ra mọi người đều nhất nhất nghe theo, tất cả đều tuân lệnh hắn đến mức khiến người ta nổi giận.

Hắn luôn tự cho là đúng, thái độ tự cao tự đại khiến Tháp Lệ phu nhân tức giận đến muốn học máu.

Không ngờ mình ăn trộm gà không thành lại còn mất cả nắm gạo.

Vốn định đến tìm hắn âm ỉ một trận, làm cho hắn chịu thua phải mở lại thẻ tín dụng đang bị khóa cho bà sử dụng.

Không ngờ kết quả lại thế này?

Cắt bớt một nửa tài chính!

Làm thế không phải là đang muốn cái mạng già của Tháp Lệ phu nhân sao?

Tháp Lệ phu nhân cùng con gái Margaret đều là loại người tiêu tiền như nước. Bọn họ ham thích hư vinh, thích dùng tiền xây dựng một cái thế giới hư cấu mà trong đó bọn họ chính là nữ vương và công chúa cao quý.

Đột nhiên cắt giảm một nửa tài chính, hai người sau này phải làm sao đây?

Tiểu Thỏ cho rằng giảm bớt một nửa tài chính thì vẫn còn rất dọa người.

Làm gì có nhà ai một tháng lại sử dụng hết bấy nhiêu tiền?

Mua một cái bánh bao giá một đồng, ba cái bánh bao cũng chỉ mất ba đồng, ba cái bánh bao là có thể ăn no cả một ngày rồi.

Tiền ăn uống trong một tháng là ba trăm đồng, đối Tiểu Thỏ mà nói đó đã là một chuyện vô cùng xa xỉ.

Vậy mà hai người này nói một ngàn năm trăm vạn không đủ tiêu?

Quá buồn cười.

“Đang lẩm nhẩm gì vậy?”

Lúc Tiểu Thỏ hoàn hồn lại thì phát hiện bản thân mình đã ngồi gọn trên chiếc giường lớn trong ô tô từ lúc nào.

Trước tầm mắt cô là chiếc giường đôi màu xanh lam êm dịu, ở hai bên là hai tủ gỗ đựng rượu nho nhỏ, góc bên trái đặt máy pha nước, phía bên phải đặt hai chiếc ghế mát xa lớn.

“Hà?” Cô ngạc nhiên trừng lớn mắt, hai tay đặt lên cửa sổ nhìn về phía bên ngoài, “Vị phu nhân và tiểu thư giống con công ấy đâu rồi?”

“Phụt.” Irenaeus không nhịn được cười nói, “Quả thật rất giống hai con công.”

Hắn gật gù đầu, “Bị anh chọc tức bỏ đi rồi, em cứ như đi vào cõi thần tiên nên không thấy bọn họ bị anh làm cho mặt mũi tái mét lại.”

Irenaeus gật gù đắc ý.

Tiểu Thỏ cười khanh khách không ngừng, “Họ chịu để tài chính của mình bị cắt giảm?”

“Có thể không đồng ý sao?” Irenaeus vui vẻ đem cô ôm lên trên đùi, “Nếu hai người họ còn dám cò kè mặc cả, ta sẽ giảm một nửa nữa!”

“Họ nhất định rất tức giận.”

“Đó là đương nhiên.”

“Nhóm anh Alvin đâu?”

“Bọn họ hiện đang rất chăm chỉ để chúng ta có thể ở trong thế giới riêng của mình một lát.” Đôi mắt xinh đẹp của Irenaeus cong lên, cười tùm tùm nhìn Tiểu Thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Thế Giới Riêng Của Hai Người

Hai má Tiểu Thỏ đột nhiên đỏ rực.

Irenaeus ôm lấy cô hôn khẽ, “Chúng ta làm nóng người một chút trước đã nhé?”

“Cái gì?”

“Thân mật nha. Sao lại ngốc đến thế chứ!” Hắn thâm trầm hỏi, “Anh phải huấn luyện cho em làm sao nhận biết được thế nào là nguy hiểm, về sau em mới có thể tự bảo vệ chính mình. Sẽ không còn những chuyện chướng mắt như lần trước phát sinh nữa.”

“Lần trước gì cơ?”

“Hừ!” Irenaeus khẽ hừ một tiếng.

Cứ nhớ đến những việc xấu xa mà tên Agger Las kia đã làm, Irenaeus chẳng muốn nghĩ một chút nào.

Hề nhớ tới là hấn lại tức giận!

Tiểu Thỏ Con này không những gây thơ mà còn ngốc chết đi được.

May là ít ra cô ấy còn mặc quần áo nhiều một chút phòng thân.

Có điều, cô ấy không nên phóng điện loạn lên với những người đàn ông khác a.

Irenaeus tỏ ra nguy hiểm đi đến bên cạnh Tiểu Thỏ, nhìn chăm chăm từ trên cao xuống khiến gương mặt nhỏ nhắn có chút bối rối.

Sờ sờ, nắn nắn, lại vỗ vỗ.

“Thả lỏng, em đừng có cứng ngắc như vậy, sao lại cứ muốn bày ra khuôn mặt như sắp khóc đến nơi cho anh xem thế? Cười lên nào...”

“Không cười nổi!” Tiểu Thỏ khẽ cắn cắn cái miệng nhỏ.

“Không được cắn.” Hấn bá đạo vượt thẳng miệng cô, “Mau cười, không cười anh sẽ cời quần áo.”

“Ồ...” Nét mặt Tiểu Thỏ ngay lập tức méo mó, lộ ra một nụ cười cứng ngắc.

Kết quả lại hại Irenaeus ha ha cười lớn.

“Nhìn vào anh, Thỏ Con.” Cười xong, hấn nghiêm túc nâng cằm Tiểu Thỏ lên.

Đôi mắt to tròn của Tiểu Thỏ nhìn chăm chăm về phía hấn, khiến trái tim Văn Trạc ầm ầm rung động. Khởi phải nói, hai con người trong suốt kia có bao nhiêu dụ dỗ lòng người, mặc dù chúng đang nhìn bạn, nhưng lại có vẻ như thấy được xuyên thấu những hang cùng ngõ hẻm trong tâm hồn, tựa như trông thấy một góc khuất khác trong con người bạn.

Đúng rồi!

Chính là đôi mắt biết hành hạ người ta này, khiến người ta trong lúc không phòng vệ, linh hồn nhỏ bé liền bị câu mắt.

Trái tim Irenaeus xốn xang, không nhịn được cúi đầu khẽ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, “Về sau, ngoại trừ nhìn anh, không thể lại dùng ánh mắt này nhìn người đàn ông khác.”

“Vì sao?” Tiểu Thỏ ngây ngốc hỏi lại.

“Ừm, vì cái gì nhỉ?” Irenaeus trả lời, cúi thấp người ghé sát bên tai cô, “Bởi vì anh sẽ ghen tị a.”

Trái tim Tiểu Thỏ bùm bùm đánh trống.

Cô gơ tay xoa xoa hai má đỏ bừng, một tay còn lại đẩy gương mặt tuấn tú của Văn Trạc lui ra xa, cuống quýt kêu lên, “Irenaeus, nóng quá a!”

“Thân mật đương nhiên sẽ nóng, nếu không nóng thì còn gọi gì là thân mật nữa?” Irenaeus trợn mắt liếc nhìn cô, mắt hứng phấn bàn tay nhỏ bé lại, tiếp tục dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, hết hôn lại cắn rồi liếm.

Chỉ có Tiểu Thỏ đáng thương, cả người toát mồ hôi liên hồi. Cô có cảm giác chính mình giống như bị người ném vào một cái lò lửa khổng lồ, suýt bị thiêu rụi.

Ô ô ô! Irenaeus đáng ghét.

“Irenaeus, anh cầm tinh con gì đấy?”

Trên trán người nào đó đột nhiên nổi mấy đường gân xanh, nổi trận lôi đình, “Anh không phải cầm tinh con cún, là cầm tinh con rồng, con rồng!”

Tiểu Thỏ ôm đầu cười ha ha không ngừng, “Sao anh biết được câu tiếp theo em muốn nói là như vậy?”

“Sao anh có thể không hiểu được chứ?” Irenaeus cười tủm tỉm nhìn cô gái nhỏ, bàn tay không thành thật đột nhiên men theo vạt áo đang rộng mở của cô chui vào bên trong.

‘Oành’, khuôn mặt Tiểu Thỏ biến đỏ bừng.

“Anh... Anh... Anh... Anh... Làm gì?”

“Anh kiểm tra thử xem trên người em có nóng hay không, có ra mồ hôi không.”

“Đĩ nhiên là nóng! Anh mau bỏ ra!”

“Anh giúp em cởi quần áo ra được không, cởi ra sẽ mát mẻ hơn rất nhiều.”

“A? Không được!”

“Nên cởi từ chỗ nào mới tốt đây?” Tiểu Thỏ bị ai phát hiện ra một việc, Irenaeus căn bản không phải là đang trung cầu ý kiến của cô.

Người này đúng là đồ chuyên quyền độc đoán!

Hắn nghĩ ngợi cẩn thận, vươn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngây ngẩn, “Cởi cái nào trước mới tốt đây, em nói xem.”

“Em...”

“Anh phải giúp em tiêu độc toàn thân a.”

“Tiêu... tiêu... tiêu... tiêu... độc cái gì?”

“Tốt nhất là nên tiêu độc toàn thân từ trên xuống dưới.” Đôi mắt trong suốt sáng ngời của Irenaeus bắn thẳng vào cô, khóe miệng khê nhếch.

“A?”

“Lúc chúng ta bị thu nhỏ cũng đã xem qua cho nhau, em còn ngại ngần cái gì chứ.”

“A, em...”

“Em không cho anh xem, có phải là không thích anh hay không?”

“Ồ? Em...”

“Anh đều cho em xem trống trơn, em cho anh xem lại một chút cũng không mất đi miếng thịt nào! Huống hồ anh lại có ý tốt, giúp em tiêu độc hết những kí ức không tốt trước kia, hẳn là em nên cảm kích anh mới đúng.”

“Anh sinh ra đã vô lại thế này phải không?”

“Sao em biết được?” Irenaeus không những không cho rằng việc này là vô liêm sỉ, ngược lại còn cảm thấy vẻ vang, ha ha cười lớn sờ sờ khuôn mặt Tiểu Thỏ, “Chúng ta bắt đầu đi.”

“Irenaeus...”

“Em không cần phải nói nhiều như vậy làm gì.” Hắn hưng phấn tiếp tục, ôm lấy thân hình mảnh khảnh của cô gái nhỏ, bàn tay nhanh nhẹn kéo vấy, đôi môi phủ xuống cái miệng đang ồ ồ không ngừng.

“Nhưng mà, làm thế này... ừm... ừm... sẽ càng nóng hơn...” Tiểu Thỏ mơ hồ lẩm bẩm.

“Sẽ không, cởi ra càng mát mẻ.” Hắn vui vẻ cởi chiếc áo khoác vàng nhạt của cô xuống, sau đó tiếp tục đến áo bên trong.

Hắn sẽ cho cô có cơ hội được nói “không” sao? Nằm mơ a!

Rất nhanh, Tiểu Thỏ sạch sẽ sáng sủa liền xuất hiện trước mặt bệ hạ, đáng vẻ rất dễ dụ dỗ người khác phạm tội.

Tiểu Thỏ không hề cảm thấy lạnh lẽo, ngược lại càng trở nên nóng hơn.

Đôi tay ma mị của Irenaeus tùy ý chạy loạn trên làn da mềm mại của cô, đi tới chỗ nào liền châm lửa chỗ đó.

Tiểu Thỏ cảm thấy vô cùng khó chịu a!

“Em hại chết anh!” Irenaeus cúi đầu chạm vào trán cô, thờ ơ gấp không ngừng, “Em hại anh khó chịu muốn chết.”

‘Anh mới hại người ta khó chịu muốn chết’, Tiểu Thỏ vốn định phản bác lại, nhưng không hiểu vì sao, thanh âm vừa ra khỏi miệng liền biến thành tiếng nức nở rên khê.

Thanh âm đó, chính cô nghe xong cũng cảm thấy đỏ mặt toát mồ hôi.

Đôi con người mê mang ngập sương mù hướng thẳng về phía ánh mắt thâm thúy của Irenaeus, sau đó là im lặng, cả hai chăm chú nhìn lẫn nhau.

Hắn hít vào một hơi, cả người cứng đờ khẽ ghé sát vào thân mình mảnh mai của cô gái nhỏ.

Thanh âm khàn khàn lưu luyến bên tai Tiểu Thỏ, “Thối Thỏ Con, mau mau lớn lên đi nào. Thêm vài lần thế này nữa, sớm muộn gì anh cũng chết trong tay em mất thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131

‘Hít sâu... Hít sâu... Không thể xúc động... Xúc động là có tội!’ Irenaeus ra sức khống chế cảm xúc của bản thân, cúi đầu xuống liền nhìn thấy đôi mắt to tròn của Tiểu Thỏ đang chăm chú dõi theo mình, thiếu chút nữa thì hồng mắt.

Chết tiệt!

Hắn nhanh chóng ngồi dậy, giúp cô gái nhỏ mặc bộ áo ngủ kitty vào, sau đó bắt đầu âm thầm khinh bỉ con mắt thời trang của Marianna, sao lại có thể chọn cho cô ấy bộ đồ phim hoạt hình như thế này chứ, hại suy nghĩ của cô không đủ trưởng thành, về sau phải cấm tiệt mới được!

Hắn ôm Thỏ Con ngồi vào ghế mát xa, cầm một cốc nước trái cây đưa cho cô, còn bản thân mình với lấy một lon bia, uống vài ngụm, cuối cùng mới áp chế cảm xúc ổn định lại được.

“Em muốn xem chương trình gì?”

“Cục cung chim bìm bịp!”

Cái tên thật đúng là gây thơ! Irenaeus ngẩng mặt lên nhìn trời, “Không được phép xem, xem cái gì chim chán hơn đi.”

“Người chồng nhỏ.”

Ngã!

Đó là phim gì vậy? Chưa từng nghe thấy qua!

“Xem ‘cục cung chim bìm bịp’ đi.” Hắn xoay người lấy đĩa phim bỏ vào đầu đĩa.

Màn hình chớp lên vài cái, nhiều nhiều một lát, sau đó những bông tuyết chập chờn lấp lấp hiện ra.

“Sao lại thế? Sao không xem được ‘Cục cung chim bìm bịp’?”

“Sao anh biết được.” Văn Trạc bĩu môi, “Có lẽ là hàng lừa đảo chăng?”

Thanh âm vừa biến mất, màn hình chớp lên hai cái, đột nhiên xuất hiện một đôi nam nữ lửa thề đang say mê hưởng thụ những cảm giác vô cùng kích thích, pháp phòng chuyển động, ưm a kêu rên không ngừng.

Giật nảy mình!

Khóe miệng Văn Trạc co rút lại.

Kẻ nào nhảm chán đến mức đi kiểm ăn theo loại này, sao có thể đổi bộ phim hoạt hình của Tiểu Thỏ Con thành phim H... [1]

Là e hắn bốc hỏa không đủ hay sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ sớm đỏ lựng, nhanh chóng chui đầu trốn vào trong lòng Irenaeus, rầu rĩ hét lớn, “Irenaeus, anh là quỷ háo sắc!”

“Anh thề là anh không biết chút nào về cái này cả.” Đúng là kích thích người khác mà, rõ ràng biết hắn dễ dàng bốc hỏa.

“Anh là đồ bại hoại!” Tiểu Thỏ quơ quơ bàn tay.

Irenaeus không nói gì bừa bãi, lấy cuộn phim đáng chết kia ra để ở một bên.

Chắc chắn là do tên Kate kia quá nhảm chán nên mới gây ra.

Khíến Tiểu Thỏ xem thường hắn, đúng là đồ đáng ghét!

“Anh thề là không phải do anh làm.” Hắn giơ ba ngón tay lên qua đỉnh đầu làm động tác.

Tiểu Thỏ cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, cười cười.

Irenaeus thấy cô đáng yêu muốn chết, vươn tay nâng mặt cô lên, ghé lại gần định hôn một cái.

Tiểu Thỏ đột nhiên cúi thấp đầu, rụt cổ trốn vào trong lòng hắn.

Thật là buồn bực! Không hôn được...

Irenaeus có chút không cam lòng.

Tiểu Thỏ bất ngờ ngẩng mặt lên, hai tay dùng sức giơ cao, ôm lấy cổ Văn Trạc, hôn lên mặt hắn một cái, “Tiểu Thỏ rất thích Irenaeus.”

Nói xong, không để Irenaeus kịp phản ứng, cô lập tức lại chui vào lòng hắn.

Irenaeus đáng thương chỉ cảm thấy đầu mình đột nhiên giật điện ầm ầm, đầu óc mê man suy nghĩ về đôi môi mềm mại của Tiểu Thỏ.

Cô cười ngọt ngào với hắn khiến cả người hắn run run như muốn tan chảy ngay lập tức.

“Tiểu Thỏ rất thích Irenaeus nha!” Tiểu Thỏ nghịch ngợm ngẩng đầu lên, lặp lại trò cũ, hôn Irenaeus thêm một cái.

Kết quả cô liền chui đầu vào tấm lưới ngập tràn nguy hiểm của người nào đó.

Một nụ hôn sâu nóng bỏng!

Tiểu Thỏ bất ngờ không kịp phòng bị trọn tròn đôi mắt to trong vắt, bất giác há miệng để mặc hắn làm càn.

Tiểu Thỏ bất lực giãy giụa, muốn nhảy xuống đất chạy biến đi, không ngờ lại bị hắn ôm càng chặt, suýt nữa thì không thở nổi.

“Irenaeus...” Tiểu Thỏ quơ quơ hai tay kêu to.

“Đừng nhúc nhích! Đứa nhóc xấu xa... Đốt lửa xong lại muốn trốn, có chuyện dễ dàng như vậy sao?” Hắn siết chặt cánh tay đè cô lại, chậm rãi từ trên lưng chạy xuống phía dưới, cúi xuống cắn vào cổ trắng như ngọc của cô một cái, “Đừng nhúc nhích! Còn cựa quậy nữa anh sẽ ăn luôn đấy!”

Cô gái nhỏ chưa biết việc đời không chịu nổi việc hắn cứ đùa giỡn như vậy, cả người lập tức mềm nhũn, đôi mắt ngập tràn sương mù.

Thân thể tiếp xúc gần gũi, ngọn lửa bùng bùng của Irenaeus biểu hiện rõ ràng, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Hắn vươn tay thò vào bên trong chiếc áo ngủ rộng thùng thình của cô, nhẹ nhàng áp lên trái tim đang loạn nhịp, cắn vành tai Tiểu Thỏ cười nói, “Đáp nhanh thật đấy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ nhẵn lại, vội vàng thờ dốt.

Hắn cười cười, cúi đầu khế cắn cái miệng nhỏ, “Về sau còn dám châm lửa hay không?”

Tiểu Thỏ dùng sức lắc đầu, cứng đờ rúc trong lòng hắn, cả người phập phồng.

“Vậy tạm thời tha cho em!” Irenaeus bày ra dáng vẻ đáng tiếc liếc mắt nhìn cô một cái, trong lòng thầm nghĩ: Về sau chắc chắn sẽ tìm một ngày từ từ thưởng thức, trông thật đúng là ngon miệng mà!

Irenaeus đáng thương, bị Tiểu Thỏ châm lửa hừng hực bùng cháy, dập tắt nào cũng không được, chỉ còn cách duy nhất là chạy đi tắm nước lạnh, khiến bản thân mình bình tĩnh lại một chút.

Ừm, bình tĩnh, bình tĩnh!

Hắn đứng dậy, đặt Tiểu Thỏ lên chiếc ghế mát xa, sau đó chạy về phía phòng tắm.

Tiểu Thỏ cắn môi, yên lặng một hồi lâu.

Xe đi tới công viên vui chơi liền dừng lại, đúng lúc đó Irenaeus cũng vừa tắm xong.

Hắn ôm lấy Tiểu Thỏ còn đang ngơ ngác, để cô cũng đi tắm một cái, lại thay bộ quần áo sạch sẽ vào.

Tiểu Thỏ Con thơm ngào ngạt, làn da trắng muốt hồng hào, mềm mại mịn màng.

Irenaeus yêu thích tới mức không muốn buông tay, ôm cô bước xuống xe, mấy người UA ở bên kia chờ bọn họ suýt nữa thì ngủ gật.

Vừa thấy hai người kia chạm chân xuống đất, tất cả đều nhanh chóng chạy lại gần, khí thế bùng bùng lấy bản hướng dẫn ra, ồn ào náo nhiệt bàn luận xem nên đi tới chỗ nào trước.

Irenaeus hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kate một cái.

Người nào đó sờ sờ cái mũi, cười hi hi, tự động bỏ qua ánh mắt đáng sợ của Irenaeus.

Một đám người hưng phấn quyết định đi chơi thuyền bay, có điều Tiểu Thỏ lại muốn ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn, trò đó vô cùng an toàn a! Vì sao đàn ông đều thích mấy thứ kích thích cảm giác mạnh như vậy chứ?

Irenaeus nắm lấy tay Tiểu Thỏ, cô sai bước về phía trước đi theo bọn họ, vội vã chạy theo mãi cũng không kịp, thờ hồng học kêu không ngừng, “Chậm một chút! Chậm một chút a!”

Trước mắt Tiểu Thỏ là một con thuyền cao lớn khổng lồ, cô đột nhiên kêu lớn, “Em muốn đi chỗ đó, cái kia!”

“Ồ? Sao chỗ này không thấy bóng dáng người nào cả?”

“À, mọi người đều nói là không thích có nhiều người, cho nên bọn anh liền bao hết chỗ này! Thỏ Thỏ, em thích chơi trò gì, anh đi với em!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Quay Về Trường Học

Ánh ban mai dần hiện lên hòa cùng với sắc lam phía chân trời vô cùng hòa hợp.

Bên cạnh học viện hoàng gia ở vùng duyên hải phía đông đế đô, xe chạy người đi đông đúc, tiếng người ồn ào rộn rã.

Từng tốp từng tốp học sinh nối đuôi nhau vào cổng trường, vội vàng lên ca nô.

Tiểu Thỏ vì ngủ quên nên thiếu chút nữa đến muộn, ở ba phút cuối cùng vất chân lên cò chạy như bay vào trường.

Hai người bảo vệ đứng gác cổng không nhìn được ngược mặt lên nhìn trời xanh.

Thì ra lại là đứa nhỏ này.....

Bộ không thể đi sớm một chút sao?

Lần nào cũng đều nhắm ngay phút giây cuối cùng lao vào, nhìn đôi chân ngắn cò gắng chạy những lúc sát giờ kia, thật đúng là té bào vận động khiếm khuyết nha.....

“Tiểu thư Tiểu Thỏ!” Tô Lợi Văn mang một cái túi du lịch thật lớn đuổi theo cô, “Đừng quên mang theo cái này.”

Tiểu Thỏ nhanh nhẹn xoay người, vội vàng nhận lấy chiếc túi nặng trĩu từ tay Tô Lợi Văn, tươi cười sáng lạn, giơ giơ bàn tay nhỏ bé, “Chào anh nhé, Tô Lợi Văn.”

Khỏe môi Tô Lợi Văn hơi run rẩy, nhìn tiểu nha đầu kia với tốc độ siêu nhân gấp rút chạy đến bên cạnh, bước lên ca nô.

Tô Lợi Văn lấy khăn tay ra lau mồ hôi.

Nhưng mà tám giờ đến trường chắc là đúng giờ mà đúng không?

Ngày xưa, lúc bọn họ đi học ở trường công lập, năm rưỡi sáng đã phải có mặt rồi, làm gì có ai mệnh tốt như cô?

Bây giờ kéo cô từ trên giường xuống mà mí mắt cô còn nửa khép nửa mở. Quần áo vấy giấy tất cả đều do bộ hạ tự tay mặc cho cô, chỉ còn thiếu mỗi

việc rửa mặt đánh răng hộ cô nữa thôi. ....

Từ sau khi cứu tiểu thư Tiểu Thỏ về, bệ hạ tranh cãi âm ỉ một phen với mấy vị đại thần, không những vậy còn coi họ như người vô hình, khiến bọn họ tức điên vài ngày, chỉ kém chút nữa là chết vì oán hận.

Bệ hạ tự mình cho bản thân hai ngày rảnh rỗi, mỗi ngày đều như hình với bóng với tiểu thư Tiểu Thỏ, nếu sáng sớm hôm nay tổng quản đại nhân không bảo Tiểu Thỏ tiểu thư đến trường, nói không chừng bệ hạ vẫn còn tiếp tục điên cuồng bỏ mặc công việc.....

Mấy ngày nay bảo vệ hoàng cung đã được tăng cường ít nhất là ba lần.

Tiểu Thỏ tiểu thư đi lại luôn có người ngầm theo bảo vệ, nghe nói thiếu gia Miceli còn lên cái một chiếc máy theo dõi trên Tiểu Thỏ tiểu thư, thật sự là một đám người thần kinh mà.....

Tô Lợi Văn lau mồ hôi, xoay người đi đến chỗ đỗ xe.

Mỗi ngày, trước khi đưa Tiểu Thỏ tiểu thư đi đến học viện đều phải cùng cán bộ quan chức ngành giao thông xã giao qua lại để cả quãng đường luôn gặp đèn xanh, bằng không nhất định mỗi ngày đều muộn giờ.

Cái chuyện này thật là quá... ài!

Tô Lợi Văn ngồi trên xe, vung tay lên, “Lái xe đi, trở về lo chuyện chính sự thôi.”

Hai người bảo vệ kia dùng sức dụi mắt, liếc mắt lẫn nhau một cái, “Này? A Hùng, người vừa rồi có phải là tiên sinh Tô Lợi Văn – thư kí trưởng nội các không?”

“Hình như là vậy!”

Hai người nhìn thoáng qua nhau, “Chẳng lẽ, cô nhóc lúc này là em gái của thư kí trưởng Tô Lợi Văn?”

“Ừ.” Người kia gật gù đầu, “Quả nhiên, học sinh trong học viện này, không phú cũng quý.”

Ngồi trên ca nô, gió thổi sóng nước mênh mông, bọt nước lạnh lạnh vẩy bắn lên gương mặt Tiểu Thỏ.

Cô nâng tay lau gò má, ánh mắt nhìn về phía ba cô gái ra về đàn chị hơn tuổi đang đứng cùng với mình.

Cô ôm túi du lịch, mở khóa kéo ra, lấy ra một chiếc bánh chuối, cắn một ngụm, thấy ba vị đàn chị không có phản ứng gì, vì thế yên tâm lớn mật tiếp tục ăn.

Món này là do Irenaeus mua cho cô lúc dạo chơi hội chùa.

Hai ngày nay Irenaeus tỏ ra rất tốt nha, thật dịu dàng thật nhẫn nại, Tiểu Thỏ cong mắt cười tủm tỉm.

Hôm qua Tiểu Thỏ ăn đến tròn xoe bụng, kết quả lại vì quá no mà không thể ngủ được, ài!

Cô một tay chống cằm, từ trước đến nay vẫn luôn là người không có sức chống cự đối với thức ăn ngon, vài ngụm liền nuốt hết.

Gặp ba cô gái quý tộc bên kia nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường, Tiểu Thỏ mở cái miệng nhỏ ngây ngô cười.

Muốn ăn thì ăn, mỗi ngày cứ phải làm bộ đáng thực nữ cho người khác nhìn làm gì.

Ca nô dừng ở bên bờ.

Một chiếc xe đứng ngay đó, Cao Mi vui vẻ nhìn cô, hưng phấn vẫy tay điên cuồng.

Tiểu Thỏ vác trên lưng túi du lịch to lớn chạy lại, cùng cô lên xe.

Thẩm Quyên, Lữ Sâm, Mạc Đại Vệ đều có mặt.

Lúc Tiểu Thỏ vào xe, Thẩm Quyên đang cầm một quyển vở lẩm nhẩm một bài thơ tình.

Lữ Sâm một tay chống cằm, tựa người vào cửa xe.

Mạc Vệ vẫn rất nghệ sĩ như trước, mái tóc dài màu vàng nhạt, tao nhã tựa vào trên cửa, ánh mắt như xuyên thấu qua người khác, nhìn ra nơi xa xôi nào đó.

Tiểu Thỏ mệt rất nhiều công sức mới có thể nhịn không phì cười ngay lập tức.

Cao Mi ôm lấy bả vai nhỏ của cô, hỏi dồn dập “Nói mau! Nói mau, mười ngày đi nghỉ thế nào? Phong cảnh đảo Mạc Lí rất đẹp đúng không? Hải sản

ngon, nước dừa chắc chắn cũng rất ngọt!”

“Làm gì có.” Tiểu Thỏ chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng không muốn nói chút nào, “Chuyện kia có hay không tớ không biết nhưng thật sự là rất mạo hiểm.”

“Mạo hiểm?” Cao Mi kỳ quái nhìn cô, “Vì cái gì chứ? Không phải đi nghỉ mát ở Mạc Lí sao?”

Tiểu Thỏ nhún nhún vai.

Ngay lúc đó Thẩm Quyên thì thầm: “Biển cả rộng lớn! Người dịu dàng tựa như mẹ của tôi, dùng tấm lòng rộng lớn tiếp nhận tôi, dùng đôi tay mềm mại ôm lấy tôi, dùng .....”

“Phụt... phì... haha...” Tiểu Thỏ rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm Thẩm Quyên hỏi, “Cậu đang làm cái gì vậy?”

“Thôi nào, cậu ấy phải chuẩn bị cho tiết mục biểu diễn ngày kỷ niệm thành lập trường, trang điểm cho cậu ấy đi.”

“Hả? Kỷ niệm ngày thành lập trường?”

“Cậu mới chuyển đến nên không biết, trường chúng ta luôn tổ chức ngày kỷ niệm vào tháng sáu hằng năm. Mỗi lần tổ chức trong ba ngày, vô cùng náo nhiệt nha! Rất nhiều người muốn dựa vào tiết mục biểu diễn tìm được người hợp ý, hay cậu cũng lên thi thử đi. Lên sân khấu biểu diễn một tiết mục gì đó, trổ hết tài năng của mình, không biết chừng sẽ có một đám con trai ngưỡng mộ, đến lúc đó thư tình sẽ nhiều như tuyết rơi mùa đông, còn sợ mình sẽ không tìm được một người tốt sao?”

“Thẩm Quyên, cậu ấy...” Tiểu Thỏ vẫn không ngừng cười.

“Đang nỗ lực để đạt được mục tiêu đó.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Xin Lỗi Cái Gì

Tiết học thứ ba của buổi chiều kết thúc, Tiểu Thỏ nằm sấp xuống mặt bàn, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cao Mi ngồi phía sau khẽ chọc vào lưng cô, “Sao lại mệt như vậy, tối hôm qua làm gì thế?”

“Đi chơi hội chùa.”

“À, nghe báo chỗ đó rất náo nhiệt a.”

“Ừ, bên người đông nghìn nghịt, thiếu chút nữa mình bị đè bẹp dí.”

“Tiểu Thỏ, cậu xem, hôm nay Kim Nhân Nhã không thấy đi học, thật kì lạ!”

“À.” Tiểu Thỏ quay đầu lại nhìn chăm chú vào mặt bàn, trầm nghĩ: ‘Có khi nào cô ấy vẫn còn đang ở Băng quốc chưa quay về không?’

Người đàn ông kia thật sự rất quá đáng, sao hắn có thể coi phụ nữ giống như món đồ chơi, hoàn toàn không có chút gì gọi là tôn trọng tối thiểu cả! Kêu một tiếng thì phải đến, xua tay một cái thì phải đi, sao Kim Nhân Nhã lại có thể chịu được anh ta cơ chứ, thật khó mà tưởng tượng nổi!

Tiểu Thỏ bắt giác mím chặt môi, trong lòng có chút tức giận.

Cứ nghĩ đến những hành vi xấu xa của hắn ta đối với cô, Tiểu Thỏ chỉ muốn cả đời này không bao giờ gặp lại con người kia nữa, ngay cả việc gọi tên hắn, cô cũng cảm thấy đó là một sự nhục nhã chính bản thân mình.

“Học sinh Y Tiểu Thỏ, ra ngoài nhận bưu kiện!”

Tiếng gọi của bác bảo vệ vang lên lần thứ hai.

Tiểu Thỏ nhảy dựng lên, vội vã chạy ra ngoài, “A” một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, ngăn người nhìn chăm chăm vào bó hoa hồng màu vàng rực rỡ ngay trước mặt.

Bác bảo vệ mất một lúc lâu mới lộ được khuôn mặt ra từ phía sau bó hoa, có chút bức mình kêu lên, “Y Tiểu Thỏ, lần sau cháu hãy bảo bạn trai mình mang mấy thứ đồ phiền toái này đến trực tiếp nhà cháu luôn đi!”

“Vâng, thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Tiểu Thỏ vội vàng vươn tay ôm lấy bó hoa hồng khổng lồ, nghiêng ngả lao đảo đi về phía phòng học.

Trên hành lang, rất nhiều người nhìn Tiểu Thỏ, chỉ trò không ngừng, những tiếng than nhẹ nhanh chóng vang lên.

Tiểu Thỏ vội vàng quay về lớp, rất nhiều nữ sinh khác liền xúm lại gần cô, mỗi người một câu, líu ríu không ngừng.

“Bạn học Y Tiểu Thỏ, có phải là người bạn trai lần trước tặng cậu con thỏ bông siêu lớn kia không?”

“Xem thử tấm thiệp trên bó hoa kia.”

“Ài da, cho tớ xem với!”

“Không... Không được, tớ...” Tiểu Thỏ vội vàng đứng lên, không đợi mấy cô gái kia mở tấm thiệp ra, nhanh chóng giật lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng bừng.

Cao Mi vẫn chưa từ bỏ ý định, tiến lại gần, “Mau nói xem là ai tặng cho cậu vậy? Thật là tò mò a!”

Tiểu Thỏ vừa mở tấm thiệp ra, cái miệng ngay lập tức há hốc thành hình chữ O.

Không đợi đến lúc Cao Mi lao đến, cô vội vàng khép tấm thiệp lại, cẩn thận đút vào túi áo.

“Keo kiệt.” Mấy cô nữ sinh đứng vây xung quanh nhìn xem phần nộ rồi đi, chỉ có Cao Mi vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng hỏi là ai.

“Bạn trai?”

“Ừ.” Tiểu Thỏ gật đầu lung tung.

“Đúng là... Quen với bạn trai còn muốn gật bọn tớ!” Cao Mi giơ tay khẽ ấn vào đầu Tiểu Thỏ, “Không nói cũng được! Hừ! Tớ tìm người khác điều tra giúp là xong!”

Tiểu Thỏ trông thấy tất cả mọi người đều đã rời đi hết, lúc này mới thở dài một hơi, mở tấm thiệp ra nhìn thật kĩ, khuôn mặt xinh xắn lập tức ỉu xiu.

Sao cô có thể để bạn học biết được, người tặng hoa là bộ hạ Agger Las?

Agger Las tặng cô chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng vàng để bày tỏ sự áy náy của mình, mong rằng cô quên đi những chuyện xảy ra trước kia.

Bộ hạ còn nói, rất muốn được bắt đầu lại từ đầu với cô, sẽ gây dựng thật nhiều kỉ ức đẹp để giữa hai người, sẽ khiến cô mãi mãi ghi nhớ trong lòng...

Bắt đầu cái gì? Ghi nhớ cái gì? Tiểu Thỏ mê man tự hỏi chính mình.

Bên dưới lại còn kí tên, “Tình yêu của em, Agger Las.”

Ngất mất thôi! Anh ta kí tên như vậy, nếu để cho mấy cô bạn nhiều chuyện kia nhìn thấy, ngày mai, những tin tức lá cải màu phấn hồng nhất định sẽ bay ngập trời.

Agger Las đúng là tên đáng ghét!

Đột nhiên gửi đến đây một bó hoa to tướng thế này, chắc chắn là muốn cô phiền não cả ngày mà!

Vứt vào thùng rác thì thật đáng tiếc!

Mà cảm về nhà, chắc chắn sẽ bị Irenaeus tra hỏi cặn kẽ, đến khi đó chẳng may lại lỡ miệng, kiểu gì cô cũng sẽ phải nghe người nào đó căn nhắc liên hồi.

Càng nghĩ càng cảm thấy... chỉ còn cách mang cái này tới cửa hàng hoa bán lại lấy tiền về là có vẻ lời một chút...

Tiếng chuông tan trường vang lên báo hiệu một ngày học tập căng thẳng đã kết thúc.

Tiểu Thỏ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chiếc ba lô đeo trên vai, trước ngực ôm bó hoa hồng to tướng, vội vã đuổi theo Cao Mi, gọi lớn, “Cao Mi, Cao Mi!”

“Gi thế?” Cao Mi vẫn còn đang khó chịu vì chuyện vừa rồi, đánh giọng hỏi lại cô.

“Cao Mi, cậu biết có chỗ nào nhận mua hoa tươi không?”

Cao Mi đột nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt ngạc nhiên quét Tiểu Thỏ từ trên xuống dưới một vòng, “Không phải cậu định nói với tớ, cậu muốn bán thứ này đi?”

“Ừ!” Tiểu Thỏ dùng sức gật đầu.

Ngồi ở trong xe của Cao Mĩ, Tiểu Thỏ vỗ vỗ ngực thờ dài, ổn định lại cảm xúc.

Cao Mĩ dùng khuỷu tay khẽ huých cô, “Chiếc xe ô tô xa hoa kia là tới đón cậu hay sao?”

“À...”

“Sao cậu lại lén lút giống như khuôn muốn để người tài xế ở bên kia nhìn thấy cậu vậy?”

“...”

“Chẳng phải cậu vẫn bảo ba ba cậu chẳng qua chỉ là ông chủ của một siêu thị nhỏ thôi sao? Làm thế nào mua được chiếc xe lộng lẫy đến vậy?” Cao Mĩ hoài nghi nhìn cô, “Chẳng lẽ cậu có chuyện gạt tở?”

“Không có!” Tiểu Thỏ cuống cuống xua tay, “Ba tở đúng là tổng giám đốc của siêu thị Y Đông. Cao Mĩ à, giờ tở phải gọi điện thoại đi!”

Cô vội vàng lấy chiếc di động mới mua ra.

Cao Mĩ nói tiếp, “Sao cậu lại đổi điện thoại rồi, chiếc kia không phải mới mua được hơn nửa tháng hay sao?”

“Cái kia bị rơi xuống nước rồi.” Tiểu Thỏ trề môi. Liên lạc vừa thông, cô liền vội vàng kêu lên, “Anh Tô Lợi Văn, em đang ở trên xe của bạn cùng lớp, em muốn đi tới cửa hàng mũ với cô ấy, buổi tối em sẽ tự đi xe buýt về, anh nói với anh ấy một tiếng nha!”

Nói xong, không đợi Tô Lợi Văn đáp lại, Tiểu Thỏ chốt dạ vội vã ngắt điện thoại, ngẩng đầu thúc giục bác tài xế, “Bác ơi, bác ơi, mau mau lái xe đi thôi, cháu đang vội đi bán chỗ hoa này!”

Cao Mĩ tròn tròn mắt, không biết nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Đảo Lộn (1)

Cửa hàng hoa Mitaichi, số 14 đường La Từ Loan, mặt tiền rộng rãi, là cửa hàng lớn nhất ở khu này. Nơi đây, hoa nào, màu sắc nào cũng có, giá cả lại vô cùng phải chăng.

Hai bên phố La Từ Loan – trung tâm thương mại nổi tiếng phía đông đất nước này san sát những tòa nhà cao tầng.

Đối diện cửa hàng Mitaichi là tòa nhà chọc trời Minh Châu chuyên cho thuê văn phòng làm việc, chủ yếu là các công ty nhỏ lẻ nằm rải rác khắp cả cao ốc.

Ở ba tầng ba, bốn, năm có ba công ty bảo hiểm gia đình thuê để mở văn phòng, ngày nào cũng trình diễn tiết mục nhân viên đầu võ mồm để quảng cáo các loại.

Đầu năm nay, việc kiếm tiền không hề dễ dàng, lợi nhuận không được cao, nhất là đối với những công ty bảo hiểm nhỏ lẻ như thế này, họ vừa phải tranh miếng ăn với những ông lớn khác, lại vừa phải tính toán đủ mọi bề làm thế nào chen ép nhân viên làm việc nhiều mà không đòi tăng lương.

Bước ra khỏi cửa hàng hoa Mitaichi, tâm trạng Tiểu Thỏ vô cùng phấn khởi, công cuộc buôn bán của cô diễn ra vô cùng thuận lợi, thu về được những năm ngàn đồng, cái miệng cười toe toét mãi không khép lại được.

Cao Mĩ ở bên cạnh lắc đầu, nói rằng cô bán rẻ quá, bó hoa hồng vàng hiếm như vậy rơi vào tay chủ cửa hàng, kiểu gì cũng được bán với giá cao gấp nhiều lần.

Tiểu Thỏ không nghĩ được nhiều đến vậy, cô chỉ mong đẩy nhanh nhanh củ khoai lang phóng tay này ra ngoài, bây giờ thì xong rồi, việc gì cũng không có!

Những tiếng đồng thanh dồn dập ở phía đối diện ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Thỏ, vừa rồi, lúc bước vào cửa hàng hoa, trong lòng cô còn đang sốt ruột nên không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, bây giờ đi ra mới trông thấy rõ, thì ra ở trước cửa tòa nhà Minh Châu có một ba đám người mặc ba chiếc áo màu đỏ, xanh, vàng đứng ở ba góc khác nhau.

Đứng đầu nhóm màu đỏ là một người đàn ông cao lớn to béo, bụng phình ra như cái trống, rống to từng tiếng, “Bảo hiểm Vinh Hoa, cam đoan mang lại lợi ích lâu dài cho quý vị, suốt đời hưởng vinh hoa phú quý!” Một đám người của đội đỏ giờ cao tay phải, hết lớn, “Bảo hiểm Vinh Hoa, cam đoan mang

lại lợi ích lâu dài cho quý vị, suốt đời hưởng vinh hoa phú quý!”

Dẫn đầu nhóm màu vàng là một người phụ nữ, thanh âm the the vang lên từng hồi, “An Bình tất thắng! An Bình tất thắng!”

Người đàn ông cao gầy bên nhóm màu xanh không cam lòng chịu yếu thế, kêu lớn, “Vĩnh Phúc là số một! Vĩnh Phúc là số một!”

Tiểu Thỏ dừng lại, nhìn về phía một đám người dân đang chăm chú theo dõi cuộc náo nhiệt, chán nản bĩu môi, “Đi thôi Cao Mi.”

“Này, hôm nay cậu phát tài, hẳn là nên trích ra chút ít mời người ta ăn một bữa com chứ?”

“Được rồi.” Tiểu Thỏ tươi cười gật đầu, “Cậu muốn ăn ở đâu?”

“Tớ dẫn cậu đến một chỗ này! Nơi đó vừa có đồ ăn ngon, lại rất thú vị.” Cao Mi lúc này mới hết giận dỗi, tiến sát lại vỗ vỗ bả vai Tiểu Thỏ, cười hi hi nói.

“Cũng được, nhưng tớ muốn về sớm một chút.”

Cao Mi liếc mắt xem thường, “Cậu đừng nói những câu mất hứng như vậy chứ!”

Lúc Tiểu Thỏ định rời khỏi, đám người ồn ào kia cũng dần dần giải tán. Những người dân túm tụm ở chỗ đó trông thấy trò hay đã hết, ai lại đi làm công việc của người đó.

Trước cửa tòa cao ốc có một cô gái mặc chiếc áo màu đỏ, tóc buộc đuôi ngựa, cúi đầu đứng bất động trước mặt ông quản lý béo mập.

Người đàn ông to béo lên tiếng trách cứ, “Cô có biết tại sao tôi gọi một mình cô ở lại đây không?”

“Là do thành tích của tôi thấp nhất!” Cô gái lớn tiếng trả lời.

Thanh âm quen thuộc đập vào tai Tiểu Thỏ khiến cô dừng lại đột ngột, quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra.

“Sao vậy?” Cao Mi cũng quay lại theo, tò mò hỏi.

“Có biết thành tích của cô tệ hại như vậy đã mấy ngày rồi không?”

“Năm ngày! Thưa quản lý!”

“Công ty không thừa tiền đi nuôi một người rảnh rỗi!” Người quản lý to béo lớn tiếng quở trách, “Chỉ dựa vào cố gắng thôi thì cũng vô dụng! Thành tích bán hàng của cô thấp như vậy đã chứng tỏ rằng cô chỉ là một thứ phế vật không hơn không kém! Phế vật không biết kiếm tiền! Công ty không có lý do gì để tiếp tục giữ cô lại cả!”

“Quản lý, mong ông cho tôi thêm một cơ hội nữa!” Cô gái đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt to ngập tràn cầu xin cùng thương xót nhìn người quản lý, “Ngày mai, ngày mai tôi nhất định sẽ lập được công cho ông xem!”

“Được! Vậy tôi cho cô thêm hai mươi tư giờ nữa, nếu đến lúc đó cô vẫn không thu hoạch được gì, đừng trách tôi đuổi cô ra khỏi công ty!”

“Vâng!” Cô gái dùng sức gật đầu.

“Không cần đợi đến ngày mai! Cô ấy sẽ lập công ngay bây giờ!” Tiểu Thỏ quơ quơ cánh tay, nhanh chóng vọt tới trước mặt cô gái, nắm lấy vạt áo của cô kêu lớn, “Chị tư!”

Việc gặp lại nhau như thế này đúng là sự kì diệu của số phận!

Sao Tiểu Thỏ có thể tưởng tượng được lại có ngày gặp lại chị tư Y Phi Linh ở ngay giữa đường phố như thế này chứ.

Có điều trông chị ấy vô cùng bận rộn, bản thân cô cũng không dám quấy rầy nên hai chị em chỉ nói với nhau vài câu, lưu lại số điện thoại di động liền vội vàng tạm biệt.

Tiểu Thỏ là vị khách đầu tiên của Y Phi Linh. Số tiền đóng bảo hiểm là năm ngàn, chính là toàn bộ những gì cô vừa kiếm được qua bó hoa hồng vàng của bộ hạ Agger Las.

Thời gian quá cấp bách, Tiểu Thỏ không tiện giải thích tình hình của mình với chị tư, cũng không kịp hỏi cuộc sống của cô bây giờ như thế nào, tại sao lại đến nỗi trở thành nhân viên tiếp thị như thế này chứ? Cô nhớ rõ trước kia chị tư làm việc cho một công ty lớn cơ mà!

‘Chẳng lẽ là do Tiểu Trạc gây nên?’ Tiểu Thỏ nghĩ.

Cao Mi trông thấy rõ diễn biến mọi việc, không nhịn được tròn tròn mắt, “Tốt lắm, bây giờ trong người cậu không còn đồng nào cả, vốn định để cậu mời tớ, xem ra bây giờ, chỉ có thể để tớ mời cậu!”

Tiểu Thỏ sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười.

Kết quả, lúc đi mới phát hiện ra, nơi vừa có đồ ăn ngon lại vô cùng thú vị theo như lời Cao Mĩ nói, chính là một câu lạc bộ có tên BLUE.

Hai người vừa bước vào, tiếng nhạc xập xình liền chào đón họ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Đảo Lộn (2)

BLUE không lớn lắm, có điều không gian được trang trí rất đẹp, tất cả đều được phủ một màu vàng nhạt ấm áp. Bên góc tường có một dãy sofa mềm mại, ở giữa đặt một chiếc bàn thủy tinh trong suốt, ánh đèn dịu dịu nhẹ nhẹ xoay tròn trên đỉnh đầu, lúc sáng lúc tối, lúc vàng lúc xanh.

Cao Mĩ nhanh miệng gọi một thùng bia, sau đó nhấc điện thoại gọi Trầm Quyên, Lữ Sâm, Mạc Đại Vệ cùng đến. Người không có đồng nào trong túi như Tiểu Thỏ, không có quyền lên tiếng ở đây.

Cao Mĩ mở nắp một lon bia đưa tới trước mặt cô, “Sao lại uống nước trái cây, uống thứ này này.” Nói xong, cũng không để ý Tiểu Thỏ bữu môi tỏ vẻ không thích, tự động chạy tới trước máy tính, “Tiểu Thỏ cậu muốn hát bài gì?”

“Tớ không hát đâu.”

Lúc này, cánh cửa nặng nề bị một người phục vụ đẩy vào, “Tiểu thư, đồ ăn và trái cây mà các cô đã gọi.”

“Được rồi, để ở đó đi.” Cao Mĩ tùy tiện chỉ tay, không hề rời mắt khỏi màn hình.

Tiểu Thỏ đi đến ngồi bên góc sofa, cầm lấy một miếng dưa hấu, “Cao Mĩ, chúng ta hát tới khi nào vậy?”

“Mười một giờ đi.”

“A? Trễ như vậy! Không được.”

“Trật tự! Nói nhiều quá!” Cao Mĩ hát hết bài, cầm micro chạy đến bên người cô, “Nè, lát nữa, tầm 5 giờ gọi phục vụ mang bữa ăn tối lên nữa nhé, chẳng phải cậu đang đói sao?”

“Ừm.” Tiểu Thỏ gật gật đầu, vừa ăn dưa hấu vừa nghe Cao Mĩ ca hát.

Mấy ca khúc Cao Mĩ thể hiện toàn những bài Tiểu Thỏ chưa từng nghe bao giờ. Cao Mĩ nói đây là những bài hát rất nổi tiếng, cô cố tình chọn để Tiểu Thỏ cũng học hỏi thêm được chút ít.

Có điều, Tiểu Thỏ lại cảm thấy hứng thú với thức ăn nhiều hơn là việc hát hò.

Mãi đến năm rưỡi, ba người bạn Trầm Quyên mới đến, vừa lúc phục vụ đẩy cửa vào, hỏi có muốn mang thức ăn lên không. Vì thế mọi người đều gật đầu.

Bữa tối nóng hổi được đưa lên, Cao Mĩ giơ cao lon bia lên, “Cụng ly!”

“Tớ không uống bia.” Tiểu Thỏ kháng nghị.

“Uống một chút cũng không chết được đâu!”

“Uống đi nào!”

“Cụng ly!” Cao Mĩ nâng cốc lần thứ hai.

Tiểu Thỏ không lay chuyển được bọn họ, mới chỉ nhấp một chút xíu, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn nhó.

“Khó uống quá.” Tiểu Thỏ le lưỡi, vội vàng ăn một miếng cơm, đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiểu Thỏ vội vàng buông đũa, lấy di động trong cặp ra, đứng lên mở cửa đi ra ngoài.

Tiếng âm nhạc ồn ào truyền đến. Tiểu Thỏ hồi hải bước ra hành lang dài. Có vẻ như việc tìm một chỗ yên tĩnh ở nơi này là không thể. Đã vậy, tiếng chuông điện thoại như muốn thúc giục cứ đập vào tai cô.

Bọn Cao Mi thò đầu ra cửa, nhìn Tiểu Thỏ cứ lẩn quẩn trên hành lang, “Này, có chuyện gì thế?”

Tiểu Thỏ hít một hơi thật sâu, quyết định nghe điện thoại.

Giọng Irenaeus ẩn chứa sự tức giận truyền đến từ phía đầu dây bên kia, “Em đang ở đâu vậy?”

“Ồ... ở nhà bạn học để ôn bài.” Tiểu Thỏ nói ra lời nói dối lần đầu tiên trong đời mình, căng thẳng tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Nhà bạn học? Sao lại ồn như vậy?” Irenaeus một tay cầm điện thoại, một tay lắc lắc ly rượu, chậm rãi đi xuống từng bậc thang.

“Bạn... bên cạnh nhà bạn ấy mở tiệc, quá thật rất ồn ào.” Thì ra khi nói dối lần đầu, nói lần thứ hai thì dễ dàng hơn hẳn. Tiểu Thỏ thề lười.

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Lập tức trở về cho anh!” Hấn tức giận ngồi xuống sofa, hai chân vắt chéo, đặt mạnh ly rượu lên bàn.

“Anh, không được, ngày mai có bài kiểm tra, hôm nay phải ôn tập xong mới có thể về.”

“Về nhà ôn tập, anh dạy cho em.”

“Không được.....”

“Cái gì mà không được? Hiện tại em đang ở đâu?”

“Em... em, em đang ở nhà Cao Mi.”

“Nhà Cao Mi ở đâu?”

“Ồ bên kia núi Đôn Đạo... Rất xa... Anh... Một lát nữa em sẽ về.”

“Ồ đâu? Lặp lại lần nữa!” Hấn nguy hiểm nheo lại mắt.

“Bên kia núi... núi Đôn Đạo a... anh.” Kỳ quái, ngữ điệu của Irenaeus sao lại nghe có vẻ nguy hiểm vậy?

“Nửa giờ sau anh sẽ đến đón em.”

“Ồ?”

Irenaeus ngắt cuộc gọi, Tiểu Thỏ nhìn chăm chăm điện thoại đến xuất thần.

Anh ấy nói nửa giờ sau đến đón cô?

Không lẽ muốn tới bên kia núi Đôn Đạo để đón cô?

A! Chết rồi! Irenaeus mà biết mình lừa anh ấy, kiểu gì cũng nổi giận cho xem.

“Ai gọi điện thế?” Mấy người Cao Mi vây quanh hỏi Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ đem chuyện vừa rồi kể chi tiết từ đầu đến cuối, tất cả mọi người không hện mà cùng lăn ra cười.

“Vậy để cho anh ta đi núi Đôn Đạo tìm, một nam một bắc, anh ta tìm được mới là lạ!”

“Tiểu Thỏ, nhà cậu quản giáo nghiêm quá nhỉ? Vẫn còn còn cấm cổng không cho đi chơi sao?”

“Năm trước ba tớ đã không quản nữa rồi.”

Khuôn mặt Tiểu Thỏ méo xệch, “Anh ấy nhất định sẽ tức chết.”

“Ai nha, suy nghĩ nhiều thế làm gì?” Cao Mi đem một lon bia đưa tới trước mặt cô, “Một hơi uống hết đi, cậu sẽ có thêm can đảm đấy.”

“Rất khó uống nha.” Tiểu Thỏ đột nhiên đứng lên, “Tớ... tớ... căng thẳng... tớ muốn đi WC.”

Mọi người cười lớn.

Tiểu Thỏ từ trong toilet bước ra, vẫn nhăn mày ủ dột như cũ, tâm lý cứ giằng co qua lại, không biết có nên gọi điện cho người kia để tự thú hay không.

Cô thở dài, cúi đầu cảm mặt bước đi, được một đoạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên ngẩng lên, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

‘Hình như phòng K33 ở đằng kia, mình đi qua rồi thì phải.’ Tiểu Thỏ nghĩ thầm, quay người vòng về đường cũ, mới đi được vài bước liền ngưng bật, trên khuôn mặt ngập tràn sự kinh ngạc.

Ánh mắt Tiểu Thỏ dừng lại trên hai cô gái xinh đẹp trang điểm rất đậm ở phía trước.

Tiểu Thỏ dụi dụi mắt, hai con ngươi tròn to.

Cô... cô không có nhìn lầm chứ?

Cô gái đứng bên phải có mái tóc quăn, mặc váy ngắn màu đen rất gợi cảm.....

Không phải là chị cả sao?

Tại sao chị cả lại ăn mặc mấy cô gái hầu rượu vậy chứ?

Tiểu Thỏ ngây ngốc đứng trong hành lang, nhìn chằm chằm Y Trạch Mộng đang đi cùng với một cô gái khác, trên khuôn mặt là nụ cười quyến rũ, thân nhiên đưa tay đẩy một cánh cửa ở phía bên trái rồi bước vào, tiếng giày cao gót nện ‘cộp cộp cộp’ xuống sàn nhà nghe thật chói tai...

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Đảo Lộn (3)

Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến làm sao mà Tiểu Thỏ lại bám theo hai người bọn họ, cô lén liếc nhìn xung quanh một vòng, trông thấy không có ai chú ý đến mình mới vụng trộm đẩy cánh cửa phòng he hé một chút.

Chị cả Y Trạch Mộng cùng cô gái kia đang ngồi giữa ba người đàn ông, không ngừng đồ ngon đồ ngọt bọn họ uống thêm rượu. Trong số đó có một người trạc tầm ngoài 40, một tay ôm eo chị cả, đôi mắt dính chằm chằm vào bộ ngực nửa kín nửa hở của chị ta, lưu luyến không rời.

Không biết chị cả nói với hắn câu gì, người đàn ông ha ha cười lớn đứng lên, ngửa cổ uống cạn sạch ly rượu, sau đó bàn tay háo sắc lại chậm rãi luồn xuống bên dưới chiếc váy vuốt ve.

Sắc mặt của chị cả không chút thay đổi, vẫn tươi cười quyến rũ như trước, thân nhiên rót đầy ly rượu đưa cho người đàn ông, nũng nịu lên tiếng, “Ngài Vương, em kính ngài một ly, chúc ngài và Lý tiên sinh đàm phán thành công.”

“Ha ha ha.” Người đàn ông dùng sức ôm chặt lấy eo Y Trạch Mộng, tiện tay捏 má cô ta một cái, sau đó liền quay đầu cười nói với người đang ngồi đối diện, “Lão Lý à, anh xem đây, cái miệng nhỏ này của Mộng Mộng quả đúng là ngọt chết người mà.”

“Uống rượu! Uống rượu!” Trợ lý của Vương tiên sinh vừa không ngừng mời rượu người đàn ông họ Lý kia, vừa tươi cười hỏi: “Nếu như bản hợp đồng kia không có vấn đề gì, chúng ta kí luôn bây giờ có được không ạ?”

Vị Lý tiên sinh bị chuốc rượu say khướt, gật đầu không ngừng.

Ông Vương mừng rỡ, quay sang nháy mắt với cô gái đang chuốc rượu ngài Lý một cái, cô ta lập tức hiểu ý gật đầu, nhẹ nhàng ngồi lên đùi vị Lý tiên sinh kia, “Ngài Lý, chúng ta lại uống thêm một chén nữa rồi kí tên được không?”

Ông Lý bị cả rượu lẫn sắc tấn công, u mê không thoát ra được.

Trợ lý của Vương tiên sinh nhanh nhẹn lấy hợp đồng từ trong cặp sách ra đưa cho cô gái hầu rượu, cô ta nhẹ nhàng bắt chéo đôi chân dài, mỉm cười đưa cho ngài Lý một chiếc bút, vô cùng chu đáo vì ông ta mà mở sẵn bản hợp đồng ra, “Lý tiên sinh, ngài viết ở đây.”

Hợp đồng kí kết xong, ông Vương liền ôm Y Trạch Mộng đứng lên, nói với người trợ lý, “Tiểu Mã, cậu đưa ngài Lý quay về.”

“Vâng, thưa ông chủ.”

“Mộng Mộng, hôm nay em nhất định phải đi ăn đêm với tôi.” Ông ta ôm chặt Y Trạch Mộng, vươn tay đẩy cửa bước ra ngoài.

Tiểu Thỏ vội vàng rời khỏi chỗ đứng, giả vờ quay qua quay lại nhìn xung quanh tìm phòng.

Mấy người kia không hề chú ý đến cô, bọn họ nhanh chóng lướt qua phía sau Tiểu Thỏ.

Bàn tay háo sắc của tên kia còn không yên phận nhẹ nhàng vuốt ve mông của chị cả. Có điều chị ta không những không cự tuyệt mà còn tươi cười vô cùng quyến rũ.

Tiểu Thỏ tròn tròn mắt, nhìn theo bóng dáng bọn họ cho đến lúc khuất hẳn, trong lòng không ngừng thắc mắc: ‘Người đàn ông kia đưa chị cả ra ngoài ăn đêm, hay là đi đặt phòng?’

‘Vì sao chị cả lại biến thành người như thế này?’

Cô muốn bám theo bọn họ để tìm hiểu rõ mọi việc, có điều Cao Mi lại xuất hiện ở đây, vừa mới trông thấy cô đã kêu lên, “Tiểu Thỏ cậu đi đâu vậy? Bọn mình còn tưởng cậu té ngã trong WC cơ, đi lâu như vậy mà vẫn không thấy trở về.”

Tiểu Thỏ nắm chặt bàn tay, cuối cùng quyết định từ bỏ ý tưởng đi theo tìm hiểu đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện, cô tính sẽ hỏi han tất cả ở chị tư, nhất định chị ấy biết rõ.

Cao Mi trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ cứng đờ, vội vã hỏi xem có chuyện gì.

Tiểu Thỏ lắc đầu, đi theo Cao Mi quay về phòng K33, lẳng lặng ngồi yên một góc nghe mấy người bọn họ la hét hát hò, tinh thần trở nên sa sút hẳn đi.

“Sao vậy?” Trầm Quyên vỗ nhẹ vào vai Tiểu Thỏ, “Từ lúc cậu đi toilet về liền bày ra dáng vẻ này. Có chuyện gì thế?”

“Không có gì.” Tiểu Thỏ lên tiếng, tiện tay cầm lấy cốc bia đưa lên uống, hương vị đắng chát thấm sâu tận trong lòng.

“Tiểu Thỏ ngoan! Mau nghe điện thoại nào...” Tiếng chuông điện thoại buồn cười lại một lần nữa vang lên.

“A! Anh của cậu bảo không tìm thấy cậu ở bên kia núi Đôn Đạo!” Bọn Cao Mi ồn ào kêu lên.

Nguy rồi nguy rồi, quên mất tiêu là Irenaeus đang tìm cô ở bên kia núi Đôn Đạo!

Tiểu Thỏ vội vàng mở cửa vọt ra ngoài hành lang nghe điện thoại.

“Em ở đâu?” Thanh âm nguy hiểm ngay lập tức truyền vào tai Tiểu Thỏ.

“Anh... anh... em... em sẽ quay về ngay lập tức!” Tiểu Thỏ cuống quýt kêu lên, “Anh không cần phải mất công tìm em... em...”

“Anh hỏi em bây giờ đang ở chỗ nào?” Giọng nói thiếu kiên nhẫn nhanh chóng đánh gãy mấy lời bấp bấp của Tiểu Thỏ, Irenaeus thở phì phì hỏi lớn.

“Núi... Núi Đôn Đạo!” Tiểu Thỏ vẫn cố tiếp tục nói dối, “Em... em sẽ về ngay lập tức!”

“Núi Đôn Đạo hay là phố La Tử Loan?” Thanh âm trầm thấp nguy hiểm đột nhiên vang lên từ phía sau Tiểu Thỏ.

Tiểu Thỏ mồ mọt quay đầu lại, ngay lập tức trông thấy đôi mắt như muốn tóe lửa của Irenaeus bên dưới cặp kính đen.

“A!” Tiểu Thỏ giống như bất tỉnh linh trông thấy ma quỷ lúc nửa đêm, sợ hãi kêu lên một tiếng, đầu óc còn chưa kịp hoạt động, cơ thể như một phản xạ có điều kiện đã lập tức xoay người bỏ chạy.

“Còn dám chạy?” Irenaeus bước nhanh vài bước liền đuổi kịp Tiểu Thỏ chân ngắn, ôm ngang lấy người cô, nhấc bổng lên không trung.

“A!” Tiểu Thỏ vuron tay ôm chặt lấy cổ hắn, đôi mắt trong suốt trừng lớn, chớp chớp hỏi, “Irenaeus, sao anh lại ở đây?”

“Dám lừa gạt anh! Núi Đôn Đạo này!” Bàn tay Irenaeus giơ cao đánh một cái “Tét” thật kêu vào mông Tiểu Thỏ.

“A!” Tiểu Thỏ giãy dụa, vội vàng la lên sợ hãi, “Anh không thể đánh em ở chỗ này được!”

“Sao? Làm chuyện xấu rồi còn nói dối, học người ta tạo phản, còn không cho phép anh đánh sao?” Irenaeus tức giận giơ tay cốc vào đầu Tiểu Thỏ. Có điều, sau khi trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bày ra dáng vẻ nhăn nhó tội nghiệp, Văn Trạc phải cố gắng lắm mới nhìn được không cười, khuôn mặt quần tử thoáng chốc trở nên mất tự nhiên, “Nói mau, ai xui dại em nói dối?”

Ngay cửa phòng K33, đoàn người Cao Mi đã sớm hóa đá từ lúc nào.

Ánh mắt của tất cả không hẹn mà cùng dừng lại trên người Irenaeus.

Người thanh niên trước mặt này đội một chiếc mũ lưỡi trai, đôi mắt bị cặp kính râm che kín, chỉ cần nhìn dáng vẻ cũng đủ khiến người ta mê mẩn, chỉ tiếc không nhìn thấy rõ mặt mũi như thế nào.

Đôi mắt như hai đường chỉ của Trầm Quyên ngay lập tức lóe ra vô số tia sáng.

“Có phải là do bọn họ làm hư em không?” Irenaeus vươn tay chỉ chỉ đám người Cao Mi, neho mắt lại tỏ vẻ bất mãn.

Đồ Thỏ Con ngốc nghếch này không những học được nói dối, mà còn rất tron tru nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Đảo Lộn (4)

“Anh... Anh... Chuyện này không liên quan đến bọn họ.” Tiểu Thỏ vội vàng quơ quơ bàn tay nhỏ bé kêu lên.

Ánh mắt đáng sợ của Văn Trạc quét một vòng qua đám người Cao Mi, sau đó cúi đầu trừng Tiểu Thỏ, “Về nhà rồi anh sẽ trị tội em.”

Tiểu Thỏ ủ rũ vẫy tay với đám Cao Mi, “Tớ về trước.”

Cao Mi cùng với ba người kia theo bản năng gật gật đầu, chăm chú nhìn theo bóng dáng Văn Trạc ôm Tiểu Thỏ sai bước rồi đi.

Mấy người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn nhau một lúc, sau đó đồng thanh than nhẹ, “Đẹp trai chết mất thôi...”

Có điều, Tiểu Thỏ nghĩ thế nào cũng không ra được, vì sao đúng lúc đó Irenaeus lại xuất hiện trước mặt cô chứ?

Nghĩ là thế nhưng bây giờ, cô đang ngoan ngoãn ở yên trong lòng hắn, không dám hé răng một lời.

Irenaeus cúi đầu nhìn cô một cái, tức giận gõ nhẹ vào trán cô, “Sao lại không lên tiếng, em bị câm rồi sao?”

Tiểu Thỏ vội vàng lắc đầu.

“Em đừng nghĩ rằng không hé răng nửa lời thì sẽ được miễn tội.” Irenaeus hừ một tiếng, ôm cô đi thẳng tới chỗ để xe.

Tiểu Thỏ ngoan ngoãn chui vào trong ô tô.

“Rầm!” Tiếng đóng cửa sầm sập thành linh vang lên khiến Tiểu Thỏ bất giác lui người dán chặt vào một bên cửa kính, bàn tay bé nhỏ ngay lập tức bịt chặt lỗ tai, chuẩn bị chịu trận oanh tạc của người nào đó.

“Em đang làm gì vậy?” Văn Trạc tức giận trừng mắt nhìn cô, “Lại đây.”

Tiểu Thỏ nghe lời ngập ngừng tiến lại gần hắn một chút, đôi mắt trong veo mở to nhìn hắn, rồi đột ngột lao tới ôm chặt lấy cổ Irenaeus, hôn mạnh một cái lên má hắn.

Đột nhiên nhận được sự ngọt ngào bất thành linh khiến người nào đó kinh ngạc một lúc, neho mắt lại nhìn về phía Thỏ Con, vô cùng nguy hiểm.

Vì thế, Tiểu Thỏ lại dán chặt người về phía cửa xe bên kia.

Văn Trạc vừa buồn cười vừa tức giận, vươn tay tóm cô lại gần, ấn ấn cái trán nhỏ trắng trẻo, “Em đừng tưởng rằng hôn anh một cái thì có thể làm cho anh nguôi giận, em nói đi, nói dối anh là đúng hay sai?”

Tiểu Thỏ ngoan ngoãn lắc đầu.

“Về sau còn dám làm như thế nữa không?” Văn Trạc nhíu mày.

Tiểu Thỏ lại lần nữa dùng sức lắc đầu.

Nửa giây sau đó, Tiểu Thỏ bày ra khuôn mặt sợ hãi vô cùng nhìn chăm chăm vào người nào đó, “Anh, vì sao anh lại đột nhiên chạy tới nơi này? Sao anh biết em ở phố La Từ Loan?”

Văn Trạc chột dạ trừng mắt liếc nhìn cô một cái, lớn tiếng kêu lên, “Em dám quản anh sao?”

Đương nhiên là hắn sẽ không cho cô biết, hắn đã cài vào người cô máy theo dõi để có thể giám sát động tĩnh của cô 24/24...

Irenaeus vươn một ngón tay ấn nhẹ vào đầu Tiểu Thỏ, “Tóm lại, em phải nhớ kỹ cho anh, tất cả mọi hành động của em anh đều nắm rõ như lòng bàn tay, đừng tưởng rằng bản thân có thể lừa được anh. Anh hiểu rõ em như lòng bàn tay đấy, hiểu chưa?”

Tiểu Thỏ không ngừng gật đầu.

Bộ dạng nhu thuận của Tiểu Thỏ khiến Văn Trạc vô cùng hài lòng, hấn vươn tay ôm cô ngồi lên đùi, đầu ngón tay nhẹ nhàng dạo chơi trên đôi môi mềm mại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thỏ đột nhiên đỏ rực, ngoan ngoãn ôm lấy cổ Văn Trạc, ghé sát vào mặt hấn, dùng sức hôn mạnh một cái.

Văn Trạc thấp giọng bật cười, dùng ngón tay nâng cằm cô lên, thăm thi bên tai Tiểu Thỏ, “Đồ ngốc, không phải ở chỗ đó, là chỗ này...”

Hấn nhẹ nhàng cắn một cái vào đôi môi quyến rũ trước mặt, dụ dỗ đồ ngốc nào đó mở cái miệng nhỏ ra, cái lưỡi gian xảo thừa cơ chui tọt vào trong, tùy ý làm loạn.

Nụ hôn ngọt ngào chết người này, thiếu chút nữa khiến Tiểu Thỏ thở không ra hơi, cuối cùng vẫn là Văn Trạc trông thấy khuôn mặt nhợt nhạt tội nghiệp của Tiểu Thỏ mới bật cười buông cô ra.

Trên đường quay trở về, Tiểu Thỏ vô cùng nghe lời.

Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ chỗ đường Tân Thái, một chiếc xe thể thao màu đỏ đột nhiên dừng lại ngay bên cạnh xe của Văn Trạc.

Tiểu Thỏ nhìn xuyên qua cửa kính xe, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Thì ra người ngồi trên chiếc xe thể thao kia không phải ai khác, chính là chị cả Y Trạch Mộng và người đàn ông trung niên vừa rời ở Blue.

Người đàn ông kia thừa dịp chiếc xe đang dừng lại chờ đèn xanh, thò tay xuống xoa xoa vào đôi chân chị cả, sau đó dùng sức nhéo vài cái, khuôn mặt lộ rõ vẻ háo sắc.

Chị cả nhẹ nhàng giả vờ đẩy bàn tay ông ta ra, ôm ờ để hấn tiếp tục vuốt ve.

“Nhìn cái gì vậy?” Thấy Tiểu Thỏ chăm chú nhìn chằm chằm ra bên ngoài, Văn Trạc vô cùng mất hứng.

Hấn quay khuôn mặt của cô trở lại, nhẹ nhàng xoa nắn, bá đạo nói, “Chỉ được phép nhìn anh, đôi mắt này không được nhìn sang chỗ khác.”

Tiểu Thỏ gỡ tay hấn ra, ngoan ngoãn tiến lại gần ôm lấy hấn, “Anh, anh đã làm gì với chị cả và những người khác vậy?”

“Anh có thể làm gì? Từ trước đến giờ toàn bận lo chuyện của em, ăn không ngon ngủ không yên, làm gì còn tâm trí đâu mà quan tâm đến việc sống chết của mấy người nhà Y Bác Dương chứ?”

“Em cũng là người nhà của Y Bác Dương.” Tiểu Thỏ không vui kêu lên.

“Em không phải.” Hấn tức giận hét lớn, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, “Em là của anh.”

Sau đó không thèm để ý đến Tiểu Thỏ đang giãy giụa, hôn mạnh một cái lên mặt cô.

Tiểu Thỏ còn muốn nói tiếp, nhưng đèn giao thông ở phía trước đã chuyển sang màu xanh, Văn Trạc liền buông tay ra khỏi người cô, tiếp tục lái xe.

Tiểu Thỏ đột nhiên kêu lên, “Anh, chúng ta đuổi theo chiếc xe thể thao màu đỏ kia đi.”

“Làm gì?”

“Chị cả ở trên đó.” Tiểu Thỏ nói, “Vừa rồi em trông thấy chị cả ở Blue, sao chị ấy có thể trở thành gái hầu rượu ở nơi như vậy chứ?”

“Em lo lắng chuyện của người khác nhiều thế làm gì? Về nhà!”

“Anh!” Tiểu Thỏ vươn tay gạt nhẹ ống tay áo của hấn, đôi mắt rom róm nước, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Văn Trạc hít vào một hơi, khăn trương muốn chết, giơ tay xoa nhẹ đầu Tiểu Thỏ, “Không được khóc! Bám theo đằng sau rồi có thể làm được gì?”

“Khuyến chị cả đừng làm gái hầu rượu nữa.”

Văn Trạc liếc mắt xem thường, “Từ trước đến nay cô ta có bao giờ nghe lời em? Bám theo sau chỉ có tự khiến bản thân mình mất mặt thôi!”

“Anh...”

“Được rồi.” Văn Trạc thờ phỉ phỉ nhún ga, đuổi theo chiếc xe màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Đảo Lộn (5)

Chiếc xe thể thao màu đỏ lao vun vút về phía ngoại thành, tiến vào một thôn nhỏ, bánh xe in dấu vết trên những con đường lầy lội bùn đất.

Y Trạch Mộng khẽ vuốt ve cánh tay trái của người đàn ông, nũng nịu lên tiếng, “Vương tiên sinh, chẳng phải chúng ta đi tới khách sạn hay sao? Sao lại tới nơi này?”

Người đàn ông tắt động cơ, quay mặt nhìn sang phía Y Trạch Mộng, khuôn mặt lộ rõ vẻ dâm tà, “Cô không biết là ở đây sẽ kích thích hơn so với ở trong khách sạn sao?”

Đôi mắt Y Trạch Mộng kinh hãi mở lớn.

Người đàn ông không nói thêm câu nào nữa, nhanh chóng nhích sát lại gần, thò tay sờ soạng bên dưới lớp váy ngắn.

Y Trạch Mộng vừa tức vừa sợ, giãy dụa hét lớn, “Vương tiên sinh, mong ông tự trọng một chút! Ông nghĩ tôi là loại người nào?”

“Ha ha ha.” Người đàn ông họ Vương đang lúc cao hứng, đầu chịu dừng lại nhanh như vậy, cười gian, “Cô là loại người nào ư? Chẳng phải là gái trong quán bar hay sao? Trước mặt tôi còn giả vờ ngây thơ, đứng đắn làm gì? Cô nghĩ rằng đây là đâu? Hừ, chẳng biết đã ngủ cùng với bao nhiêu thằng đàn ông rồi! Tôi để mắt tới cô, cô phải lấy đó làm vinh hạnh mới đúng!”

Y Trạch Mộng tức giận đến xanh mặt, vung tay quăng chiếc túi da vào người ông Vương tới tấp, “Đồ thần kinh! Buông ra! Tôi không phải là đồ chơi của ông!”

Người đàn ông hung hăng tát mạnh vào mặt Y Trạch Mộng khiến cô ta kinh hãi kêu lên một tiếng, ôm chặt má.

“Mẹ nó! Giả vờ cái gì chứ! Chẳng qua chỉ là muốn thêm tiền chứ gì?” Ông ta lấy từ trong túi ra một xấp tiền, vứt mạnh vào mặt Y Trạch Mộng, “Tiền, ông đây không thiếu! Cô hầu hạ tốt, tôi sẽ thưởng gấp đôi!”

Từng giọt nước mắt nối đuôi nhau lăn dài trên má Y Trạch Mộng.

Cảm giác bị người lăng nhục như thế này sắp khiến cô phát điên lên rồi. Cô ra sức đánh mạnh vào người đàn ông, hét lớn: “Tránh ra! Tránh ra! Tôi không cần tiền của ông! Tôi không đi với ông nữa! Buông ra!”

“Cô dám nói không làm? Chẳng lẽ bao nhiêu tiền ông đây đưa cho cô đều mất trắng?” Người đàn ông họ Vương nắm lấy tóc Y Trạch Mộng, thân hình cao lớn hung hăng chen ép lên người cô, không để ý đến tiếng khóc thét chói tai bên cạnh, dùng sức xé mạnh chiếc váy, bàn tay bẩn thỉu ra sức nắn bóp.

Y Trạch Mộng đau đớn muốn tím mặt, vươn tay đâm vào lưng hắn không ngừng, “Buông ra! Buông tôi ra!”

“Không được kêu!” Người đàn ông nghe thấy cô lớn tiếng, sợ đánh động những người ở trong thôn, vội vàng bịt miệng cô ta lại, một tay xé toang chiếc quần lót, hấp tấp tiến vào.

Thanh âm của Y Trạch Mộng bị đè nén lại trong lòng bàn tay của người đàn ông, những giọt nước mắt ngập tràn hận ý không ngừng rơi xuống.

Đúng lúc đó, Văn Trạc lái xe đưa Tiểu Thỏ dừng lại ở nơi này.

“Anh... Bọn họ đâu mất rồi?”

“Sao anh biết được?” Văn Trạc tức giận đập vào vô lăng, ánh mắt lướt xuyên qua màn đêm.

“Anh, anh có biết vì sao bọn họ lại tới chỗ này không?”

Điều khiển xe đi tới cửa thôn, Văn Trạc nắm tay lái, lơ đãng đáp lại, “Đêm hôm khuya khoắt, một người đàn ông đưa một cô gái tới những chỗ như thế này, có thể xảy ra chuyện tốt sao?”

“Vậy chị cả có bị nguy hiểm hay không?”

“Em nhìn xem thì biết.” Văn Trạc dừng xe lại, lặng yên đứng một chỗ.

Tiểu Thỏ vội vàng dán mặt vào cửa sổ, liền trông thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đứng cách đó không xa.

Trong bóng đêm đen đặc, hai chiếc bóng đục ngầu hòa lẫn cùng một chỗ.

“Anh, bọn họ đang làm gì vậy?”

“Em nói sao?” Văn Trạc hơi cong môi, quay đầu liếc nhìn cô gái nhỏ một cái.

Đêm đen dày đặc, hai má tiểu nha đầu ửng đỏ, đôi mắt trong veo hơi hấp háy, lực sát thương mê người.

Tiểu Thỏ oán trách liếc hắt một cái, “Anh, anh đi ngăn cản bọn họ được không?”

Văn Trạc thờ phỉ phỉ bĩu môi, “Anh không đi!”

“Sao chị cả lại có thể sa đọa đến như vậy?” Tiểu Thỏ thương tâm khổ sở.

Văn Trạc không nói, nhìn chằm chằm về phía chiếc xe thể thao một lúc, đôi mắt khẽ nheo lại.

Không đúng!

Người đàn ông kia có vẻ như dùng sức hơi quá!

“Cạch!” Văn Trạc mở cửa xe, ôm Tiểu Thỏ xuống dưới, thấp giọng đe dọa bên tai cô, “Em phải nhớ bám sát biết không? Chỗ này vừa bẩn thỉu vừa hỗn loạn, không cẩn thận rời khỏi anh nửa bước lại có sói hoang đến tha em đi không biết chừng!”

Tiểu Thỏ vội vàng vươn tay ôm lấy thắt lưng của hắn, cái đầu nhỏ chui tọt trong lòng.

Văn Trạc bật cười thành tiếng khe khẽ, ôm eo cô tiến về phía Y Trạch Mộng.

Tối gần mới có thể nhìn rõ, Y Trạch Mộng đang bị người kia bịt miệng chà đạp. Trong bóng đêm, khuôn mặt dơ bẩn của người đàn ông càng trở nên dữ tợn đến đáng sợ.

Tiểu Thỏ sợ hãi tới mức vội vã che lại cái miệng nhỏ nhắn, ôm chặt lấy thân mình Văn Trạc, quay đầu dán chặt vào trong lòng.

“Đừng sợ! Ngoan! Em tạm buông tay ra trước!” Văn Trạc nhẹ nhàng cầm hai cánh tay bé nhỏ của cô gái thả xuống, bước thoăn thoắt đến cạnh cửa, không nói không rằng nắm chặt lấy cổ người đàn ông, dùng sức nhấc hắn ra khỏi xe, “Rầm”, một đám dừng lại trên mặt đối phương.

Cái miệng Y Trạch Mộng được tự do, vội vã há mồm hét lớn “Oa a a”, sau đó cuống cuồng ngồi dậy che mặt, kinh hãi nhìn về phía người đàn ông.

“Chị cả!” Tiểu Thỏ vội vàng lao về phía trước, còn chưa kịp ôm lấy cô ta, đã bị Y Trạch Mộng đẩy ra ngoài.

Y Trạch Mộng kinh ngạc nhìn Tiểu Thỏ ở trước mặt, vươn tay ôm lấy trần thế trần trụi của mình, kêu lên sợ hãi, “Y Tiểu Thỏ... Mày... Sao mày lại ở đây?”

“Rầm!” Văn Trạc đá mạnh vào người đàn ông kia một cái, “Ông đúng là hết thuốc chữa, muốn tiết kiệm chút tiền lẻ thì cũng không nên làm những việc như thế này, đặt một phòng thì chết người sao? Có tiền còn sợ không tìm được đàn bà? Lại còn ở cái nơi quỷ quái này dùng sức mạnh. Ông như vậy, làm gì có người phụ nữ nào chịu theo chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Thiếu Gia Ta Chưa Kết Hôn

Y Trạch Mộng kinh sợ nhìn chằm chằm bàn tay Tiểu Thỏ đang tiến sát lại gần mình, “Sao mày lại có thể xuất hiện ở chỗ này? Y Tiểu Thỏ!”

“Chị cả, em nhìn thấy chị lên xe cùng với một người đàn ông xa lạ, sợ chị gặp chuyện gì nguy hiểm...”

“Mày theo dõi tao!” Y Trạch Mộng hét lớn.

“Không phải! Không phải!” Tiểu Thỏ vội vàng xua xua hai tay, lắc đầu nguầy nguậy, “Em không hề theo dõi chị cả, chỉ là đột nhiên trông thấy chị ở trên

đường, nên mới...”

“Mày đừng có nói láo!” Y Trạch Mộng tức giận hất tay Tiểu Thỏ ra, “Chẳng qua là mày muốn đuổi theo tao để tận mắt nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tao lúc này chứ gì? Được, mày thích thì cười đi!”

“Chị cả, không phải như vậy, em chưa từng muốn cười nhạo chị.”

“Tiểu Thỏ, về nhà thôi!” Giải quyết xong người đàn ông kia, đem ông ta đánh ngã xuống đất, miệng sùi bọt toàn thân run run rẩy rẩy, Văn Trạc sải bước đi đến, vừa vặn nghe được Y Trạch Mộng lấy oán trả ơn mắng nhiếc Tiểu Thỏ, liền cảm thấy tức giận bùng lên, túm lấy Tiểu Thỏ Con bước đi.

“Irenaeus.” Tiểu Thỏ vội vàng kéo lấy tay hắn, “Không thể cứ thế bỏ mặc chị cả ở đây như vậy, chúng ta đưa chị ấy trở về được không?”

“Không thích!” Người nào đó khó chịu nói, lôi kéo thân hình nhỏ bé kia đi.

“Irenaeus.....” Tiểu Thỏ cuống quýt ôm lấy thắt lưng hắn, khẽ kêu một tiếng, “Cầu xin anh đó!”

“Cầu xin cái đầu em đấy!” Văn Trạc thờ phỉ phỉ xoa xoa cái đầu nhỏ, “Ngốc quá, bị người ta bắt nạt mà cũng không biết phản kháng?”

“Tại tâm tình chị cả đang không tốt thôi mà, chúng ta thông cảm một chút đi, được không?”

“Tâm tình không tốt thì có thể làm loạn như vậy sao, hừ! Anh đây tâm tình cũng không tốt.”

“Irenaeus.....” Tiểu Thỏ lắc lắc tay hắn, nhìn hắn cười cười một cái lấy lòng.

Văn Trạc tức giận vươn tay xoa đầu cô, “Em bảo cô ta xuống xe đi.”

Tiểu Thỏ vội vàng chạy tới, miên cưỡng lấy bộ quần áo đã bị rách tan nát mặc tạm lên người cô ta.

Y Trạch Mộng phẫn nộ thét chói tai, “Mày lại làm gì?”

“Chị cả, chúng em đưa chị trở về.”

“Không cần mày giả bộ tốt bụng.” Y Trạch Mộng hất tay Tiểu Thỏ, ghen ghét cùng tức giận liếc mắt nhìn cô, ánh mắt bỗng dừng trên người Văn Trạc, “Người đó là ai vậy?”

“Anh ấy là.....”

“Mày đúng thật là không biết xấu hổ, anh chàng trẻ tuổi lần trước đâu? Ghét bỏ người ta không có tiền liền đá đi rồi sao? Hiện tại lại quần lấy một người đàn ông có tiền khác, muốn đến xem dáng vẻ nhục nhã của tao ư?”

“Chị cả hiểu lầm rồi!”

“Tao không hiểu lầm. Loại con gái như mày, bên ngoài lúc nào cũng giả vờ trong sáng thuần khiết nhưng thực ra bên trong thì hư hỏng thối rữa, tao gặp không thiếu!”

“Tiểu Thỏ!” Văn Trạc tức giận ngùn ngụt hét lớn một tiếng.

Tiểu Thỏ hoảng sợ, biết hắn tức giận, vội vàng chạy tới, ngoan ngoãn tự động nhào vào trong lòng hắn, lí nhí, “Irenaeus, anh đừng tức giận, đừng tức giận, thật ra tâm địa chị cả không hề xấu, chỉ là có đôi khi miệng lưỡi hơi khắc nghiệt, chỉ là thói quen thôi mà.....”

“Thói quen cái đầu em!” Văn Trạc lấy ngón tay ấn ấn sau gáy cô, “Lập tức theo anh trở về, đừng lo những chuyện không đâu nữa!”

Y Trạch Mộng quần áo rách nát chui từ trong xe ra, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Tiểu Thỏ.

Cô ta làm sao có thể tưởng tượng nổi, sau một thời gian, Tiểu Thỏ không hề rơi vào hoàn cảnh nghèo khổ dơ bẩn như cô ta vẫn nghĩ, mà lại trở nên xinh đẹp trắng trẻo, quần áo hoa lệ như thế này

Trái lại chính mình, bộ dáng hiện giờ thật thê thảm, ánh mắt hoàn toàn dừng ở nhà đầu đáng ghét kia, lại còn trở thành trò cười cho cô ta, phá hỏng thanh danh của mình.

Y Trạch Mộng cô thật sự không cam lòng.

Y Trạch Mộng ánh mắt ghen ghét đảo một vòng qua người Văn Trạc.

Người đàn ông này ngoại hình nhìn qua cao lớn khí thế bức người, kỳ quái là khuôn mặt lại che kín không hề hở như là đang giấu giếm cái gì.

Nghĩ đến đây, Y Trạch Mộng hiểu rõ liền gật đầu, môi bật ra tiếng cười lạnh lùng bèn nhón nhìn Tiểu Thỏ, “Câu dẫn đầu ông đã có vợ?”

“Hà?” Tiểu Thỏ kinh ngạc quay đầu lại, chị cả đột nhiên nói những lời này, không thể hiểu nổi.

“Tao nói mày quyền rũ đàn ông đã có vợ! Có phải là cùng tên đàn ông này đi tìm nơi yêu đương vụng trộm cho nên mới đến vùng hẻo lánh như thế này, hẳn là sợ bị người khác phát hiện cho nên mới phải bịt kín mặt đúng không!”

“...?” Tiểu Thỏ mở lớn miệng, nửa ngày không phát ra tiếng gì.

“Bị tao nói trúng nên không phản bác lại được chứ gì?” Y Trạch Mộng đắc ý gật gật đầu, “Tao chỉ biết mày là đứa con gái không biết xấu hổ, chuyện gì cũng có thể làm được.”

“Này! Cô nói đã đủ chưa!” Văn Trạc giận dữ ngập trời, thanh linh hét lớn một tiếng.

Y Trạch Mộng chấn động toàn thân, theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Người đàn ông này thật khí thế, rất đáng sợ!

“Tôi cảnh cáo cô! Có cái miệng thì nên nói những lời sạch sẽ một chút! Đừng cho tôi là người không đứng đắn! Thiếu gia ta đến nay vẫn chưa kết hôn. Tôi thích mặc như thế nào, che mặt ra sao là chuyện của tôi, người khác không có quyền can thiệp.” Văn Trạc sắc giọng liếc mắt tới, như muốn xuyên thủng tâm hồn yếu ớt của Y Trạch Mộng.

Cô lại tiếp tục lui từng bước.

Tiểu Thỏ vội vàng ôm lấy Văn Trạc ngăn đầu trần an nói, “Irenaeus, Irenaeus, đừng nóng giận, như vậy sẽ dọa đến chị cả.”

“Đi!” Văn Trạc cầm tức vươn tay ôm lấy Tiểu Thỏ, không để ý cô kêu la phản đối, xoay người hướng xe mình đi đến.

“Irenaeus!”

“Câm miệng! Cho em tự giải quyết vấn đề cũng không xong, em không phải rất có năng lực hay sao? Sao phải nhún nhường như thế!” Văn Trạc tức giận không cho Tiểu Thỏ nói, “Mà cho dù em có lòng tốt muốn giúp người ta, chắc gì người ta đã cảm kích, đúng là đồ ngốc, em ở yên một chút được không!”

“Các người đi đi, đi hết đi!” Y Trạch Mộng gào toáng lên, “Tự tôi trở về, không cần các người để ý đến sống chết của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Cô Gái Này Là Của Tôi (1)

Không lay chuyển được ý định của Tiểu Thỏ, Văn Trạc thờ hồng học tức giận nhìn cô gái nhỏ chạy tới lấy lòng Y Trạch Mộng, khuyên cô ta đi vào xe cùng về.

Y Trạch Mộng kỳ thật vừa mệt lại vừa sợ hãi, nếu quả thực vứt cô ở lại nơi hẻo lánh này, trong lòng cô ta chắc chắn sẽ hận Tiểu Thỏ tận xương tủy.

Có điều, cô và tên kia vẫn còn đối địch nhau, thôi kệ đi.

Nếu như Tiểu Thỏ đã biết điều mời cô lên xe, cô đương nhiên sẽ hạ mình đáp ứng vậy.

Thôi đi! Dù sao quay về chỗ quán bar, chắc cái mạng nhỏ này của cô cũng chẳng còn!

Nhưng mặc quần áo rách nát như vậy về nhà, chắc chắn sẽ lại bị hàng xóm đàm tiếu một phen.

Đường trở về thật trầm mặc, không ai mở lời nói một câu.

Tiểu Thỏ ngồi bên cạnh Văn Trạc biết hẳn hôm nay thực sự rất tức giận, thừa dịp chờ đèn đỏ vội vàng vươn cánh tay nhỏ bé sợ hãi nín nín kéo kéo tay hắn.

Văn Trạc lấy ngón tay ấn ấn lên đầu Tiểu Thỏ.

Thật là không có biện pháp, ai bảo mình lại đi thích một đứa ngốc như thế, cũng chỉ có thể theo tâm ý của Tiểu Thỏ mà làm.

Tuy rằng trong lòng hắn thật sự không ưa người đàn bà tâm địa xấu xa như Y Trạch Mộng.

Rõ ràng là cứu cô ta, đã không cảm kích thì thôi, lại còn lớn tiếng mắng mỏ Tiểu Thỏ.

Cô ta vẫn nghĩ rằng bây giờ còn giống ngày trước sao?

“Chị cả, hiện tại chị đang ở nơi nào?”

“Phố Triều.” Lúc Y Trạch Mộng nói ánh mắt không tự chủ được mà lướt qua mặt Văn Trạc, thấy hắn không có phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Đường đến phố Triều đi như thế nào vậy?” Tiểu Thỏ lại hỏi.

“Hắn ta không biết đường?” Y Trạch Mộng tức giận bấu môi xem thường.

Tiểu Thỏ phì cười nói, “Anh ấy thực sự không biết! Bình thường ra ngoài cũng không lái xe, hành trình đều đã có người chỉ dẫn cho anh ấy nên hầu như không nhìn đường.”

Thì ra đúng là kẻ có tiền..

Y Trạch Mộng ánh mắt lóe sáng như phát hiện ra điều gì đó trên người bọn họ, trong lòng rối bời khó hiểu.

Tiểu Thỏ quả thật không hiểu là gặp được vận may gì mà lại kiếm được một người đàn ông như vậy?

Xem ra người này đối với Tiểu Thỏ cũng không tệ lắm.

Chợt cảm thấy tình cảnh của mình với Tiểu Thỏ đối lập quá lớn, Y Trạch Mộng không khỏi càng cảm giận Tiểu Thỏ.

Vài giờ sau, theo địa chỉ mà Y Trạch Mộng nói, Văn Trạc thuận lợi lái xe vào phố Triều.

Xe đi vào được một đoạn ngắn thì tắc kẹt.

Hai bên ngã tư đường nơi nơi đều tắc nập quán xá, người đi lại chuyện trò náo nhiệt.

Văn Trạc thấy cảnh vậy liền tắt máy xe, trực tiếp mở cửa bước xuống.

Y Trạch Mộng lập tức cất giọng phản đối, chỉ vào bộ quần áo rách nát tả tơi trên người mình nói, “Nhìn tôi như thế này thì làm sao ra ngoài được?”

“Nhưng miễn cưỡng lái xe vào trong phố cũng không được?” Văn Trạc tức giận nheo nheo mắt.

Ngã tư đường vốn đã đông người, càng đi sâu vào bên trong lại càng hẹp, không đi bộ thì làm gì còn cách nào khác?

Người đi đường xung quanh ai ai cũng tò mò ngoái qua ngoái lại xem chủ nhân trong chiếc xe hào nhoáng đang đỗ bên đường là ai.

“Chị cả, không bằng như vậy đi, chị mặc tạm áo khoác của Irenaeus vào có được không?” Tiểu Thỏ cời bỏ dây an toàn của mình, vurun đến bên người Irenaeus, nhanh nhẹn lần đến hàng khuy áo đen của hắn.

“Không được!” Irenaeus thờ phỉ phỉ kêu một tiếng.

“Ai nha, anh nhường chị cả đi, bằng không ăn mặc như vậy chị cả cũng không muốn xuống xe!” Tiểu Thỏ lại vurun qua một chút, thoãn thoắt cời sạch một hàng khuy áo của hắn, hướng hắn cười cười lấy lòng, rồi đưa áo khoác cho Y Trạch Mộng.

Y Trạch Mộng do dự một chút rồi cũng mặc áo khoác vào.

Cô không hề nghĩ thấy mùi nồng nặc của đàn ông, ngược lại là một mùi hương xà phòng thoang thoảng vây quanh.

Hương vị của người này quả thật mê người.

Y Trạch Mộng nghĩ vậy liền run rẩy, nhin không được đem ánh mắt hướng tới trên người Văn Trạc.

Thấy hắn đang cúi thấp đầu, cánh tay ôm trọn lấy eo của Tiểu Thỏ, thân thiết thì thầm bên tai cô.

Tiểu Thỏ Con hé cái miệng nhỏ nhắn, hướng hắn nở nụ cười tươi sáng.

Y Trạch Mộng hít sâu vào một hơi, lấy tay đẩy cửa xe ra rồi bước xuống.

Tới gần một gian quán lớn, bà chủ vội vàng hướng về phía Y Trạch Mộng gọi to, trên khuôn mặt béo tròn lộ vẻ chất phác tươi cười, “Y tiểu thư, bây giờ mới tan tầm ư? Có muốn lấy một bát thịt bò không?”

“Không cần.” Y Trạch Mộng hôm nay đột nhiên lại cảm thấy phiền chán vì cô bác này.

Bình thường bà vẫn thường hay cho cô một ít thịt bò, trong lòng cô vẫn luôn cảm kích. Nhưng hôm nay cô lại cảm thấy chán ghét bà ta, chân tay người ngom đầy dầu mỡ, bản thân mình vốn đã quen ăn sơm hào hải vị trong nhà hàng cao cấp, bây giờ lại phải lưu lác đến nơi dơ bẩn này cùng những người nghèo khổ ăn chung, lại còn vì thêm mấy miếng thịt bò mà vui sướng?

Tiểu Thỏ một tay mở cửa xe đi ra, đứng ở bên cạnh cười tủm tỉm vẩy vẩy tay với cô, “Chị cả, chính chị có thể tự đi vào được chứ?”

Dưới ánh đèn rực rỡ, Y Trạch Mộng bây giờ mới nhìn rõ bộ dáng của Tiểu Thỏ, chột bưng tỉnh.

Sau bao nhiêu lâu, đứa con gái vốn bản thủ nhếch nhác lại có thể trưởng thành lên xinh đẹp như vậy?

Không chỉ có ánh mắt Y Trạch Mộng dừng ở trên thân thể Tiểu Thỏ.

Chung quanh ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm nụ cười tươi tắn của cô gái bé nhỏ.

Ban đêm hỗn độn, khung cảnh xung quanh bản thủ ô ướ.

Trong bóng đêm ấy, khuôn mặt trắng tựa bạch ngọc, phấn nộn hồng hào như làm tăng thêm sắc thái mông lung của bóng tối.

Mái tóc đen óng mượt xoã dài đến ngang eo, hai cánh môi đỏ mọng như Mân Côi khẽ nhếch lên mang theo ý cười, ánh mắt lấp lánh toả sáng, Tiểu Thỏ vẫn đứng như thế, tươi cười trước mắt mọi người.

Trông cô giống như một tiểu thiên sứ từ trên thiên đường lạc bước xuống đây, dùng đôi mắt thuần khiết trong sáng quan sát mọi người.

Khi nào thì con bé này lại trở nên xinh đẹp như vậy? Bắt đầu từ khi nào?

Y Trạch Mộng gất gao nắm chặt hai tay, đáy lòng không ngừng nao động gào thét: “Vì cái gì, vì cái gì?”

“Rầm!” Cửa xe đóng lại thật mạnh như muốn phá vỡ ma lực của cô gái nhỏ.

Mọi người bất chợt nhìn thấy một người đàn ông cao lớn chậm rãi đi đến bên người cô gái kia, bá đạo ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn, tuyên bố quyền sở hữu của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Cô Gái Này Là Của Tôi (2)

“Irenaeus.” Tiểu Thỏ ngửa đầu lên nhìn hấn.

“Đi thôi.” Văn Trạc ôm lấy thắt lưng cô, thay cô mở cửa xe.

Y Trạch Mộng đột nhiên quay lại, tiến lên từng bước, nói, “Tiểu Thỏ, có muốn vào nhà ngồi không?”

“A?” Tiểu Thỏ kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, nhìn chăm chăm vào xúc cảm không biết tên đang hiện lên trong mắt chị cả.

“Ờ” Y Trạch Mộng theo bản năng liếm khoé môi, đảo tròn mắt một cái, “Chẳng lẽ mày không nhớ nhà chút nào sao? Cũng không nhớ mẹ ba sao?”

“Mẹ không phải từ lúc em rời đi đã.....”

“Đi nào!” Irenaeus hậm hực cắt ngang lời nói của Tiểu Thỏ, nhanh chóng ôm lấy, không để ý cô gái nhỏ “Oa” lên tiếng kêu sợ hãi, mạnh mẽ đem nhét cô vào trong xe.

“Rầm!” Hấn đóng mạnh cửa xe, bản thân đi vòng về phía vị trí điều khiển.

Tiểu Thỏ Con vừa định đẩy cửa ra đã bị Irenaeus nhanh tay túm lấy, sập mạnh cửa xe lại, còn nhấn cả chốt khóa.

“Gì vậy?” Tiểu Thỏ Con kỳ quái quay đầu nhìn hấn một cái, “Sao anh lại tức giận?”

Irenaeus không nói gì, chuyển tay lái rời khỏi ngã tư đường.

“Anh!”

“Kít!” Xe dừng lại trước một cửa hiệu, tâm trạng Văn Trạc có chút phiền não, quay sang xoa xoa đầu Tiểu Thỏ Con, “Trở về đi.”

“Anh có việc gì gạt em à?” Tiểu Thỏ mẫn cảm ngửi thấy mùi không bình thường.

Văn Trạc trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Tiểu Thỏ, “Nếu có người cực lực phản đối chúng ta yêu nhau thì em sẽ làm thế nào?”

“Tại sao lại cực lực phản đối?” Tiểu Thỏ Con mở to ánh mắt đáng yêu nhìn hấn.

Văn Trạc vuốt ve lọn tóc quăn của nàng, “Nói nhiều, bảo em trả lời thì cứ trả lời, hỏi lại làm gì.”

“Vậy anh sẽ làm như thế nào?”

Văn Trạc xem thường, “Em là của anh! Không người nào có quyền tách chúng ta ra. Cho dù em chạy trốn tới chân trời góc biển cũng không thoát khỏi bàn tay của anh!”

“Hừ!” Tiểu Thỏ Con xoay mặt đi.

“Trả lời mau!” Hấn ôm cô ngồi trên đùi, ngón tay nâng cái cằm nhỏ lên, “Nói đi, nếu có người muốn tách chúng ta ra, em sẽ làm sao?”

“Em sẽ không cùng anh tách ra nha.” Tiểu Thỏ Con chớp chớp mắt, “Vì sao lại phải tách ra?”

Tuy rằng không nghe được lời thề non hẹn biển, nhưng miễn cưỡng cũng chấp nhận được, Văn Trạc ừ một tiếng, không muốn trả lời vấn đề mà Tiểu Thỏ hỏi.

Cốc nhẹ vào cái đầu nhỏ trước mặt, “Chỉ giỏi về chuyện, y như bà già vậy, lúc nào cũng ‘tại sao’, ‘vì cái gì’, không được hỏi nhiều nghe chưa?”

“Hừ!” Tiểu Thỏ Con thở phì phì lại xoay mặt đi.

“Cộc cộc.” Cửa kính xe bị người ta gõ hai cái.

Tiểu Thỏ Con quay lại ấn nút kéo cửa kính xe xuống, kinh ngạc nhìn Y Trạch Mộng, “Chị cả chưa về nhà trở về sao?”

“Tại sao không trả lời tao mà đã đi? Thực sự không muốn quay về ngồi một lúc sao? Không nhớ mẹ mày chút nào à?”

“Em có muốn, nhưng không phải mẹ em đã rời nhà đi đến nơi khác rồi sao?”

“Ai nói, mẹ mày vẫn ở cùng chỗ với tao, có đi không?”

“A?” Tiểu Thỏ Con kinh ngạc quay lại nhìn về mặt sâu xa khó hiểu của Văn Trạc, “Irenaeus, không phải anh nói với em là.....”

Tầm kính trước mặt Y Trạch Mộng tự động khép lại, cắt đứt cuộc nói chuyện.

Văn Trạc không thèm bận tâm đến người phụ nữ đang quát tháo ầm ĩ bên ngoài, đánh tay lái xe nhấn ga, nghênh ngang phóng đi.

“Anh thật mất lịch sự đó!” Tiểu Thỏ Con tức giận, nắm tay đập lên người hấn.

“Đối với loại người có tâm kế này thì không cần phải lịch sự.”

“Có tâm kế gì chứ? Chị cả có ý tốt muốn chúng ta đến nhà ngồi, sao anh lại đem ý tốt xuyên tạc thành như vậy?”

“Em thì biết cái gì chứ! Chị cả em vốn không có lòng tốt, chẳng qua là cô ta hứng thú với người đàn ông của em thôi.” Văn Trạc thô lỗ mắng một tiếng, tức giận nắn khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nào, có còn muốn cười nữa hay không?”

“Làm sao em cười nổi chứ!” Tiểu Thỏ bực mình, quay sang làm mặt quỷ với hấn, “Em cũng biết là anh đẹp trai tuần tú, nhưng anh cũng không cần tự kỳ đến vậy chứ. Sao lại có thể nghĩ người phụ nữ khác lần đầu tiên thấy anh thì sẽ thích ngay?”

“Kít!” Xe bỗng phanh lại.

Tiểu Thỏ hét lên ‘a’ một tiếng, thân mình bổ nhào về trước rồi lại giật mạnh ngược về ghế ngồi, “Sao vậy?”

Tiếng kêu còn chưa kịp thoát ra hết, người đàn ông tà ác kia liền tháo đai an toàn, quay sang đề lên người cô, không nói hai lời liền ngăn chặn cái miệng nhỏ kia, “Im ngay, anh đặc biệt không thích nghe lời nói như vậy! Hừm, được lắm, dám hoài nghi cả lời nói của anh!”

“Anh! Ừm..ừ..ừm!” Tiểu Thỏ Con vừa tức giận vừa buồn cười vung nắm đấm nhỏ đánh lên người hấn, “Anh..đừng, y..... em.”

“Nói cái gì vậy?” Hấn như một bên lông mày, đôi đồng tử màu nâu đen chăm chú nhìn biểu tình mơ màng của cô, đột nhiên bật cười, cúi xuống hôn chụt một cái, “Nói cái gì nha?”

“Cầu hoàng đế!”

“Phụt, ha ha ha ha.” Hành động đáng yêu của Tiểu Thỏ làm hắn bật cười.

Tiểu Thỏ phát bực vì những cử chỉ xấu xa của hắn, nắm tay vừa muốn vung lên thì lại bị người nào đó bắt lại, đặt lên môi, “Ngoan một chút, phải nghe lời anh, anh đã gặp qua không ít loại người, quyết không thể sai.”

“Không bằng chúng ta dạo một vòng trên đỉnh núi vậy?”

“Chỉ là đi dạo thôi?”

“Chỉ đi dạo thôi!” Hắn hí mắt cười.

Tiểu Thỏ Con gật gật đầu.

Hắn kéo cô lại hôn chụt một cái rồi lập tức buông ra.

Xe khởi động, bóng đêm dần tràn vào bên trong.

Tiểu Thỏ Con mở to cặp mắt long lánh nhìn trộm hắn.

Văn Trạc tại sao lại nói dối cô?

Vì sao lại nói với cô không tìm thấy mẹ?

Tiểu Thỏ ngẩng cao khuôn mặt nhỏ, hướng ra bóng đêm bên ngoài cửa kính xe, trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Cô Gái Này Là Của Tôi (3)

Mặt trời mọc buổi sáng có đẹp hay không, đôi vợ chồng son cũng không tài nào biết được, nhưng thời tiết trên núi quả thật là lạnh.

Tuy rằng hai người nằm trong xe kín đáo, lại còn đắp chăn mỏng, cả đêm ôm nhau không rời, nhưng đến sáng cổ họng Tiểu Thỏ lại đau rát.

Văn Trạc đau lòng hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lái xe thẳng một mạch về nhà, chạy nhanh về phòng để tắm nước nóng.

Hai người lục tục tắm rửa một lúc, Tiểu Thỏ Con vừa mới ngồi vào chỗ của mình uống ngum sữa nóng thì ngoài cửa thông báo có một loạt quan viên tiến vào.

Lão An, Tô Lợi Văn, Mạc Tư và một đám người nào đó không biết tên đi vào làm căn phòng ồn ào hẳn lên.

“Cà tổi hôm qua bệ hạ đi đâu vậy? Điện thoại thì không liên lạc được, đến những người đứng gác cũng không biết gì!”

“Thật là hù dọa chết chúng tôi mà.”

“Không phải là ta vẫn tốt đấy sao.” Văn Trạc thản nhiên không thèm liếc An bá một cái.

Ông lão vội vàng giơ tay giơ chân hướng Tiểu Thỏ Con đồ lỗi, “Ngươi, chính là ngươi! Ngươi mang theo bệ hạ đi đến tận đâu vậy? Ngươi... Ngươi... Không có phép tắc!”

“A?” Tiểu Thỏ Con mở ra cái miệng nhỏ nhắn vô tội trừng mắt nhìn, “Lão gia gia, sao ông có thể không biết tốt xấu như thế nào liền mắng cháu vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng là do cô? Vốn dĩ bệ hạ đã về nhà! Sau lại gọi mỗi một cú điện thoại về báo là đi đón cô! Kết quả hai người một đêm không trở lại! Nói, rốt cuộc đi đâu?”

“Chúng tôi đã phái người đi điều tra khắp tất cả các khách sạn ở Đế Đô cũng không tìm thấy bệ hạ cùng Tiểu Thỏ tiểu thư.” Tô Lợi Văn nghiêm túc lên tiếng.

Nói xong, anh ta ngẩng đầu dùng ánh mắt bốn cột nhìn chăm chăm Văn Trạc, “Chẳng lẽ..... không có đi khách sạn? Bệ hạ mang theo Tiểu Thỏ tiểu thư đi..... Cái kia... khụ! Dã ngoại ư?”

Trên mặt những người khác đều là biểu tình buồn cười, hứng thú cùng kinh ngạc, ánh mắt đều hướng đến hoàng đế bệ hạ.

“Khụ khụ khụ khụ!” Văn Trạc uống một hớp trà nóng, một tay che miệng.

Tiểu Thỏ Con vội vàng đi qua dùng khăn tay lau khô môi cho hắn, về mặt nghi hoặc nhìn về phía Tô Lợi Văn, “Anh Tô Lợi Văn, sao anh lại biết chúng tôi đi lên núi?”

“A? A!” Mọi người toàn bộ dùng có ánh mắt sắc bén hướng hai người bọn họ, về mặt thể hiện rõ ‘thì ra là thế’.

Văn Trạc lại bị sặc một lần nữa, không ho được, liền lấy tay ấn ấn đầu cô nhóc này, dờ khóc dờ cười nói, “Im miệng.”

Con nhóc kia không mở miệng thì tốt rồi, nhưng cứ hễ mở miệng nói là toàn làm người khác liên tưởng xấu xa!

Bộ trưởng bộ dân chính ý cười hiện rõ đầy trên mặt, “Trách không được thảo nào, lần trước ở hội nghị, bệ hạ lại đưa ra đề nghị muốn sửa đổi luật pháp giảm tuổi kết hôn xuống hai năm, à... à... , ha ha ha ha.”

Hắn cười cái gì chứ! Cười đến như ***, ta với Tiểu Thỏ Con còn chưa động tay động chân đâu!

Văn Trạc thở phì phì trừng mắt liếc bọn họ, “Nói bậy bạ gì đó? Nhiều chuyện!”

“Vâng... vâng.” Mọi người vội vàng nhanh nhẩu phụ họa, cái miệng ngoác ra không khép lại được, “Bệ hạ đã lớn như vậy, làm chuyện gì hắn là sẽ có chừng mực.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Nhưng mà cũng không thể nhiều như vậy, rất ủy khuất Tiểu Thỏ tiểu thư a? Cái kia... Dã ngoại như vậy cũng không được thoải mái cho lắm, tóm lại là không thể nào tiện nghi bằng khách sạn được, lại càng không thể so sánh với nhà của mình. Hơn nữa Tiểu Thỏ tiểu thư tuổi cũng còn quá trẻ, nếu cái kia... hiện tại mang thai, có vẻ rất... sớm!” Mạc Tư gà mẹ liên tiếp nói, thấy ánh mắt hung ác của Văn Trạc bắn tới, càng nói càng nhỏ giọng, đến cuối cùng hầu như không thấy thanh âm.

“Mạc Tư, anh đang nói cái gì vậy? Cái gì mà không thuận tiện? Rất ủy khuất! Em không cho là ủy khuất a!” Tiểu Thỏ Con mơ hồ tiếp lời nói.

Văn Trạc nhú mày lại một chỗ.

Những người còn lại đều kinh ngạc “A? A!” hai tiếng. ....

Theo sau bộ trưởng bộ dân chính là một người mập mạp béo tròn như quả bóng đi về phía Tiểu Thỏ, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé, cặp mắt cười lên híp lại như một đường chỉ,

“Tiểu Thỏ tiểu thư thật sự là rất hiền lành. Nhưng mà cô gái nhỏ thì vẫn phải biết bảo vệ bản thân mình, bệ hạ quả thực là tùy hứng, nhưng Tiểu Thỏ tiểu thư cũng phải có chính kiến nha! Nếu không thích hoặc không muốn thì phải kiên quyết từ chối! Nếu bệ hạ có hành động gì quá đáng, Tiểu Thỏ tiểu thư hoàn toàn có thể được bảo vệ. Chúng ta tuyệt đối đứng ra bênh vực Tiểu Thỏ tiểu thư, sẽ không bao che bệ hạ.”

Nói xong cặp mắt híp lại nhìn về phía khuôn mặt hằm hằm tức giận của bệ hạ, “Mạc Tư nói rất đúng a, hiện tại mang thai là quá sớm, vẫn nên chờ qua hai năm nữa thì tốt rồi, bệ hạ, cho nên cái kia... cái kia nhất định phải làm tốt công tác phòng vệ. Nhưng thân đặc biệt tin tưởng phương diện này của bệ hạ, hẳn là rất hiểu biết.....”

“Ra ngoài!” Văn Trạc thở phì phì nâng cao khuôn mặt lên.

“Cái kia, văn kiện đại khái là khoảng tháng sau thì có thể công bố, điều chỉnh quy định tuổi kết hôn, như vậy bệ hạ cảm thấy, khi nào thì tổ chức hôn lễ của ngài cùng Tiểu Thỏ tiểu thư có vẻ thỏa đáng đây?”

“Hôn lễ gì vậy?” Tiểu Thỏ Con càng nghe càng không hiểu ra sao.

“Chẳng lẽ Tiểu Thỏ tiểu thư còn không biết, bệ hạ sao người lại xử sự như vậy?” Toàn bộ quan viên sùng sốt đồng thời kêu lên.

“Các người cút nhanh cho ta!” Văn Trạc tức chết rồi, một lũ rảnh rỗi dám xen ngang việc của người khác, vội vàng cái khi gì chứ? Tất cả nên xéo hết ra ngoài đi! Đúng là chết tiệt.

Tiểu Thỏ Con căn bản không hiểu được bọn họ nói cái gì, một đám người đồng đức như vậy nói đồng nói tây nói gà nói vịt giảng giải cho cô, Văn Trạc thật không biết nên cười hay là nên khóc, buồn bực a.....

Thật muốn quỳ rũ để cô nhóc này trở thành người của mình, như thế có phải là nhanh hơn không?

Thế nào lại bày ra khuôn mặt ngây ngốc, vừa nghe đến hai chữ kết hôn thì lại có biểu tình ngờ ngẩn mơ hồ, đồ ngốc, thật là muốn lay lay cho tỉnh cái đầu kia.

Ngủ ngốc ngủ ngốc! Thiếu gia ta muốn kết hôn với cô, còn muốn cùng cô sinh con dưỡng cái! Cô bày ra dáng vẻ ngây ngô như vậy làm gì? Quả thật

càng nhìn lại càng tức giận.

Văn Trạc đem toàn bộ các quan viên đẩy hết ra ngoài, sập mạnh cửa, bắt lấy cô nhóc ngốc nghếch kia ngồi xuống sô pha, hung hăng hôn một cái, không hôn giận chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Báo Ứng (1)

Tay ôm chồng sách vở, Tiểu Thỏ thông thả đi tới trạm dừng xe buýt.

Hôm nay, Tiểu Thỏ đã trình trọng thông báo cho Tô Lợi Văn biết, tự cô sẽ đi xe buýt về nhà, không cần bọn họ hôm nào cũng dùng chiếc xe xa hoa như vậy tới đón cô, cô chịu không nổi.

Tiểu Thỏ đang mãi ngồi trên xe ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

“A lô? Chị tư?” Tiểu Thỏ Con đột nhiên nở nụ cười.

Vội vội vàng vàng chạy tới quán cà phê đã hẹn trước với chị tư Y Phi Linh, vừa mới bước qua cánh cửa thủy tinh, Tiểu Thỏ liền trông thấy chị tư đang ngồi bên cửa sổ hướng về phía mình vẫy tay không ngừng.

Cô chạy qua, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, “Chị tư!”

“Tiểu Thỏ.” Y Phi Linh mừng rỡ nắm tay cô, “Cuối cùng cũng có cơ hội hẹn gặp được em! Đây, may mà lần trước có em giúp đỡ ít nhiều, cuối cùng chị cũng không bị quản lý sa thải. Hơn nữa, công việc dạo gần đây cũng đã bắt đầu có chút thành quả!”

“Chúc mừng chị tư.”

“Cảm ơn em.” Y Phi Linh cười cười, “Đúng rồi, giờ em đang ở đâu? Tại sao lại không quay về? Chuyện của em chị đã nghe mẹ kể hết rồi. Ba cũng thật là, sao có thể cứ thế mà nghe lời nói của chị cả với chị hai, đuổi em ra khỏi nhà chứ?”

“Em sống thế nào, có gặp nhiều khó khăn không, cuộc sống có vất vả không?”

“Chị tư, cùng một lúc chị hỏi em nhiều như vậy, em cũng không biết nói cái nào trước.”

“Ha ha, là chị quá nôn nóng.” Y Phi Linh cười cười, “Đúng rồi Tiểu Thỏ, thời gian gần đây mẹ em bị bệnh, em có trở về thăm bà chưa?”

“Mẹ em bị bệnh?”

“Đừng lo lắng, chỉ là ho một chút thôi.” Y Phi Linh nắm tay cô, cười nói, “Hay là bây giờ chúng ta quay về gặp mẹ em được không?”

“Vâng.” Tiểu Thỏ gật đầu.

Ngồi trên xe buýt gần ba giờ đồng hồ, cuối cùng cũng tới phố Triều.

Y Phi Linh dắt Tiểu Thỏ đi bộ một đoạn đường rồi mới dừng lại, bàn tay chỉ vào khu nhà trọ sáu tầng tồi tàn trước mặt, “Chính là ở đây, chị đưa em đi lên, tầng ba.”

Khung cảnh thật ngoài sức tưởng tượng của Tiểu Thỏ.

Bên trong hành lang chất đầy rác rưởi, ruồi muỗi vo ve bay loạn xạ.

“Mỗi tầng có bốn phòng ở, toilet và nhà bếp đều dùng chung, có chút chật chội, điều kiện quả thật không được tốt cho lắm, chờ chị kiếm đủ tiền, sẽ tìm một chỗ ở mới thoải mái hơn cho cả nhà.”

“Chị tư, mọi người...” Thanh âm của Tiểu Thỏ nghẹn lại.

“Tới rồi!” Y Phi Linh chỉ vào cánh cửa nhỏ phía bên trái, tiến lên lấy ra chiếc chìa khóa mở cửa.

“Vào đi.” Y Phi Linh cười vẫy tay với cô.

Tiểu Thỏ sai bước qua cửa, nhìn quanh căn phòng chật hẹp không đến năm mươi thước vuông [1], hơi hơi sững sờ.

“Hình như không có ai ở nhà.” Y Phi Linh mở hai cánh cửa phòng ở bên trái, “Gian này là của hai vợ chồng chị cả, bên cạnh là phòng của ba và bác gái. Trước mắt chị hai, chị ba đều ở bên nhà chồng, nghe nói cuộc sống cũng không được suôn sẻ cho lắm, từng nhà một đều rơi vào cảnh phá sản, kinh tế xuống dốc vô cùng.”

“Em trai và mẹ tư ở đây.” Y Phi Linh khẽ đẩy một cánh cửa, bên trong chỉ kê độc một chiếc giường sắt, ngay cả có muốn đặt thêm một chiếc bàn nhỏ vào chỗ trống cũng không được.

“Chỗ này vốn là nhà kho, ba đã sửa sang lại nó một chút.” Y Phi Linh nhún nhún vai, “Chị và mẹ, còn có mẹ ba đều ở phòng khách, dạo gần đây thân thể của mẹ ba không được tốt, chị và mẹ đẻ bà ấy ngủ ở sô pha, còn hai mẹ con nghỉ tạm dưới đất.”

Y Phi Linh rót nước đưa cho Tiểu Thỏ, ngồi xuống bên cạnh cô, “Em thì sao, Tiểu Thỏ? Sau khi rời khỏi nhà em đi đâu? Sống thế nào?”

“Em... Em sống rất tốt, chị tư.”

“Tiểu Thỏ Con ngoan ngoãn, mau nghe điện thoại nào...”

Tiểu Thỏ hoảng sợ, vội vàng buông cốc nước, nhanh chóng lấy di động trong túi ra.

“Em ở đâu?” Thanh âm nổi giận đùng đùng truyền đến tai Tiểu Thỏ.

Cô sợ tới mức nhảy dựng lên, “Irenaeus, em... em... em đang ở nhà... trong nhà.”

“Trong nhà?” Giọng nói đột nhiên cao vọt lên, có chút nguy hiểm.

“Là... là... nhà của ba mẹ.”

“Em đến đó làm gì?”

“Em... em... hôm nay em gặp chị tư, liền hàn huyên một lúc, chị tư nói mẹ bị bệnh, em mới...”

“Là nhà trọ nào ở phố Triều? Đường nào, tầng mấy, phòng bao nhiêu?”

“A?”

“Mau nói!”

“Em... em sẽ về ngay lập tức, anh không cần phải qua đây, cái kia...”

“Đường nào, tầng mấy, phòng bao nhiêu?”

“Tòa nhà B, đường số 179, phòng 301.”

“Em ở yên đó!”

Tiểu Thỏ bủn môi, vội vàng thu dọn đồ đạc đứng lên, thở phì phì kêu lớn, “Chị tư, em phải đi rồi!”

“Nhanh như vậy sao? Vừa rồi là ai gọi tới thế? Sao em lại căng thẳng như thế?”

“Chị tư, em không kịp cùng chị nói chuyện, lần sau có rảnh sẽ tâm sự sau.” Tiểu Thỏ vươn tay mở cửa, đúng lúc ở bên ngoài, Trịnh Thái Lam vừa ho khù khụ vừa lần mò chiếc chìa khóa cắm vào ổ. Cửa mở ra, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, sững sờ.

“Mẹ!” Tiểu Thỏ hét lên một tiếng, ném cặp sách xuống đất, xông đến ôm lấy Trịnh Thái Lam.

Hai mẹ con gặp nhau, tâm trạng kích động vô cùng, không lời lẽ nào diễn tả nổi.

Trịnh Thái Lam kể đến đoạn bà tìm tới chỗ Irenaeus, đáng vẻ có chút kích động.

Bà nói bà từng thỉnh cầu bà hạ trả lại con gái cho bà, nhưng bà hạ không những không đáp ứng, còn cự tuyệt không gặp bà. Thậm chí người còn ra lệnh không cho phép bà được gặp Tiểu Thỏ.

Trịnh Thái Lam dồn dập hỏi Tiểu Thỏ có bị người khác bắt nạt không, cuộc sống có đầy đủ không.

Tiểu Thỏ gật gật đầu, nói Irenaeus đối xử với cô rất tốt.

Trịnh Thái Lam lập tức kích động phủ nhận lời nói của cô, ‘loại đàn ông cao cao tại thượng như hần, sao có thể thật lòng với Tiểu Thỏ được, chẳng qua là hần ta cảm thấy con mới mẻ, chỉ chơi đùa mà thôi.’

Bà nói, ‘chỉ mong con gái bà tìm được một người đàn ông hiền lành tử tế, biết sống an phận thủ thường là được rồi, còn mấy thứ vinh hoa phú quý kia, dù sao cũng chỉ là nhất thời.’

Tiểu Thỏ thấy mẹ có chút kích động, liền không nổi phản bác lại, ngoan ngoãn ngồi yên nghe bà thuyết giáo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Báo Ứng (2)

Y Phi Linh ngơ ngác ngồi nghe hai người nói chuyện, mãi về sau mới biết được, Tiểu Thỏ đang được hoàng đế bệ hạ nhận nuôi. Lúc nghe thấy tin đó, miệng cô liền há lớn, dường như có thể nuốt vừa cả quả trứng vịt.

“Mẹ không muốn tiết lộ chuyện này ra ngoài vì sợ sẽ có rắc rối, chị tư của con là người thứ hai biết việc này.” Trịnh Thái Lam nghiêm sắc mặt nói, “Tiểu Thỏ, lần này trở về, đừng đi nữa, cứ ở lại đây đi.”

Tiểu Thỏ gật gật đầu.

“Rầm!” Cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra.

“Gật cái gì mà gạt?” Irenaeus mạnh mẽ lao vào, vươn tay dùng sức ấn ấn đầu Tiểu Thỏ.

“Irenaeus, anh... anh... sao anh có thể tới đây nhanh như vậy?” Tốc độ kinh người của hắn khiến Tiểu Thỏ bất ngờ vô cùng.

Từ lúc cúp điện thoại đến giờ, giới lâm cũng mới chỉ nửa tiếng trôi qua, quả thật là quá thần tốc mà.

“Anh có thể không nhanh sao? Còn nói thêm một lúc nữa, chắc người ta sẽ tẩy não em thành công mất!”

“Em...”

“Không cho phép nói!”

Tiểu Thỏ ngoan ngoãn vịn vẹo bàn tay, ngậm miệng lại.

“Còn bà! Đang làm cái gì vậy?” Irenaeus khí thế áp đảo giơ tay chỉ vào gương mặt trắng bệch của Trịnh Thái Lam đang đứng bên cạnh, “Làm gì có người mẹ nào lại muốn đưa con gái của mình ở lại một nơi tồi tàn như thế này chứ? Bà tự nhìn lại bản thân mình đi, trước đây, ta đã có ý muốn đón bà về để hai mẹ con được đoàn tụ, đó vốn là chuyện tốt, thế nhưng bà cứ nhất quyết không chịu, chết sống cũng không đi, giờ lại còn muốn chia rẽ chúng ta? Nếu bà không cố chấp như vậy, hà tất ta phải sai người canh chừng không cho phép bà gặp Tiểu Thỏ sao?”

“A! Anh cũng nói dối!”

“Đã bảo là không cho phép em mở miệng cơ mà!”

Tiểu Thỏ nghịch nghịch bàn tay, bĩu môi.

Y Phi Linh ngây ngốc một lúc mới nhận ra người đàn ông đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai ở trước mặt mình chính là Đế quốc bệ hạ, khuôn mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Thật khó tin!

Bệ hạ cư nhiên chạy như bay tới nơi này bắt Tiểu Thỏ về?

“Tóm lại tôi sẽ không đồng ý giao Tiểu Thỏ cho bệ hạ, người cũng không có quyền mang nó đi!”

“Ta mặc kệ!” Irenaeus tức giận liếc nhìn Trịnh Thái Lam một cái, “Rốt cuộc bà có phải mẹ ruột của Tiểu Thỏ không vậy? Sao lại có thể xử sự kì quái đến thế? Dựa vào cái gì mà bà nói ta đối xử với Tiểu Thỏ không thật tâm? Bà chưa từng tiếp xúc nhiều với ra, dựa vào cái gì mà phát ngôn hồ đồ vô vẩn? Làm gì có người mẹ nào như bà, tự nhiên lại muốn con gái của mình rời bỏ cuộc sống đầy đủ sung túc mà chui vào cái xó xỉnh này!”

Sắc mặt Trịnh Thái Lam hơi chuyển trắng bệch, vẫn cố chấp lên tiếng, “Tôi biết, bên cạnh bệ hạ thiếu gì đàn bà, người nhìn trúng Tiểu Thỏ đơn thuần nhà chúng tôi, chẳng qua là vì nhất thời hứng thú mà thôi! Tôi là mẹ của nó, đương nhiên sẽ ngăn cản thăm kịch trước khi nó xảy ra.”

“Mặc kệ bà! Chẳng lẽ bà mắc chứng ‘ảo tưởng bị hại’ hay sao? Ta không quan tâm bà có đồng ý hay không, người con gái mà ta muốn, cho dù cô ấy có muốn hay không, một mình ta quyết định là đủ rồi! Ai cũng không có tư cách phản đối! Tiểu Thỏ, đi!”

“Anh...”

“Đi!” Irenaeus nắm lấy bàn tay nhỏ bé, bước nhanh về phía cửa.

Trịnh Thái Lam hỗn hển đuổi theo, bắt lấy tay Y Tiểu Thỏ, kêu lớn, “Người có quyền gì mà mang con bé đi? Tôi mới là mẹ nó!”

“Đừng quên chồng bà đã kí vào bản cam kết cả đời này sẽ không liên quan gì đến nhau nữa, Tiểu Thỏ hiện giờ là của ta, cho dù có kiện lên tòa, bà cũng sẽ thất bại mà thôi.”

“Anh là đạo tặc a, sao lại hung dữ với mẹ em như vậy?”

“Hừ! Mau đi thôi! Đừng ở đây lãng nhăng nữa!”

“Irenaeus, anh nói cũng phải có lý một chút chứ!”

“Từ trước đến giờ anh không nói đạo lý bao giờ cả, em không biết sao!” Irenaeus nổi giận đùng đùng, ôm ngang lấy Tiểu Thỏ, xoay người bước ra cửa liền ngay lập tức đối mặt với Mã Tú Lệ đang từ ngoài đi vào, cái miệng chửi ầm lên không ngừng.

“Cái bà chủ nhà kia, thật đúng là ‘cầm lông gà làm thê lệnh’ [1] mà, chẳng qua chỉ là hoãn thời hạn nộp tiền nhà lại hai ngày thôi không phải sao? Có nhất thiết phải nói những lời khó nghe đến vậy không?”

“Mẹ, đừng tức giận.” Y Trạch Mộng đỡ Mã Tú Lệ vào nhà.

Miệng Mã Tú Lệ hoạt động không ngừng, “Mẹ xin con, con cũng nên khuyên nhủ chồng mình đi, bảo nó cư xử ra dáng một chút, đừng có suốt ngày ở bên ngoài bài bạc nữa, chơi thua lại chạy đi tìm con vôi tiền.”

Nói xong, liền suất nữa thì đâm vào Irenaeus đang ôm Tiểu Thỏ tiến lại gần, ngay lập tức, những tiếng hét chói tai ầm vang khắp nhà, “Cậu... cậu là ai? Sao lại ở trong nhà chúng tôi?”

“Y Tiểu Thỏ? Sao lại là mày?” Y Trạch Mộng thốt lên.

“Y Tiểu Thỏ?” Bác gái Mã Tú Lệ cũng vội vàng bước lại gần nhìn nhìn, kinh ngạc kêu lên, “Y Tiểu Thỏ, sao mày lại ở đây? Có phải ở bên ngoài sống không nổi, nên lại bày trò trở về đây ăn bám xin một bát canh chứ gì?”

“Bát canh này, bà cứ giữ lại mà ôm vào quan tài từ từ thưởng thức đi!” Văn Trạc xia xối trở lại, “Tiểu Thỏ nhà chúng ta không thèm tranh giành với mấy người đâu.”

“Mày! Mày... mày... mày đang nói cái quái quỷ gì vậy?” Mã Tú Lệ tức giận đến đỏ mặt tía tai.

“Irenaeus.” Tiểu Thỏ có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn Mã Tú Lệ một cái.

“Đi thôi!”

“Irenaeus! Mẹ...”

“Người mẹ muốn đưa em đây vào hố lửa như vậy, có hay không cũng thế cả thôi!”

“Không phải đâu, em nghĩ là mẹ nhớ em quá, cho nên muốn giữ em ở lại mấy hôm, chuyện này cũng không có gì đáng trách nha.”

“Không được! Em đừng mơ tưởng được ở lại cái chốn xập xệ này! Theo anh đi về!” Irenaeus bá đạo cắt đứt lời nói của Tiểu Thỏ, ôm lấy cô đi nhanh ra ngoài cửa.

Trịnh Thái Lam vội vàng đuổi theo, “Này... này... người... mau buông Tiểu Thỏ ra!”

“Mẹ, con không sao! Mẹ cứ về trước đi, hôm khác con lại tới thăm mẹ!”

“Không có hôm khác!” Irenaeus khế cắn vành tai của cô, nói chắc như đinh đóng cột.

“Irenaeus.”

“Ừ.” Hắn không để ý đến Tiểu Thỏ, nhanh chóng ôm cô bước xuống cầu thang rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Tiểu Thỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

